

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JULIETTE SOBANET

Yağmurda Dans

*Hayatınızı değiştirmek için bazen
küçük bir zaman dokunuşu yeterlidir...*

ARKADYA

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ROMAN

*Hayatınızı değiştirmek için bazen küçük bir zaman
dokunuşu yeterlidir...*

Bir gün başka bir bedende gözlerinizi açsanız ne hissederdiniz? Başarılı bir evlilik terapisti olan Claudia Davis, herkesin hayatına iyi gelse de kendisi bu konuda şanslı değildir. Uzun zaman önce kaybettiği babasının acı kaybını hâlâ yüreğinde taşıyan genç kadın, mutsuz bir çocukluk geçirmiştir. Dahası artık bekâr bir anne adayı olduğu gerçeğiyle yüzleşmek zorundadır...

O akşam önemli bir kararı gerçekleştirmek için büyükannesinin dans stüdyosuna gittiğinde kader ona bambaşka bir kapı açacaktır. Stüdyodaki büyülu atmosfere girdiği anda artık hiçbir şey eskisi gibi değildir. Geçmişe, 1950'li yılların Paris'ine gözlerini açmıştır. Ve adı Claudia Davis değil danslarıyla göz dolduran Ruby Kerrigan'dır. Aynı zamanda cinayete kurban giden başka bir dansçının da baş şüphelisidir... Neler olduğunu anlayamayan Claudia, kendini inkâr ettiği kaderin ellerine bırakmak zorundadır. Belki de gelecekteki hayatı, geçmiş hayatının hatalarından kurtulmasına bağlıdır... Belki de gerçekten ikinci şans diye bir şey vardır...

Siyah Kar ile dikkatleri çeken *Juliette Sobanet*, bu kez *Yağmurda Dans* ile sizi zamanın ötesine, gizemli bir yolculuğa sürüklüyor. Geçmiş hayatların geleceğimizi nasıl etkilediğini okurken acaba sorusunu düşünmeden edemeyeceksiniz...

₺24.00

ISBN: 978-078-947-854-2

9 780789 478542

ARKADYA YAYINLARI

YAĞMURDA DANS

Juliette Sobanet

Özgün adı: Dancing with Paris

Yayın Yönetmeni: Bülent Oktay

Editör: Yasemin Büte

Çevirmen: Oğuz Barış

Son Okuma: Duygu Parsadan

Sayfa Tasarım: Kübra Yeşilyurt

Kapak Tasarım: İlnur Muştu

MY MATBAACILIK SAN. VE TİC. LTD. ŞTİ.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk.

No: 8/F Zeytinburnu / İstanbul

Cilt: My Matbaacılık San. Ve Tic. Ltd. Şti

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 13695

MATBAA SERTİFİKA NO: 34191

1. Baskı: Temmuz 2017

Yeni Baskı: 2018

ISBN: 978-605-188-163-8

©Juliette Sobanet, 2013

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akçalı Telif ve Lisans Hakları Ajansı Ticaret Limited Şirketi aracılığıyla Amazon Content Services LLC'den alınmış olup Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi'ne aittir. Yayınevinin izni olmaksızın kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARKADYA YAYINLARI

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi

No: 14 Kat: 1 D: 1 Zeytinburnu / İstanbul

Tel.: 0212 – 544 41 41 / 544 66 68 / 544 66 69

Faks: 0212 – 544 66 70

info@arkadya.net

Arkadya Yayınları, Beyaz Balina Yayınları'nın tescilli markasıdır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Yağmurda Dans

JULIETTE SOBANET

İngilizceden Çeviren

Oğuz Barış

Duzenleme:Ny.Ozlemm

Birinci Bölüm

“Claudia, sana her zaman ne söylüyorum ben? Salsa kalçalarda biter! Şimdi, *salla!*”

Sırbistan doğumlu salsa öğretmenim Kosta bir anda önümde belirince yüzüm alev alev yandı. Kosta kalçalarım-dan tuttu ve kendi kalçalarından gelen yumuşak hareketleri benim üzerimde denemeye çalıştı. Aynadaki yansımama göz attığımda Kosta'nın hayalini kurduğu Latin dans tanrıçası yerine şişkin, mor bir balona benzediğime karar verdim.

Üstelik bu gece, şişkin *herhangi bir şeye* benzememem gereken tek geceydi.

Ancak açık mor renkli bol atletimin altından belirmeye başlayan hamile karnım Édouard'a gerçekleri söylememe engel olmayacaktı. Bu gece artık son şansımdı.

Keşke hemen gelseydi.

Büyükannemin San Diego'daki dans stüdyosunu âdeta inleten hızlı Latin ritmine uymaya çalışırken ayaklarım birbirlerine dolanıyordu. Saate baktım.

Saat neredeyse yedi buçuk olmuştu. Daha önce hiç bu kadar gecikmemişti.

Kosta beni çenemden yakaladı ve yüzümü kendinden tarafa çevirdi. “Gelecektir, Claudia. Sen de bu arada odaklanmaya bak. Hareketlere odaklan. Kalçalara. *Sekse*. Tıpkı sana her zaman söylediğim gibi.” Kosta beni döndürdü, ardından kendine çekti ve dalgalı kahverengi saçlarını öte yana savurdu. “Küçük sırrını itiraf ettikten sonra Édouard seninle ne yapacak sanıyorsun?”

Kosta’nın kollarından kurtulup ona sert bir bakış attım. “Hamileliğim hakkındaki gerçeği onu yatağa atmak için söylemiyorum.”

Kosta mükemmel şekilli kaşlarından birini kaldırdı, elini kemikli kalçalarından birine yasladı. “Ne? Otuz beş yaşında bir kadın sırf hamile diye seks yapamaz mı yani? Madem konu seks değil, Claudia, o zaman ne?”

Beş yılı aşkın bir süredir büyükanmem Martine’in dans stüdyosunda ders alıyordum. Kosta’ya ve onun uygunsuz siyah taytına tıpkı ailem gibi alışmıştım. O kadar ki bazen ona vurmak istiyordum.

“*Konu* son üç aydır Édouard’a kendim hakkındaki her şeyi anlatmış *ancak* en önemli şeyi saklamış olmam: O da hamile olduğum. Bekâr bir anne olacağım. Çünkü ben... Ben...”

“Korkak? Ödleğ?”

İç geçirdim. “Evet. Teşekkür ederim. Édouard’la ilk kez dans partneri olduğumda ne anlatacaktım? Hamile olduğumu yeni öğrendiğimi ve çocuğumun babasının çocuğu istemeyen, evli bir pislik olduğunu mu söyleyecektim?”

Kosta omuz silkti. Yirmi beş yaşındaki gencin gözlerinden saflığı okunuyordu. “Neden olmasın?”

“Édouard beni tanımıyordu. Hiç tanımadığın birisine böyle küçük düşürücü bir durumdan bahsedemezsin. Özellikle de Édouard Marceau gibi yakışıklı, ünlü bir aktöre. Birbirimizi tanıdıkça, ders çıkışlarında takılmaya başladıkça ben... Ben ona âşık olmaya başladım. Bu yüzden de söylemeye fırsatım olmadı. Yani, Tanrı aşkına, kim başka adamın çocuğunu taşıyan bir kadınla birlikte olmak ister ki?”

Kosta üstümdeki bol atletimi çekiştirdi. “Sonsuza dek bol giysilerin arkasına saklanamazsın.”

“Karnımın yeni çıkmaya başladığını bir kenara bırakırsak Édouard yeni filmini çekmek için üç ay Brezilya’da olacak. Yani şimdi söylemezsem...”

“Yakında küçük bir basket topuna dönüşecek karnıma rağmen o seksi Fransız aktörü acaba yatağa atabilir miydim diye sonsuza dek merak edeceksin.”

Bu sefer Kosta’ya gerçekten vurdum. Önce sağ koluna. Ardından sol koluna.

“Özür dilerim, Claudia. Şaka yaptığımı biliyorsun. Çok güzelsin. Édouard benim için fazla *Fransız* olsa da o rezil Ian’dan kat kat iyi olduğu kesin. Ayrıca hiç kimseyle Édouard’la olduğu kadar iyi dans etmiyorsun. Nasıl söylesem? Enerji mi? Evet, ikinizin arasında bir enerji var. Çok yoğun. Çok ateşli bir enerji. Daha önce böylesini hiç görmedim.”

Yanaklarımı kızartan ateş boynuma indi. “Kendimizi çok kaptırmayalım,” dedim Kosta’ya. Édouard bizden habersiz stüdyoya gelmiş olabilir mi diye etrafa göz atarken Kosta’nın haklı olduğunu biliyordum. O enerjiyi, o tarifsiz bağı ben de hissediyordum. Édouard üç ay önce bu dans stüdyosundan içeri adımını attığından beri bunun farkındaydım.

Oysa şimdi, yine aynı şekilde içeri girmesini beklerken gözüme ilişen tek kişi zarif büyükannemdi. Sırf meşhur Martine Porter ile dans edebilmek için stüdyoyu popüler kılan onca yaşlı adamdan bir tanesiyle vals çalışıyordu. Yumuşak, kızıl bukleleri, baş döndürücü gülüşü ve pisti ele geçirişi ile kilometrelerce ötedeki insanları bile stüdyoya çekebiliyordu.

Büyükannemin erkekleri âdeta bir mıknaş gibi kendine çeken özelliklerinden hiç pay almamıştım besbelli.

Kosta'dan uzaklaştım. Pencerenin üstündeki saat sekize çeyrek kalayı gösterince yüreğim burkuldu.

Édouard gelmeyecekti.

“Kosta, bence bugünlük yeter. Uzun bir gün oldu.” Gözlerimi yakan yaşları bastırmak için başımı öte yana çevirdim.

Lanet olası hormonlar.

Stüdyonun en uç köşesine doğru ilerlerken çantamda görünen parlak kırmızı renkli günlüğüm gözüme ilişiverdi. Günlüğü açma isteğime karşı koyamadım. Doktor randevusundan sonra içine sıkıştırdığım siyah beyaz ultrason fotoğrafını çıkardım.

Bebeğimin başı olan küçük, sevimli yumruya bakarken içimi hafif bir hüznle karışık sıcak bir duygu kapladı.

“Anlaşılan yalnızca ikimiz varız kızım,” diye fısıldadıktan sonra karnımı okşadım. Ardından fotoğrafı tekrar defterin arasına kaldırdım. Ancak defteri kapamak üzereyken elime yıpranmış sayfaların arasından başka bir fotoğraf düşüverdi.

Küçük bir kızken babamın kucağında çekilmiş bu fotoğrafta sanki sevgime degecek tek erkek oymuş gibi gülümseyordum.

Bu fotoğraftan tam bir yıl sonra onun da ellerimden alınacağından habersizdim.

Babamın tıpkı benimkilere benzeyen o engin mavi gözlerine bakarken beni ele geçirmeye çalışan o tanıdık suçluluk hissinden kurtulmak adına silkelendim. Şimdi burada olsaydı beni görünce hayal kırıklığına uğrar mıydı diye merak ediyordum.

Başka insanların ailelerini bir arada tutan bir aile ve evlilik danışmanı olarak hayatımı kazanırken otuz beş yaşında, hamile ve bekâr oluşum hakkında ne düşünürdü acaba? Üstelik gerçekten değer verdiğim adama kendimi anlatacağım ve beklediğim o adamın gelmediği bir akşamda...

Babamla olan eski fotoğrafımı not defterimin içine kaldırdım. Gözümün önüne düşen uzun bir tutam kahverengi saçımı kenara aldım ve kendimi bezgin bir hâlde banka bıraktım. Tam parlak, kırmızı renkli dans ayakkabılarımı çıkarmak için eğilmiştim ki burnuma tatlı, gül kokulu bir parfüm geldi.

Gözlerimi kapatıp kokuyu içime çektim. Bir anda her yanıma alışkın olmadığım bir huzur sardı. Omuzlarım rahatladı, boğazımdaki düğüm çözüldü. Yeniden gözlerimi açınca göz alıcı, yaşlı bir kadının yanımda oturduğunu fark ettim. Büyükanнемden daha yaşlı görünse de onun kadar çekici sayılmazdı. Yine de gümüş renkli saçları dans stüdyosunun parlak ışıkları altında ıslıl ıslıl parlıyordu. Oval biçimli melekçe rengi gözleri tüm ışıltısıyla bana odaklanmıştı. Onu bir yerlerden tanıyor gibiydim.

“Bunu sen mi düşürdün?” diye sordu yaşlanmış elini bana doğru uzatırken.

Bakışlarımı eğdiğimde büyükannemin kalp şeklindeki yakut kolyesinin kadının elinde durduğunu gördüm.

“Büyükannemin en sevdiği kolyesi. Düşürmüş olmalı. Bulduğunuza çok sevinecektir.”

Kadının gözlerinde muzip bir parıltı belirdi. Kolyenin kilidini çözdü. “Büyükannen meşgul görünüyor. Kolyeyi bu gece neden sen takmıyorsun? Yakut, mavi gözlerindeki o harika ışıltıyı ortaya çıkaracaktır.”

Büyükannemin daha önce çıkardığını hiç görmediğim antika kolyeye bakarken yanaklarım kızardı. Muhteşem mücevher, yaşlı kadının elinde parlıyordu. Hayır bile diyemeden kadın arkama uzanıp gümüş zinciri boynuma iştiriverdi. Parlak yakutu göğsümün ortasına yerleştirdikten sonra sıcak bir gülümsemeyle bana baktı.

“Tıpkı hatırladığım gibi. Göz kamaştırıcı.”

“Özür dilerim. Tanışıyor muyuz?” İçgüdüsel bir şekilde elim biçimli mücevherin kenarında gezindi. Ancak parmak uçlarımda ani bir kıvılcım belirince koltuğumdan sıçrayıverdim.

“Neler oluyor?” dedim tenime işleyen elektrik yüzünden elimi sallayarak.

Yaşlı kadın kıkırdadı, ardından gümüş renkli kaşlarından birini kaldırdı. “Hayata ışıltı katmak için bazen ufak bir mücevher yeterli.”

Dudaklarımın arasından gergin bir kahkaha kaçarken ayakkabılarımı çıkarmak için bir kere daha eğildim. “Hamilelik yorgunluğu çıldırmanın eşiğine gelmekle birleşince böyle oluyor sanırım. Neyse, büyükannem çok sevinecektir.”

Yaşlı kadın sıcak elini kolumun üzerine koydu. “Yerinde olsam dans ayakkabılarını hemen çıkarmazdım,” diye

göz kırptıktan sonra çarpıcı gözlerini stüdyonun ön tarafına çevirdi.

Tam neden bahsettiğini soracaktım ki gözlerimi kadının baktığı yere çevirdim. Nefesim âdeta ciğerlerime sıkıştı, aldığı soluğu vermeyi reddediyor gibi hissettim.

Kuzguni siyah renkli dalgalı saçları, fûme rengi gözleri ve hafif uzamış sakalı ile Édouard parlak parke zeminin üzerinden doğruca bana ilerliyordu.

“Nefes al,” dedi yaşlı kadın sakinleştirici sesiyle. “Sadece nefes al.”

İçimde tuttuğum nefesi nihayet verdim, soluma baktım. Gümüş saçlı kadın gitmişti. Ondan geriye yalnızca havada asılı kalan gül kokusu ile sahile yakın dans stüdyosunun serin, tuzlu havasını delip geçerek doğruca ruhuma işleyen Édouard’ın bakışları kalmıştı.

Kadın nereye gitmişti? Ve neden onu tanıyormuşum gibi hissediyordum?

Hem ellerim neden hâlâ titriyordu ki?

Gözlerimi çevirdiğimde Édouard’ın bana baktığını gördüm. Bakışları derin ve ciddiye.

“Benimle dans et, Claudia,” diyerek elini uzattı. Yüzündeki kararlı ifadeyi görünce hayır deme şansımın olmadığını anladım.

Elim Édouard’ın uzattığı eli tuttu. Dokunuşunu hissettiğim an tenimde başka kıvılcımlar uyandı. Beni dans pistine götürürken yüreğim umutla doldu.

“Umarım gelmeyeceğimi düşünmemişsinizdir,” diye kulağıma fısıldadı Édouard. Beni dansa kaldırdığı ilk akşamdan beri aramızda olan o doğal ahenkle hareket etmeye başladık.

Ayaklarımız ve kalçalarımız tutkulu salsa ritmiyle mükemmel bir uyum içerisinde hareket ederken bebeğim aramızdaki ufak boşluğu dolduruyordu. Ancak dudaklarımdan tek kelime çıkmamıştı.

Geldi.

Ve bu gece stüdyonun kapılarından çıkıp gitmeden önce ona gerçeği söylemeliydim.

Édouard kolunu belime dolayarak beni kendine yaklaştırdı. Kolları belimi önceki gecelere göre daha sıkı sarıyordu. Sanki kaybedecek bir dakikası bile yoktu.

Ancak bir şey söylememe fırsat tanımadan gür sesiyle müziği böldü. “Tanıştığımız ilk akşamdan beri sana söylemek istediğim bir şey var... Harika bir dansçısın, Claudia.”

Dengemi sağlamaya odaklansam da yanaklarım heyecandan alev alev yanmaya başlamıştı. “Sen de fena sayılmazsın.”

Bana o gecenin ilk şehvetli gülüşünü attı. “*Merci*. Ama itiraf etmeliyim ki ilk defa dans dersi almıyorum.”

“Öyle mi?”

“Paris’te büyürken bana dans etmeyi annem öğretmişti. Ellili yıllarda Paris’in ünlü Latin Mahallesi’nde dansçıydı.”

“Gerçekten mi? Bundan daha önce bahsetmediğine inanmıyorum.” *Tanrım, şu konuşana da bir bak.* “Büyükan-nem de gençken bir süre Paris’te dansçı olarak yaşamış. Çok bahsetmez ama ne kadar büyüleyici olabileceğini tahmin edebiliyorum. Daha önce hiç Paris’e gitmedim.”

“Ah, *Paris*. Dünyada onun gibi bir yer yok,” dedi Édouard. “Sabah evden çıkarken burnuna taze kruvasan, kahve ve çikolata kokuları gelir. Sokaklarında insanlar tarafından görülmeyi umursamayan çiftler öpüşür. Kafelerde

arkadaşlarıyla saatlerce oturur, şarabını yudumlarken sohbet edersin.” Édouard gözlerinde biriken kederi uzaklaştırdı. Ardından beni etrafımda döndürdü ve kendine çekti. “Bir gün mutlaka görmelisin. Paris’e hayran olacağına eminim.”

Birdenbire zihnimde Parisliler, eski arabalar ve canlı Fransız kafeleri ile dolu kalabalık bir bulvar canlandı. O kadar canlıydı ki ayağımın altındaki taş kaldırımların şeklini hissedebiliyor, başımı döndüren Fransızca sohbetleri işitebiliyor ve tıpkı Édouard’ın anlattığı gibi kahvenin, tereyağlı kruvasanın ve çikolatanın kokusu alabiliyordum. Sanki gerçekten oradaydım.

O sırada Édouard’ın kalçaları bana sürtündü. Aklımdan bu gerçekçi sahne silindi ve şimdiki zamana geri döndüm.

Kendime az önce zihnimde canlanan o Paris sahnesinin büyükannemle birlikte seyrettiğim eski filmlerden kaynaklandığını söyledim.

Fakat çok gerçekçiydi.

Tuhaf bir şeylerin olduğu hissinden kurtularak yalnızca gergin olduğumu düşündüm. Édouard’ın yakışıklı yüzüne, belimdeki eline odaklandım. İtirafın vakti gelmişti.

Ancak salsa müziği bir anda kesiliverdi ve yerini kışkırtıcı bir tango dansı alıverdi. Nedense bu seksi melodi bana çok tanıdık geliyordu.

Odaklan, Claudia. Odaklan.

Yüksek sesli müziği bastırıncasına boğazımı temizleyip Édouard’ın çelik grisi gözlerine yoğunlaştım. “Édouard, sana söylemem gereken...”

“Şişşt,” diye fısıldayarak bana sokuldu. Dudakları usulca kulağıma değiyordu, sıcak nefesi zaten alev alev yanan tenimi daha da heyecanlandırıyordu. “Sadece bu gece –son

gecemizde— hayatımızda olan diğer her şeyi unutalım. Sadece benimle dans et.”

Édouard’ın sağlam omuzları sabitti. Beni kucakladığı güçlü kollarıyla dans pistinde hareket ediyordu. Kelimeleirim bir kez daha uçup giderken Édouard’ın takındığı sessiz ifade âdeta içimi deldi. *Onun* hayatında unutmak istediği ne var diye düşünmeden edemedim. Belki bu gece geç gelmesinin sebebi buydu.

Fakat nedenini sormadan stüdyoya gelen iki genç kız yüzünden içerisi soğuk bir havayla doluverdi. Bedenimi bir ürperti sararken içerinin nasıl bu kadar soğuduğunu merak ediyordum. San Diego’da aralık ayı *asla* bu kadar dondurucu olmazdı.

Gözlerim kızlara ve atkuyruğu şeklinde toplanmış uzun, sarı saçlarına takıldı. Çantalarını bankın üstüne atıp ayak-kabıllarını değiştirmek için otururlarken saçları savruluyordu. Fakat bir tanesinin marka çantası yere devrildi ve içinden fırlayan bir dergi ayaklarımızın ucunda duruverdi.

Gözümü aşağı kaydırduğımda *People* dergisinin parlak kapağını gördüm. Kalbim âdeta duracak gibi oldu.

Édouard’ın büyüleyici gülümsemesi yerden bana bakıyordu. Yanında da Solange Raspail isimli genç, tren rayı sıskalığında Fransız bir aktris vardı. Kadın bir elini beline koymuştu, diğer eliyle de Édouard’ın koluna girmişti.

Ve kadının o donuk gülümsemesinin üzerinde yazan *nişan* kelimesini okudum.

Édouard benim uzanmama fırsat tanımadan yerdeki dergiyi kaptığı gibi kızlara uzattı. “Sanırım bunu düşürdünüz,” diye tersledikten sonra dergiyi bankın üstüne fırlattı. Sonra da öfke dolu bakışlarla yanıma döndü.

Nişanlıydı. Édouard *nişanlıydı*.

Onca vakit ona biriyle görüşüp görüşmediğini sormamıştım. O da bu bilgiyi hiç paylaşmamıştı.

Ben de burada durmuş ona hamileliğim hakkındaki gerçekleri anlatmayı düşünüyordum. Sanki adamın umurundaymış gibi. Édouard yarın seksi bir dans hocasını canlandıracığı filmi için Brezilya'ya gidecekti ve bu seyahati tek başına yapmayacağı besbelliydi.

İçimde bir öfke denizi kabarıırken Édouard'ın bana Solange'dan bahsedebileceği onca fırsat aklıma geldi. Sonra da hamile olduğumu söyleyebileceğim diğer fırsatları anımsadım. Gerçi Édouard'a en başından söylemiş olsaydım *bile* eminim ki sorun olmayacaktı.

"Claudia," dedi sıkıca kolumu tutarak.

Kendimi ondan kurtardım. Göz göze gelmek, geçtiğimiz aylarda içimi eriten o gözlere bakmak istemiyordum. O gözler beni ilk kez gardımı düşürüp hasar almaya açık bir hâle getirmişti.

Artık bitmişti. *Bitmişti*. Gitme vaktiydi.

Ancak stüdyodan ayrılmak için ters yöne dönmüştüm ki göğsümü âdeta yırtan bir acı hissettim. Tam da yakut kolyenin altında bir acıydı bu. Gittikçe şiddetlenip mideme doğru iniyordu. İki büklüm olarak ellerimi göbeğimin üstüne kapadım. Gözlerim yaşadığım acının hiddetiyle kapanmıştı.

"Claudia, ne oluyor? İyi misin?"

Édouard'ın beni saran elini belli belirsiz hissediyordum. Dizlerim beni daha fazla taşıyamadığı için yere yığıldım.

İçimde bir acı dalgası daha canlanıverince hafifçe inledim. Ne oluyordu? Her şeyimi kaybetmiştim zaten. Bir de bebeğimi mi kaybediyordum?

Édouard'ın stüdyoda yankılanan gür sesi kulağımda çınladı. "Kendini bırakma, Claudia. Benimle kal." Ahşap zemine eğildi ve beni kucakladı.

Bebeğimi kaybetmeyeceğim. Onu kaybetmeyeceğim.

Stüdyonun içerisi yine buz gibi bir havayla doldu. İliklerime kadar üşüdüm. Yaşadığım acıyla birlikte iyice serserim gibi olmuştum.

Gözlerimi kapadım. Édouard'ın sıcak nefesi soğuk tenime çarpıyordu, yüzü yüzümden sadece birkaç santimetre uzaktaydı.

"Neden bu kadar soğuk?" diye fısıldadım, tüm bedenim titriyordu.

Ancak Édouard'ın verdiği cevabı duyamadan karanlıkta bir şey gördüm – Édouard'ın gri gözleri önümde âdeta dans ediyordu. Güçlü ellerinin tenimde bıraktığı hissi, boynuma çarpan sıcak nefesini ve dakikalar önce benimle beraber hareket eden ateşli kalçalarını, geniş göğsünü anımsıyordum.

Ancak Édouard'da farklı bir şeyler vardı. Saçı daha kısaydı. Gözlerinin çevresindeki kırışıklıklar biraz daha derinleşmişti. Dudakları daha dolgun sayılırdı. Daha mutlu baktığını bile söyleyebilirdim.

Yeni bir acı hissiyle kıvranmaya başlayınca gözümün önündeki görüntü yok oldu. Gözlerimi açtım, nefes almak için kendimi zorladım. Édouard'ın –benim tanıdığım– yüzü bana bakıyordu. Dudakları âdeta ağır çekimde hareket ediyordu ama hiç ses duyulmuyordu. İçimi kaplayan üşüme hissi şiddetlenerek ayak parmaklarımdan göğsüme, boynuma ve en sonunda da başıma ulaştı.

Édouard'ın endişeli yüzü benden uzaklaşırken ürperdim. Gittikçe uzaklaşıyordu ve söylediklerini anlayamıyordum.

Ancak gözlerindeki telaş, bana söylemeye çalıştıklarının önemli olduğunu düşündürüyordu. Yine de ne kadar odaklanırsam odaklanayım onu duyamıyordum.

Bağırmaıı denedim, ona uzanmak istedim, ona ne olursa olsun bebeğimi kurtarması gerektiğini söylemek istedim. Fakat yapamadım, karanlık önce davranarak etrafımı sardı. Ürpertici bir koyuluğu fakat garip bir rahatlığı vardı. Görüş açımıdaki son ışık belirtisi de kaybolunca burnuma keskin bir gül kokusu geldi. Büyükanneimin kulağıma fısıldayan sesini işittim.

“Ruby. Benim canım Ruby!”

İkinci Bölüm

“**R**uby, uyan,” diye tanıdık, usul bir kadın sesi duyuldu uzaktan.

“*Qu'est-ce qui s'est passé?*” Ne oldu?

Şimdi farklı bir ses duyuluyordu. Bu ses bir erkeğe aitti. Ayrıca konuşmasında tuhaf bir şeyler vardı. Fransızca mı konuşuyordu?

Ruby, Ruby, Ruby.

İsmi işittikçe bilincim bir açılıp bir kapanıyordu. Kelimeler sanki zonklayan kafamın içinde sekiyorlardı.

Soğuk ve kararlı bir el çenemi kavradı.

“Ruby! *Lève-toi!*” Uyan!

Kesinlikle Fransızca konuşuyordu. Édouard mıydı? Hayır, Édouard'ın sesi bu kadar talepkâr ve sert değildi. Ama onu anlıyordum. Üstelik Fransızca bilmememe rağmen...

Yüzüm alev alev yanarken beynim başımın içinde âdeta dönüyordu. Daha önce hiç bu kadar sıcak basmamıştı.

Etrafımı sıcak bir hava bulutu kaplamıştı sanki. Neredeydim? Yanımda kim vardı?

Ağırlaşmış göz kapaklarımı hissederek birkaç kere kırp-tım. Garip geliyordu. Kırpiklerim o kadar uzundu ki görü-şümü engelliyordu.

Çeneme dokunan el, şimdi ateşten yanan yanağımdaydı.

“Çok sıcak,” diye mırıldandım.

Kimin sesiydi bu? Benim değildi.

Gözlerimi iri iri açtım ve benden sadece birkaç santimet-re uzakta kalan adamın yüzüne odaklandım. Yanımda diz çökmüştü. Kahverengi gözleri irileşiyor, dudakları sanki ağır çekimdeymiş gibi hareket ediyordu.

“Ça va, Ruby? Ça va?” *İyi misin, Ruby? İyi misin?*

Jean-Pierre. Adamın gür sesi kulaklarımı gıdıklarken aklımda bu isim beliriverdi. Biraz daha yaklaştı. Nefesin-de sigara ile nane karışımı bir koku vardı. Adı Jean-Pierre olan birini tanımıyordum. Kimdi bu adam? Gözlerimi bir-kaç defa daha kırp-tım ve yüzüne yeniden odaklanarak koyu renkli kirli sakalıyla dudaklarına baktım. Dudakları ince bir çizgiye dönüşmüştü.

O dudaklar. Bu dudakları tanıyordum. Sırtüstü hâlde uzanıyordum. Uzunlarım âdeta donmuş çimento gibi ağırdı. Ağırlıkları yüzünden yere bağlanmış gibi hissediyordum. Gördüğüm dudakların tadını alıyormuş gibiydim.

“Ruby, nihayet ayıldın,” dedi. Yüzünde rahatladığını gösteren bir ifade belirdi.

“Jean-Pierre?” diye fısıldadım istemsizce.

“Doğru, bebeğim. Biraz su içtikten sonra sahneye çıkabilirsin.”

Sahne mi?

“Jean-Pierre, kadına biraz mola ver! Sabahın altısın-dan beri prova yapıyor ve hiçbir şey yemedi. Onu böyle

zorlayamazsın, özellikle de bu hafta olanlardan sonra. Lanet olsun.”

Bu ses, biraz önce duyduğum kadın sesiydi. Fakat tonlaması ve öfkesi bu sefer daha tanıdık geliyordu. O da Fransızca konuşmuştu, değil mi? Ve ben yine anlamıştım. Nasıl oluyordu bu?

Başımı sola doğru, Jean-Pierre'den öteye çevirdim. Burnumun dibinde gümüş renkli, ipli bir çift topuklu ayakkabı belirdi. Ayakkabının neredeyse ucundan taşacak gibi görünen parmaklar kan kırmızısı bir ojeyle boyanmıştı. Ayakları ise ufaktı ve epeyce kemerliydi. Bakışlarımı kaldırıncı kısa, ince bir çift bacak gördüm. Naylon çoraplıydılar. Ardından omuzları tüylü kırmızı renkli bir dans elbisesi çıktı karşıma. Ve bir de kırmızı-gümüş tüyleri olan bir baş aksesuarı.

Kadın yanıma çömelerek elimi tuttu. Birdenbire burnuma lavanta kokusu geldi. “Sana yiyecek bir şeyler getirelim, tatlım. Endişelenme.”

Kadının gözlerine baktım. Yemyeşil gözleri etrafımızı saran loş ışıktaki ısıllı parlıyordu.

Neler oluyor?

O an gözümün önüne Édouard ile dans ettiğim görüntü geldi. Ona hamileliğimi söyleyecektim. Neden söyleyememiştım?

Peki, şimdi neredeydi?

Üstüme eğilmiş iki endişeli yüze baktım. Édouard neden bana bu kadar tanıdık gelen bu adam ve kadınla yer değiştirmişti? Neden bana Ruby diyorlardı? Neden Fransızca konuşuyorlardı?

Neredeyim ben?

“Ben Ruby değilim,” dedim bana yabancı ama bir o kadar da tanıdık bir sesle. “Benim adım Claudia. Édouard nerede biliyor musunuz? Ya da büyükannem?” Elimle boynumu yokladım. Ancak büyükannemin kolyesinin olması gereken yerde yalnızca çıplak tenim vardı. “Bir de kolye. Kolye nerede?”

“Gördün mü, Jean-Pierre? Kendi adını bile bilmiyor. Mola vermesi lazım. Hepimizin lazım,” diye tersledi onu kadın dik bakışlarla.

Bana doğru başını sallayan Jean-Pierre’e bakınca yüreğimi bir telaş sardı. “Geçen hafta sonu Gisèle’e olanlardan sonra kimsenin akli başında değil. Ona yiyecek bir şeyler ve su getir. Bir saat içinde de sahnede ol. Hafta başında zaten gösterinin yıldızını değiştirdik. Yeniden yapmayacağız. *Merde*. Lanet olsun!”

Gisèle.

Bu isim adamın dudaklarından çıkar çıkmaz âdeta kan beynime sıçradı. Avuçlarım terledi. Gözlerimi kapadım ve bulantımın geçmesini diledim. Ancak içimdeki korku hissi daha da kuvvetlendi.

Bir kadının sadece ismini duymak neden tüylerimi bu kadar ürpertiyordu?

Kırmızı elbiseli kadına uzanmak isterken gözlerim ardına kadar açıldı. “Neredeyim ben? Neler oluyor?”

Jean-Pierre’e bakan kadının gözlerinde korku dolu bir ifade belirdi. “Lanet olsun,” diye homurdandı kadın. “Haydi, Ruby. Ayağa kalkmana yardım edelim. Biraz dinlenirsen iyi olursun.”

Beni yerden kaldırırlarken etrafımı bir kadın kalabalığının sardığını fark ettim. Her biri aynı kırmızı elbiseden,

gümüş topuklu ayakkabılardan giymiş, hepsi kiraz rengi ruj sürmüştü. Bana bakıp fısıldaşıyorlardı. Çok azı da endişeli bir ifadeyle kaşlarını kaldırmıştı. Ancak içlerinden bir tanesi –elmacık kemikleri neredeyse alnına varacak kadar çıkık olan ela gözlü, uzun boylu kumral bir kadın– bana öyle sert bakıyordu ki yüzüm kırılacak zannettim.

Mideme yükselen huzursuzluk hissini sindirmeye vaktim olmadı. Çünkü tanıdık yeşil gözlere sahip kadın, beni kırmızı ve gümüş rengi kalabalığın arasından aynalar, parlak ışıklar ve dağınık makyaj malzemeleriyle dolu bir odaya götürdü. Gözlerim deliler gibi etrafta gezinirken gerçekçi bir dejavu hissiyle doldum.

Daha önce buraya geldim ben.

Ruj kokusu, sağ ortadaki aynanın eksik ampülü, askılara asılı süslü ve parlak kostümler bana bakıyordu.

Zihnim her bir eşyayı, her rengi, her kokuyu görüntülüyordu. Sanki her birine daha önceden dokunduğumu, her birini gördüğümü, kokladığımı anlatıyordu.

İyi de nasıl olabilir bu?

“Gel bakalım, tatlım. Kanepeye uzan. Ben de su ve başına koyabileceğimiz bir şeyler getireyim. Hemen iyileşirsin. Yarın büyük gece. Véronique’in senin rolünü çalmasına asla izin vermeyeceğiz. *La salopé*. Sürtük.”

Tamam. Kocaman, tarifsiz bir dejavu yaşıyor olsam da bu kadına buraya ait olmadığımı söylemem gerekiyordu. San Diego’ya dönmeliydim. Büyükanнем Martine’e, hastalarım, Édouard’a... *Ve bebeğime*.

“Neden bahsettiğini bilmiyorum. Kimsin sen? Burası ne...” diye konuşmaya başlamıştım ki alışkın olmadığım sesim aynadan bana bakan yabancı yansımayı görünce kesiliverdi.

Yansımanın üzerinde tıpkı diğerleri gibi daracık, kısa kesimli bir elbise vardı. Ancak onlarınkine kıyasla elbisenin her yeri gümüş pullarla kaplıydı. Yumuşak sarı buklelerinin üzerine de tek bir kırmızı tüy konmuştu. Göğüsleri fazlasıyla dolgundu, teni ise yeni düşen bir kar tanesi kadar beyazdı. Yanakları gül pembesiydi, dolgun dudakları kıpkırmızı bir rujla boyalıydı. Uzun ve biçimli bacakları vardı.

İnkâr edilemeyecek derecede güzeldi.

Onunla göz göze geldiğim an âdeta kanım dondu.

Benim gözlerime, yani otuz beş yıl boyunca Claudia olarak ne zaman aynaya baksam gördüğüm o iri, mavi gözlere sahipti.

Benim gözlerim nasıl *bu* bedene girmişti?

Dönüp karnıma –yani *onun* karnına– baktım ve pullarla kaplı düz karnımı görünce korkuyla nefesim kesildi.

Bebeğim gitmişti.

O an hatırladım. Neden Édouard’a bekâr olduğumu söyleyemediğimi hatırladım. Nişanlı olduğunu yazan dergiyi hatırladım. Göğsümden mideme inen acıyı hatırladım.

Geriye doğru sendeleyip, bir gürültüyle kanepeye yığılırken ışıklar ve parıltılar bulanıklaşmaya başlamıştı.

“Ah, hayatım. Başını çok mu sert vurdun?”

Soyunma odasında koşuşturan kadının söylediklerini zar zor işittim. Başka birinin bedeninde nasıl uyanabiliyordum?

Bebeğim nerede? Deliriyor muyum?

Kadın bir bardak suyla ve birkaç ilaçla yanımda belirdi. “Al bakalım. Başına iyi gelir.”

Kadının elini ittim. “Hayır, ilaç alamam. Hamileyim. On sekiz haftalık. Ama bana çok tuhaf bir şey oldu. Düşürdüm mü? Bebeğimi düşürdüm mü?”

Kadının su yeşili gözlerinin etrafını ince çizgiler kapladı. Daha önceki öfkeli bakışları aniden kaybolmuştu. “Sakinleş, tatlım. Hiçbir şey düşürmedin. Hamile değilsin. Sannırım başını biraz sert vurdun.”

Gözlerim yaşlarla dolarken kendimi oturur pozisyona getirdim. “Sana söyledim. Ben Ruby değilim. Benim adım Claudia ve ben *hamileyim*. Aynada gördüğüm kişi ben değilim! Bana nerede olduğumu söyle? Neler oluyor?” Kanepe-
nin kolçağını tutarken soyunma odasının ağır, dumanlı havasında nefes almaya çalıştım.

Kadın elime uzandı. Hissettiğim panik duygusuna rağmen yine bir dejavu hissi yaşadım... Ancak bu seferki teselli eden türdendi. Kadının yeşil gözlerine baktım. *O gözler*. Onları nereden tanıyordum?

Kadın sanki bir çocukla konuşmuş gibi anlatmaya başladı. “Benim adım Titine. Sen ve ben, birlikte New York’ta büyüdük. Birbirimizin en yakın arkadaşız. Bir yıldan az bir süre önce New York’tan Paris’e taşındık. Şu anda bir dans kulübündeyiz.”

Bu saçma açıklamaya tepki vermeyince kadının dudaklarından bir hayret ifadesi yükseldi. “Yoksa bunların hiçbirini hatırlamıyor musun?”

Çilek tonundaki kızıl saçından bir tutamı omzunun üzerinden atarken kaşları endişeyle kırıştı. “Ruby sen Latin Mahallesi’nin yakınlarındaki Chez Gisèle adında ünlü bir caz kulübünün şarkıcısı ve dansçısıydın.”

Paris’te miyim?

Neler oluyor? Oz Büyücüsü’nün farklı bir versiyonunu mu yaşıyordum?

Ben mantıklı bir yanıt veremediğim Titine konuşmaya devam etti. Gözlerinde daha önce fark etmediğim bir mutsuzluk vardı. “Üstelik bu hafta Gisèle’in başına gelenlerden sonra... Boş ver, şimdi bunu konuşmak zorunda değiliz. Herkes için zor bir hafta oldu. Artık yıldız sensin, hayatım. Sahnede çok kötü düştün. Seni yukarıya, dairene çıkaralım da yiyecek bir şeyler ayarlayalım. Bitkin görünüyorsun.”

Gisèle’in adını duyduğum zaman hissettiğim, içimi kemiren o korkunç his yeniden peydah oldu. “Şu Gisèle denen kadına ne oldu?” diye sordum. “Gösterinin yıldızı neden şimdi benim?”

Titine elimi sıktı ve konuşmadan önce simli farla kaplı gözlerini eğdi. “Gisèle *eskiden* bu gösterinin yıldızıydı. Bizim de en yakın arkadaşımızdı. Ama cumartesi gecesi... Onu soyunma odasında ölü buldular.”

“Nasıl ölmüş?” diye sordum.

Titine başını iki yana salladı. “Gerçekten hatırlamıyor musun?”

“Söyle bana. Lütfen. Ne oldu? Gisèle’e ne oldu?”

Kadın gözlerimin içine bakmadan önce bezgin bir edayla iç geçirdi. “Ruby, onu bulan ilk insanlardan *birisin*. Sanırım hâlâ şoktasın.”

Güçlkle yutkunarak Titine’e baktım. İçinde bulunduğum dehşet yüzünden vücudum âdeta kaskatı kesilmişti.

“Katili yakaladılar mı?”

Titine alt dudağını ısırdı. “Bundan bahsetmek sana iyi gelmeyecektir.”

Titine’in benden gözlerini kaçırması, hikâyenin duyduklarımınla sınırlı olmadığını açıkça gösteriyordu. Ve bir soru daha sorarak bu korkunç deneyimin gerçek olabilme

ihtimaline tanıklık etmek istemesem de kelimeler dudaklarımdan kaçiverdi. “Benden ne saklıyorsun?”

Titine sessizdi. Gözleri saatlerdir yerdeki aynı noktaya bakıyor gibiydi. Nihayet donuk bakışlarını kaldırdı, gözlerinin içine baktı. “Polis Gisèle’in cinayeti için seni sorguluyor, Ruby... Baş şüpheli *sensin*.”

Üçüncü Bölüm

Rüya görüyor olmalıydım. Çünkü bu saçma durumun en mantıklı açıklaması buydu.

Eğer aile danışmanlığı yapan hamile bir kadından cina-yetle suçlanan sarışın, afet gibi bir dansçıya dönüştüysem cehennem buz tutmuş demekti.

Gördüğüm kâbustan uyanmak için gözlerimi kapadım. Ancak Édouard’la dans ederken aklıma gelen başka bir şeyi anımsayıverdim.

Édouard’ın nişanlı olduğunu söyleyen gazeteyi görüp kollarında bayılmadan önce Édouard bana Paris’i anlatıyordu. Şimdi mantıklı gelmeye başlamıştı. O sohbetten sonra kendimi Paris’te bir dansçı olarak hayal etmem gayet doğal bir şeydi. Ne de olsa zihnim yaptığım son konuşmalara, dinlediğim son şarkıya, izlediğim son filme kapılmayı, ardından bunlar hakkında tuhaf rüyalar yaratmayı severdi.

Ama buradaki her şey neden garip bir şekilde tanıdık geliyordu?

Başımı iki yana sallayarak kendime çok düşünmememi öğütledim. Eğer bu bir rüyaysa –ki öyle olduğuna emindim–

tek yapmam gereken rüya içinde uykuya geri dönmekti. Böylece yeniden büyükannemin San Diego'daki stüdyosunda uyanabilirdim. Tek endişem uyandığım zaman bebeğimin iyi olmasıydı. Bir an önce oraya geri dönmeliydim.

“Dairemin üst katta olduğunu mu söylemiştin?” diye sordum Titine’e. Ses tonum kulağıma hâlâ tuhaf geliyordu. Kendi sesimden çok daha tok ve kışkırtıcıydı. Gerçekten enteresan bir rüyanın içindeydim.

Kadın evet anlamında başını salladı. “Evet, seni oraya çıkarayım.”

Minyon yapısına rağmen Titine beni kanepeden kaldırdı. Karanlık, dengesiz merdivenlere kadar bana destek oldu. Burnuma tanıdık odunsu bir koku geliyordu. Merdiveni tırmanırken topuklu ayakkabılarımızdan çıkan ses bana bu basamakları daha önce de çıktığımızı anımsattı. Attığım her adımda bunları daha önceden yaşadığıma dair duyduğum his kuvvetleniyor, içimdeki korku daha da büyüyordu.

Sadece bir rüya. Bu kadını takip edeceğim, yatağa yatacağım ve uyandığımda her şey normale dönmüş olacak.

Böyle olmak zorundaydı.

Beş kat sonra en üst kata vardık. Kendimi soldaki uzun, mavi bir kapıya doğru dönerken buldum. Titine kapı tokmağına uzandı.

“Bunlar tanıdık geliyor mu?” diye sordu rüya evim olduğunu düşündüğüm –en azından öyle olması için dua ettiğim– yere kadar eşlik ederken.

Dağınık daireye göz attım. Köşedeki yıpranmış siyah masayı ve masanın tozlu yüzeyine yığılmış gazeteleri inceledim. Ahşap zeminin üzerine bir çift zarif topuklu ayakkabı gelişigüzel bırakılmıştı. Kırmızı beyaz kanepenin üzerinde

de kiraz kırmızısı bir şal duruyordu. Odayı sigara kokusunu maskeleyen keskin bir parfüm sarmıştı. Kollarımı üşüten bir de soğuk esinti vardı.

Burayı biliyorum. Daha önce buraya geldim ben.

Duvara yaslandım, gözlerimi kapadım ve kendime her şeyin yoluna gireceğini söyledim.

Bu bir rüya olmak zorunda.

Ancak tam gözlerimi açacaktım ki zihnimde siyah çikolata rengi saçlara ve geniş, kaslı omuzlara sahip bir adam canlanıverdi. Küçük apartman dairesinin en ucundaki pencereye doğru ilerliyordu. Pencerenin kenarında ise –üstsüz bir şekilde– aynada gördüğüm kadın vardı. Şu an içinde olduğum kadın. Adam kadına doğru uzandı ve onu dudaklarından tutkuyla öptü. Göğüslerini avuçlarının arasına alarak kulağına bir şey fısıldadı.

Adamın ellerinin benimde yarattığı hissi ve bana sahip olması için can atışımı hatırlayınca yanaklarım kıpkırmızı kesildi. Yüzünü anımsamaya çalışsam da hatırıma gelen tek şey bedenimi okşayan ve başka hiçbir erkeğine benzemeyen güçlü elleriydi.

“Ruby? İyi misin?” diye sordu Titine, beni ana geri döndürerek.

Gözlerim kocaman oluverdi, kendimi nefes almaya zorladım. Telaş ve kafa karışıklığı iyice içime işlemeye başlamıştı. “Uzanmam gerek. Lütfen, beni yatağa götür.”

Titine tatlı, solgun yüzündeki endişeli ifadeyi gizlemekten beni oturma odasına kadar götürdü. Kollarını sıkıca omuzlarıma dolamış, delirmenin eşiğinden geçmeme izin vermiyor gibiydi.

Yatak odasına giden köşeyi dönünce duvarların koyu mor, nevresimlerin de kırmızı olduğunu görmeme gerek yoktu, çünkü biliyordum.

İşte karşımdaydı. *Kan* kırmızısı.

Nereye baksam içimde daha önce yaşamışım gibi hissettiğim duygular uyanıyordu. Çaresizce yatağa uzanmak yerine bu çılgınlıktan kurtulmayı ümit ediyordum. Ancak başım zonklamaya başlayınca kırmızı saten çarşafların arasına kıvrılıverdim. Yastığın altından bir hışırtı sesi geldi. Elimi ipeksi, kırmızı kumaşın altına soktum ve altında yarıya katlanmış, ufak bir kâğıt parçası buldum.

Kâğıda baktım. İçimden bir ses kâğıtta yazılı olan şeylerin uykuya dalmama yardımcı olmayacağını söylüyordu.

Yat işte, dedim kendime. Bunların hiçbirisi gerçek değil.

Ama kâğıtta yazılanları öğrenme arzum mantığımı bastırıyordu.

Titine beni yatak odasında yalnız bırakınca yıpranmış, solmuş kâğıdı açtım içinde tuhaf, kırmızı bir kalemle karalanmış Fransızca bir not buldum. Daha önce hiç öğrenmediğin bir dilde yazılan notu okurken beynim bu dili ana dilime çeviriyordu.

Bir tanecik Rubiy,

Ne yaptığını biliyorum. Eğer A ile konuşmayı düşünürsen sonuçlarına katlanırsın.

Sevgiler,

T. R.

Kollarımdaki tüyler diken diken olmuştu. İmzayı inceleyebilmek için gözlerimi kısıtım. *T. R.* mi yazıyordu yoksa *S.R.* mi? *A* kimdi?

Bu tuhaf notu taşıyan ellere baktığımda o ellerin bana ait olmadığını bir kez daha fark ettim. Uzun, manikürlü tırnakları kırmızıya boyanmıştı. Parmaklar ise benimkilerden daha ufak ve inceydiler.

Pekâlâ. Kesinlikle *rüya* görüyor olmalıydım. Deli değildim. Kafayı yemiyordum. Bunlar kesinlikle benim elim değildi. Bu beden kesinlikle bana ait değildi.

Şimdi uyanmalıydım. Ama bu yabancı yatağa uzanıp da bir şey olmasını bekleyemezdim. Harekete geçmeliydim.

Yataktan fırladığım gibi mutfığa koştum. Titine dolaptan bir bardak çıkarıyordu. Bardağı onun elinden kaptığım gibi musluğun altına tutup su ile doldurdum. Ardından gözlerimi kapadım ve soğuk suyu başımdan aşağı döktüm.

“Ne halt ettiğini sanıyorsun, Ruby?” diye çığlık attı Titine.

Derin bir nefes adım. Önce bir gözümü, ardından diğerini araladım. Ancak hâlâ bir yabancıнын dairesinde olduğumu fark edince yüreğimin sıkıştığını hissettim. Hiçbir şey değişmemişti. Şimdi kafa karışıklığı içerisinde hissettiğim telaşın yanında bir de sırlıslık olmuştum. Titine de şaşkınlıktan ağzı açık hâlde bana bakıyordu.

“Sen aklını mı kaçırdın?” dedi elimde sıkıca tuttuğum bardağı çekip alarak.

“Bu benim hayatım değil,” diye bağırdım bir daha. Kendimi bu çılgın kâbustan kurtarmak için başka bir yöntem düşünüyordum. “Ben Ruby değilim. Benim adım Claudia. San Diego’da yalnız başına yaşayan bir evlilik ve aile danışmanıyım. Üstelik daha önce de söyledim, ben hamileyim. Bu hayat, bu beden, bu ev... Hiçbiri benim değil! Sadece ayılmam lazım.” diye bağırdım. Çığıklarımı beni uyandırır

sanmıştım ama hâlâ buradaydım. Bu yabancı hayatta, bu yabancı bedende, bu yabancı apartman dairesindeydim. Buraya nasıl geldiğim hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

“Kendine gelmelisin Ruby,” diye azarladı Titine. “Bu hafta olanlardan sonra korktuğumu biliyorum. Hepimiz korkuyoruz. Hepimiz etrafımızda olan şeyleri *unutmuşuz* gibi davranmayı kolay buluyoruz ama sırf Gisèle’in cinayeti yüzünden soruşturma altındasın diye aklını yitirmiş numarası yapamazsın! Sadece daha fazla suçluymuşsun gibi görünmene sebep olur. Deli gibi görüneceğinden bahsetmiyorum bile. Ayrıca yarın akşam hayatımızın en büyük gösterisine çıkacağız. Bunu berbat edemezsin.”

Titine önüme geçip omuzlarımdan tuttu. “Bu şansa en az senin kadar ihtiyacım var Ruby. Bu bizim fırsatımız olabilir. Bu iğrenç kulüplerden sonsuza dek kurtulabiliriz. Gerçek birer yıldız olabiliriz! Ama bu saçmalığa bir son vermen gerekiyor,” diyerek omuzlarımı sıktı. Lavantalı parfümü beni ele geçiriyordu. Zümrüt yeşili gözlerinde ciddi bir ifade hâkimdi. “Beni anlıyor musun?”

Beni tutan ellerinden kurtuldum ve kapıya doğru yöneldim. “Git buradan.”

“Efendim?” diye sordu.

“Lütfen, beni yalnız bırak.”

Titine başını iki yana salladı ve içini çekti. “Peki. Ama bu dramatik hâllerin işe yaramayacak Ruby. Ben senin en yakın arkadaşınım ve bunu ben bile yemiyorsam kimse yemez. Lütfen sakinleş, bir şeyler atıştır ve prova için bir saat sonra benimle aşağıda buluş.” Titine kapıya doğru yürüdü ama gitmeden arkasını döndü.

“Ayrıca San Diego’da yaşayan bir terapist olduğun hakkındaki saçmalığı da her yerde söyleme.” Dudaklarının kenarlarında alaycı bir gülümseme belirdi. “Madem hafızanı yitirmiş rolü yapmak için düşecektin, bundan daha iyi bir hikâye bulamaz mıydın?”

Yaşadıklarımın fazlasıyla gerçek ve bir rüya olamayacak kadar canlı olduğunu fısıldayan seslere kulak asmayarak pencereye doğru koştum. Vişne rengi perdeleri bir hışımla kenara çektim ve balkon tipi camları açınca soğuk havaya çıkan siyah korkuluklu balkonu gördüm.

Buz kesmiş korkulukları tutarak ufak balkona çıktım, atlamaya hazırdım. Fakat intihara değil, San Diego’daki gerçek hayatıma atlayacaktım.

Ancak heyecandan nefesimin kesildiğini fark ettim.

Gözlerimin önünde âdeta büyükanne Martine ile seyrettiğimiz eski, siyah beyaz filmlerden bir sahne vardı. Tek farkı renkli olmasıydı. Ve yüzüme çarpan dondurucu hava kadar gerçekti.

Aşağıdaki trafikte bordo, uçuk mavi, orman yeşili ve siyah renkli klasik model arabalar seyreliyordu. Siyah ve gri renkli pantolonları, uzun paltoları ve siyah şapkaları olan beyefendiler, dar kaldırımında yürüyen hanımefendilere eşlik ediyordu. Kadınların bazıları şapka ve eldivenleri ile uyumlu kürkler giyinmişti, bazılarında ise daha az gösterişli sayılabilecek bereler ve beyaz eldivenler vardı. Zarif, renkli şallar boyunlarını süslüyor, yalnızca bir Fransız kadınının sahip olabileceği o saf, sofistike havayı tamamlıyordu.

Bulvar boyunca kafe ve barlar diziliyordu. Isıtılmalı terasları sigaralarını tüttüren, şaraplarını yudumlayan, gazetelelerini okuyan ya da küçük fincanlarındaki kahvelerini içen Parisliler ile doluydu. Butiklerin vitrinleri bugüne kadar gördüğüm en harikulade eski moda elbiseler, şapkalar ve ayakkabılarla bezeliydi. Bulvarın tamamını tıpkı şu an bulunduğum balkon gibi sıra sıra balkonlar sarmıştı.

Fransızca sesler balkonuma kadar yükseliyordu ve sersemlemiş zihnim kelimeleri anında anlıyordu. Hem de hayatım boyunca hiç Fransızca öğrenmemiş olmama rağmen.

Gerçekten Paris'teyim.

Titine yalan söylemiyordu. Ancak eğer gözümün önünde bir film çekilmiyorsa, yirmi birinci yüzyılın Paris'inde olmadığım kesindi.

Bakışlarımı eski taş binaların tepesine, ince kırmızı baca sıralarına doğru kaldırıncaya, gözlerime hayatım boyunca görmeyi arzuladığım bir şey ilişti – Eyfel Kulesi. Ancak devasa kulenin tepesi bir anda kara bulutlara karıştıverince ürkütücü bir gerçeği anlayıverdim.

Daha önce hiç renkli rüyalar görmemiştim.

Daha da şok edici olanı bu balkona daha önce defalarca çıktığımı, Eyfel Kulesi'ne defalarca kez baktığımı anımsıyor oluşumdu.

Ancak bunu Claudia olarak yaşadığım hayatta yapmamıştım.

İşte o an yeniden fark ettim. Sanki suratıma bir bardak soğuk su daha çarpılmış gibiydi. Ancak bu seferki soğukluk âdeta kemiklerime işledi.

Gerçekten buradayım. Paris'teyim. Başka bir kadının bedeninde, başka bir kadının hayatını yaşıyorum. Hatırladığım bir hayat. Geçmişteki bir hayat.

Rüya görmüyorum.

Durumun gittikçe yükselen şiddeti ve tüm bunların ne anlama gelebileceği karşısında şaşkına dönerek içeri geri girdim ve üzerinde tarih bulmayı umduğum bir şeyler aramaya başladım. Çünkü nerede olduğumu öğrendiğim gibi *hangi zamanda* olduğumu da öğrenmeliydim.

Ruby'nin eşyalarını karıştırırken ne bir bilgisayar ne bir cep telefonu ne de bir televizyon görebildim. Bu da az önce sokakta gördüğüm eski arabaları ve demode kıyafetleri doğruluyordu. O sırada oturma odasının köşesindeki siyah, dağınık masanın üzerinde duran *Le Monde* gazetesini fark ettim. Üstüne siyah renkli bir mürekkeple *lundi 1 décembre 1959** mührü basılmıştı.

Lanet olsun.

1959 mu?

Fakat ben 1977'de doğmuştum.

İyi de nasıl olmuştu bu?

Masanın yanındaki gıcırdayan sandalyeye oturdum ve gerçek mi diye gazeteyi incelemeye başladım. Gerçekten bir dakika önce –2012 yılında– Édouard Marceau ile dans eden hamile bir kadıken bayılmış, 1959 yılında Paris'te yaşayan göz *kamaştırıcı* güzellikteki bambaşka bir bedende uyanmıştım.

Gazetenin ön sayfasındaki manşet dikkatimi çekti. Sayfayı inceledikçe o zarif Fransızca kelimeler zihnimde –ya da Ruby'nin zihninde– sıkıntısız bir şekilde ana dilime çevriliyordu.

* Fr. Pazartesi, 1 Aralık 1959 (Cev. N.)
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ünlü Cerrahın Kız Kardeşi Latin Mahallesi'nde Ölü Bulundu

Chez Gisèle isimli ünlü kabare kulübünün yıldızı yirmi altı yaşındaki Gisèle Richard, cumartesi gecesi performansından sonra soyunma odasında ölü bulundu. Ağabeyi ünlü kadın doğum hekimi Antoine Richard sayesinde hayatta kalan Bayan Richard, bu hafta sonu onu yakalayan anı ölümüne kadar skandallarla dolu bir hayat sürmüştü.

Ünlü gece kulübü baş sanatçı ve dansçı olarak Bayan Richard'ın yerine bir yıldan az bir süre önce New York City'den Paris'e gelen Ruby Kerrigan'ı yerleştirecek. Genç kadını kırık bir boyun ve göğsündeki kurşun yarası ile soyunma kabiniinde bulanın da aynı İrlandalı güzel olduğu kaydedildi.

Kulübün sahibi Jean-Pierre Fontaine genç dansçının ölümü hakkında yorum yapmayı reddediyor. Polis cinayet soruşturması yürüttüğünü açıkladı.

Gözümde canlanan görüntüler yüzünden bedenimi bir ürperti sarmıştı. Boynu garip bir açıyla bükülmüş, uzun siyah saçları tüylü kırmızı kostümüne karışmış, açık kalmış gözleri boş bakan ve göğsünün üstünde kanlar biriken bir kadın görüyordum.

Gördüğüm şey Gisèle'in cansız bedeniydi. Tam da onu bulduğum zamanki gibi.

Midemi bulandırmaya başlayan görüntüden silkinerek kurtuldum ve buraya geleli daha bir saat olmadan ülkenin en ünlü gazetesinin birinci sayfasında yayımlanan korkunç

bir cinayetle ilişkilendirilen yeni ismimi çok düşünmemeye çalıştım. Üstelik belli belirsiz hatırladığım bir cinayetle... Ancak daha da enteresan olan bir şey vardı. Gisèle'in ağabeyinin adını görmek, Ruby'nin adını gazetede okumak kadar içimi ürpertmişti.

Antoine Richard.

Gazeteyi masaya fırlatarak yatak odasına koştum ve yatağın üzerindeki yastıkları dağıttım. Sadece birkaç dakika önce bulduğum tehditkâr not orada, kırmızı saten çarşafların arasındaydı.

Bir tanecik Ruby,

Ne yaptığını biliyorum. Eğer A ile konuşmayı düşünürsen sonuçlarına katlanırsın.

Sevgiler,

T. R.

Acaba buradaki A harfi Antoine'e mi işaret ediyordu? Peki, Ruby ne yapmıştı?

Aceleyle oturma odasına geri döndüm ve daha fazla bilgi bulabilmek ümidiyle masayı karıştırmaya başladım. Ruby'nin hayatını anlamlandırmaya yarayacak her şey faydalı olabilirdi. Onu kimin tehdit ettiğini, gerçekten Gisèle'in cinayetine karışıp karışmadığını ve sadece *Antoine Richard* ismini okuyunca bile neden sersem gibi hissettiğimi bulmalıydım.

Ancak boş defterleri, anlamsız karalamaları ve yığınla eski gazeteyi karıştırdıktan sonra tüm bunların boş birer çabadan ibaret olup olmadığını sorgulamaya başladım. Hatta aklımı yitirdiğimden bile şüpheleniyordum.

Belki de Claudia olarak sürdüğüm hayat yalnızca benim –ya da Ruby’nin– hayal gücünden ibaretti. Belki de bende çoklu kişilik bozukluğu ya da şizofreni vardı.

Belki hatıralarımın hiçbiri –bebeğim, Édouard Marceau, San Diego’daki hayatım– gerçek değildi. Belki de gerçek ben Ruby’ydi. Gisèle’in cesedini bulduğum ve cinayetle suçlandığım için bir travma yaşıyordum. Arkasına saklanabilmek için de kendime bambaşka bir yaşam yaratmıştım.

Ancak yorgun bir edayla son gazeteyi de masanın üzerine fırlatırken gözlerim düşündüklerimin aksini kanıtlayan iki eşyaya odaklandı.

Ruby’nin masasının üzerinde *benim* kırmızı not defterim ve onun yanında da 1 Aralık 2012 tarihli, kapağında Édouard Marceau ve Solange Raspail’in gülümseyen resminin bulunduğu *People* dergisi duruyordu.

Dördüncü Bölüm

Osıska Fransız kadınının kolunda duran Édouard'ı ve bu mutlu görüntünün üzerindeki *nişanlı* kelimesini görünce içimden dergiyi parçalara ayırmak geldi. Aynı zamanda yüreğimde aklımı yitirmedığıme dair büyük bir umut filizlenmişti. Eğer bu iki eşya da benimle buraya gel-diye, Claudia olarak yaşadığım hayat *gerçek* demekti ve tek yapmam gereken beni buraya getiren gücü bulup yeni-den 2012'ye döndürmesini umut etmekti.

Belki de defterdir

Parmaklarımla defterin yıpranmış sırtını ve kalın, sarı sayfalarını okşasam da hiçbir yere gitmediğimi fark ettim. Hâlâ olduğum yerde, başka birinin hayatını yaşadığım bu gerçek dışı dakikalardaydım. Ve gelecekten beraberimde getirdiğim bir deftere dokunuyordum.

Hayatımın silinip silinmediğini görmek için defterin kapağını kaldırdım ve bir çılgın gibi sayfaları karıştırma-ya başladım. İyisiyle kötüsüyle hayatımı geri istiyordum. En ufak bir anıyı, tek bir hatırayı bile kaybetmek istemi-yordum.

Ancak sayfalar çevrildikçe, her zaman kullandığım lacivert mürekkep solmaya başladı. Soldu, soldu ve tüm yazılar, tarihler, notlar gözlerimin önünde yok oldu. Boğazıma yükselen düğümü yutkunurken hayal gördüğümü ümit ediyordum. Hayatımın, anılarımın sonsuza dek yok olmadığını umuyordum.

Ancak hayal değildi. Tıpkı yaşadığım bu hayret verici durum kadar gerçektir.

Not defterinin ortalarına vardığımda düzgün el yazımdan bir cümle daha kaybolurken bebeğimin ultrason fotoğrafı görünürdü. Fotoğrafi elime aldım ve en azından bu fotoğraf beni hayatıma geri götürür diye dua etmeye başladım. Ancak ultrason fotoğrafına odaklandığımda bebeğimin başını gösteren küçük siyah beyaz lekelerin de solmaya başladığını fark ettim.

Düz karnımı kucakladım. Bana, hayatıma, bebeğime ne olduğunu merak ederken oda âdeta etrafımda dönmeye başladı. Doğmamış bebeğim nereye gitmiş olabilirdi? Onu geri alabilecek miydim?

Artık babasının evli olup olmamasını, çocuğumuzu isteyip istememesini ya da bekâr bir anne adayını olmayı umursamıyordum. Geri dönüp o muhteşem fırsatı yeniden kazanmak için her şeyimi verebilirdim.

Umutsuzluk içinde öfkelenerek masadan kalktım, açık pencereye koştum ve soğuk havaya doğru, "Geri dönmek istiyorum! Beni geri gönder!" diye bağırdım.

Deli yakarışım şiddetli bir rüzgârla buluşarak beni küçük apartman dairesinin içine geri savurdu. Elimde tuttuğum fotoğraf havalandırarak başımın üzerinde süzüldü. Bebeğimin fotoğrafını kapmak için uzandım, bu çılgın hayalin elimden

başka bir şey daha almasına izin veremezdim. Ancak şiddetlenen rüzgâr Ruby'nin dairesinde dağınık duran ne kadar kâğıt varsa hepsini bir hortum gibi havalandırdı. İçerisi o kadar kalabalıklaşmıştı ki önümü göremedim.

Sandalyeyi yakalayarak gözlerimi kapattım. Burnuma gelen keskin bir gül kokusu, ayağımın altındaki zemini hissetmeyecek kadar etrafımı sarmaladı.

Saniyeler sonra uğultulu rüzgârın yerini yüksek bir korna sesi almıştı. Ayaklarım yine yere basıyordu.

Gözlerimi açtığımda 1950 model yeşil bir Renault Dauphine'in kalabalık Paris caddesinde seyir ettiğini, parlak farlarının da doğruca üzerime geldiğini fark ettim.

Derhâl yoldan çekilerek dalgalı taşların dizili olduğu kaldırıma atladım. Kendimi toparlamam birkaç dakika sürdü. Ancak Ruby'nin bedeninden soğuk Paris sokaklarında akan hayata bakınca, az önce pencereden gördüğüm manzaranın aynısına baktığımı fark ettim.

Oysa ayaklarım kaldırıma yapışmış hâlde öylece dururken rüzgâr bukleli sarı saçlarımı savuruyordu. Gözlerimin önüne *Paris* manzarası serilmişti. Bayılmamak için tüm vücudumu Ruby'nin binasına yaslamak zorunda kaldım.

Gazete ve tatlı tezgâhları kaldırıma dizilmişlerdi. Fırınlarda sağımdaki dar sokağı doldurmuştu. Sadece birkaç dakika önce gördüğüm tablo gibi kafeler çok tanıdık geliyordu. Kendimi –Ruby olarak– dumanla dolmuş kafelerin içinde arkadaşlarımla vakit geçirirken, her kadehte kravatlarını daha da gevşeterek zayıf fakat sıkı bacaklarıma dokunan çapkın bakışlı, takım elbiseli, yakışıklı erkeklerle şarap içerken görüyordum.

Canlı anılardan kurtulmak için silkindim. Uzun, ince bir sigara içen ve California'daki hayatımda hiç tanıklık etmediğim zarif, sofistike bir edayla köpek gezdiren bir kadın gördüm.

Gizemli seyahatimi anlamlandırmaya çalıştım. Sadece 1950'li yıllara gelişimi değil, Ruby'nin beşinci kattaki apartman dairesinden aşağıdaki sokağa nasıl indiğini de anlamaya çalışıyordum. Ancak aklıma gelen tek şey, bu ağaçlı bulvarda daha önce de yürüdüğüm hissiydi.

Gün ışığına doğru uzayan zayıf ağaç dallarını gördükçe Paris'e baharın gelmesini sabırsızlıkla beklediğimi hatırlıyordum. Sert Fransız kahvesinin ve taze pişmiş baget ekmeklerin ağız sulandıran aromasını anımsıyordum. Arabaların o tuhaf, yüksek sesli kornalarını daha önce de işitmiştim. Bu kalabalık Paris sokaklarında durmaksızın süzülen Fransızcanın ahengine gülümsediğimi hatırlıyordum.

Hem de defalarca kez.

Üstelik Saint-Germain Bulvarı ile l'Ancienne Comédie sokağının köşesinde durduğumu bilmek için başımı sokak tabelalarına doğru kaldırmam gerekmiyordu.

Ben biliyordum.

Sırtım Ruby'nin apartmanının soğuk taş duvarına yaslıyken önümden geçen şık Parisli kadınlar kaşlarını kaldırarak bana bakıyorlardı. Aklıma Édouard'la dans ederken gözlerimde canlanan o Paris görüntüsü geldi. Ancak bu sefer gördüklerim hayal gücümün bir parçası değildi. Ayakkabılarımin tabanları *daha önce* bu kaldırım taşlarına basmıştı.

İyi de nasıl?

“Suivez-moi.” Beni takip et, dedi bir kadın sesi. Düşüncelerimden bir anda sıyrılıverdim.

Etrafımı yine yoğun bir gül kokusu sardı. Çevreme bakılırken parlak, menekşe rengi gözleri olan gümüş saçlı birini gördüm.

Bu oydu.

Bir saatten az bir süre önce 2012 yılında büyükanneimin San Diego’daki dans stüdyosunda yanıma gelen zarif, yaşlı kadındı.

Kaldırımın üstünde hızla yürüyor, soluklanmam için bana fırsat bile tanımıyordu.

Eski moda pantolonları ve siyah şapkaları olan üç delikanlı, ben yaşlı kadına yetişmek için yanlarından geçerken ısıklık aldı. Bense bu deli saçması olaylara bir anlam vermeye çalışıyordum.

Yaşlı kadın kalabalık bulvarda kolaylıkla ilerlerken, *“Attendez!”* diye bağırdım. *Bekle!*

Fransızca konuştuğumu ağır adımlarla yürüyen yaşlı bir adamın yanından geçtikten sonra fark ettim. Hem de mükemmele yakın bir aksanla konuşuyordum.

Daha önce hiç Fransızca konuşmamıştım. En azından *Claudia* olduğum hayatım boyunca...

Ne saçma bir seyahatti bu.

Gümüş renkli saçları, uzun pardösüsü olan yaşlı kadını bulvarın bir blok aşağısındaki bir kafeye girerken gördüm. Tek umudum ona ulaşmadan önce ortalıktan büyümlü bir şekilde kaybolmamasıydı.

Birkaç dakika sonra kalabalık kafeye girdim ve köşedeki küçük masadan kaşlarını kaldırarak bana bakan kadını görünce rahatlayıp içimi çektim. Ona doğru koştum. Soğuktan, adrenalin hissinden ve yaşadığım kafa karışıklığı yüzünden bacaklarım titriyordu.

“*Asseyez-vous.*” Otur, dedi kadın. Üstünde dumanı tüten ve sıcak çikolata gibi kokan içeceğini yudumlayarak bana doğru başını salladı.

Sandalyeye yerleşirken şüphe dolu bakışlarla kadını süzdüm. Dilimin ucunda cevap bulmak için âdeta can atan bir yığın soru vardı.

“Mmm, Paris’te kış ortası lezzetli bir *chocolat chaud*,” dedi, tıpkı dans stüdyosunda olduğu gibi o muzip pırıltıyla bakıyordu. “Daha iyisi yok, değil mi?”

“Sıcak çikolata mı? Seni bir saatten az bir süre önce 2012 yılında San Diego’da gördüm. Nasıl...” Ama kadın üzerinde dumanı tüten başka bir fincanı bana doğru uzattı. Az önce masada ikinci bir fincan yoktu, değil mi?

“İç biraz, hayatım. İçini ısıtır. Üstüne daha kalın bir şeyler giymelisin. Paris’te her zaman bahar yaşanmıyor.” Boyundaki kırmızı ipek fuları çıkararak elime yerleştirdi.

Başımı eğip baktığımda üzerimde hâlâ Ruby’nin muhteşem göğüslerinin taşıdığı gümüş payetli dans elbisesinin olduğunu gördüm.

Ah, Tanrım. Yanlarından geçtiğim çocukların bana laf atmasına şaşırmamalıydım.

Gül kokulu fuları boynuma ve göğsüme doladım. Kendime kalabalık bir Paris bulvarında yarı çıplak bir hâlde koşturmamın çok da mühim olmadığını söyledim. Çünkü burada uzun süre kalmayı planlamıyordum.

“Bunu sen yaptın, değil mi?” dedim kadına. “Neden ya da nasıl yaptığını anlamıyorum. Bunun gerçekten yaşandığına inanamıyorum. Ama beni buraya *sen* getirdin. Şimdi beni geri gönder. *Gerçek* hayatıma geri gönder.”

Kadının dolgun, kırmızı dudaklarından hafif bir kıkırdama kaçtı. “O kadar kolay değil, hayatım. Ama bir şeyler yemeni öneririm.” Bana bir tabak uzattı. O da sıcak çikolata gibi yoktan var olarak karşıma çıkmıştı. Sıcak bir baget ekmeğinden kalm jambon ve erimiş peynir dilimleri taşıyordu. Kokusu ağızdan midemin kasılmasına sebep olmuştu.

“Haydi. Al bir ısırık,” diye ısrar etti kadın. “Bu arada merak ediyorsundur diye diyorum. Claudia’nın vejetaryen olduğunu biliyorum. Ancak Ruby değil. Şimdi, ye.”

“Kim...?” diye soruya başlayacaktım ki gözüm sulu jambon dilimlerine kaydı. Claudia olarak et gördüğümde yaşadığım o olağan iğrenme hissinin zerresini hissetmediğim fark ettim. Aksine ağızım sulanmıştı.

Ah, lanet olsun.

Sıcak, tereyağlı sandviçten büyük bir ısırık aldıktan sonra sıcak çikolata ile beraber yutkundum. Ardından inatçı kadına dik dik baktım. “Mutlu musun?”

“İşte, böylesi daha iyi.” Kadın bana doğru eğildi. Menekşe rengi gözleri âdeta içimi deliyordu. “Geçmiş hayatlara yapılan yolculuklar insanı gerçekten yorabiliyor. Bu yüzden burada olduğun müddetçe kendine bakman bir emirdir. Çok zamanın yok çünkü.”

Isırdığım son lokmam az kalsın genzime kaçacaktı. “Geçmiş hayatlara yapılan yolculuklar mı?”

“Dediğim gibi, görevini başarıyla tamamlamak için çok vaktin yok. Kesin konuşmak gerekirse beş günün var. Yani doğru olduğunu bildiğin şeyi ne kadar kısa sürede fark edersen işler o kadar sıkıntısız ilerler. Kolay olacak demiyorum. Geçmiş hayatlara yapılan yolculuklar parkta vakit geçiresin diye yapılmaz. Özellikle de senin durumunda.”

“Yani Jean-Pierre’i, Titine’i, Gisèle’i, Ruby’nin daire-sini, pencereden görünen Eyfel Kulesi manzarasını hatırlamamın sebebi *eskiden* Ruby olmam mıydı? Yani... Ah, Tanrım, bunu söyleyeceğime asla inanmazdım. Bu saçmalıklara hiç inanmıyordum. Yani bana önceki hayatımda Ruby olduğumu mu söylüyorsun?”

Kadın evet anlamında başını salladı. Parlak gözleri âdeta bir mezar taşı gibi buz kesmişti. “Tam olarak öyle söylüyorum. Ve eğer içgüdülerini dinlersen hayatım, bunların birer saçmalık *olmadığını* anlayacaksın. *Bilakis*. Senin durumun epey ciddi. Bu hayattaki görevin çok ama çok önemli. Kaybedebileceğin tek bir saniyen yok.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sorarken baget ekmeği parmaklarımın arasından kayıverdi. Kalbim âdeta göğüs kafesimi dövüyordu.

“Bu yaşama geri gönderilmenin özel bir nedeni var; başarman gereken özel bir görev. Dediğim gibi, bunun için beş günün var.”

“Peki neymiş? Her ne ise hemen yapayım. O zaman Claudia olmaya devam edebilecek miyim? Yirmi birinci yüzyılda San Diego’da hamile olarak yaşayabilecek miyim?”

Kadın kaşını kaldırdı. “Elimizden alınıncaya kadar ne mükemmel şeylere sahip olduğumuzu fark edemiyoruz.”

“Dinle. Hayatın ne kadar değerli olduğunu, üstelik elimizden ne kadar kolay kayıp gidebileceğini anlayabilmek için kendi hayatımda yeterince zaman kaybettim. Şimdi bana nasıl geri döneceğimi söyle. Ne yapacağımızı söyle.”

Kadının uzun kirpikleri yüzüne gölge düşürüyordu. “İşte bu bilgi bende yok. Geçmiş yaşam yolculuklarının doğası bu. Kadersel anın saatini ve zamanını sadece sorgulanan ruh bilebilir. Kendininkini yalnızca *sen* bilebilirsin. Hangi dakika hangi hamleyi yapacağını da yalnızca sen kestirebilirsin. Tabii dinliyorsan.”

“Neyi dinliyorsam? Kimi?” diye sordum. Endişelerimin bütün sinir sistemimi ele geçirişini hissedebiliyordum.

Yaşlı kadın yıpranmış ellerini göğsünün üstüne kapadı. “Ruby’yi dinle. Neticede sen *oydun*. Onu sandığından daha iyi tanıyorsun.”

Gözlerimi kapatıp seğiren şakaklarımı ovaladım ve geri dönebilmeyi diledim. Bunların hiçbirinin yaşanmamış olmasını istiyordum.

Yaşlı kadın konuşmaya devam etti. “Eğer bu hayata kendini verirsen –*tamamen verirsen*– ihtiyaç duyduğun cevaplar doğru zamanda sana gelecektir. Ama dikkatle dinlemelisin, Claudia. Gördüğün her şeye, tanıştığın her insana dikkat et. Ve hepsinden önemlisi, yaşadığın deneyim ne kadar ürkütücü olursa olsun sakın kaçma. Sayısız insanın kaderinin sorumluluğu –ki buna senin, gelecekteki kocanın ve gelecekteki bebeğinin kaderi de dâhil– senin omuzlarında.”

Kadın sıcak çikolatasından keyifle bir yudum daha aldı. İçimden fincanı elinden zorla çekip neden bahsettiğini öğrenmek geliyordu.

“Ama ben evli değilim. Bilmiyorsundur diye diyorum, otuz beş yaşında hamile ve bekâr bir kadını ben.” Düz, gümüş payetli karnıma baktım. “Yani hamileydim.”

“Anlat bana, Claudia. Hiç olmaması gerektiği hâlde gerçekleşen şeyler olmadı mı hayatında? Senatör adaylığına başvurmadan önce öldürülen baban, ölümü yüzünden annenin seni suçlaması, tam da doğru kişiyi bulduğuna inanırken hamile kalman? Hem de ilk kez âşık olmuştun. Hayatın sana fazlasıyla trajik davrandığından şüphelenmez misin hiç? Bunun ironisine şaşırma mısın?”

Kadının menekşe rengi gözlerine bakarken kolumdaki tüyler diken diken oldu. “Kimsin sen? Babam, ailem, hayatım hakkında bu kadar şeyi nereden biliyorsun?”

“Bana Madam Bouchard diyebilirsin. Ve nereden bildiğime gelince... Uzun bir açıklaması var ki bunun için vakitimiz –daha doğrusu *vaktin*– yok. Zaten önemli de değil. Asıl önemli olan, hayatım, kaderini hiç merak edip etmediğin. Neden hep yanlış yoldan ilerlediğin.”

“Kadere inanmam. Bana dağıtılan kartlar olduğuna ve oyunu ona göre oynamam gerektiğine inanırım. Kader, kismet, bunlar hayatlarının sorumluluğunu almayan insanların inandığı şeyler.”

Yaşlı kadın sigaralarını tüttüren, sert kahvelerini yudumlayan müşterilere göz gezdirdikten sonra bilmiş bir şekilde gülümsedi. “Daha önce önceki hayatlara da inanmazdın. Oysa şimdi buradasın.”

Terapist dürtülerimle karşı çıkmak için ağzımı açmışım ki Madam Bouchard’a hak verdim. Buradaydım. Paris’te. 1959 yılında. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Tut ki kadere, hayatımın oldukça raydan çıkmış ilerlediğine inanıyorum. Bunun bana ne faydası olacak?” diye sordum.

Madam Bouchard sıcak çikolata fincanını tabağına geri koydu. Bana doğru eğildi ve fısıldadı. “Çünkü hayatım, bu sefer kötü kaderini değiştirme fırsatın var. Hem de *tamamını*.”

“Ama nasıl...”

Kadın uzanıp elimi sıkınca tenimde yine o bildik kıvılcımlar uyandı. “Eğer dinlersen, eğer dikkatini verirsen *anlarsın*. Ayrıca ne olursa olsun sakın dans ayakkabılarını kaybetme. On dakika sonra provan var.”

Masanın altına baktım. Ruby’nin bedeninde uyandığımdan beri ilk defa büyükannemin dans stüdyosunda giydiğim *aynı* kırmızı parlak dans ayakkabılarının ayağımda olduğunu fark ettim.

“Nasıl...” diye söze başlasam da bakışlarımı kaldırdığımda yaşlı kadın gitmişti. Gül kokulu parfümü kafenin du-manları arasında asılı kalmış, sorumu âdeta içine çekmiş ve cevap bekleyişimle alay etmişti.

Gözlerimi titreyen parmaklarıma çevirdim. Ruby’nin yumuşak avuçlarının arasında bebeğimin ultrason fotoğrafı duruyordu. Ve renkleri âdeta saatli bir bomba misali gitgide soluyordu.

Beşinci Bölüm

Durumun çılgınlığı karşısında nefes almaya çalışırken fotoğrafı gizlice elbisemin içine soktum. Ardından şaşkına dönmüş Parisli bir garsonu iterek aceleyle kafeden ayrıldım.

Esen rüzgâr bulvarı doldurunca vişneçürüğü şalı boy-numa sıkıca doladım. Sokağı boylu boyunca ilerlerken Madam Bouchard'ın gümüş rengi saçlarını ve paltosunu görebilmeyi umdum. Ancak hiçbir yerde yoktu.

Beni burada nasıl bırakabilmişti? Hem de *geçmiş yaşamımdaki* kilit bir görevi başarmam gerektiğini söyledikten sonra? Bana geleceğimi, kaderimi değiştirebileceğimi söyledikten sonra?

Nasıl oluyordu bu?

Keskin bir rüzgâr daha esince, kara kış günü üzerimde gümüş payetli sıkı, ıslak bir elbiseyle Paris'in kalabalık bir bulvarında durduğumu hatırladım. Bacaklarım çıplaktı, ayaklarımda da kırmızı parlak topuklu ayakkabılar vardı. Benimle gelecekten gelen ayakkabılar... Soğuk hava parmak uçlarımı ve burnumu iyice buza çevirmeye başlamıştı.

Şık kışlık paltolarına bürünmüş entelektüel Parisliler hayretle bana bakıyordu. Isınmam gerekiyordu.

Kulübe dönerken birine çarpıverdim.

“Mais qu'est-ce que tu fous là?” Dışarıda ne işin var senin?

Bunu diyen kulübün asabi patronu Jean-Pierre'di. Cevap vermek için ağzımı açtım, iyi de ne söyleyecektim? Ona Ruby'nin dairesinden sokağa esrarengiz bir şekilde ışınlandığımı, durup dururken ortaya çıkan bir sandviçle bir sıcak çikolatayı tükettiğimi mi söyleyecektim? Ah, tabii bir de aslında Ruby olmadığım vardı. Yani sözüm ona önceki hayatımda Ruby'ydim de aslında 2012 yılında yaşayan Claudia'ydım. Bunları paylaşmanın iyi olmayacağını düşünüyordum.

Şükürler olsun ki Jean-Pierre cevabımı beklemedi. Uzun, siyah paltosunu çıkarıp omuzlarıma astı ve beni bulvarın karşısına geçirdi. *“Allez, viens.” Haydi, gidelim*, dedi ciddiyetle. Etrafımızdaki sokağı inceleyen gözleri gergindi.

İkimiz de tek kelime etmedik. Kulübün yan kapısından içeri girdik ve karanlık koridordan ilerleyip soyunma odasına girdik. Burası daha önce Titine ile bulunduğum soyunma odasıydı. Jean-Pierre kapıyı arkasından kapattıktan sonra bana döndü. Gözlerindeki öfkeden ürkmüştüm.

“Dışarıda ne işin vardı senin? Lanet olsun! Kışın ortasında Paris sokaklarında üstünde bir şey olmadan dolanmak da ne demek? Polisler bizi izliyor, Ruby. Gisèle'in cinayetinden sonra kulübün prestijini daha fazla sarsmak istemeyiz.” Beni kolumdan yakaladı ve sesini alçalttı. *“O ufak düşüşün yüzünden unutmuşsundur diye söylüyorum, polis Gisèle'in ölümünden seni sorumlu tutuyor. Hafızanı yitirmiş gibi*

davranmanın faydası olmaz. Bu seni sadece daha şüpheli gösterir.”

“Rol yapmıyorum. Polisler beni sorgulamaya geldiklerinde ne söyleyeceğimden bile emin değilim.”

Jean-Pierre başını iki yana salladı ve öfkeyle iç çekti. “Onlara Gisèle’i bulduğun gece ne anlattıysan aynısını söyleyeceksin. Gösteriden sonra barda çok içtiğini, iyi hissetmediğini, dinlenmek için odana çıktığını ama yarım saat sonra iyi hissettiğin için tekrar aşağı indiğini söyleyeceksin. Koridorlarda ilerlerken bir kargaşa duyduğunu, Gisèle’i soyunma odasında yerde yatarken gördüğünü anlatacaksın.”

Benden cevap gelmeyince Jean-Pierre kaşını kaldırdı. “Polise *böyle* anlattın, değil mi?”

“Bu hikâye doğru mu? Gerçekten kendimi kötü hissettim diye mi odama çıktım?”

Jean-Pierre bana bir adım daha yaklaştı. Kahverengi gözleri sert ve merhametsiz bakıyordu. Kolumu tutan elini daha da sıkmişti. “Bana oynadığın bu oyunlardan hoşlanmıyorum, Ruby. Gisèle’i bulmadan önce neler yaptığını çok iyi biliyorsun. Eğer polise François Lefevre’nin adını vermeye kalkarsan her şeyini kaybedersin. Kariyerini, evini, ününü, her şeyini.”

Kolumu sertçe çekip kurtardım ve kapıya doğru yöneldim. “Gitsen iyi olur.”

Jean-Pierre kendi kendine söylendi. Ardından kapının tokmağına uzandı. Bense titreyen dizlerime hâkim olabilmek için makyaj masasına yaslandım.

Ancak Jean-Pierre odadan ayrılmadan önce bir kez daha döndü. Ne sesinin tonu ne de bakışları bir nebze olsun yumuşamıştı. “Kendini toparlamak, o ıslak kostümü

değiştirmek ve prova için sahneye dönmek için beş dakikan var. Yarın hayatının en büyük performansına çıkacaksın. Kulübün en büyük gösterisi olacağından bahsetmiyorum bile. Unutmuş olabilirsin diye diyorum, gösteriden sonraki plan hâlâ geçerli. Sakın geri adım atayım deme.”

“Ne planı?” Jean-Pierre odadan çıktığından sorum boş odada yankılandı. Tanrım, ne kadar da zorlayıcı, stres yaratan bir adamdı.

Masaya yaslanarak dengemi sağladım. Dizlerim hâlâ soğuktan titriyordu. Tanrı aşkına, gösteriden sonra ne yapacaktım? Ayrıca François Lefevre de kimdi? Gözlerimi kapattım ve Jean-Pierre’in o gür Fransız aksam ile bu ismi telaffuz edişini anımsadım. Karışmış, ürkmüş zihnimin içinde ‘Lefevre’ adı bir şeyler çağrıştırmıştı.

Ancak bu ismi bağdaştırabileceğim bir çehre yoktu. Başımı iki yana salladım. Duvarda asılı duran payetli parlak, kıskırtıcı dans elbiselerine baktım. Tek aldığım dans dersinin büyükannem Martine’in stüdyosunda olduğunu düşünürsek bırak gösteriyi, provaya nasıl çıkacaktım?

Gözlerimi sıkı sıkı yumdum. Yaşlı kadının dakikalar önceki sesi âdeta kulaklarımda çınlıyordu.

Yaşadığın deneyim ne kadar ürkütücü olursa olsun sakın kaçma. Sayısız insanın kaderinin sorumluluğu –ki buna senin, gelecekteki kocanın ve gelecekteki bebeğinin kaderi de dâhil– senin omuzlarında.

Gösterinin yıldızı olmak mı? Ruby’nin hayatındaki en önemli performansı üstlenmek mi?

Ruby’yi dinle. Neticede sen oydun. Onu sandığından daha iyi tanıyorsun.

O an Ruby hakkında kesinlikle emin olduğum bir şey vardı. O da bu ıslak kostümden kurtulmaktı, çünkü kızcağız donuyordu. *Ben* donuyordum.

Payetli elbiselerin dizili olduğu askıyı inceledim ve içlerinden en gösterişsiz olanı seçtim. Ama onun da derin bir göğüs ve bir o kadar derin sırt dekoltesi vardı. Ben ise bu çılgın zaman yolculuğundan önce hiç böyle bir kıyafet giymemiştım. Neyse, en azından kuruydu.

Jean-Pierre'in paltosunu omuzlarımdan attım, solmaya devam eden ultrason fotoğrafım göğsümden çıkardım ve yoğun payetlerin işli olduğu elbiseyi üstümden sıyırdım. Kuru elbiseyi giyecektim ama yeni, çıplak bedenimi incelemekten kendimi alıkoyamadım. Tam karşımda duran duvardan yere kadar uzanan aynaya yansıyordu.

Karşımdaydı.

Karşımdaydım.

Uzun, kestane rengi saçlarımla yerini gür, omuz hizasında sarı bukleler almıştı. Elmacık kemiklerim daha çıkıktı. Kaşlarım daha kavisli ve şekilli idi. Dudaklarım dolgun ve pembeydi; gülünce de inci gibi bir sıra diş görünüyordu. Teni ise Claudia'nın buğday teninden kat kat açıktı.

Gözlerim yeni boynumdan omuzlarıma kaydı. Eski omuzlarımdan çok daha zarif ve kemikli idi. Yuvarlak, dolgun –ve itiraf etmeliydim ki– muhteşem bir çift göğse bağlanıyorlardı.

Otuz beş yaşındaki göğüslerim bu kadar dik duramazdı. Kaç yaşındaydım acaba?

Aynadaki şaşkınlık verici yansımaımdan gözlerimi çekmeden önce alt karnımda hafif bir yara izi, yan tarafıma ve sırtımın aşağısına uzanan daha büyük bir yara izi gördüm.

Derin, sızlayan yaranın üstünde parmağımı gezdirince midem âdeta iki büklüm oldu, başım dönüyordu. Dengemi sağlayabilmek için aynanın kenarını tuttum. Gözlerimi kapatınca etrafın kararacağını düşündüm ama zihnimde bana doğru uzanmış, parlak bir bıçak canlandı.

Bıçağı kaba, yaralı bir el tutuyordu. Ancak ne kadar odaklanırsam odaklanayım o elin ötesini göremiyordum. Bıçağa engel olmaya çalışsam da başaramadım. Yanımdan sıyrılıp sırtımı kesti.

Kendi tüyler ürpertici çılgılımla hayallerimden uyan-dım. Soyunma odasının köşesindeki çöp kutusuna koştum ve Ruby'nin son yediklerini de çöp kutusuna çıkardım.

Sersem bir şekilde yere oturdum. Yeniden o eli, o bıçağı, o saldırıyı hatırlatır diye gözlerimi kapamaya korkar olmuştum. Sırtımda yarattığı acıyı, sırtımdan bacaklarıma süzülen kanı hissetmiştim.

Aldığım kesik nefesler ciğerimi yakıyor, midem kasılı-yordu.

Biri Ruby'yi öldürmeye çalışmıştı. Hatırası son derece korkutucu ve netti. Üstelik bedenimdeki yaralar o kadar tazeydi ki bu saldırının uzun zaman önce gerçekleşmiş olduğunu düşünmüyordum.

Yetmiyormuş gibi bir de cinayetten sorgulanıyordum.

Cinayetten *ben* sorgulanıyordum.

Ne Gisèle'in öldürüldüğü gece gerçekten ne yaptığım hakkında ne François Lefevre'nin kim olduğu hakkında ne de gösteriden sonraki *planın* ne olduğu konusunda en ufak bir fikrim vardı.

Bu çılgınlığın ne anlama geldiğini bilmiyordum. Beş gün içinde başarmam gereken büyük görevi bilmiyordum.

Açıkçası bilmek de istemiyordum.

Tek isteğim eve dönmekti.

Ancak yorgun yüzümü aynadan tarafa çevirdiğim zaman mavi gözlerimin altında belirmeye başlayan gri halkaları fark ettim. Gözlerim de benimle beraber zamanda yolcuk etmiş, hayatı darmadağın olmuş bir kadına gelmişlerdi. Acaba buraya gelirken yanımda yeterince kuvvet de getirmiş miydim?

Altıncı Bölüm

“**R**uby, ne oldu?” Dakikalar sonra soyunma odasının kapısında Titine belirdi. Parlak yeşil gözleri korkuyla bana bakıyordu. “Hepimiz sahnede seni bekliyoruz. Jean-Pierre deliye döndü! Ona ne söyledin? Hem yerde neden çıplak yatıyorsun?”

Morarmış bir titremeyle karşılık verince Titine soyunma odasının öte tarafına koşup kanepenin üstündeki bornozu aldı, ardından eğilip bedenime doladı. İçini çekerek yüzüme düşen bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Ah, Ruby. Benim canım Ruby. Seninle ne yapacağım ben?”

Ruby. Benim canım Ruby.

Bu kelimeleri Paris’te Ruby’nin bedeninde uyanmadan önce dans stüdyosunda da duymuştum.

Mümkün olabilir mi? Yoksa Titine...?

Titine’in çilek kırmızısı saçlarına, boynuna düşen buklelerine, dağınık bir topuz hâlinde tepesinde topladığı saçlarına odaklandım. Teni solgun ve çilliydi; bunlar tanıdığım çillerdi. Yaşlandıkça teni daha da çilli olacaktı. Soluk teni daha da solgunlaşacak, ince çizgilerle dolacaktı. Ama

o muhteşem gözleri –deniz yeşili, parlak gözleri– hiç değişmeyecekti.

Yanılıyor olamazdım. Bunu daha önce fark etmediğime inanamıyordum.

Titine benim büyükannemdi.

“Ruby neler oluyor. Bana neden böyle bakıyorsun? Hayalet görmüş gibisin.”

Görmedim mi?

“Özür dilerim,” diye mırıldandım. Bir yandan parçaları zihnimde oturtmaya çalışıyordum. Büyükannemin gençliğinde Paris’te bir dansçı olduğunu biliyordum ama bundan pek bahsetmezdi. Hem ona neden *Titine* diyorlardı? Ayrıca bu soruları ona nasıl soracaktım? Delirdiğimi düşünürdü.

“Özür dileme, tatlım,” dedi yere düşürdüğüm kostüme uzanarak. “Sadece giyin. Bu hafta olanlar için kendini toparlaman, provayı tamamlaman gerek.”

Titine’e, büyükannemin gençliğine bir kez daha baktım. Beni âdeta büyülemişti. Yaşadıklarımın gerçekliğini sorguluyordum. Hareketleri, elleri, kelimeleri, konuşmasındaki o ahenk bir nebze olsun değişmemişti. Yetmiş altı yaşındaki hâinden biraz daha enerjik ve canlıydı belki ama her şeyi aynıydı.

İyi de büyükannem *Martine* neden ben dans stüdyosunda bayılmadan önce Ruby’nin adını söylemişti? O gece bende Ruby’yi mi görmüştü? Yoksa bunların yaşanacağını bir şekilde biliyor muydu?

Titine kostümü elime tutuşturup beni gerçek dünyaya –ya da her neyse oraya– geri döndürdü. “Haydi, *Drama Güzeli*. Harcayacak vaktimiz yok. Giyin ve *Jean-Pierre*’e seni gösterinin yıldızı yapmanın doğru bir karar olduğunu

göster. Aksi takdirde o fırsatçı Véronique araya girmeye çalışacak. Buna izin vereceğime lanetlenmeyi yeğlerim.”

Evet. Titine kesinlikle büyükannem Martine’di. Her şeyiyle oydu.

Tam ayağa kalkacaktı ki bileğinden yakaladım. “Titine, seninle konuşmam gerek.”

“Üstünü giyinirken de konuşabiliriz. Ciddiyim, Ruby. Artık sahneye çıkmamız gerekiyor. *Hemen.*” Elimden tutup beni ayağa kaldırdı.

“Kusura bakma ama söyleyeceklerim bekleyemez. Sen...” Gerçekten delirdiğimi düşünmemesi için böyle bir şeyi nasıl ifade edebilirdim? Çıplak, üşümüş ve bir bormoza sarılı olmam da güvenilirliğimi desteklemiyordu.

“Evet?” dedi sabırsızlıkla ayağını yere vurarak. Acelesi olduğunda büyükannem Martine de aynısını yapardı.

“Adın Martine mi?”

Titine’in kararlı gözlerinde belli belirsiz korku ifadesi belirse de hemen yok oluverdi. “Ruby, ben ciddiyim. Oyun oynayacak vaktimiz yok. Hiçbir şey hatırlamıyormuş gibi rol yapmak istediğinin farkındayım. Ben de bunlardan kaçıp kurtulmanı isterim. Ama kaçamazsın. Hele ki benden.”

“Adın Martine değil mi yani?”

Titine ayakkabısının topuğunu hiddetle yere vurdu, ellerini havaya kaldırdı. “Ruby, benim adım zaten Martine.”

“O zaman sana neden *Titine* diyorlar?”

“Çünkü Fransa’da Martine’e *Titine* derler. Ayrıca iyi bir sahne adı olabileceğini düşünmüştük. Bu gidişle seninki de *Deli Ruby* olacak. Bunların hiçbirini hatırlamıyor musun? *Beni* hatırlamıyor musun?”

“Seni elbette hatırlıyorum.” *Onu ne kadar hatırladığımı bilmiyordu.* “Sadece buradaki hayatımın, *hayatımızın* ayrıntıları biraz bulanık.”

“En azından provayı bitirelim. Akşam bir doktora görünürüz. Gösteri yarın akşam. Başın hâlâ acıyor mu?”

“Hayır, başım iyi. Yani fiziksel olarak iyi. Ama bence bugün dans etmesem iyi olur. Madem Véronique benim rolümü istiyor, alsın o zaman.” Kelimeler dudaklarımdan dökülür dökülmez yüreğimde tuhaf bir... *duygu* hissettim. Kıskançlık mıydı? Neden böyle hissettiğimi anlayamadan Titine’in gözlerinde yine aynı öfkeyi gördüm.

“Ruby, son defa söylüyorum. *Artık* çıkmamız gerek. Gisèle’in başına gelenler korkunçtu, biliyorum. Onu öyle görmek de gerçekten sinirlerini bozmuş olmalı. Hepimiz korktuk. Ama dürüst olmak gerekirse aramızda en güçlümüz sensin. Çok daha büyük badireler atlattın.” Titine ellerini kalçasına yasladı ve kararlı gözlerini benimkilere odakladı. “Eğer polise karşı dürüst olduysan, seni masum bulmaktan başka seçenekleri yok. Cinayet silahını bile bulamadılar. Ayrıca Gisèle ve sen arkadaşınız. Ona zarar vermeni gerektirecek bir nedenin yok. Jean-Pierre rolü sana verdi diye diğer kızların bu şekilde düşünmeyeceğinin farkındayım ama senin masum olduğunu *biliyorum*, Ruby. Sana yardım etmek için her şeyi yaparım. Ancak hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranmak çözüm değil. Böyle davranmak seni daha suçlu gösterir.”

“Titine, Gisèle’in öldürüldüğü gece ne yapıyordum? Olay sırasında neredeydim?”

“İyi hissetmediğin için odana çıktın, bir süre sonra tekrar indin. O sırada genç dansçılardan Delphine’in soyunma

odasından gelen ıgıllıklarını duydun ve oraya koştun. Gisèle’i ilk bulan sen değilken polisin neden senin üstüne bu kadar geldiğini hâlâ anlayamıyorum. Neyse, bunu sonra konuşuruz.”

Titine bana o güzel, yeşil gözlerindeki samimiyet duygusuyla baktı. Yaşlı ya da genç, büyükannemi bilirdim. Bana doğruyu söylediğini anlardım. En azından onun sayesinde Jean-Pierre’in bana anlattığı hikâyenin doğru olduğunu biliyordum. Ama o adamın adından bahsetmemişti. François Lefevre... Nedense içimden bir ses henüz bu isimden bahsetmemem gerektiğini söylüyordu – en azından kim olduğunu öğrenene kadar.

“Madem Gisèle’in ölümüyle bir alakam yok, kimin yaptığını biliyor muyuz?” diye sordum.

Titine başını iki yana salladı. “Hayır, bilmiyoruz. Gisèle’in hayranı çoktu. Hatta kimileri ürkütücüydü. Pek çok da düşmanı vardı. O gece kulüp çok kalabalıktı. Herkes olabilir. Bu kadar korkutucu olmasının sebebi de bu zaten.” Uzanıp elimi sıktı. “Ama yolumuza devam etmeliyiz, Ruby. Bunun bizi durdurmasına izin veremeyiz. Bu bizim *hayalimizdi*. Paris’te dansçı olmak. Artık gösterinin yıldızı sensin. Sırf korkuyorsun diye kariyerinin en büyük performansını elinin tersiyle itemezsin. Sen tanıdığım en güçlü kadınsın, Ruby. Bunu yapabilirsin.”

Aklıma Madam Bouchard’ın kafede bana söyledikleri geldi. Buraya bir nedenden ötürü gelmiştim. *Kötü kaderimi* yoluna sokabilmek için bir şansım vardı. O nedenin ne olduğunu ya da bunu nasıl düzelteceğimi bilemesem de büyükannemle bağlantılı olduğundan adım gibi emindim.

Geçmiş zamanda en yakın arkadaşım olması *tesadüf* olmazdı, öyle değil mi?

O an Titine'in sahip olduğum konusunda belirttiği gücün zerresini hissetmiyor olsam ve ilk uçakla Birleşik Devletlere kaçmak istesem bile bunu yapmak zorunda olduğumu biliyordum. Eğer eve dönmek için bir fırsatım olsun istiyorsam –Édouard'ı yeniden görmek istiyorsam– Ruby'nin hayatına uyum sağlamam gerekiyordu.

Bebegime geri dönebilmek için.

Korkumu yutkundum. Titine'in elini tuttum ve başımla kapıyı işaret ettim. “Haydi, yapalım şunu.”

Yedinci Bölüm

Daracık kırmızı elbiseyi, siyah çorapları ve parlak kırmızı topuklularımı üzerime geçirmiş, boş sahnenin köşesinde duruyordum. Daha demin kazandığım özgüven sönmüş, kendime inancım uyarı vermeye başlamıştı.

Ne işim vardı benim burada? Sahtekârın tekiydim. Sahneye çıktığım an bunu herkes anlayacaktı. Ayağımdaki kırmızı ayakkabılara baktım. Keşke topuklarını birbirlerine üç kere vursam da sihirli bir şekilde San Diego'ya, içinde huzur bulduğum hayata geri dönebilsem diye düşünüyordum. Büyükanneimin gerçekten *büyükanne* olduğu, en yakın arkadaşım olmadığı hayata.

Oysa bu sadece peri masallarında olurdu, öyle değil mi? Solo bir şarkı ve dans gösterisi için beni sahneye çıkarmak kâbus olmalıydı.

Perdenin arkasından başımı uzattım ve Jean-Pierre'i piyanoya yaslanıp vokalistlerle konuşurken gördüm. Muhtemelen beni çağırmasına sadece saniyeler kalmıştı.

Ne yapacaktım ben?

Gözlerimi kapadım ve kendimi nefes almaya zorladım. Ancak kolumu tutan sıcak bir el hissedince nefesim boğazıma takıldı.

“Ruby?”

Kulağıma fısıldayan sesin ve tenime değen elin kime ait olduğunu görmek için gözlerimi açtım. Ama sesindeki ukala tını eksik olduğundan, koluma dokunanın Jean-Pierre olmadığını anlamıştım.

Önümde uzun boylu, şık giyimli bir adam duruyordu. Siyah şapkası, âdeta jilet gibi duran siyah takım elbisesi ve kırmızı kravatı ile bu duman altı kulüpte hiç denk gelmediğim profesyonel bir hava taşıyordu. Koyu kahverengi saçları tepedeki ışıkların altında parlıyordu. Bir beklentiyle bana bakan duman grisi gözlerinin etrafını ince çizgiler sarmıştı.

Dudaklarımdan *Evet, Ruby benim* kelimeleri kaçmadan hemen önce bu ince çizgileri, bu dumanlı gözleri, bu klasik fakat bir o kadar yakışıklı yüzü tanıdığımı fark ettim.

Antoine.

İsim aklıma gelince yüreğim çarpmaya başladı.

Karşımdaki *meşhur* Antoine Richard mıydı? Hani şöhreti gazetelere yansıyan? Gisèle’in ağabeyi?

Muhtemelen nottaki *A* harfi ve konuşmamam gereken kişi.

“*Suivez-moi,*” diye fısıldayarak onu takip etmemi istedi ve diğer dansçılar *ya da* Jean-Pierre tarafından görülmeme-miz için koridorun karanlık tarafını işaret etti.

Elim bir anda onun elini tuttu ve gölgelerin içine kadar onu takip ettim. Son perdenin arkasına sıkıştık. Soğuk havayı ve kıyafetlerinden yükselen kolonya kokusunu içime

çekerken elmacık kemiklerime çarpan sıcak nefesini hissediyordum. Bacaklarım âdeta tir tir titriyordu.

Bu adam neden bana bu kadar... *dengesiz* hissettiriyordu?

“Bu sabah neredeydin?” diye fısıldadı kulağıma Antoine. “Seni kafede bekledim ama gelmedin. Dün söylemek istediklerini bilmeye ihtiyacım var. Gisèle’i bulmadan önce ne gördün?” Omzunun üzerinden geriye baktı. Dansçıların topuklu ayakkabılarının ve Jean-Pierre’in seslerini bastırmak için bana biraz daha sokuldu. Dudakları hafifçe kulağıma değiyordu. “Bir şey daha var. Bugün polisle görüştükten sonra önemli bir şey daha oldu. Jean-Pierre beni burada seninle beraber görürse ne yapar biliyorum. Bu yüzden sonra konuşalım. Benimle saat beşte Café de Flore’da buluş. Unutma, beni gördüğünü kimseye söyleme. Özellikle de polise.”

Gözlerimiz son bir defa yoğun duygular içinde bir araya geldi. İşte o zaman tüm benliğine işlemiş, ifadesine de yansıyan acıyı gördüm. Bir tanecik kız kardeşi Gisèle’i kaybetmişti ve onu tam da durduğumuz yerde ölü olarak bulan bendim. Adamın cevap araması doğaldı. Benim de öyle.

Onunla konuşmamam gerektiğini bilsem de –çünkü konuşmak bana daha fazla zarar verecekti– bu adama karşı içgüdüsel bir çekim hissediyordum. Gür sesinin kulaklarımda yankılanmasını, tenime değen elini bir kere daha hissetmeyi, o erkeksi kokusunu bir daha içime çekmeyi arzuluyordum. Ancak dahası da vardı. Onun yanımdaki varlığında hissettiğim o tuhaf, kısa süreli özgürlük hissini kaybetmek istemiyordum.

Onunla nasıl bir bilgi paylaşabileceğimi elbette bilmiyordum. Neticede ben *gerçekten* Ruby değildim ve Ruby'ye ait anıları kısa, sanki birer resim şeklinde görüyordum. Yine de teklifini reddedemezdim. Ona yardım etmeliydim.

“Orada olacağım,” dedim. Bir anda damarlarımda dolanmaya başlayan duygu selini hayatımın başka bir zamanında da tecrübe ettiğimi fark etmiştim. Édouard'ın beni kolları arasına alıp dans ettiği zamandı.

Ve o zamandan beri hiçbir şey beni bu kadar bütün, bu kadar tamamlanmış hissettirmemişti. Denesem bile bu adamdan uzak duramayacağımın bilincindeydim.

Adam sadece başını onaylarcasına sallayıp hoşça kal dedi ve geldiği gibi hızla ortadan kaybolarak beni kesilen nefesimle baş başa bıraktı.

Gölgelerin arasından çıkarak gözlerimi spot ışıkları altındaki sahneye kilitledim. Ön sırada duran Jean-Pierre koltundaki saate baktı ve dudaklarından sarkan sigarasından bir nefes aldı. Burnunu kırıştırmasından anladığım kadarıyla sabrı sınırları zorluyordu. Onunla yeniden konuşmak zorunda kalmaktan ödüm patlıyordu. Kendimi saat bir an önce beş olsa da Antoine ile yeniden görüşsem diye dilerken buldum – Antoine, gökyüzünde beliren bir yıldırım gibi karşıma çıkan gizemli adam.

“İşte buradasın. Her yerde seni aradım.” Titine yanıma sokulup elime bir mikrofon verdi. “Gösteri zamanı.”

Terlemiş avuçlarımla mikrofonu sardım. Hayatımda ilk defa bir mikrofon tutuyordum. Sözlerini bilmediğim bir şarkı, daha önce hiç yapmadığım bir dans ile nasıl sahneyi dolduracaktım ben de merak ediyordum.

Ancak uzun bacaklarım beni sahnenin ortasına taşıırken, az önce merak ettiklerimi nasıl başaracağımı öğrenmek üzereydim.

Anaokuluna başladığım ilk günkü gibi hissediyordum. Gerçi bu sefer sanki kor ateşin üstündeydim. Dizlerim titriyordu. Ağzım kupkuruydu. Kamım âdeta düğüm düğüm olmuştu. Kendimi kusacak gibi hissediyordum.

Antoine'le rastlaştığımdan bu yana etrafımı saran bulutlar tamamen yok olmuş, yerini yüzünde o kibirli mülk sahibi ifadesini taşıyan, bacak bacak üstüne atarak arkasına yaslanmış Jean-Pierre almıştı. Titine de dâhil diğer dansçılar sahnenin yan tarafından endişeli gözlerle beni seyrediyorlardı. Midem bulanıyordu. Ruby gibi olmamın imkânı yokken provaya çıkmayı kabul etmemeliydim.

O sırada bir şey oldu – çalmaya başlayan şarkıyı tanıdım. Peggy Lee'den "Fever" çalıyordu. Eski bir şarkıydı, bu şarkıyı Claudia olduğum yaşamdan hatırlıyordum. Yirmi birinci yüzyıldan bu şarkıya dair anımsadığım hatıralar daha güçlü olsa da onu *burada* hatırlamıştım. *Bu* hayatta. Tam da bu sahnede.

Aniden âdeta bir deniz dalgası gibi –güçlü ve merhametsiz bir edayla– zihnimi söyleyeceğim sözler ve sergileyeceğim dansın hareketleri doldurdu. Bas tonda yükselen müzik yavaş yavaş söndü. Sahnenin ortasındaki sandalyeye uzanırken bedenim –*Ruby*'nin bedeni– kontrolü eline aldı. Hiç düşünmeden seyirciye arkamı döndüm, sol elimle sandalyeyi tuttum, sağ elimle de mikrofonu dudaklarıma doğru

götürdüm. İlk sözleri söylediğimde her zamanki detone sesimi duymayı beklemiştim. Oysa kendi dudaklarımdan bugüne kadar duyduğum en kışkırtıcı, en baştan çıkarıcı ses çıkıvermişti. Ben bile sırtımama engel olamıyordum.

Şarkıya parmaklarımı şaklatarak eşlik etmeye başladım. Sözler dudaklarımdan âdeta sihirli bir şekilde çıkıyordu. Uzun, sıkı bacaklarım ise sahnede geziniyor, zarif kollarım her bir figürü ustalıkla gerçekleştiriyordu. Bedenim bu seksi melodiyle mükemmel bir ahenk tutturarak hareket ediyordu.

Müzisyenler hız kazanmaya başladıkça şarkıyı daha yüksek bir perdeden söylemeye başladım. Buraya geldiğimden bu yana ilk defa kendimi Ruby ile bir hissediyordum. O kısa dakikalar boyu kendimi ondan ayrılmamış, hatta gerçekten geçmişimde Ruby'ymiş ve sanki o hâlâ içimde bir yerlerde yaşıyormuş gibi hissediyordum.

Bu hayatla ve bu sahneyle olan bağım kök salmaya başlamıştı. Ne zaman büyükannem Martine'in dans stüdyosuna adım atsam içimde can bulan heyecanı hissediyordum. Ancak bu seferki daha kuvvetliydi – âdeta bir ilaç gibi kemiklerime, tüm benliğime işlemişti.

Sahneye çıkmayı *seviyordum*.

Bu hissi Claudia'yken belli belirsiz hissederdim. Ama şimdi *neden* dans pistine karşı böyle bir çekim duyduğumu daha net görebiliyordum. Çünkü Ruby olduğum hayatta *ben* bir dansçıydım. *Ben* bir sanatçıydım. Ve normalde sert bir ifade takınan Jean-Pierre'in yüzündeki tatminkâr gülüşe bakılırsa gerçekten iyi bir iş çıkarıyordum.

Şarkının ortalarına doğru bana on dansçı daha katıldı. Sahnenin ön tarafına yürüdüm. Tüm kalbimle şarkıyı söyleyip dans ediyordum. Kendimi daha önce hiç bu kadar

hayat dolu hissetmemiştim. Titine'in söylediği sözler kulaklarımda çınılıyordu. Söyledikleri gerçektir ve bunu artık inkâr edemeyeceğimi biliyordum.

Bu bizim hayalimizdi. Paris'te dansçı olmak.

O zaman anımsadım. Şarkı söylemeyi, dans etmeyi, gösteriye çıkmayı her şeyden fazla istiyordum. Ne zaman sahneye adım atsam yüreğimin nasıl çarptığını hatırladım. Heyecanımın başrolü üstlenişini hatırladım. Daha başarılı olma arzusunu – en iyisi olma arzumu hatırladım.

Ve buraya varmak için *her şeyi* göze alışımı.

Ruby'nin umut ve hayallerinin yüreğimi nasıl yaktığını hissediyordum. Asla eskisi gibi olamayacağımı biliyordum. Ancak bu yeni arzularla gösterime renk katarken zihnim korkunç bir düşünce ile doldu.

Ruby bu gösterinin yıldızı olmak istiyordu. Bu onun en mutlak, en birinci hayaliydi. Ve en tepeye varmak için her şeyi göze alabiliyorsa acaba o –yani *ben*– gerçekten Gisèle'in ölümünden sorumlu olabilir miydi? Jean-Pierre bu yüzden mi Gisèle ölümü hakkındaki ifadem konusunda bana çıkışmıştı?

Katil *ben* miydim? François Lefevre denilen adamın da bununla bir ilgisi var mıydı?

“*Arrêtez!*” Jean-Pierre telaşlı bir şekilde bağırınca düşüncelerim dağılıverdi. “Ruby ne yapıyorsun? Seni daha önce böyle iyi dans ederken görmemişim. Sonra aniden durdun, etrafa bakmaya başladın. *Qu'est-ce qu'il y a?* Sorun ne?”

Sandalyeye tutundum. Gözlerim diğer dansçılara doğru kaydı, kırmızı spot ışıkları dansçıların yüzlerindeki soğuk ifadeye yansıyor.

Şu dünyadaki tek dostum Titine hariç herkes katilin ben olduğumu düşünüyordu. Gözlerindeki ifade kesinlikle beni yanıltıyor olamazdı.

Başrolü kapmak için Gisèle'i öldürdüğümü düşünüyorlardı.

Haklılar mıydı?

Zihnimi yakan bu soruya cevap aramak için Ruby'nin hatıralarına dalamadan salonun gözlerimi kamaştıran ışıkları yanıverdi. İzleyiciler bölümünde Fransız bir dedektif duruyordu. Parlak rozeti çetin bakışları kadar içimi ürpertmiyordu.

Sekizinci Bölüm

Jilet gibi siyah bir takım elbise giymiş, kalçasındaki kemere bir silah sıkıştırmıştı. Elinde büyük bir zarf taşıyan bu uzun boylu, uzun bacaklı dedektif sahneye doğru yürüdü ve başıyla beni işaret etti.

“Matmazel Kerrigan. *Suivez-moi, s’il vous plaît.*” Bayan Kerrigan beni takip edin, lütfen.

Dedektifi görünce Jean-Pierre’in benzi attı. Kaşlarını kaldırarak bana baktı ve gitmem için başıyla işaret etti.

Bense yerimden kıpırdamadım. Bu adama ne söyleyecektim ki?

“Matmazel.” Dedektifin sabırsız sesi sessiz kulübü bir kere daha çınlattı.

Sahne yürüyüp dedektife yaklaşırken diğer dansçıların bakışlarındaki hiddet âdeta sırtımı yakıyordu. Dedektifin buğday tenine, dudaklarının kenarlarındaki çizgilere, koyu kahverengi gözlerine bakınca onunla daha önce tanıştığımı fark ettim. Yine o garip dejavu hissine kapılarak duvara doğru uzandım ve onu kulübün arkasındaki loş bir koridora kadar takip ettim. Ne zaman gözlerini kırpsam

zihnimde dedektifin yüzünün olduğu anılar canlanıyordu. Kaşlarını çatıyor, dudaklarını düşürüyor ve eğilip bir şeyler inceliyordu.

Ve adam bir ofisin kapısını açmadan önce *neyi* incelediğini hatırlayıverdim.

Gisèle'in cesedini.

Gisèle'i bulduğum akşam olay yerine gelen, muhtemelen beni sorgulayan ve Jean-Pierre ile ağız birliği yaparak cinayet sırasında nerede olduğumu söylediğim dedektif buydu.

Dağınık ofisin içinde süslü, iri başlıklar takan üstsüz dansçıların çerçeveli fotoğrafları vardı. Dedektif, Jean-Pierre'e ait olduğunu düşündüğüm masanın etrafından dönerek koltuğa oturdu.

Ciddi, soğuk bakışları bedenimi titretiyordu. "Dedektif Duval," dedi soğuk bir baş selamıyla. "Ama ismimi bildiğinizi varsayıyorum. Ne de olsa bu hafta iki defa görüştük."

Bazı anları kesin olarak hatırlamam konusunda insanların bana güvenmesi büyük bir hataydı. Ama elbette ki bu bilgiyi onunla paylaşmayacaktım.

Başıyla masanın önündeki koltuğu işaret etti. "*Asseyez-vous.*" Oturun.

Sert, ahşap koltuğa otururken zihnim bir yarış arabası gibi hızla çalışıyordu. Bir yandan dedektifin araştırdığı katil gerçekten *ben* miyim diye merak ediyor, öte yandan öyle olmamak için dualar ediyordum. O sırada burnumun ucuna çam ve misk karışımı bir koku geldi. Zihnimde canlanan yeni bir anı bana Gisèle'in cinayetiyle sorgulanmak üzere olduğumu unutturdu.

Gözlerimi kapadığımda kendimi Ruby olarak bu ofiste, bu masaya yaslanmış hâlde gördüm. Üzerimde kırmızı pulları olan, sırtımı ve düz karnımı zar zor kapayan kışkırtıcı bir elbise vardı. Dolgun göğüslerim çırılçıplaktı. Masanın öteki ucunda beni bekleyen adama bakarken üstümde neredeyse hiçbir şey olmamasını umursamıyor gibi görünüyordum. Adamın yüzündeki ince çizgiler ve seyrilmeye başlamış koyu renkli saçları bana en az kırk beş yaşında olduğunu söylüyordu. Ancak tüm bedenimde dolanan safir renkli gözleri ve arzudan kıpkırmızı kesilen yanakları bana genç kadınlardan *fazlasıyla* hoşlandığını gösteriyordu.

“Matmazel Kerrigan, gösterinin yeni yıldızı olmaktan mutluluk duyuyor musunuz?” Dedektifin yoğun aksanı bir an için dikkatimi dağıttı. Ancak gözümde canlanan hatıra âdeta bir sinema filmi gibi oynamaya devam edince, onun bu korkunç telaffuzunu unutuverdim.

Seyrilmeye başlamış saçları ve mavi gözleri olan adam bana edepsiz bir edayla sırtıttı. Ona doğru yürüdüm, kucığına oturdum ve uzanıp dudaklarından öptüm.

İşte o edepsiz gülümseme bana adamın ismini hatırlatmıştı.

François Lefevre.

Ve o an hatırladım. Deyim yerindeyse Gisèle’in öldürüldüğü gece yaptığım şey buydu. Bu ofiste. Bu masada.

Ah, Tanrım. Ruby bir fahişe miydi?

“Madem havadan sudan bahsetmek istemiyorsunuz, o zaman konuya gireyim.” Dedektif yine o kulak tırmalayan aksam ile beni yaşadığım ana geri döndürmüştü.

Ona Gisèle’in öldürüldüğü gece burada, bu ofiste, François Lefevre isimli bir adamla birlikte olduğumu ve

Bay Lefevre'yi bulup o gece benimle olduğunu teyit ettirmem gerektiğini söylemek için ağzımı açtım.

Ama aklıma bir soru takıldı: Cinayet gerçekleştiği sırada gerçekten Bay Lefevre ile birlikte miydim?

Konuşma fırsatı bulmadan önce Jean-Pierre'in sözlerini hatırladım.

Eğer polise François Lefevre'nin adını vermeye kalkarsan her şeyini kaybedersin. Kariyerini, evini, ününü, her şeyini.

"Matmazel Kerrigan, bir sorun mu var? Odaklanmanız gerek. Tüm günümü size ayıramam."

Peki, kimdi bu François Lefevre? Ve sorgumda ondan neden bahsedemiyordum? Yoksa önce onunla bu ofiste sevişmiş, ardından başrolü almak için Gisèle'i mi öldürmüştüm? Gözlerimi kapattım ve Ruby ile François'nın ateşli dakikalarından sonra neler olduğunu hatırlamaya çalıştım. Ama karışan zihnim bana itaat etmeyi reddediyordu.

"Oyunlarınıza ayıracak vaktim yok. Ya sorumu cevaplarsınız ya da sizi polis merkezine götürürüm. Seçim sizin."

"Özür dilerim, dedektif. Hazırım."

"İyi. Buraya Matmazel Richard'ın öldürüldüğü gece neler olduğunu *teyit* edin diye geldim. Size bir şans daha veriyorum."

Daha önce verdiğim ifadeye sadık kalacağımı fark ettiğimde içim burkuldu. Yalan söylemekten nefret ediyordum ama ona görüştüğüm François Lefevre'den bahsedemedim. En azından onun kim olduğunu ve *neden* adını Dedektif Duval'e veremeyeceğimi öğrenene kadar.

Masanın altında kalan dizlerimi tutup boğazımı temizledim. Avuçlarımı titreten, göğsümü sıkıştıran korkularımı

göstermemeye kararlıydım. “Gösteriden sonra kendimi iyi hissetmedim. Dinlenmek için üst kattaki daireme çıktım. Yaklaşık yarım saat sonra kendimi daha iyi hissetmeye başlayınca tekrar kulübe inmeye karar verdim. Ama koridorlarda yürürken Gisèle’in soyunma odasından bir çığlık geldi. Oraya koşunca Delphine’i Gisèle’in cesedinin üstüne eğilmiş olarak buldum.”

Dedektif Duval arkasına yaslandı ve uzun parmaklarını masaya vurdu. “Anlıyorum. Hikâyenize eklemek istediğiniz bir şey yok sanırım. Yani *unutmuş* olabileceğiniz başka şeyler var mı?”

Lanet olsun.

“Hayır dedektif. Bu kadar.”

“Anlıyorum.” Dedektif yanında getirdiği büyük zarfı eline aldı, yırtarak açtı ve içinden çıkardığı sekize on boyunda siyah beyaz fotoğrafı masanın üzerinden bana uzattı. “Belki bu hafızanızı tazelemenize yardımcı olur.”

1950’lere ait fotoğrafa baktığımda kendimi –Ruby’yi– gördüm. Loş bir sokağın köşesinde, sırtımı duvara yaslamış duruyordum. Dudaklarımda cazibeli bir gülümseme vardı. Bir elini duvara yaslayarak bana doğru eğilen adam da az önceki hayalde gördüğüm adamdı – François Lefevre.

Adamın öteki elinde bir tomar para vardı ve o parayı bana veriyormuş gibi görünüyordu.

Ah, Tanrım.

Artık anlamıştım.

Geçmiş hayatımda sadece afet gibi, sarışın bir dansçı değildim. Aynı zamanda bir fahişeydim.

“Bu fotoğraf Gisèle’in öldürüldüğü gece çekildi. Onu soyunma odasında ölü *bulduktan* hemen sonra. Bana bu fotoğrafta ne olduğunu açıklar mısınız?”

Dedektifin imalı sorusunu zar zor işitmiştim. Çünkü fotoğrafta gözüme başka bir şey takılmıştı.

Yola yansıyan bir kadın silueti vardı, tam da Ruby ile François’nın arkasına düşüyordu. Yalnız bir sokak lambasından süzülen ışık, elmas bir küpeyi andıran bir gölge yaratmıştı.

Gözlerimi kapayarak o geceye ait anıların zihnimde canlanmasını istedim. Ancak François ile ofiste yapığımı kaçırmaktan başka hiçbir şeyi anımsayamıyordum. O silüet ve etkileyici elmas küpeler haricinde başka bir şey göremiyordum.

“Matmazel Kerrigan!” Dedektif Duval yumruğunu masaya vurdu. “*Réspodez à la question*”, yoksa sizi polis merkezine götürmek zorunda kalacağım.”

Ensemden aşağıya boncuk boncuk terler süzölmeye başlamıştı. Fotoğrafı masanın üzerinden uzattım ve gölgelerin arasından görünen kadını işaret ettim. Tek bildiğim o kadının da sigara içmek için dışarı çıkan dansçılardan biri olduğuydu. Lakin o gece gerçekten neler olduğunu hatırlayınca ya kadar dikkatleri kendimden uzaklaştırmam gerekiyordu. “Bu kadın kim, biliyor musunuz?” diye sordum dedektife.

Dedektif Duval öne doğru eğildi. Yüzündeki ifade o kadar merhametsizdi ki buradan başka herhangi bir yerde olmayı diliyordum. “Dikkatimi dağıtma çabanız işe yaramaz, Matmazel Kerrigan. Konuya geri dönelim. Mösyö

* Fr. Soruya cevap verin. (Çev. N.)

Lefevre nüfuzlu bir aileden gelen güçlü birisi. Fransız Ulusal Meclisi'nin başkanı olarak önemli bir sorumluluğu olduğunun farkındasınızdır diye düşünüyorum. Babasının yeni seçilen Başkan de Gaulle'ün danışmam olduğunu da hatırlatırım. Yanılıyorsam düzeltin lütfen. Mösyö Lefevre ile bir çeşit *ilişkiniz* olduysa bile adını bir cinayet soruşturmasından temizlemek için bütün politik bağlantılarını kullanacaktır. Elbette siz de onun kaçamaklarını ailesinden ve basından saklayacaksınız.”

“Hayır, dedektif. Burada olan şey bu değil. Ben... Ben onun...”

Dedektif Duval fotoğrafı masadan hızla çekti, buğday rengi yanakları bir anda kıpkırmızı kesilmişti. “Vaktimi boşa harcıyorsunuz, Matmazel Kerrigan. Size ifadenizi düzeltmeniz için bir gün daha veriyorum. Geri döndüğümde siz ve François Lefevre bana o gece olanlar hakkındaki gerçeği anlatsanız iyi olur.”

“Yani onunla bunu konuştunuz mu?”

“Şüphelilerle soruşturmanın ayrıntılarını paylaşmak pek âdetim değildir.” Kara kaşlarını bana doğru kaldırdı. “Ancak bu fotoğraf yanlış ellere geçerse Mösyö Lefevre'nin kariyerine, ailesine ve tabii ki size ne olur, tahmin edebiliyorsunuzdur. Ancak ikiniz konuşmaya karar vererseniz, bu talihsiz olayın gerçekleşmeyeceğine kefil olabilirim.”

“Bir sorgulama yöntemi olarak şantajı kullanmanızın yasal olduğunu düşünmüyorum,” diyerek onu tersledim.

Dedektif Duval kaşını kaldırdı. “Ben de yüksek makamdan birisiyle para için ilişkiye giren bir kadının bana ahlak dersi verebileceğini düşünmüyorum.” Ardından ciddiyetle kapıya doğru ilerledi, anlaşılan benimle işi bitmişti.

“Onu ben öldürmedim,” diye seslendim dedektif elini kapı tokmağına uzattığında. “Biz iyi arkadaşlık. Ona zarar verecek hiçbir şey yapmazdım. Bana inanmak zorundasınız.” İçten içe dudaklarımdan kaçan bu cümlelerin doğru olmasını diliyordum. Ancak Ruby’nin bu cinayetle bir ilgisi olsun ya da olmasın, buradaki zamanım kısıtlıydı. Ve soğuk bir Fransız nezarethanesine düşersem, gerçek hayatıma ya da doğacak bebeğime geri dönemeyecektim.

“Gerçekten masumsanız,” dedi Dedektif Duval kapıdan çıkarken. “*La preuve* gerek.”

Dokuzuncu Bölüm

La preuve. Fransızca kanıt demekti.

Bu durumda masumiyetimi kanıtlamak şüphesiz Ruby'nin çirkin vaziyetini ortaya çıkaracaktı. Ancak Claudia olduğum hayata, Édouard'a ve bebeğime geri dönmem için bana bir yol sunacak mıydı?

Ultrason fotoğrafını ve onun gözlerimin önünde soluşunu hatırlayınca denemekten başka seçeneğimin olmadığını anladım. Ruby masum olsun ya da olmasın bunu yapmalıydım.

Jean-Pierre'in ofisinden çıktığımda uzun, loş koridorları caz ritimli bir piyano sesi ve topuklu ayakkabılardan yükselen tıkırtılar dolduruyordu. O ya da kızlardan bir başkası Dedektif Duval ile görüşmemin bittiğini fark ederse gün boyu prova yapmamı bekleyecekti. Buna vaktim yoktu. François Lefevre ile konuşmalı ve cinayet sırasında kaçamak yapıp yapmadığımızı öğrenmem gerekiyordu. Eğer öyleyse ve François aramızdaki ilişkiyi polise gizlice aktarmayı kabul ederse adımlarıma temiz çıkabilirdim.

Öte yandan Gisèle'i öldüren gerçekten Ruby ise, François'nın ifadesi Ruby'yi doğruca hapishaneye gönderecekti.

Yastığımın altında bulduğum tehdit mektubu da caba-sıydı. A ile konuşmamam açıkça ifade edilmiş olsa da bu akşam Antoine'le buluşacaktım. Ve bu saydıklarımın hiç-biri bana bıçakla saldıran yaralı elin hatırası kadar korku-tucu değildi. Ruby'nin canını yakmak isteyen kimdi? Hâlâ Paris'te miydi? Gisèle'in cinayeti ile bir ilgisi olabilir miydi? Yoksa notu yazanla aynı kişi miydi?

Cevap bulamadığım sorular artık başımı döndürür ol-muştu. Nereye gittiğimi fark edene kadar kendimi sarı renk-li olay yeri bantları ile çevrelenmiş bir yerde buluverdim.

Gisèle'in soyunma odasına gelmiştim.

Buradan uzak durmam gerektiğini biliyordum. Fakat gerçeği öğrenme arzum baskın çıkıyordu. Belki buradan kurtulmama yarayacak bir şeyler anımsarım diye düşünüyordum.

Kimse tarafından izlenmediğimden emin olmak için ko-ridorlara göz attım, ardından parlak sarı bandın üzerinden atlayarak yasaklı soyunma odasına girdim.

Aynalarla kaplı uzun duvarlar yuvarlak ampullerle be-zeliydi. Tezgâhların üzeri makyaj malzemeleriyle doluydu. Köşedeki metal askılara süslü, kışkırtıcı kostümler asılmış-tı. Soyunma odasının bu sabah uyandığım soyunma odasın-dan pek de bir farkı yoktu.

Ancak ayağımın altındaki betona damlamış kırmızıya çalan kahverengi lekeleri görünce hatırladım.

Kan.

Gisèle'in cesedinin yattığı yerden uzaklaşmak için kenara doğru zıpladım. Daha fazla hatırlamak istemiyordum. Bu masum kızın ölümüyle bağlantılı olmak istemiyordum. *Burada* olmak istemiyordum.

Ancak çok geçti. Ruj ve kan kokusu beni o ana, Ruby olarak uyandığım ilk dakikadan itibaren üzerime gelen o korkunç görüntülere taşıdı. Sadece bu seferki daha, çok daha netti.

Kırmızı parlak dans ayakkabılarım Gisèle'in soyunma odasından yükselen çığlıklara doğru koşmaya başladı.

Ancak bu çığlıklar yalnızca Gisèle'e ait değildi. Daha yüksek, daha genç ve daha deli geliyorlardı kulağa.

Odaya dalınca ayağımın dibinde biriken kan yüzünden neredeyse kayıp düşecektim.

Üzerinde hâlâ gümüş payetli ve kırmızı tüylü dans elbisesi olan genç dansçı Gisèle'in başında diz çökmüştü. Onu omuzlarından sarsıyor, çığlık atıyor ve uyanması için cansız bedenine yalvarıyordu.

Dansçı kız başını bana doğru çevirdi. İri, kahverengi gözlerinden boncuk boncuk yaşlar süzülüyor, rimeli ve göz kalemi kırmızı yanaklarına doğru akıyordu. Delphine'di bu. Dans ekibinin en genciydi, henüz on yedi yaşındaydı. Böyle bir şeye, kendi soyunma odasında öldürülmüş başrol oyuncusunu görmeye şahit olamayacak kadar gençti.

"*Delphine, qu'est-ce qui s'est passé?* Ne oldu?" diye sordum. Sesim şaşırtıcı derecede sakın çıkıyordu. Çünkü bunu daha önce de görmüştüm. Kan. Ceset. Delphine'in buradan çıkması gerekiyordu. İşimi daha da zorlaştıracaktı.

Delphine cevap vermeyerek ağlamaya devam etti. Kanların içine diz çökmüş, ayağa kalkmaktan aciz bir şekilde oturuyor, minyon elleri titrerken ağlamaya devam ediyordu.

“*Lève-toi.*” *Ayağa kalk*, dedim ona. “*Va trouver Jean-Pierre, et appelle la police.*” *Jean-Pierre’i bul ve polisi ara.*

Kızı yerden kaldırıp cesetten ve kandan uzaklaştırdım.

“*Vas-y!*” *Git!* diye bağırdım kız hareket etmeyince.

Nihayet Delphine soyunma odasından çıkıp beni Gisèle ile yalnız bıraktı.

Güzel, güzel Gisèle.

Âdeta bir porselen bebek gibiydi. Parlak teni, leziz pembe dudakları ve tatlı, narin yüzü tüyler ürpertici bir edayla donmuştu. Yanına çömeldim, yarasını bulmak için minyon bedenini saran kırmızı taşlı elbisesini yırttım. Göğsünde bir kurşun yarası vardı, kalbinin hemen üzerindeydi. Kanamayı durdurmak için yarasına bastırdığım kumaşlar iyice ıslanmıştı. Ellerimde sıcak kan lekeleri vardı.

Daha önce de böyle bir yara görmüştüm. Artık çok geç olduğunu biliyordum.

Onu kaybetmiştik.

“Dedektifle güzel vakit geçirdin mi?”

Soğuk, imalı bir ses çölde sinsice yaklaşan çingiraklı bir yılan gibi bana seslendi. Beni canlı, tüyler ürperten bir anıdan söküp gerçek hayata geri döndürmüştü. Ortılığı dolduran kan gitmişti, yerine kürdan gibi sıska, ela gözlü ve aşırı çıkık elmacık kemiklerine sahip kumral bir kız gelmişti.

Avını kollayan bir aslan gibi etrafımda dolandı, sivri burunlu topuklu ayakkabıları kan lekelerinin üzerinde gezindi. Ayakkabılarından çıkan ses âdeta kulaklarımı çınlatıyordu. Benden birkaç adım ötede durdu. Bakımlı elini kemikli kalçasına yasladı.

Véronique.

Bu sabah bana nefret dolu gözlerle bakan dansçıydı bu. Titine'e göre gösterinin başrolünü almak isteyen dansçı.

"Şu hafıza kaybı numaran, Ruby... İşe yaramayacak, biliyorsun," dedi. Sesi soğuk ve merhametsizdi.

Cevap vermedim. Çünkü onun yüzünü incelerken aklıma başka bir anı gelmişti. Véronique'i o gece görmüştüm. Gisèle'in öldürüldüğü gece... Ona koridorda, bu soyunma odasından pek de uzak sayılmayacak bir yerde rastlamıştım. O anın görüntüsü zihnimde oldukça net bir şekilde canlandı – Véronique'in kulübün ön tarafına doğru aceleci adımlarla ilerlerken neredeyse beni düşürecek olduğunu hatırladım. Bir an göz göze geldik. Yanakları kıpkırmızı ve terliydi. Bunun sebebi kötü bir makyajdan ziyade yüksek adrenalindi. Ela gözleri sanki korkmuş gibi benim yüzümü inceliyordu. Belli ki bir şeyden kaçıyordu.

Bu hatıra zihnime girdiği hızla solup gitti ve beni o gece rastladığım kadının tam zıttı bir şekilde soğuk, mesafeli görünen başka bir kadınla baş başa bıraktı. Acaba ona Gisèle'i bulduktan önce mi rastlamıştım? Yoksa sonra mı?

"Bana rol yapmak zorunda değilsin, Ruby. Sen olduğunu biliyorum. Hepimiz biliyoruz. Dedektifin aradığı *kanıtı* bulması an meselesi."

"Seni o gece gördüm," dedim soğuk bir edayla. Sesim, içimde esen fırtınaları yansıtmayı reddediyordu.

Véronique'in gözleri titredi. Kısa da sürse bakışlarında o gece gördüğüm korku ifadesini yakaladım. Ancak hemen silindi ve az önceki soğuk ifade geri döndü. "Elbette. İkimiz de burada dans ediyoruz. O gece herkes buradaydı. Saçmalama."

"Hayır. Seni *gördüm*. Bir şeyden kaçarken. Korkmuştun. Burada ne yapıyordun?"

Véronique kollarını göğsünde kavuşturarak uzun tırnaklı parmaklarıyla minyon kollarına hafiften vurmaya başladı. "Hafızanı kaybettiğini sanıyordum."

Köklü bir rekabetle beslenen yoğun, inatçı bir hisle Véronique'e doğru bir adım attım. Yüzümü doğruca onun yüzüne doğru çevirdim. "Hafızamın bir kısmı sapasağlam duruyor. O gece ne gördün, Véronique? Daha da önemlisi, o gece ne *yaptın*?"

Véronique öfkeli bir edayla oflayıp gözlerini kısıtı. "Önce Jean-Pierre'le yattın. Ardından Gisèle'in cesedini buldun. Burada bir yıldan daha az bir süredir çalışmana rağmen Jean-Pierre sana başrolü verdi. Artık insanlar dönüp bana bakar mı sanıyorsun? Tam bir *sürtüksün*, Ruby. Polisle beraber herkesin senin ne olduğunu anlamaları an meselesi. Tıpkı benim anladığım gibi."

Aslına bakılırsa onu anlıyordum. Bana sürtük demişti.

Kendime ondan uzak durmamı tembihledim. Véronique ile olan hikâyemin tamamını bilmiyordum. Benden neden bu kadar nefret ettiğini bilmiyordum. O gece koridorda ne yaptığını bilmiyordum. Sürtük diye hakaret etmesine gelince... Ruby'nin pek de ahlaklı biri olduğunu söyleyemezdim.

Ancak Ruby'nin içgüdülerini benim mantıklı davranışlarımdan üstesinden bir kez daha gelmişti. Kendime dur diyemeden Véronique'in yüzüne bir tokat attım.

"*C'est toi, la salope.* Sensin sürtüğüm," dedim sanki bu kelimeyi yıllardır prova ediyordum gibi.

Véronique'in taş gibi soğuk yüzü belli belirsiz kıpırdadı. Bense az önce söylediklerim ve yaptıklarım yüzünden olduğum yerde donakalmıştım. Mükemmel bir Fransızcam vardı. Daha da önemlisi, daha önce kimseye tokat atmamıştım. Ian'a bile.

Ona hamile olduğumu söylediğim, onun da bana evli olduğunu ve çocuğu istemediğini söyleyerek karşılık verdiği gün bile.

Ona o gün bile tokat atmamıştım.

Oysa şimdi karşımda duran kadına bir saniye olsun düşünmeden vurmuştum.

Neye dönüştüm ben?

Véronique başını iki yana salladı, dudaklarında ukala bir sırıtış belirdi. "Hayatının geri kalanını hapiste geçireceğinden bu küçük tartışmayı önemsemiyorum." Topuğunun üstünde döndü, kan lekeleriyle bezeli soyunma odasından çıktı ve kırmızı spot ışıklarının gizemlere gebe olduğu sahneye geri döndü.

~~~~~

Hayatımın geri kalanını Fransız hapisanesine geçirmek istemediğimden François Lefevre'yi bulmalı ve o gecenin hikâyesini öğrenmeliydim.

Hemen.

Daireme çıkan merdivene doğru döndüm. Sahnenin tam tersi istikamete adım atmıştım ki minik bir el kolumu tuttu.

“Ruby!” Titine’di bu, yeşil gözleri parlıyordu. “Nereye gidiyorsun? Prova daha bitmedi.”

“Şimdi prova yapamam, Titine. Gitmem gerekiyor.”

“Dinle, Ruby. Senin içine ne girdi bilmiyorum ama işleri yokuşa sürüyorsun. Dedektif sana ne söyledi? Sana inanmıyor mu?”

“İşte bu yüzden gitmeliyim. İlgilenmem gereken önemli bir mesele var. Şimdi prova yapamam.”

Koridorda görünen birkaç dansçı yanımızdan geçti. Bakışlarındaki merakı ya da suçlamayı gizlemiyorlardı.

Titine bana doğru bir adım daha yaklaştı ve fısıltıyla konuşmaya başladı. “Orada ne olduğunu ya da Gisèle’in ölümünden sorumlu olmadığın hâlde neyle ilgilenmen gerektiğini bilmiyorum. Ancak bunu konuşmak için ne zamanımız ne de mahremiyetimiz var. Dedektif şu an Jean-Pierre’in yanında. Ancak geri döner dönmez, senin sahnede olman *gerekliyor*. Eğer bunu yapmazsan rolünü kaybedersin Ruby. İşini bile kaybedebilirsin.”

Büyükannemin genç gözlerindeki kararlılığı görebiliyordum. Ne kadar denersem deneyeyim hiçbir yere gitmeme izin vermeyeceğini de biliyordum. Yetmiş altı yaşındayken bile savurduğu o inatçı yumruklarını görmüştüm. Yirmili yaşlarındaki hâlinin istediğini elde edemeyince neler yapabileceğinden endişe duyuyordum.

“Prova ne kadar sürecektir?” diye sordum.

“Birkaç saat daha. Ardından seni ne korkutuyor, bunu tartışabiliriz. Tamam mı? Yani Gisèle’in cinayeti ile

suçlanman ve hafızanı kaybetmen dışında.” Elinin tersiyle alnını silerek iç geçirdi. “Önümüzdeki birkaç haftayı kimse hapishaneye ya da hastaneye gitmeden sağ salım atlatabilirsek mucizelere inanmaya başlayacağım. Haydi, Ruby. Gidelim.”

Sahneye kadar Titine’i takip ederken kırmızı ışıklar söndü ve göz kamaştıran spot ışıkları yeniden yandı. Titine’in pembe yanaklarının solduğunu, o muhteşem gözlerinin altında gri halkalar belirmeye başladığını fark ettim.

“Sen iyi misin, Titine?” diye sordum.

“Ne? Ben mi? Biraz üşütmüş olmalıyım. İyileşirim.”

Büyükannem Martine her zaman kötü bir yalancı olmuştu. Ancak genç Titine çok daha berbattı.

“Titine, emin misin...”

Ancak cümlemi bitirmeye fırsat bulamadım. Çünkü uzun bacaklı, iri göğüslü dansçılardan oluşan bir grubun durduğu aydınlık sahneye vardığımızda Jean-Pierre ve Dedektif Duval’in sahnenin kenarında beklediklerini gördüm.

Yalan söylediğimi anlayan dedektifi görünce midem kasıldı. Neden hâlâ gitmemişti? Burada daha ne işi olabilirdi ki?

Jean-Pierre yine burnunu kırıştırdı. Kaşlarındaki çizgiler gerginliğini açığa vuruyordu. “Hanımlar, polis kulübü bir kere daha inceleyecek,” dedi Fransızca. Zihnim ise kelimeleri ana dilime çevirmekte gecikmemişti. “Bugünkü prova iptal. Yarın sabah hepinizi sabah onda buraya bekliyorum.”

Sözlerinin ardından bizleri inceledi, sert bakışlarını bana kilitledi. “Bu da bu gece âlem yapmak yasak demek. Yarın büyük gün.”

Prova olmaması, yukarı çıkıp François Lefevre’ye ulaşabileceğim bir numara bulmak için apartmanı arayabileceğim

anlamına geliyordu. Ruby onun numarasını bir yerlere saklamış olmalıydı.

Gözlerimi Jean-Pierre'in öfkeli bakışlarından kaçırdım ve süslü elbiseler içindeki dansçıların arasından yürüdüm. Jean-Pierre bana engel olmadan buradan gitmeliydim. Çünkü Dedektif Duval'e ne söylediğimi bilmek isteyeceğinden emindim.

Tam merdivene ayak basmıştım ki Titine'in aceleci sesi duyuldu. "Ruby, bekle!"

"Gerçekten gitmem gerekiyor, Titine. Üzgünüm."

Titreyen avucunu koluma yasladı. "Üzerine geldiysem özür dilerim. Kötü bir hafta geçirdiğimizi biliyorum. Dü-rüst olmak gerekirse bu sabah düştüğünden beri kendinde değilsin. Beni korkutuyorsun, Ruby. Seninle yukarı gelme-mi ister misin? Madem prova iptal, doktor çağırabiliriz. Ne dersin?"

Büyükannemin François Lefevre batağına dâhil olmasına izin veremezdim. Bugünkü konuşmalarımızı düşünürsek Titine onunla bir ilişkim olduğundan habersizdi. Ayrıca Gisèle'i bulduğum ana ait hatırayı detaylı olarak düşünmem gerekiyordu. O gece Véronique'in ne yaptığına, korkunç bir cinayete –üstelik bir arkadaşımın kurban olduğu cinayete– şahit olunca *nasıl* bu kadar sakin kalabildiğime ve daha önce kurşun yarası görmüş olduğumdan nasıl emin olabildiğime bir açıklık getirmeliydim.

Acaba Delphine onu bulmadan önce Gisèle'i ben mi öldürmüştüm?

Paniğe kapılmamamın sebebi bu olabilirdi.

Ancak içimden bir ses bu kadar kolay olmayacağını söylüyordu. Daha karmaşık bir hikâye vardı. Tek yapmam gereken François Lefevre ile konuşmaktı. Bu kadar.

“Teşekkürler, Titine. Ancak biraz dinlenmeliyim. İyi olacağıma eminim.”

“Ruby, dedektifle aranızda ne geçti? Sana inanıyor, değil mi?” Titine’in her zamanki güçlü tonlamasında umutsuzluk tınısı vardı. Yanakları gitgide solgunlaşıyordu. “Neden kulübü yeniden arıyorlar? Bu saçmalık! Gisèle öldükten sonra üç gün boyunca her yeri didik didik ettiler. Tanrı aşkına, kulübün kapılarını daha dün açabildik. Şimdi kalkmış büyük bir gösteri öncesi prova alanımızı işgal ediyorlar.”

“Eminim yalnızca kendilerini teyit ediyorlardır. Gözden bir şey kaçırmamak için.”

“O zaman neden sadece sen ve Jean-Pierre ile konuştular? Gerçekten senin yaptığını mı düşünüyorlar, Ruby?”

Ona endişelenmesine gerek olmadığını söylemek istedim ama Jean-Pierre’in iki başka polis memuru ile konuştuğunu görünce sustum. Daha fazla rozet ve silah görmek adrenalinimi yükseltiyordu.

Çok zamanım yoktu. Acele etmeliydim.

“Üzgünüm, Titine. Gerçekten dinlenmek istiyorum.” Kolumu ondan kurtarıp hızla merdivenleri tırmandım. Ayağımdaki topukluları umursamadan merdivenleri ikişer ikişer çıkıyordum.

Apartman daireme girer girmez masaya doğru yöneldim, birkaç saat önceki çılgın fırtınanın dağıttığı kâğıtları karıştırmaya başladım. Ruby’nin karaladığı notlar bu sabah bana anlamsız görünmüştü. Ama şimdi her yazıyı yakından inceliyor, umutsuzca bir telefon numarası, bir adres ya da beni François Lefevre’ye götürecek herhangi bir şey arıyordum.

Ellerim boş kalınca yatak odasının etajerine yöneldim. San Diego’daki normal hayatımda not defterimi hep burada

saklardım. Ruby'nin de aynı alışkanlığa sahip olmasını ümit ettim.

Ancak uzun, siyah etajeri açtığımda her zamanki gösterişsiz, pamuklu iç çamaşırlarımı bulamadım. Gördüklerim çok daha erotikti. Pembe, mor, kırmızı ve siyah renklerde sutyenler, gümüş ve siyah renkli, uçları dantel işli jartiyerler... Dördüncü ve son çekmeceyi de karıştırınca tüm etajerin sadece kışkırtıcı iç çamaşırları ile dolu olduğunu anladım. Böylece tek arzusu Édouard Marceau ile evlenip bebeğini doğurmak olan otuz beş yaşındaki bekâr terapist Claudia Davis'in önceki hayatında bir fahişe olduğuna bir kez daha kanaat getirdim.

İnanılır gibi değildi.

Ruby'nin eskiden ateşli bir fahişe olmasının içimi rahatlatan tek bir yanı vardı. Oyunu yöneten ben olduğum için artık bir fahişe olamayacaktı.

İç çamaşırları ile dolu etajerden ümidi kestim ve Ruby'nin *normal* kıyafetleri ile dolu dolaba yöneldim.

Dolapta ne hırka vardı ne de kazak. Tişörtler, etekler, onlara uyacak yakası kolalanmış gömlekler de yoktu. Ne elbise ne terlik ne de spor ayakkabı vardı.

Kısa, dar, siyah bir elbise bulunuyordu. Kırmızı, gümüş ve altın renkli gece elbiseleri, taşlı baş aksesuarları ve bu güne kadar gördüğüm en zarif, en süslü topuklu ayakkabılar sıra sıra dizilmişti. Karşımda kostümlerle dolu bir dolap duruyordu.

Eğer cinayetten aranmasaydı ve hayatını tehdit eden durumların içine girmeseydi, Ruby'nin göz kamaştıran hayatında biraz zaman geçirmeyi gerçekten keyifli bulabilirdim.

Ancak sırtımı kesen bıçağı hatırlayınca bu baş döndürücü kıyafetlerin şahit olduğum karanlık dünyayı telafi edemeyeceğini anladım.

Ruby'nin güzel dolabını dağıtmakla uğraşırken tüyler ürperten bir yumruk sesi tüm apartmanı inletti. Ses o kadar şiddetliydi ki elimdeki ayakkabı kutusu düşüvermişti.

Kapıdan geliyordu.

Tüylerim âdeta diken diken oldu. Kapıyı kilitlemiştim. Kilitlediğime emindim.

Yatak odasının kapısına yönelerek gizlice dışarı göz attım. Jean-Pierre salonda dolanıyordu. Yanakları ve kulakları kıpkırmızı kesilmişti. Kahverengi gözleri şüpheyile mutfak dolabına odaklanmıştı.

Merakla onu seyrettim. Kontrolden çıkmış gibiydi. Gitmesi gerekiyordu. “Buraya nasıl girdin? Burası benim evim. Burada yaşıyormuşsun gibi içeri giremezsin!”

Beni umursamamıştı. Dolaptan bir şişe likör çıkardı, bir bardağın yarısını doldurdu ve tek yudumda içti. Ardından bardağı yeniden doldurdu, bu sefer ağzına kadar doldurmuştu. Sonra da bana doğru yürüdü.

“Buranın kirasını kimin verdiğini unutuyorsun galiba,” diye tersledi. Ağzından alkolün ve sigaranın ağır kokusu yükseliyor, midemi bulandırıyor.

Bir adım geriledim. Bir mektup açacağı, kalem ya da sivri ucu olan herhangi bir şey bulabilmek için etrafıma bakındım. Ancak kendimi savunacak bir şey buluncaya kadar Jean-Pierre üzerime gelerek beni duvara yasladı.

Dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. Sıcak nefesi tenimi yakıyordu. “Gösterinin yeni yıldızı olabilirsin ama bunların

hepsini elinden bir çırpıda alabilirim, Ruby. Bu evi. Ününü. Paranı. Hayallerini.”

“Çekil üstümden,” diye ofladım.

Ama Jean-Pierre geri çekilmedi. Elindeki kadehi duvara çarptı. Çarpma sesi âdeta kulaklarımı yırtmıştı. Dökülen likör ayak dibimde birikiyordu. Omuzlarımı o kadar sert sıktı ki çığlık atmama engel olamadım.

“Dedektif Duval’e ne söyledin?” diye kükredi terli, sıcak bedenini bana bastırarak.

“Benden ne söylememi istediysen onu söyledim.”

Jean-Pierre omuzlarımı sıkmaya devam ederken çenesi kasılmaya başlamıştı. “O zaman neden *benim* kulübümü yeniden arıyorlar? Dedektif neden söylediğim tek bir kelimeye bile inanmıyor? Neden bana François Lefevre’den bahsetti?”

Ben cevap vermeyince dişlerini öyle bir sıktı ki karatah-tada gezinen tırnak gibi bir ses çıkardı. “*Fahişe!* Söyle bana Ruby! Neden?”

Güçlükle yutkunsam da gözlerimi kaçırmadım. “Dedektif Duval’in elinde François Lefevre’nin kulübün dışında bana ödeme yaparken çekilmiş bir fotoğraf var. Başrolü almak için Gisèle’i öldürdüğümü, François Lefevre ile aramda olan ilişki sayesinde hapse girmediğimi düşünüyor.”

“*Lanet olsun.* Sen ne söyledin?”

“Bunun doğru olmadığını, Gisèle’e asla zarar vermeyeceğimi söyledim. Bana inanmadı ve yarın yine geleceğini söyledi. Eğer Bay Lefevre ile konuşmazsam fotoğrafı basına vereceğinden bahsetti.”

“Senin derdin ne, Ruby?” Jean-Pierre beni duvara yaslamaya devam ederken bir yandan parmağıyla yanağımı

okşuyordu. “Ofisimde bir dedektifle baş başa kaldın. Ona reddedemeyeceği bir teklifte bulunmadın mı?”

Jean-Pierre’in kollarından kurtulmak içim hamlede bulunsam da gücüm yetmiyordu. Elleri çok kuvvetliydi. “Biliyorsun, *hayatım*. Şu dünyada sana hayır diyebilecek adam yok. Aslına bakarsan yarın gösteriye gelecek Amerikalı film yapımcısına senin için söz verdiğimi biliyorum ama ondan önce sana bir kere sahip olmalıyım.” Yüzünü yüzüme doğru eğdi, ince dudakları dudaklarıma sürtünmeye başladı. “Dün gece bana ihtiyacım olanı vermediğine göre şimdi işimize bakabiliriz, sanırım,” diyerek yüzünü boynuma gömdü. Elleri göğüslerimi sıkarken bacaklarımin arasında sertleşen erkekliğini hissedebiliyordum.

Boğazıma yükselen yumruyu yutkundum ve var gücümle onu kendimden uzaklaştırdım. Ne yazık ki ona karşı çıkmama hazırlıklıydı. Bileklerimi yakalayarak ellerimi başımın üzerine kaldırdı. Alkol ve sigara kokan nefesiyle yüzüme doğru konuşmaya başladı.

“Pekâlâ, Ruby. Benimle sevişmen için seni zorlayamam. İlişki dediğin böyle yürümez, öyle değil mi? Başındaki küçük yara yüzünden unutmuş olabilirsin ama François Lefevre ile aranda bir *ilişki* yok. Onunla yatasın diye sana para veriyor.” Jean-Pierre kasıklarını sertçe bana bastırdı ve çenemi avuçlarının arasına aldı. “Senin *benimle* bir ilişkin var. Seninle nerede istersem orada sevişirim ve bunun için sana para ödemem. Eğer bu ilişkimizdeki görevini üstlenmek istemiyorsan, eminim Véronique bu daireyi, içerdeki yatağı benimle paylaşmaktan ve başrolü oynamaktan memnuniyet duyacaktır.”

“*Va te faire foutre,*” diye küfrettim. Kelimeler dudaklarımdan Fransızca’ya çevrilip dökülüyordu. Az önce ona defolup gitmesini söylemiştim.

Daha önce *hiç kimse* ile böyle konuşmasam da içimde kabaran öfke kendimi tutmama engel oluyordu. Derin bir nefes aldım ve Jean-Pierre’in açgözlü, arsız yüzüne tükürdüm.

Jean-Pierre ellerimi bırakıp geriledi ve elinin tersiyle sağ gözünü sildi.

“Masum bir kız burada, *senin* gözetiminde hayatını kaybetti, *seninse* tek düşündüğün lanet olası şöhretin ve düzüştüğün insanlar,” dedim. “İğrençsin.”

Yumruğunu masaya vurduktan sonra yüzünü benden tarafa çevirdi. “Sence Gisèle’in ölümünü umursamıyor muyum? Bu kulübü dört yıl önce *Gisèle* için açtım ben. Şimdiyse biri kalkıp onu burada, yıldız olduğu yerde öldürdü. Elbette umursuyorum, Ruby! Ancak o artık yok ve onu geri getirmek için elimizden hiçbir şey gelmez.” Üzerime yürüyerek donuk bakışlı gözlerini gözlerime kilitledi.

Bu sefer gözümü kırpmadım.

“Gösteri devam etmeli. Söz verdiğin şeyi yapman için *sana* ihtiyacım var, Ruby. Dürüst olmak gerekirse hafızanı kaybettiğine inanmıyorum. Bence seni New York’taki o korkunç hayattan, o rezil heriften çekip çıkarmanın ben olduğumu unutmayı tercih ediyorsun. Seni kurtardım, Ruby. Şimdi François Lefevre ile olan problemi çözeceksin. Ne yapacağın umurumda değil. Yarına kadar dedektif gelmeden bu işi hallet. Yarın gece film yapımcısına ile yapacağın görüşmeyi de unutma. İkisinden birini bile başaramayacak olursan burada işin biter.”

Jean-Pierre bana son bir bakış daha attı, ardından arkasını dönüp kapıdan çıktı. Çıkarken kapıyı sertçe vurdu.

Tehditleri hâlâ kulaklarımda çınliyordu. Sırtım duvara yaslı hâlde yere yığıldım. Tüm vücudum titriyordu.

Seni New York'taki o korkunç hayattan, o rezil heriften çekip çıkaran bendim. Seni kurtardım.

Kollarımı bacaklarıma dolayıp gözlerimi kapattım. Ruby'nin karanlık hatıralarının arasında yine o yaralı eli ve o keskin bıçağı gördüm. Hâlâ adamın vücudunu ve yüzünü seçemesem de o bıçağın arkasında başka bir şey daha olduğunu seçebiliyordum. Tavandan yere kadar uzanan pence-
reden New York'un manzarası görünüyordu.

Eğer doğruysa, eğer Jean-Pierre beni gerçekten o *korkunç* adamdan *kurtardıysa* ve ben ile Titine'i dans etmek için Paris'e, bu kulübe getirdiyse onca hizmetin bir -ya da birden fazla- karşılığı olacaktı.

Bu apartman dairesi.

Hayatım.

Bedenim... Ki görünüşe bakılırsa yarın gece Amerikalı bir film yapımcısına satılacaktı.

Başımı dizlerimin arasına gömdüm. Zihnimde Jean-Pierre'e ait ürpertici düşünceler dolanıyordu. Keşke bir kovanın içine girebilsem ve bunların hiçbirisi olmuyormuş gibi davranabilsem diye düşünüyordum. Bu akıl almaz durumu beş gün içinde nasıl çözecektim? İhtiyaç duyduğumda sihirli peri annem neredeydi?

O sırada eski Paris apartmanının sessizliğini bozan tiktak sesi, bir şey hatırlamama yardımcı oldu.

Antoine.

Başımın üstündeki saat buluşma zamanıma on beş dakika kaldığını gösteriyordu. Saat beşte Antoine'le Café de Flore'da buluşmayı kabul etmiştim. Gözlerimi sıkıca kapattım. Şimdi François Lefevre'yi bulmak ve adımı cinayet soruşturmasından temizlemeye odaklanmak zorundaydım.

Ancak aldığım nefesi verinceye kadar ayağa kalkmış, Ruby'nin yatak odasına gitmiş ve dağınık dolaptan çıkan eşyaları karıştırmaya başlamıştım. Üzerime mor, parlak bir kazak ile siyah, şık bir pantolon ve yine aynı renkte bir çift topuklu ayakkabı geçiriverdim. Ardından koşarcasına oturma odasına döndüm ve koridordaki askıdan kırmızı bir palto ile gümüş renkli bir şal aldıktan sonra dışarı çıktım.

Onuncu Bölüm

Sadece birkaç kelime ve fısıltıdan başka bir etkileşimin olmadığı Antoine Richard ile vakit geçirme telaşı beynimin beni durdurmaya çalışacak mantıklı kısımlarını olumsuz yönde etkiliyordu. Antoine'i tanıımıyordum ama az önce olanlara rağmen onu yeniden görmem gerektiğini biliyordum.

Binanın merdivenlerini aceleyle indim. Yüksek topuklu ayakkabılarımdan rahatsızlık vermemesi şaşırtıcıydı. Bunu yalnızca kas hafızası olarak tanımlayabilirdim. Paris sokaklarına açılan büyük, siyah kapıya ulaşmam hiç de zor olmadı.

Soğuk, ısırıcı havaya adım attığımda batan güneşin ışıkları bulutların arasından süzülüyor, görüşümü karartıyordu. Ancak büyük, turuncu top, binaların arasında kaybolur kaybolmaz yürümeyi bıraktım. 1950'lerin Paris'ine ait bir sahne, güzelliğiyle ağzımı âdeta açık bırakmıştı.

Modern zamanın Volkswagen Beetle'ının daha iri ve klasik modeli sayılabilecek uçuk yeşil renkli bir araba soğuk bulvarın üzerinde gürültüyle ilerliyor, kaldırımda yürüyen kumral, kıvrıkcık saçlı bir kadına korna çalıyordu. Âdeta

Vogue moda dergisinin eski bir sayısından fırlamış gibi görünen muhteşem güzellikteki kadın yaklaşan arabaya hiç pas vermedi.

Belini parlak, siyah bir kemer ile saran uzun, kırmızı elbisesinin etekleri rüzgârda savrulurken, kadın bir çift şık topuklu ayakkabı ile sokağın karşısına geçti. Karşı kaldırıma vardığında gri, yün paltosunun düğmelerini elbisesinin göğüs kesimine kadar iliklemişti. Minyon elleri zarif, beyaz eldivenlerle korunuyordu. Kıvrıkcık saçlarının üstüne yerleştirdiği mor renkli kibar şapkası, alnını örten siyah bir tülle süslüydü.

Kadın yanımdan hızla yürüyüp geçti. Güzel yeşil gözlerinde imrenerek baktığım güçlü, sofistike bir hava vardı. Bu akşam onu bekleyen kişi hangi yakışıklı Fransız erkeği olursa olsun, kadını gördüğüne çok sevinecekti. Kadın da bunu biliyordu.

Kadının gittiği yolun aksi istikametinde yürümeye devam ettim. Uzun, siyah bir paltosu, gri pantolonu ve siyah şapkası olan bir adam gazetesini koltuğunun altına sıkıştırırken bana beğeni dolu bir bakış attı.

“Vous êtes ravissante, mademoiselle.” Göz kamaştırıyorsunuz, hanımefendi.

Ancak bir cevap almayı beklemedi. Şapkasının ucuna dokundu ve Paris’teki başka bir güne doğru bulvarda ilerlemeye başladı.

Yanımdan uzaklaşmasını seyrederken içinde bulunduğum durumun imkânsızlığı bir kere daha yüzüme çarptı.

Gerçekten buradaydım. Ruby Kerrigan’ın bedeninde, onun anılarıyla, onun tanıdıklarıyla, bu bedene ve onunla

beraber paylaştığım bu ruha işlemiş tüm yetenekleri ve deneyimleriyle, 1959 yılının *Paris*'inde yaşıyordum.

Nasıl olmuştu bu?

Bir soğuk hava esintisi yüzüme âdeta tokat gibi inince hatırladım.

Antoine. Café de Flore. Saat beşte.

Kaldırımdan inince Paris'in altıncı semtinde bulunan, Seine Nehri'nin hemen solunda kalan Saint-Germain Bulvarı üzerinde olduğumu anlamak için haritaya ihtiyaç duymamıştım. Biliyordum işte.

Topuklu ayakkabılarım taş yolların üzerinden geçerken Café de Flore'u nerede bulacağımı da bildiğimi fark ettim.

Antoine ile buluşmak için heyecanla yürürken, Jean-Pierre ile olan tartışmamızı zihnimden atıp kalan boşlukları yemek için çıldırdığım, âdeta birer sanat eserine benzeyen vitrinlerdeki pastane ürünleri ile doldurmaya çalıştım. Taze pişmiş çöreklerin ve erimiş çikolatanın aroması pastanelerin kapılarından süzülüyor, hem aç hem de nostaljik hissetmeme sebep oluyordu. Bu kokuları hatırlıyordum ve hatıralarım San Diego'daki hayatımdan değildi.

Sıra sıra dizilmiş pastane ve kafeler soğuktan üşümüş Parislileri içeri davet ediyorlardı. Butiklerin vitrinleri 1950'li yılların klasik tarzını barındıran elbiselerle doluydu. O kadar güzellerdi ki korkunç gece kulübünü ve cinayet sorgusunu bir kenara bırakıp alışverişe çıkmak istedim.

Çapkın Fransız erkekleri benimle göz göze gelmekten, şapkalarını çıkarıp selam vermekten, yanımdan yürürken bana otuz beş yaşında hamile bir kadından ziyade insanın aklını başından alan sarışın bir *Amerikalı* olduğumu hissettirmekten çekinmiyorlardı.

Caddenin karşısına geçtim. Birkaç blok sonra Saint-Germain-des-Prés Manastırı'nın yanındaydım. Eski manastıra bakan bankın üstünde sevişen genç çifti görünce dönüp iki kere baktım. Dışarısının buz gibi olması ya da kiliseden yalnızca birkaç metre uzakta olmaları umurlarında değil gibiydi.

Gençlerdi ve âşıklardı. Ve Paris'teydiler.

Paris tıpkı Édouard'ın bana tarif ettiği gibiydi. Keşke şimdi yanımda olsaydı.

Saatin beş olduğunu vuran çanları işittim. Acele etmeliydim. Hızlandım, Bonaparte Sokağı'nı geçtim ve Les Deux Magots Café'nin yeşil tentesini gördüm. Café de Flore ise hemen yanında diyordu bana Ruby'nin anıları.

İşte oradaydı. Café de Flore, Saint-Benoît Sokağı ile kalabalık Saint-Germain Bulvarı'nın hemen köşesinde duruyordu. Restoranın dışına camekânlı terastan bahseden bir tabela asılmıştı. Bir an önce kapıyı açtım. Yeni bedenim yemekten çok ısınmaya ihtiyaç duyuyordu.

Parlak aydınlatmalar, dalgalar hâlinde yükselen sigara dumanları ve kaldırılan kadehlerden yükselen sesler kahkahalara karışıyordu. İçeri girdim. Vişne rengi koltuklar entelektüel Parislilerle dolup taşmıştı. Kalabalık, canlı kafenin yemek bölümü ısındıkça, koyu renkli paltolar ve atkılar geride bırakılmıştı.

Birbirlerinin peşi sıra dizili, sıkışık masaları inceledim. Kimse kalabalıktan rahatsız olmuşa benzemiyordu. Ve arkadaki köşeye oturmuş, dumanı tüten kahvesini yudumlayan Antoine'i gördüm.

Kulübün koridorları o kadar karanlıktı ki onu tam olarak görememiştim. En azından bu kadar net görmemiştim.

Antoine sabahki takım elbisesiyle kravatını çıkarmış, yerine geniş omuzlarını ortaya çıkaran koyu gri bir kazak giymişti. Başının üzerinde kalan ışık, kafenin içini inceleyen gözlerinin parlaklığını öne çıkarıyordu. Sırf ona yakalanmadan birkaç saniye daha onu seyredebilmek için uzun, fildişi rengi bir sütunun yanına saklandım.

Pürüzsüz yüzünde çekici bir kirli sakal belirmişti. İfadesi hem güçlü hem de cana yakın görünüyordu. Tıpkı bir fincan sert kahve gibiydi. Onu içmek, bitince de fincanı yeniden doldurmak istiyordum.

Başımı iki yana salladım, kendime gelmeliydim. Ruby, Antoine'i bu hayata başladığı ilk dakikadan itibaren tanıyor olabilirdi ama *ben* tanı mıyordum.

İçimde kabarmaya başlayan arzulara bakılacak olursa hiç iyi tanı mıyordum.

Yine de sütundan bir adım uzaklaştım ve kalabalığın arasından ona doğru ilerledim. Attığım her adımda âdeta kalbim sıkışıyor. Kanımı daha da kaynatan bakışlarını üzerimde hissettiğimde her yanı mı ateş bastı.

“Lütfen, otur,” dedi karşısındaki vişne rengi koltuğu işaret ederek.

Oturur oturmaz kolalı beyaz gömlek, siyah yelek giymiş bir garson elinde bir kâse soğan çorbası, bir de jambon, peynir, yumurta ve domatesle dolu güzel bir salata ile beliverdi.

“Afiyet olsun, hanımefendi,” dedi garson yiyecekleri servis ederken.

“Teşekkürler,” diye yanıt verdim hiç düşünmeden. Fransız usulü soğan çorbası ve etli salata daha önce bir vegetaryene hiç bu kadar leziz görünmemiştii.

Bakışlarımı Antoine’e doğru kaldırdım. “Sen bir şey yemeyecek misin?”

Antoine gözlerini pencereye kaydırđı. “Hayır, bu hafta pek iştahım yok. Lütfen, sen devam et. Kafenin salatası enfestir. Ayrıca provadan sonra aç olabileceğini düşündüm. Gisèle bana Jean-Pierre’in dansçıların yemek yemesine pek izin vermediğini söylemişti. *Le connard*.”

Antoine’in Jean-Pierre için pislik herif demesi, gün boyunca beni güldüren ilk şey olmuştu. “Kesinlikle katılıyorum.” Kelimenin tam anlamıyla bir pisboğaz gibi büyük çorba kaşığııı elime aldım ve onu çorbanın üstüne serpilmiş, kahverengiye çalan altın sarısı renkteki kalın, erimiş peynir dilimine daldırdım. Bu sabah yediğim jambon ve peynirli büyülu sandviç dışında hiçbir şey yememişim.

Bugüne kadar tattığım en lezzetli çorbadan birkaç kaşık içtikten sonra gözlerimi Antoine’e kaldırıp gülümsedim. “Siparişin için teşekkür ederim...”

Duman grisi gözlerinin etrafındaki ince çizgiler yeniden belirdi. Yüzümü inceleyen gözlerinde meraklı bir ifade vardı. “Bu sabah neredeydin? O gece bir şey gördüğünü söylemiştin... Gisèle’in öldürüldüğü gece. Neydi o, Ruby? Ne gördün?”

Kaşığı kenara koydum ve boğazımı temizledim. “Ben... Ben bu sabahki görüşmemize gelemediğim için özür dilerim. Provada düştüm ve bayıldım. Uyandığıımdan beri

hafızam... Şey, neredeyse silindi gibi. Sana ne söyleyeceğimi hatırlamıyorum.” Keşke ona tüm gerçekleri, Ruby *olmadığını*, korktuğumu, aklımın karıştığını ve eve gitmek istediğimi söyleyebilseydim. Ancak gerçekten olanları itiraf edersem beni bir akıl hastanesine kapatmak isteyebilirdi.

Ve bunun için onu suçlayamazdım.

Antoine’in çenesi kasıldı, alnındaki çizgiler daha da gerildi. “Bu bir oyun mu? Kız kardeşimin cinayetinden sorgulanıyorsun ve bana o geceye ait anıların hafızandan silindiğini mi söylüyorsun?”

Antoine’in gözlerinde acı ve öfke belirdi. Daha fazla anıya sahip olmak, ona yardım edebilmek isterdim.

“Ufak tefek şeyleri anımsıyorum... Ama her şeyi değil.”

Antoine sandalyesinde öne doğru eğildi. Yükselen çatal, bıçak sesleri ve kulakları tırmalayan Fransızca gürültülerden rahatsız olmuyor gibiydi. Uzanıp bileğimi tuttu. “Hatırlayabildiğin her şeyi bilmek istiyorum. Polise güvenmiyorum. Lanet olasıca Jean-Pierre bana hiçbir şey söylemiyor. Delphine’in de konuşmaktan ödü patlıyor. Benimle konuşabilecek tek kişi sensin, Ruby. Şimdi bana ne bildiğini anlat.”

Antoine’in sesindeki gerginlik, buraya gelerek bir hata yaptığımı hissettirmişti. Ama ona cevap vermeliydim. En azından yardımcı olmaya çalışmalıyım. “Véronique’i kordorda bir şeyden kaçarken gördüğümü hatırlıyorum. Korkmuştu, nefes nefeseydi. Véronique kim, biliyor musun?”

Antoine başını evet anlamında salladı. “Evet. Kız kardeşimin ondan bahsettiğini hatırlıyorum.”

“Neden kaçtığını bilmiyorum. Ama bugün ona bunu sorduğumda çok öfkelen-di, cevap vermekten kaçındı.”

“Ne zaman oldu bu? Gisèle’i bulmadan önce mi?”

“Emin değilim. Zamanını pek hatırlayamıyorum. Dediğim gibi, bu sabahtan beri...”

“Véronique’in bununla bir ilişkisi olduğunu mu düşünüyorsun?” diye araya girdi Antoine. “Sence Gisèle’i o öldürmüş olabilir mi?”

“Ben... Emin değilim. Olabilir. Başrolü alamadığı için gerçekten hırs yaptığını biliyorum. Ancak bunun için cina-yet işler mi, bir şey söyleyemem.”

“Başka neler oldu, anlat bana. Fazlası olmalı.”

Konuşmak için ağzımı açsam da François Lefevre ile olan fotoğrafımı hatırlayınca tereddüt ettim. Ondan aldığım para... Ofisteki seks... Antoine’in gözlerine baktığımda ona bunlardan bahsedemeyeceğimi anladım. Ruby’nin gerçekte kim olduğunu, ne istediğini bilmesini istemiyorum.

Ancak artık Ruby değildim. Özümde ben hâlâ Claudia’ydim. Ruby’nin yaşam tarzını yaşamayı hayal bile etmeyen biri-ydim.

Fakat içinde bulunduğumuz durumlar korkunç olsa da Antoine’in beni, *gerçek* beni tanımasını istiyordum.

Ama Antoine’in düşündüğü başka şeyler vardı. Parlak, cilalı masanın üstündeki yumruğunu sıktı, yanakları kı-zarmıştı. “Ruby, seninle kulüpte daha dün konuştuk. Bana Gisèle’in ölümü hakkında bilgi sahibi olduğunu söyledin. Bana gerçekten ne bildiğini anlatıncaya kadar buradan git-meyeceğim. Véronique’le ne zaman karşılaştın?”

Buraya gelmek hiç de iyi bir fikir değildi. Antoine’e is-tediği bilgiyi ya da biricik kız kardeşine olanların adaleti-ni, tesellisini sunamayacaktım. “Ben... Ben özür dilerim.

Bilmiyorum. Sana söyledim. Her şeyi hatırlamıyorum. Sadece bazı şeyleri anımsıyorum.”

“Korkuyor musun, Ruby? Jean-Pierre seni konuşmaya-sın diye tehdit mi etti? Onun Gisèle’in ölümü ile bir ilgisi var mı? Seni sessiz kalmaya mı zorluyor? Hafızanı kaybetmiş numarası yapmanı mı istiyor?”

Dumanı tüten çorba kâsesine ve mükemmel bir şekilde sunulmuş salataya bakarken iştahımın kaçtığını fark ettim. “Jean-Pierre’in ne yaptığını ya da ne yapmadığını bilmiyorum. Tek bildiğim onun kötü bir adam olduğu.”

“Cinsel ilişkiye girdiğin, kız kardeşim öldüğü zaman sana başrolü veren kötü bir adam. Öyle değil mi?”

Gözlerim gözleriyle buluştu. Bakışlarında provadaki diğer dansçıların gözlerinde gördüğüm o suçlayıcı ifade vardı. Ancak sesindeki suçlayıcı tonlamaya rağmen küçümseyen bir tavrı yoktu. İfadesini açıklayacak kelimeyi bulamıyordum. Yanakları çökmüş, yüzü solmuştu.

“Bir şey daha var,” diye mırıldandı. Paltosunun cebine uzandı ve buruşuk, kâğıt bir kese çıkardı. Keseyi ters çevirince masaya kırık, gümüş bir zincir düştü.

Zincirin ucunda kalp şeklinde göz kamaştırıcı bir yakut vardı.

Hatırladığımdan çok daha parlak ve yeniydi ama yanılıyor olamazdım.

Bu, büyükannem Martine’in kolyesiydi. San Diego’daki dans stüdyosunda yaşlı kadının boynuma taktığı, tenime kıvılcımlar saçan, beni dakikalar önce Ruby’nin hayatına taşıyan kolyeydi.

“Bunu nereden buldun?” diye sordum. Sesim de tıpkı ellerim gibi titriyordu.

Antoine kaşını kaldırdı. “Bu senin, değil mi?”

Ellerim içgüdüsel bir edayla göğsüme doğru yöneldi. “Bana bunu nereden bulduğunu söyle,” dedim emredercesine.

Antoine kırık zinciri eline aldı ve kusursuz yakutu avucunun içinde döndürmeye başladı. “Bugün polisle görüştüğüm zaman bana içinde Gisèle’in şahsi eşyalarının olduğu bir torba verdi. Bu kolye Gisèle’in cesedinin altındaymış. Kostümüne takılmış, kırılmış. Polis kırılmış olmasının bir boğuşma kanıtı olduğunu söyledi. Katılıyorum. Ancak polis memurları kolyenin Gisèle’e ait olduğunu *sanmış*. Bu yüzden bana verdiler. Onlara yanıldıklarını söylemedim. Çünkü Ruby, bu kolye... sana ait.”

Kanım donmuştu. Söylediklerinin hiçbir mantıklı açıklaması yoktu. Belli olan tek şey vardı, o da Antoine’in kız kardeşini benim öldürdüğümü düşünmesiydi.

Antoine öne doğru eğildi. Gri gözlerindeki ciddiyet âdeta içimi dağlıyordu. “Anlat bana, Ruby. *Senin* kolyen nasıl oluyor da kız kardeşimin cesedinin *altından* çıkıyor?”

“Ruby asla birini öldürmez,” deyiverdim. İçgüdülerim bir gecede dönüştüğüm, başka bir yaşamda ben olan bu kadını korumam gerektiğini söylüyordu.

Antoine bana tuhaf bir bakış attı. Yüzündeki ifadeden ne kadar şaşırdığını anlayınca yaptığım hatayı fark ettim.

Ruby’dan üçüncü bir şahıs gibi bahsetmiştim. *Kahretsin.*

Antoine biraz daha yaklaştı, yaklaştıkça nefesleri daha da derinleşiyordu. “Yaklaş,” diye fısıldadı.

Ona doğru eğilirken acaba tokat mı atacak, yoksa öpecek mi diye merak etmeye başladım.

Ama ikisini de yapmadı. Kolyeyi masaya bırakıp çenemi avucunun içine aldı ve doğruca gözlerimin içine baktı. “Mavi,” dedi. Sesindeki şaşkınlık âdeta tüm bedenimi titretmişti. “*Bleu comme la mer.*”

Okyanus kadar mavi.

“Gözlerim mi?”

Evet anlamında ağır ağır başını salladı. Az önce yüzünden okunan özgüveni gittikçe soluyordu. “Oysa senin gözlerin mavi değil, Ruby. Yeşil. Senin gözlerin hep yeşildi.”

Antoine’in çenemi tutan eli, sanki bir hayalet görmüş gibi düşüverdi.

“Yanılıyorsun,” dedim yanaklarım alev alev yanmaya başlayınca. “Gözlerim hep maviydi.”

“Yalan söylüyorsun. Kimsin sen?”

“Neden bahsediyorsun? Gözlerimin rengini nereden bileceksin sen?”

“Sen Ruby değilsin. Ondan daha farklı konuşuyorsun. Daha düzgün, daha sofistike. Hatta daha kibar. Kız kardeşi falan mısın? Ruby’nin ikizi mi vardı? Cinayetten sonra kaçtı da yerine seni mi gönderdi?”

Ruby’nin Amerika’da bir tek yumurta ikizi ya da koca bir sülalesi olabilirdi. Ama ne bahane uydurabilir ne de Antoine’e gerçeği söyleyebilirdim. Buradan ayrılmam gerekiyordu.

“Adım Ruby ve gözlerim mavi. Bildiğim tek şey bu. Kolyenin kime ait olduğunu bilmiyorum. Kız kardeşinin ölümü hakkında hiçbir şey hatırlamıyorum. Affedersin.” Peçetemi masanın üzerine atıp koltuğumdan fırladım ve koşarak kafeden ayrıldım. Dışarı çıkınca dondurucu hava yüzüme bir tokat gibi çarptı.

On Birinci Bölüm

Koşarak *Les Deux Magots*'un yanından geçtim, ardından Bonaparte Caddesi'ne doğru sola döndüm.

Eve giden yolda olmadığımı biliyordum ama eve dönmek istemiyordum. Jean-Pierre'i görme ya da içine düştüğüm hayatın berbatlığıyla yüzleşme riskine giremezdim.

Hava almaya ihtiyacım vardı. Nefes almalıyım.

Bu nezih mahallenin dar kaldırımlarında hızla ilerlerken hoş sanat galerilerinin, lüks otellerin, çikolatacılarının, sahaf-
ların ve kütüphanelerin yanından geçtim. Şehirde geçirecekleri bir gece için süslenmiş oldukça şık bir Fransız çiftin yanından geçerken Antoine'i, o muhteşem yakışıklılıktaki yüzünü, o gri gözlerini düşünüyordum. Keşke Paris'e başka şartlar altında gelseydim.

Ruby'nin gençliği sağ olsun, Claudia'dan çok daha iyi bir bedene sahipti. Seine Nehri'nin kıyısına nefesim hiç tıkanmadan vardım. Bacaklarım hâlâ adımlarındaki hızı koruyor, ciğerlerim soğuk havayı âdeta su gibi içiyordu.

Klasik tarzları, alışıl gelmedik korna sesleri ile evden ne kadar uzakta olduğumu hatırlatan trafiğin kesildiği bir

anı kolladım ve hızla karşıya geçtim. Pont des Arts'a doğru sağa döndüm.

Ayakkabılarımın ökçesi köprü'nün ahşap zemininde tıkırdarken uzun sokak lambalarından süzülen sarı huzmeler yolumu aydınlatıyordu. Ten ısırın soğuk havada köprü'nün ortasına vardığımda, köprüde benden başka kimse olmadığını fark ettim. Önümde uzanan nehir tıpkı zihnim gibi kara ve bulanık akıyordu. Halkalar hâlinde ilerleyen sular tıpkı kaos içinde yüzen cevapsız sorular gibiydi.

Paris'in göz kamaştırıcı manzarası karanlık geceyi aydınlatıyordu. Tam karşımda Île de la Cité vardı, onun da ilerisinde Notre Dame Katedrali. Gotik tarza özgü kuleleri ile engin göğe doğru yükseliyordu. Louvre Müzesi solumda kalıyordu. Köprü'nün altından bir tekne geçiyordu, içindeki rehber de gelen gezginlere muhtemelen bu Işıklar Şehri'nin vaatlerini anlatıyordu.

Aklıma dün gece dans ederken Édouard'a söylediğim sözler geldi. Cümlelerimdeki yoğun ironi az kalsın beni boğacaktı.

Ne kadar büyüleyici olabileceğini tahmin edebiliyorum. Daha önce hiç Paris'e gitmedim.

Köprü'nün tirabzanına yaslandım. Ellerimle soğuk mermeri kavrayarak gözlerimi sıkıca yumdum. Soğuk suyun kokusunu içime çektim ve beynime kadar çıkıp susmak bilmeyen zihnimi rahatlatmasına izin verdim.

Tam bir uyuşukluk hissi yerleşiyor, soğuk havanın aklımdaki son endişeyi de dindirdiğini hissettim. Tam o an bir ses duydum. Ses o kadar derinden geliyordu ki hayal ediyorum sandım. Ancak köprü'nün üzerinde, ellerim mermeri tutmuş, gözlerim kapalı öylece dururken onu bir daha duydum.

“Ruby.”

Göz kapaklarım sanki yüzüme çarpan soğuk bir su ile kâbuslardan uyanmışım gibi açılıverdi. Dönüp etrafımı inceledim, kimse yoktu.

O burada değildi.

O ses. Yaralı eli olan adamın sesiydi. Onun sırtımdaki ve karnımdaki yaraların sebebi olan New York’taki adam olduğuna emindim.

Tüm tüylerim diken diken olmuştu. Antoine ile aramdaki gerginliğe ve kız kardeşini öldürmüş olabileceğimi düşünmesine rağmen görmek istediğim *tek* kişi oydu.

Köprünün arka tarafına bir bakış attım. Bacaklarım yine bu hayattan alıştığım yol hafızasıyla, adrenalinle ve korkuyla ilerliyordu. Yolumu Bonaparte Caddesi’ne doğru çevirirken az önce adımları fısıldayan adamın beni Paris’e kadar takip etmemiş olmasını diledim. Antoine’e, Ruby’nin apartman dairesine yaralanmadan, ölmeden dönebilmek için içimden dua ediyordum.

Tam köşeyi dönmüştüm ki birine çaptım. Başlarımız sertçe tokuştu.

“Nereye gittin? Sana bakmaya çıktım ama seni hiçbir yerde göremedim.”

Gördüğüm kişinin Antoine olduğunu fark edince tuttuğum nefesimi bıraktım.

“Ruby? Neden koşuyorsun? Neler oluyor?”

“Ben... Ben neler olduğunu bilmiyorum. Neden koştuğumu, kim olduğumu ya da hayatımda neler olduğunu bilmiyorum. Sadece geri dönmek istiyorum,” dedim gözlerimden yaşlar süzülerek. Sıcak yaşlar donmuş tenimi âdeta dağlıyordu. “Sadece eve dönmek istiyorum.”

Antoine cevap vermedi. Kollarını üşüyen bedenime doladı ve beni göğsüne doğru çekti. “Seni eve götüreceğim, Ruby. Evine götüreceğim.”

Ruby’nin küçük mutfağında bir şeyler arayan Antoine, su ısıtıcısını çalıştırdı. Ben de kânepeye oturmuş Antoine’in dakikalar önce omuzlarıma sardığı battaniyenin içinde titriyordum. Az önce kafede yaşananların ardından Antoine’i buraya getirmek benim aptallığımdı. Ancak yalnız kalamazdım. Özellikle de köprüde kanımı donduran o fısıltıdan sonra.

Ya o adam Paris’teyse ve beni takip ediyorsa? Yeniden saldırmak için fırsat kolluyorsa?

Bir kere daha ürperdim. O tok, sinir bozucu sesi hafızamdan silmek için çabaladım. Ancak gitmiyordu.

Antoine bana fincanda sıcak bir çay getirdi. “Al, bu biraz iyi gelir,” dedi karşımdaki berjere oturmadan önce.

Gözlerimi kapayarak sıcak içeceğin boğazımdan geçişini hissettim. Çayda teselli bulmayı umuyordum. Yeniden güvende hissetmek istiyordum. Oysa kendimi güvende hissettiren tek şey Antoine’in yanımda olmasıydı.

“Ne oldu? Neden kaçtın?” diye sordu Antoine bakışlarını bana dikerek.

“Ben... Söyleyemem. Beni deli zannedersin,” dedim titreyen dişlerimin arasından.

“Göz renginin değişmesinden daha mı delice? Üslubunun, karakterinin, tüm davranışlarının bir gecede değişmesinden daha mı çılgınca?”

Benden cevap gelmeyince Antoine berjerden kalktı ve kanepede yanıma oturdu. Beni ona bakmaya zorladı. “Sana zarar vermek istemiyorum, Ruby. Sadece gerçeği bilmek istiyorum. Gerçekten kim olduğunu, neden ya da *kimden* kaçtığını, kız kardeşimin cesedinin altında bulunan kolyenin sana ait olduğunu neden reddettiğini bilmek istiyorum.”

“O kolyenin bana ait olduğu konusunda neden hâlâ ısrar ettiğini anlamıyorum. O benim... Yani şey, Titine’e ait,” diye tersledim. Sözlerimden o dakika pişman oldum. Neden Gisèle’in cinayetine genç büyükannemi dâhil etmek isteyecektim ki?

Antoine uzandı, sehpanın üzerindeki çerçeveli siyah beyaz fotoğrafı aldı ve elime tutuşturdu. “Madem Titine’e ait, neden bu fotoğrafta onu takmışsın?”

Ruby ve Titine’in olduğu fotoğrafa baktım. Şık siyah şapkaları, beyaz eldivenleri ve koyu renk rujları ile şehirde bir gece geçirmeye hazırlanmışlardı. Ruby’nin boynunda da kalp şeklindeki yakut kolye vardı, tıpkı Antoine’in söylediği gibi. *Lanet olsun.*

Demek kolye *gerçekten* Ruby’ye aitti. Ruby onu bir ara büyükanneme vermiş olmalıydı. Bu çılgın hayata düştüğüm gece dans stüdyosundaki yaşlı kadın aynı kolyeyi boynuma takmıştı. Kolye de bir şekilde beni buraya getirmişti.

Başımı iki yana salladım. Yaşadıklarımın karışıklığı ve imkânsızlığı karşısında iliklerime kadar korkuyordum.

“Bana gerçeği anlat,” diye ısrar etti Antoine.

Öfkeyle oflayarak fotoğrafı eline tutuşturdum. “Söyledim ya, her şeyi hatırlamıyorum! Sırf kolyem Gisèle’in yanında bulundu diye beni katil yapamazsın. Onu bulduktan

sonra boynumdan kayıp kardeşinin kostümüne takılmış olmalı.”

“Gisèle’i bulduğunda ona dokundun mu? Cesedi çevirdin mi?”

“Ben... Bilmiyorum. Sanmıyorum.”

“Madem söylediğin gibi boynundan düştü, o zaman kolye neden kardeşimin *altında* kaldı? Bana söylemediğin şey ne? Neden bir anda dün konuştuğumdan farklı bir Ruby oluverdin?”

Biraz temiz hava almak için Antoine’i iterek hızla oturma odasının penceresine ilerledim.

Bana bakan bakışlarındaki hiddetle, içimde uyanan itiraf isteğiyle başa çıkamazdım. İçimden ona her şeyi söylemek geliyordu. Bedenini –ve *ruhunu*– para için satan bu muhteşem fiziğin altında yalnızca evine, gerçek hayatına ve bebeğine dönmek isteyen bir kadın olduğumu söylemek istiyordum.

Ve bana hakkında sorular sorduğu kolyenin hayal edebileceğinden çok daha büyük bir hikâyesi vardı.

Alnımı soğuk pervaza yasladım. Birkaç saat önce gördüğüm Eyfel Kulesi’ni görebilmeyi umut ediyordum. Ancak Paris semasını soğuk, koyu bir karanlık kaplamıştı. “Neden bana açıklama yapma fırsatı tanıyorsun? Neden polisler kolyenin Gisèle’e ait olmadığını söylemiyorsun? Neden beni tutuklatmıyorsun?”

Antoine’in oda boyunca ilerleyen adımları bana ulaşınca durdu. “Çünkü kız kardeşimi öldürdüğünü düşünmüyorum, Ruby. Ancak katili tanıdığından şüpheliyim.”

Antoine avucunu omzuma koyunca tüm bedenim elektrik çarpmışa döndü.

“Bırak da gözlerine bakayım.” Sesi boğuk bir fısıltı gibi geliyordu. Sesindeki acelecilik de açıkça hissediliyordu. Ona verebileceğimden fazlasına ihtiyacı vardı.

Yine de hayır diyemedim.

Kollarım yanıma düştü. Dönüp onunla yüzleşirken kendimi çok korunmasız hissediyordum.

Bana bir adım daha yaklaştı, aramızda neredeyse bir santimetre kalmıştı. Gözlerimi kaçıramadan diğer eliyle de öteki omzumu tuttu. “Yeşil olduklarından eminim.”

Tek bir kelime söylemekten aciz öylece donakaldım. Bana içtenlikle bakan gri gözlerini ve acıyla bakan ifadesini incelerken omuzlarımdaki ellerinin ağırlığını hissedebiliyordum. Dokunuşu yüzünden yanaklarım kızarmıştı. Ellerim, tüm bedenim titreyerek ısınıyordu.

Yine o tanıdık hissi yaşıyordum. Bugün koridorda elimi tuttuğunda yaşadığım hem teselli edici hem de neşelendirici histi bu. O erkeksi kokusunu duyduğum ya da kafede beni seyreden gözlerini gördüğüm zamanki histi.

Antoine’i hatırlıyordum. Bu anı, bu ifadeyi, dokunuşlarını... Hepsini hatırlıyordum. Ancak bu hayattaki diğer anılarım gibi birer görüntü şeklinde aklıma geliyorlardı. Heyecan dinince görüntü de gidiyor, beni olduğum yerde sersem bir şekilde yapayalnız bırakıyordu.

“Sadece rengi değil,” dedi Antoine. Sesi sanki bedenimde geziniyor, beni yaşadığım dejavu hissinden çıkarıyordu. “Bakışların da değişmiş. Daha yumuşak, daha saf bakıyorlar. Sen de öylesin.”

“İnsanlar değişir,” dedim usulca. Antoine’in ellerini bedenimden çekmesini gerektirecek tüm nedenleri bertaraf etmek, sonsuza dek onunla böyle bakışmak istiyordum.

Başını ağır ağır iki yana salladı. Gözleri yüzümü inceliyordu. Elleri hâlâ omuzlarımdaydı. “Böyle değil.”

“Gitmelisin,” dedim dokunuşlarında bulduğum rahatlığı ve sıcaklığı kelimelerimde kaybederek. Gitmesini istemiyordum. Ancak içinde bulunduğumuz durum buna imkân vermiyordu. Benden onunla paylaşamayacağım bilgiler istiyordu. Gisèle’i, Ruby’nin o gece gerçekten ne yaptığını, bir gün önce konuştuğu kadından farklı olan *beni* öğrenmek istiyordu.

Antoine ellerini omuzlarımdan çekmeden son bir defa bana baktı. Gitmek istemediğini gözlerindeki acıdan anlıyordum. Bir cevap arıyor, kardeşi için adalet istiyordu. Belki başka şeyler de istiyordu.

Ama bunların hiçbirini ona veremezdim.

Derin bir nefes aldım ve içimi titreten ateşli duygulardan, birkaç dakikadır hissettiğim arzulardan bir gayret sıyrıldım. Yanından geçerek ona kapıyı gösterdim.

Antoine kapıdan çıkarken bana dönüp öylece bekledi. Yüzündeki keder, yolları kapayan yoğun bir sis gibiydi. Puslu havası cevapsız sorularımızı, sırlarımızı ve yalanlarımızı örtüyordu. Keşke acısını dindirebilseydim. Bir aile bireyini, her şeyden çok sevdiğin birini kaybetmenin ne demek olduğunu bilirdim.

Tek yapabildiğim, Gisèle’i hayattan koparanın *ben* olmadığımı umut etmekti.

“Bana buraya kadar eşlik ettiğin için teşekkür ederim,” dedim usulca. Sesimdeki arzu ve tutkuları maskeleyemeye gayret gösteriyordum. “Kolye hakkında polise bir şey söylemediğin için de. Bırak beni, şu sıralar herhangi birine güvenmek senin için imkânsız olmalı. Ancak hafıza kaybım

yalan değil. Gisèle'in başına gelenler için gerçekten üzgünüm. Keşke sana yardım edebilsem, gerçekten edebilsem."

Antoine'in uzun, kalın kirpiklerinin arasındaki duman grisi gözleri kırıştı. "Yalnız başına iyi olacak mısın? Köprüde kaçtığın o şey... Güvende misin?"

"Ben... Sanırım. Umarım."

Antoine başını salladı. Ancak gözlerindeki ifade bana hâlâ endişeli olduğunu gösteriyordu. Paltosunun cebine uzandı, beyaz bir kartvizit çıkardı. "Eğer bir şeye ihtiyacın olursa ya da bir şey hatırlarsan, herhangi bir şey, beni ara lütfen. Çalıştığım hastane buraya yakın, hemen gelirim."

"Teşekkür ederim," dedim. Elimi bıraktığı, gözümün önünden uzaklaştığı an onu aramak isteyeceğimi biliyordum. Çünkü bu çılgın gün boyunca karşılaştığım hiç kimse bana onun yanında olduğum kadar güven vermemişti.

Antoine elimi sıktı. "Kendine dikkat et, Ruby. Ve lütfen, dikkatli ol." Keder dolu son bir bakışın ardından elimi bırakarak merdivenlerde kayboldu. Çamların ve soğuk havanın kokusu, gitmesine izin vermenin pişmanlığıyla beraber havada asılı kaldı.

On İkinci Bölüm

Apartman dairesinde bir başıma kalınca kapıyı sonuna kadar kilitledim ve kendimi nefes almaya zorladım.

Ne gündü ama.

Başımı çevirip baktığımda –şimdilik– bana ait olan dairenin ne kadar dağınık olduğunu ve dağınıklığın sebebini fark ettim.

François Lefevre. Bu dağınıklık ona ait iletişim bilgilerine ulaşma çabamın sonucuydu. Ona cinayet sırasında birlikte olup olmadığımızı ve adımı temize çıkarmak için ifademi doğrulayıp doğrulayamayacağını soracaktım.

Antoine yalnızca bir eğlenceydi dedim kendime. Ona karşı hissettiklerim gerçek *değildi*. Onu tanıımıyordum bile. Gözlerimi kapattım ve elini koluma koyduğu, adımı söylediği ilk dakikadan beri içinde yüzdüğüm duygu deryasından uzaklaşabilmeyi diledim.

Ancak ne kadar denersenem deneyeyim, bu hisleri daha önce de yaşadığımı inkâr edemezdim. O da Édouard'ın kollarındaydı.

Peki, bunun anlamı neydi?

Cevap bulmak için gözlerimi açıp etrafı inceledim. Yarıdımı dokunacak bir şeyler arıyordum. İhtiyaç duyduğumda gümüş saçlı kadın neden gelmiyordu?

İçgüdülerime güvenmekten başka bir seçeneğim yoktu.

Ve şimdi o içgüdüler bana Antoine ve Édouard'ı unutup François Lefevre'yi bulmamı söylüyordu.

Masaya doğru ilerledim, dağınık kâğıtları bir defa daha altüst ettim. Beni François'ya götürecek herhangi bir numara ya da not bulamayınca sert bir hareketle masanın çekmecesini açtım. En üstte not defterim ve Édouard ile Solange'nin resmini taşıyan dergi vardı. Hâlâ solgundu, tıpkı sabahki gibi. Kadının soğuk gülümsemesi ve donuk bakışlarına biraz fazla bakınca sinirlerim bozuldu. Kendimi Édouard'ın nasıl onunla birlikte olabileceğini düşünürken buldum.

Paltomun cebinden solmuş ultrason fotoğrafını çıkardım ve onu ajandamın içine koydum. Ellerim içgüdüsel bir hareketle karnıma doğru gitti. Bebeğimin artık orada olmadığını hatırlayınca yeniden hayal kırıklığına kapıldım. Hayatta kalabileceğinden bile şüpheliydim.

Ancak burada kalıp buna üzülemezdim. Harekete geçmeliydim. Onu geri almalıyım.

Ajandamı ve dergiyi masanın üzerine koyup araştırmama devam ettim. Çabalarımı Ruby'nin dağınık yatak odasında da sürdürdüm. Dolaptan taşan abiyeleri ve topuklu ayakkabıları bir kere daha inceledim. Çekmecelerdeki iç çamaşırlarına bir kere daha baktım. Yere yığılmış boş ayakkabı kutularına, şapka kutularına göz attım.

Hâlâ bir şey yoktu.

Koridordaki dolabı, banyoyu, mutfağı altüst ettim. Umutsuzluğum, içinde işe yarar hiçbir şey olmayan her kutuyla, her boş çekmeceyle, her tozlu rafla daha da tırmandı.

Yorgun ve mağlup bir şekilde Ruby'nin yatak odasının tozlu zeminine oturdum. Dizlerimi göğsüme kadar çektim, bir fikir bulmak için beynimi zorladım. Başımın üzerindeki pencereden devasa bir dolunayın aydınlattığı kara gökkyüzünü görebiliyordum. Dolunayın ışığını pencere pervazı boyunca takip ettim. Gözlerim önce duvara, duvardan da koyu renkli parkelere doğru indi. O an Ruby'nin yatağının altında parlak bir şey görüverdim.

İnanılır gibi değildi. O kadar yere bakmıştım ama yatağın altına bakmak aklıma gelmemişti. Belli ki dedektif olmak için yaratılmamıştım.

Yatağın altı eski kitaplar, tozlu moda dergileri ve topuklu ayakkabılarla doluydu. Her şeyi çıkarsam da bir dergi ulaşamayacağım kadar uzaktaydı. Yere yatıp uzanabildiğim yere kadar uzandım. Ama dergiye ulaşacağım derken elim sert bir şeye çarptı. Eğilip bakınca döşegİN altında kalan yerde kumaş içinde bir şeyin sallandığını gördüm. Yatağın altına biraz daha girdim ve elimi sallanan şeye doğru uzattım. Bir kutu olduğunu söyleyebilirdim. Biraz daha gayretle kutuyu kumaştan çıkardım. Elime orta boyda siyah bir kutu geldi. Gümüş renkli menteşeleri dolunayın ışığıyla parlıyordu.

Titreyen parmaklarla kutunun kilidini kaldırdım. İçinden beni François Lefevre'ye, oradan da doğruca evime götürecek bir şey –*herhangi bir şey*– çıkmasını umut ediyordum.

Kutunun içinde bir tomar siyah beyaz fotoğraf vardı. Pencereye yaklaştım ve içeri giren ay ışığının fotoğraflardan bana bakan yüzleri aydınlatışım seyrettim. İlk

fotoğrafta dizlerine kadar gelen bir palto giymiş küçük bir kız çocuğu vardı. Kız, küçük bir çocuğun elini tutuyordu. Arkalarında da ellerini çocukların omuzlarına koymuş iki yetişkin duruyordu.

Gözlerime dolan sıcak yaşlar ile bu küçük çocuğun Ruby'nin erkek kardeşi olduğunu, yetişkinlerin de anne ve babası olduğunu anladım. Küçük kız da Ruby'ydi.

Fotoğrafa bakınca öyle kederlendim ki kendimi başları-na kötü bir şey mi geldi diye merak ederken buldum. Göz-lerimi kapayıp hatırlamaya çalışsam da aklıma gelen tek şey, Ruby'nin küçük bir kız olarak babasının bacaklarına uzanışı ve dünyayı umursamıyormuşçasına gülüşü oldu.

Anıları kovarak diğer fotoğraflara geçtim. Çoğu daha yeniydi. Aralarında Ruby ve Titine'in kostümlü bir fotoğ-rafi vardı. Ruby'nin delici bakışları ve güzel yüz hatları o kadar büyüleyiciydi ki gözlerimi ondan alamıyordum.

Gerçekten onun bedeninde olduğuma inanamıyordum.

Ancak son fotoğrafı görünce yüreğim sıkıştıverdi. Renkli olan tek fotoğrafta Ruby, Titine, Delphine ve Gisèle vardı. Dördü de derin dekolteli kırmızı, pullu elbiseler giymişti. Başlarına siyah birer tüy takmışlardı ve sanki yakın arka-daşmış gibi kollarını birbirlerine dolamışlardı. Ruby'nin boynunda kalp şekilli yakut kolye vardı ve bu Antoine'i bir kere daha haklı çıkarıyordu. Ancak beni üzen bu değildi.

Bu fotoğrafı daha önce gördüm.

Bu seferki hatıram gün içinde yaşadığım geçmiş zaman yolculuklarına benzemiyordu. Bu hatıra, Claudia olarak ya-şadığım hayata aitti.

Büyükannem Martine aynı fotoğrafı San Diego'daki evinde tuttuğu bir albümün içine gizlemişti. Ona gençli-ğimde onun eşyalarıyla dolu kutuları karıştırdığım vakit

denk gelmiştim. Sanki onu unutmak istemişçesine başka bir fotoğrafın arkasına saklamıştı. Ancak atamamıştı da.

“Bu fotoğraf ne zaman çekildi büyükanne?” diye sormuştum eski, kırışmış fotoğrafı bulduğum zaman.

Büyükannemin fotoğrafı gören gözleri titremişti. Gözlerini resimden çekip alması uzun sürmedi. “Ah, uzun, çok uzun zaman önceydi. Paris’te dans ettiğim zamanlardan.”

“Bunlar senin yakın arkadaşların mıydı?”

“Evet, hayatım. En yakın arkadaşlarım.”

“Hâlâ görüşüyor musunuz?”

“Hayır, görüşmüyoruz.”

“Neden?”

Büyükannemin dalgın, mutsuz bakan gözleri pencereye doğru döndü. “Çünkü, hayatım, yanımdaki kızlar, Gisèle ve Ruby... Bu fotoğraf çekildikten kısa süre sonra öldüler.”

Ruby’nin yatak odasında otururken büyükannemin sözleri meşgule düşmüş bir telefon sesi gibi kulaklarımda yankılandı. Fotoğrafın elimden düşmesine izin verdim. Fotoğraf süzülerek usulca parke zeminin üzerine düştü.

Eğer Gisèle ve Ruby bu fotoğraf çekildikten kısa süre sonra öldüyse, *benim* de çok zamanım yoktu.

Önceki yaşamım buysa, Ruby genç ölmüş olmalıydı. Aksi takdirde 1977 yılında Claudia olarak nasıl doğabilirdim?

Madam Bouchard’ın bu sabah geçmiş hayatlara yapılan yolculuklar hakkında söylediklerimi anımsadım. Büyük bir görevi başarmak için yalnızca beş günüm vardı ve bu görev kaderin akışını sonsuza dek yoluna koyacaktı.

Pencere pervazlarından giren soğuk rüzgâr kollarımı üşütürken, acaba Ruby’nin ölümüne engel olmak için mi gönderildim diye düşünmeye başladım.

Peki, onun nasıl öleceğini anlayıp buna engel olursam, gelecekteki hayatım ne olacaktı? Claudia olarak dünyaya gelebilecek miydim? Ölmesine izin verirsem, Claudia olarak mı uyanacaktım? Hamile, dans stüdyosunda ve Édouard yanımdayken mi?

Belki de burada olmamın sebebi büyükannemle ilgiliydi. Çünkü bu hayatta yakın arkadaş olmamız gerçekten çılgıncaydı.

Alnımı soğuk cama yaslayıp yanan göğsümü ve hızla çarpan kalbimi sakinleştirmek için çabaladım. Yaşadıklarım her ne anlama gelirse gelsin korkuyordum. Ruby'nin *nasıl* bu kadar genç öldüğünü merak ediyor ve bunu çok yakında öğrenmekten korkuyordum.

Gözlerim ayak dibimde duran siyah kutuya takıldı.

Dahası vardı.

Kutunun içindeki katlı, sarı renkli kâğıt parçasına uzandım. Kâğıdı açınca bunun Ruby'nin doğum belgesi olduğunu gördüm. Bu kâğıdı hatırlıyordum. Kütüphanelerdeki eski kitaplar gibi koktuğunu, sol alt köşesinin biraz yıprandığını ve soluk, siyah renkli bir mürekkeple yazılmış olan *Ruby* ismini hatırlıyordum.

Ruby Fiona Kerrigan, 18 Aralık 1933, New York City, New York.

Babası Rowan Patrick Kerrigan, annesi Katherine Elise Walsh.

Sarı saçların ve yeşil gözlerin nedeni anlaşılmıştı. Ruby'nin annesiyle babası –ya da benim önceki ebeveynlerim– İrlandalıydı. Doğum tarihine bakılacak olursa şu

an içinde yaşadığım beden henüz yirmi beş yaşındaydı ve yakında yirmi altısına basacaktı. Normalden on yaş genç olmaktan heyecan duymalıyım. Ancak doğum belgesinde yazan Rowan ve Katherine isimlerine, ardından önümde duran aile fotoğrafına bakınca onları hatırladım. Etrafımı saran hüzün, bana onların artık hayatta olmadıklarını söylüyordu.

Titine'in bana söyledikleri şimdi daha anlamlı geliyordu.

Dürüst konuşmak gerekirse aramızda en güçlümüz sensin. Çok daha büyük badireler atlattın.

Kederden silkelenmek adına derin bir nefes aldım. Ruby'nin ailesinin *nasıl* öldüğünü hatırlatan anıları istemiyordum. Önce Ruby'nin bu kutuya başka neler sakladığını öğrenmeliydim.

Kutunun içindeki diğer şeyler mor, narin bir mendilin içine sarılmıştı. Mendilin köşesine beyaz ipe isminin ve soy isminin ilk harfleri işlenmişti. Parmağımı harflerin üzerinde gezdirdikten sonra mendili açtım.

Yere dört parçaya bölünmüş bir fotoğraf düştü.

Parçaları yeniden düzenleyince ortaya Ruby'nin bir adamla çekilmiş fotoğrafı çıktı. Bu adamı henüz görmemiştim. Ruby'nin omzunu öyle sıkı sarmıştı ki parmak eklemleri beyazlamıştı. Ruby gülümsüyordu ama gülümseyişi diğer fotoğraflardaki gibi kışkırtıcı ve rahat değildi. Dudaklarının kenarları incelmış, çenesi gerilmiş, kaşları korku dolu bir ifadeyle kalkmıştı.

Kollarım soğuktan ürperirken adamın elini inceleyebilmek için fotoğrafı ay ışığına doğru kaldırdım. Gerçi ne bulacağımı biliyordum.

Uzun, derin bir yara izi.

Bana penceresinden New York manzarası görünen evde bıçak doğrultan adam *bu* adamdı. Hani şu Jean-Pierre'in beni kurtardığı korkunç kulübün sahibi. Sırtımda derin, korkunç bir yara izi bırakan adam.

Bu gece köprüde sesini duyduğum kişi de *oydu*. Bundan emindim. Paris'e Ruby için gelmişti... *Benim* için.

Adamın parlak, siyah saçlarına, keskin çene hatlarına, âdeta yıldızsız bir gece kadar karanlık ve boş bakan gözlerine bir defa daha bakınca ismi dilimin ucuna geliverdi.

"Thomas," diye fısıldadım. "Thomas Riley."

Yırtılmış fotoğraf parçalarının arkasını çevirince hatıralarımdan emin oldum.

Soluk, siyah renkli bir mürekkeple *ondan* gelen yazıyı okuyunca korkudan tir tir titredim.

Bir tanecik Ruby,

Öleceğin güne kadar hep benim olacaksın.

Sevgiler,

Thomas.

Thomas'ın yazı stili bana buraya geldiğimde yastığımın altında bulduğum tehdit notunu hatırlatmıştı. İki notun da aynı kişi tarafından yazıldığına artık emindim.

Ancak tam ayağa kalkacaktım ki Ruby'nin kutusunun içinde birkaç şey daha olduğu dikkatimi çekti.

Kutunun dibinde ağzına kadar para ile dolu üç büyük zarf vardı. Bunlar Ruby'nin *ek işini* kanıtlayan paralardı.

Paraların hemen yanında ise simsiyah, parlak bir tabanca duruyordu.

Tabancayı görünce âdeta kanım dondu. Gisèle'in hayatını alan bu tabanca olabilir miydi? Ruby gerçekten katil

miydi? Başrolü alabilmek için arkadaşını öldürebilecek biri miydi?

Öyle olmasa neden yatağının altına bir tabanca saklayacaktı ki? Eğer kendini Thomas denen heriften korumak için saklıyorsa, onu daha ulaşılabilir bir yere koyması gerekmez miydi? Mesela bir çekmeceye.

Birden aklıma Titine'in sözleri geldi.

Seni masum bulmaktan başka bir seçenekleri yok. Cinayet silahını bile bulamadılar

Cinayet silahını bulamamışlardı çünkü Ruby aptal değildi.

Onu saklamıştı.

Parmağımı soğuk metalin üzerinde gezdirirken en son ne zaman böyle bir tabancaya dokunduğumu hatırladım. Babamın öldürüldüğü geceydi. Henüz on yaşındaydım ve o gecedan sonra bir daha asla bir tabancaya dokunmayacağıma yemin etmişim.

Oysa şimdi bu tabancaya bakarken içimde onu elime almak hissi kabarıyordu.

Yeni ellerim alışkın hareketlerle tabancayı tuttu. Uzun, narin parmaklarım tetiği sardı ve namluyu doğruca öne doğru uzattı. Gözlerimi kapadığımda aynı ellerle, tımaklarımı kırmızıya boyadığım bir gün bu tabancayı bir şeye... Belki de *birine* doğru uzattığımı gördüm.

Ancak Ruby'nin –ya da *benim*– tabancayı nereye doğru uzattığını öğrenemeden tiz bir ses, sessiz daireyi inletiverdi.

Tabancayı ayak dibime düşürdüm. Kalbim âdeta bir çekiç gibi göğüs kafesimi dövüyordu.

Çalan şey telefundu.

Eski telefona cevap vermek üzere ayağa kalktım. Ellerim o kadar titriyordu ki siyah, parlak ahizeyi neredeyse yere düşürecektim.

“Alo?”

“Ruby, *c'est François.*”

Kendime gelmem biraz vakit aldı. Thomas'ın fotoğrafını, babamı kaybettiğim geceyi ve Ruby'nin bedeninde bir tabancaya dokunuşumu zihnimden kolaylıkla silememiştim.

Ancak her şey yerine oturuverdi. Bu sesi tanımıştım. Bu François Lefevre, cinayet soruşturmasından ismimi temizleyebilecek olan politikacıydı.

Şükürler olsun.

“François, aramana çok sevindim. Sana bir şey sor...”

“Hayır, Ruby. Bana bir şey soramazsın,” diye tersledi sert bir tonla. “Sorulara sen cevap vereceksin. Polis neden benim evime geldi? Onlara benim hakkımda ne söyledin? Ya da bizim hakkımızda? Neden o *fahişenin* cinayeti ile ilgilim olduğunu düşünüyorlar?”

François az önce Gisèle'e fahişe demişti. Anlaşılan düşündüğümünden daha çetin bir konuşma olacaktı.

“Onlara ne senden ne de bizden bahsettim. Ancak ellerinde kulübün dışında çekilmiş bir fotoğrafımız var. Bana para verirken. Gisèle'in öldürüldüğü gece.”

“*Lanet olsun.* Fotoğrafımızı nasıl çekmişler? Kim vermiş fotoğrafı?”

“Bilmiyorum. Detektif Duval bana onu *nasıl* ele geçirdiğini söylemedi. Eğer o gece seninle ne yaptığımı anlatmazsam fotoğrafı basına sızdıracağını söyledi.”

“*Kahrolası. Sürtük.* Benim kim olduğumu biliyorlar mı? O fotoğrafı basına verdikleri an başlarına ne işler açacağımı biliyorlar mı?”

“Evet, François. Dedektif Duval senin kim olduğunu çok iyi biliyor. Ancak o gece masum bir kadın öldürüldü ve bundan *beni* sorumlu tutuyorlar. Bu lekeden kurtulmak için de senden yardım almayı düşündüm.”

“Gülünç olma. Neticede sen ne istediğini almasını *iyi* bilen tanıdığım tek kadınsın. Sana engel oluyor diye birini öldürecek kadar aptal değilsindir, öyle değil mi?”

Ayakucumda duran tabancaya kaçamak bir bakış atıp güçlkle yutkundum. Ruby’nin Gisèle’i öldürdüğünden *tam olarak* emin olamıyordum. Ancak oklar öldürmüş olabileceği ihtimaline işaret ediyordu. Bebeğime, evime geri dönmenin yolu yalan söylemekten geçiyorsa... Bunu göze alacaktım.

“Elbette öldürmedim,” dedim sesimdeki tereddüdü fark etmemiş olmasını dileyerek. “Sorun şu ki provalar sırasında düşüp başımı çarptım. Bu yüzden o gece tam olarak ne yaşandığından emin olamıyorum. Cinayet sırasında beraber miydik?”

“Ah. Sen ciddi misin? O gece ne olduğunu hatırlamıyormusun?”

“Evet. Ciddiyim. Bana o gece yaşananları, özellikle de olay sırasına göre anlatman gerçekten faydalı olur.”

“O kadar çok vaktim yok. Karım birazdan eve gelir. Cinayet işlendiği sırada birlikte miydik bilmiyorum. Ama yan odada olmuş olsa bile bir şey duymazdık.”

“Neden?”

“Müzik yüzünden elbette. Çok yüksekti. Senin sesin de öyle, hayatım. Konu ben olunca çok gürültücü oluyorsun.”

Tiksintimi yutkundum. “Ben Gisèle’i bulduğumda hâlâ kulüpte miydin?”

“Polislerin sokağa girdiğini gördüğümde şoförüm çoktan beni arabama bindirmişti. Cinayeti pazartesi günkü gazetelerden okudum. Cesedi bulanın sen olduğunu bilmiyordum. Umursamadım da. Umursadığım tek şey, adımın bu cinayete karışmaması ve o fotoğrafın basma *sızdırılması*.”

“Anlıyorum. Benim için son bir soruya daha cevap ver. Sana hiç Gisèle’e zarar vermeyi düşündüğümden bahsettim mi? Hatırlıyor musun?”

“Ruby, unutmuş olabilirsin diye söylüyorum. Kulübe seni ziyarete geldiğimde çok konuşmayız.”

“Lütfen, soruya cevap ver.”

“Hayır, bana böyle bir şeyden bahsetmedin. Hırslısın, evet. Ama kötü biri değilsin.”

Göğsümdeki gerginlik rahatlayıverdi. En azından doğru istikamete bir adım daha yakındım.

“Tamam, sadede geliyorum. O gece cinayet esnasında benimle birlikte olduğunu ve sana Gisèle’e zarar vermek gibi bir şeyden bahsetmediğimi gizlice polise söyleyebilir misin? Eğer onlara ilişkimiz hakkındaki gerçeği söylersek fotoğraf basma sızmaz, her şey son bulur.”

“Hayır, Ruby. Son bulmaz. O fotoğrafı polise kimin verdiği sorusu var. Biri bizi izliyor ve o kişi kimse ya benim kariyerime zarar vermek ya da seni cinayetten suçlu göstermek istiyor. Ya da her ikisi birden.”

Telefonun ahizesini sıkıca tuttum. Ruby olarak geçirdiğim yirmi dört saat içerisinde tanıştığım –en azından hatırladığım– olası düşmanları düşündüm.

Véronique ve Thomas Riley.

İkisinden herhangi biri fotoğrafımızı çekmiş olabilir miydi?

“Benden istediğin şeyi anlıyorum. Ama bu benim için çok fazla. Siyasi kariyeriyle bilinen evli bir adamdan bir *fahişeyle* ilişki yaşadığını itiraf etmesini istiyorsun. Ayrıca fotoğrafı çekenin kim olduğunu bilmediğimizden, onun bir şekilde yanlış ellere geçmeyeceğinin garantisi yok.”

Siyasi kariyeriyle bilinen evli bir adama *neden* para karşılığında birliktelik yaşadığını ve bunu *neden* kulübün dışına taşıdığını sormak istedim. Ancak bu kadar ahlaklı düşünemezdim. Neticede senaryodaki fahişe bendim.

“Ne istediğimin farkındayım. Ama polise gerçekleri söylemek en azından bize zaman kazandırır. Bağlantıların sayesinde polisin fotoğrafı sızdırmamasını sağlaman zor olmamalı. Belki böylece fotoğrafı kimin çektiğini de buluruz, değil mi?”

“Lanet olsun. Tek derdim seksti.”

“Lütfen, François. Bana borcun yok, biliyorum. Ama yardımına ihtiyacım var.”

Hatta sessizlik hâkim oldu. François’ın bana yardım etmeyi kabul etmesini, en azından işlediğime *inanmadığı* bir cinayet yüzünden hapse girmeme razı olmadığını söylemesini bekledim.

“Tamam. O lanet olasıca fotoğrafı basından saklaya bilmemizin tek yolu buysa, yapacağım. Yanımda avukatım olmadan dedektifin soracağı sorulara cevap vermeyi

reddetmiştim. Yarın sabah ilk iş dedektifle gizli bir görüşme ayarlayıp bu işi halledeceğim. *Gayrimeşru* ilişkimizi itiraf edeceğim ve cinayetle bir alakan olmadığını, tüm gece boyunca benimle olduğunu söyleyeceğim. Siyasi otoritemi böyle bir amaç için kullanmayı hiç düşünmesem de ailemin adına kara leke sürmemek için yapmam gereken her şeyi yapacağım. Karşılığında da dedektifle yaptığın konuşma dışında aramızda yaşananlar konusunda sessiz kalmaya devam edeceksin.”

Rahat bir nefes aldım. “Evet, elbette. Çok teşekkür ederim François.”

“Bir şey daha var, Ruby.” Sesindeki ton telefonu ilk açtığım zamanki ciddiyetine geri dönmüştü. Başka bir şey çıkmasa bari diye düşünmeden edemedim.

“Bu itirafım karşılığında aramızdaki *ilişkiye* devam edeceksin. İstedüğim yerde ve zamanda... Üstelik ücretsiz.”

Olanlardan sonra hâlâ onunla yatmamı mı istiyordu? Üstelik bedavaya?

Başımı iki yana salladım. Elbette bunu istiyordu. Ne bekliyordum ki? Sırf dedektife gerçekleri anlatmayı kabul etti diye iyi bir adam olmasını mı? Babam işte tam da böyle siyasetçilerden nefret ediyordu.

“Elbette,” diye cevap versem de kendime bu vaadin sona varmak için yürümek zorunda olduğum yol olduğunu söyledim.

Üstelik sözümünden dönebilirdim de.

Telefonu kapatmadan önce aklıma son bir şey geldi.

“François, o gece kulübün dışında sallantılı elmas küpeleri olan bir kadın gördün mü? Fotoğrafın çekildiği sırada?”

“Hayır.” İç geçirdi, deminki güçlü sesinde bir yorgunluk vardı. “Sadece seni gördüm.”

İlerleyen saatlerde elimde ajandamla yatağa oturdum. Belki beni eski hayatıma geri götürür diye buraya kadar yanımda taşıdığım defterin yıpranmış, solmuş sayfalarını umutla karıştırdım. *Beni buradan götür.*

Yazılar daha da solgunlaşmış, bazıları tamamen silinmişti. Sanki biri gelmiş ve en önemli hatıralarımı hiç acımadan silivermişti.

Başka bir sayfayı çevirdiğimde bir yazının hâlâ yerinde durduğunu fark ettim. Bu asırlardır okumadığım bir yazıydı.

Bunun bir sebebi vardı. Ancak bana ait olmayan yabancı ellerle ajandamı karıştırıp Paris'teki bu soğuk apartman dairesinde bir başıma otururken, *kendi* hayatıma geri dönme hasretiyle yanıp tutuşuyordum. Ve en karanlık anılarım bile kabulümdü.

22 Temmuz 1996

Bugün California'ya vardım. Deniz ve güneşi gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim. Ancak buraya muhteşem manzaradan ziyade ondan kaçmak için geldim. Nefreti beni o günden beri boğuyordu. Babamı kaybettiğimiz günden beri.

Telaflı etmek için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, ne kadar özür dilersem dileyeyim, biliyordum ki annem beni affetmeyecekti. O gece tereddüde düştüğüm için ben bile kendimi affedebileceğimden emin değilim. Parmağım silahın namlusunda âdeta asılı kalmıştı. Çekmeye korktum.

*O anı zihnimde kim bilir kaç defa daha yaşadım.
 Babamı bizden koparan o adamı vurabilmeyi ne kadar
 çok diledim. Tüm bunların olmasına engel olabilirdim.
 Ama yapamadım. O bir saniyelik tereddüt sonsuza dek
 peşimi bırakmayacak.
 Baba, eğer dinliyorsan, bil ki çok üzgünüm.*

Üstesinden gelebilmek için çok ama çok uğraştığım kas-
 vete kapılmak ya da yakışıklı, sevecen, muhteşem babamın
 kaybını düşünmek istemediğimden ajandanın arkasını çe-
 virdim. Boş bir sayfa beni bekliyordu. Zamanda seyahat
 edip Paris'e gelmeden önce dans stüdyosunda neler oldu-
 ğunu tüm detaylarıyla yazmaya karar verdim. Belki bir şey
 geri dönmeme, hayatımın sonsuza dek yok olmasına engel
 olmama yardım ederdi.

Ruby'nin çekmecesinde bulduğum eski, kırmızı bir ka-
 lemle ajandamı doldurmaya başladım.

5 Aralık . 959

*Bu sabah Paris'te, adı Ruby Kerrigan olan bir kadının
 bedeninde uyandım. Oysa benim adım Ruby değil. Benim
 adım Claudia Marie Davis. On sekiz haftalık hamileyim,
 bir kız bekliyorum. Ve ona geri dönebilmenin yolunu
 arıyorum...*

On Üçüncü Bölüm

Yatakta diğer tarafa dönünce pencereden içeri giren gün ışığıyla gözlerim kamaştı. Başucumdaki saat sekiz buçuğu gösteriyordu. Yirmili yaşlarımdan beri bu kadar geç kalkmamıştım.

Ancak elimi –hamile olmadığımı ısrarla hatırlatan– düz karnımın üzerinde gezdirirken anladım. *Zaten* yirmili yaşlarımdaydım.

Kırmızı ajandam ve magazin dergisi Ruby'nin kırmızı, saten nevresim takımının üzerinde duruyordu. Derginin kenarları kırışmış, biraz yırtılmıştı. Geçen gece François'yı polisle konuşmaya ikna ettikten ve ajandama yazma işim bittikten sonra bu hayata gönderilme sebebimi belki başarmışımdır diye ufak bir umuda kapılmıştım. Böylece ajandam, dergim ve ultrason fotoğrafı ile yeniden Claudia ve hamile olarak uyanma ümidiyle uykuya dalmıştım. Sanki bunlar hiç yaşanmamış gibi.

Ancak işe yaramamıştı. Hâlâ buradaydım. François'nın bugün yapacağı itirafın adımı cinayet soruşturmasından temizleyeceğini düşünsem de üstesinden gelmem gereken başka sorunlarım vardı.

O gece uyumadan önce yastığımın altındaki tuhaf not ile Thomas Riley'nin fotoğrafın arkasında yazan yazıyı karşılaştırdım. Yazılar birbirini çok tutmasa da en sonda görünen T. R. imzası bu tehdit notunun ondan geldiğini doğruluyor nitelikteydi.

Bu da Thomas'ın burada, Paris'te olduğunu ve yenemediği öfkesiyle beni takip ettiğini gösteriyordu. O gece Ruby ve François'nın fotoğrafını çekip polise veren o olabilirdi. Gisèle'in ölümüyle bir bağlantısı bile olabilirdi.

Thomas Riley hakkındaki teorilerim doğru olsun ya da olmasın, bir şeyden emindim. Ruby'nin hayatı –ya da *benim* hayatım– çok uzun sürmeyecekti. Eğer gümüş saçlı kadın doğru söylüyorsa bu korkunç karmaşayı çözüp eve dönebilmek için yalnızca dört günüm kalmıştı.

Karnım guruldayınca karşılamam gereken başka, daha basit ihtiyaçlar olduğunu hatırladım.

Ruby'nin ipek kumaştan lavanta rengi sabahlığını giydim. Mutfığa bakındım ama kurumuş bir baget parçasıyla yarısı boş likör şişesinden başka bir şey bulamadım. Başta taşlaşmış ekmeği kemirmeyi düşünsem de aklıma Ruby'nin yatağın altına sakladığı bir tomar para geldi.

O parayı bir şey için biriktirip biriktirmedikten emin değildim. Belki buradan taşınmayı, Jean-Pierre'den kurtulmayı planlıyordu. Ama yemek önceliğimdi. Ruby soğukkanlı bir katil de olsa yemek yemeliydi.

Bugüne kadar gördüğüm en soğuk suyla yıkandıktan sonra yumuşak, kar beyazı bir kazak, gri bir pantolon ve kırmızı renkli topuklu ayakkabılar giydim. Ruby yalnızca topuklu ayakkabı giyiyordu. Şükürler olsun ki genç ayakları bu ayakkabılara alışkındı.

Ruby'nin kırmızı paltosuna sarınıp boynuma beyaz bir şal doladım ve bir miktar parayı küçük, siyah bir çantaya tıktım. Ardından yemek bulmak için dışarı çıktım. Binadan çıktığım gibi soğuk havanın yüzüme çarpması bir oldu. Ancak acı soğuğu çabuk unuttum. Çünkü etrafı sıcak, tereyağlı çöreklerin kokusu sarmıştı. Sağa, insanı kendinden geçiren aromaya doğru döndüm. Gözlerim birkaç dükkân ötedeki kırmızı tuğlalı fırına odaklandı. Bakışlarımı kaçırmadan yürümeye devam ederken biri Ruby'nin adını seslendi.

“Ruby! Hey, Ruby. Bekle!”

Seslenen Titine'di. Kızıl saçlarını topuz yapmıştı. Kestane rengine çalan bir iki buklesi yanaklarına düşmüştü. Şaşkınlıktan neredeyse çenem düşecekti. Büyükanнем saçlarını hâlâ böyle toplardı.

Titine'in büyükanнемin gençliği olduğuna hâlâ inanamıyordum. Bu resmen delilikti.

“İyi misin?” diye sordu. “Beni gördüğüne şaşırmış gibisin.”

Boğazımı temizleyip gülümsedim. “Evet, iyiyim. Sadece çok açım, o kadar.”

“O zaman kahvaltı yapalım. Ben de sana geliyordum. Sabahki provayı *unutmuş* olabilirsin diye.” Fırna doğru ilerlerken bana göz kırptı. “Düne göre daha iyi misin? Eski hatıraların yerine oturdu mu?”

Onu baştan aşağı süzdüm. O neşeli tavrı, zümrüt yeşili gözlerinin neşeyle hareket edişi, içinde bulunduğumuz durumlara rağmen gülümseyişiyle içimi ısıtması hâlâ başımı döndürüyordu. “Pek sayılmaz. Bütün gece hafızamı yerine getirecek bir şey bulurum diye evi altüst ettim. Sana sormak istediğim şeyler var.”

Kalabalık fırının içine girdiğimizde taze pişmiş bagetler, çörekler ve çikolatalı poğaçalarla dolu sepetleri görünce âdeta içim eridi.

“Elbette,” dedi Titine önümüzdeki enfes yiyeceklerden etkilenmeyerek. “Ne bilmek istiyorsun?”

“Önce yemek yiyelim. Çok açım. Önümü bile göremiyorum.”

Titine bana tuhaf bir bakış attıktan sonra ikimiz için sipariş verdi. “İki çikolatalı çörek, lütfen,” dedi tezgâhın arkasındaki minyon, Fransız kadına.

Yine bir dejavu hissi yaşadım. Elimizde tereyağlı, çikolatalı çöreklerle fırının köşesindeki bir masaya oturduk. Gözlerimi kapadığımda yine aynı masada oturduğumuzu gördüm. Bahar ayları olmalıydı. Çünkü ikimizin de üzerinde diz boyunda etekler, beyaz dar birer bluz ve uzun, sık topuklu ayakkabılar vardı.

“Ruby? Hey?”

Gözlerimi açtım ve başımın içinde dalgalanan anıları göz ardı etmeye çalıştım. Hayatımda yediğim en yağlı, en kilo aldırıcı ama en lezzetli çikolatalı çöreği ısırdım. Tadını biliyordum. Daha önce buraya gelmiş, sayısız çikolatalı çörek yemiştim. Ruby olarak yaşadığım ikinci gün hatıralar daha da kuvvetlenmişti.

“Ruby, ne düşünüyorsun? Son günlerde durumların karışık olduğunun farkındayım ama sen de çok garip davranıyorsun.” Titine sanki bendeki değişikliği fark edebilmek için yüzümü incelemeye başladı. Ancak sorgulayan ifadesi bir lokma çörekle siliniverdi.

Tadına bayıldığım lokmamı yuttum ve kendimi gülümsemeye zorladım. “Özür dilerim, Titine. Şu sıralar kendimde

olmadığının farkındayım. Ancak söylediğim gibi, düş-
tükten sonra hafızam yerine oturmadı. Sadece ufak tefek
anıları hatırlıyorum. Bir cinayet soruşturması içerisinde ol-
duğumu da düşünürsek hafıza kaybı pek zamansız oldu.”
Genç büyükanne min gözlerine bakarken ona asıl hatırala-
rımı anlatabilmeyi diledim. Claudia olduğumdan ve onunla
aramdaki bağdan söz etmek istedim. Fakat kafayı yediğimi
düşünürdü.

“Anlat,” dedi kol saatine bakarak. “Provaya bir saat var.
Sormak istediklerini sor, belki bir şeyler hatırlatır. Belki
bana dün dedektifin sana ne söylediğini de anlatırsın. Ku-
lupten kaçarcasma gittin.”

Harikulade çöreğimden bir ısırık daha alarak başımı
salladım. Ağzımın kenarını sildim ve ilk sorumu sordum.
“Véronique’in hikâyesi ne? Ne sorunu var da benden bu
kadar nefret ediyor?”

Titine’in gözlerinde bir heves uyandı. “Tüm ayrıntısıyla
öğrenmek istediğinden emin misin? Yani *bazı* şeylerin geç-
mişte kalması daha iyi.”

“Düşmeden önceki Ru... Yani hayatım hakkında ne ka-
dar çok şey bilirsem o kadar iyi.” *Kendime not, Ruby’den
üçüncü şahıs gibi bahsetmeyi kes.*

Titine bana sorgulayan gözlerle baksa da konuşmayı
sürdü. “Véronique bizi en başından beri sevmezdi...
Özellikle de seni. Gisèle’in bizi nasıl kucakladığını, Jean-
Pierre’in seni diğer kızlardan nasıl ayrı tuttuğunu gördü.
Ardından dedikodular çıkararak diğer dansçı kızları senden
soğuttu. Dedikoduların bir kısmı doğru olsa da böyle bir
şey yapmaya hakkı yoktu.”

“Ne gibi dedikodular?”

Titine iç geçirdi. “Bu kadar kurcalamak istediğinden emin misin? Bana kalırsan bunun bir faydası dokunmaz.”

“Titine, sorularıma cevap vereceğini söylemiştin.”

“Tamam, peki. Diğer dansçılara Gisèle’in yerini kapabilmek için Jean-Pierre’le yattığını söyledi. Jean-Pierre’i mutlu etmek için de kulübe gelen yatırımcılarla birlikte olduğundan bahsetti.”

Ah. François Lefevre sadece Ruby’ye cinsel ilişki karşılığında para ödemiordu. Kulübe de yatırım yapıyordu. Jean-Pierre’in onun adını cinayet soruşturmasına karıştırmamam için neden bu kadar ısrarcı olduğunu şimdi anlıyordum. Jean-Pierre adamın siyasi kariyerinin bozulmasını umursamıyordu. Sadece yatırımcılarından birini kaybetmekten çekiniyordu.

Her şey paraydı yani.

“Dedikodulara inanıyor musun?” diye sordum.

Titine huzursuzca kıpırdayarak bakışlarını pencereden dışarı çevirdi. “Şey, sen her zaman *motivasyonu* yüksek biri oldun... diyelim. Evet, elbette Jean-Pierre’le birlikte olduğunu biliyorum ama bunu asla Gisèle’in rolünü almak için yapmazsın. Gösterinin yıldızını hepimiz severdik. İkimiz de Gisèle’le yakın arkadaş olduk. Diğer kızlardan farklıydı. İlk geldiğimizde bize gerçekten iyi davranmıştı. Aramızda Véronique’ten korkmayan tek dansçıydı. Onun kariyerine bilerek ve isteyerek zarar vermeyeceğini biliyorum. Ne yazık ki diğer kızlar, özellikle de Véronique böyle düşünmüyor.”

“Peki ya diğer dedikodu – Jean-Pierre’i mutlu etmek için kulüp yatırımcılarıyla yattığım?” Bunun cevabını zaten biliyordum ama Titine ne kadarını biliyordu öğrenmek istiyordum.

“Hep inkâr ettin ama...”

“Bana inanmıyor musun?”

“Eğer gerçekten bilmek istiyorsan, hayır. Sana inanmıyorum. Kulübü sıklıkla ziyaret eden zengin iş adamlarından birini sabah evinden çıkarken gördüm. Ben de sana geliyordum, hiçbir şey söylemedim. Eğer bilmemi istediğin bir şey olsaydı bana söylerdin diye düşündüm.”

“Diğer kızların Gisèle’den kurtulmak istediğini sanmaları şimdi mantıklı geliyor. Yani zirveye varmak için yaptığım şeylere baksana.”

Titine uzanıp elimi sıktı. “Öyle değil, Ruby. Bu işte hepimiz istediğimiz yerde olmak için bazı fedakârlıklar göstermek zorundayız. Bu seni katil yapmaz. Diğer kızlar sadece Véronique’i karşılarına almaktan korkuyor. Gisèle’in rolünü Jean-Pierre sana verdiğinde nasıl kafayı yediğini hepimiz gördük.”

“Tamam, bu saçmalığa bir son vereceğim. Başrolü falan istemiyorum. Hayatımı kazanmanın başka bir yolunu bulurum.”

“Ruby, böyle konuşma. Hayatın boyunca bu rolün hayalini kurdun. Ve bu fırsatı senden daha çok hak eden birisi yok. Bu gece senin en büyük şansın. *Robert Maxwell* gösterini izlemeye gelecek. Şimdi bırakamazsın. Buna izin vermem.”

“Robert Maxwell de kim? Jean-Pierre’in bahsedip durduğu film yapımcısı mı? Ayrıca gösterimi izlemeye gelmesi neden bu kadar büyütülüyor?”

Titine başını iki yana salladı. “Tanrım, Ruby. Bunları hatırlamadığına inanamıyorum. Artık gerçekten bir doktora görünmelisin. Bu akşamki gösteriye çıkabilirsen, yarın

doktora gideriz.” Çöreğinden bir ısırık daha aldı ve konuşmayı sürdürdü. Âdeta gözleri aydınlanmıştı. “Robert Maxwell Hollywood’dan gelen ünlü bir film yapımcısı, Ruby. Bir ay önce buraya geldi. Senin Gisèle’in yerini, benim de senin yerini doldurduğum bir gece gösteriyi seyretti. Bizden ne kadar etkilendiğini Jean-Pierre’e söyledi ve sırf onun için özel bir gösteri ayarlanmasını istedi. Bu geceki performansımıza bakarak bizi filmlerinden birinde oynamayı düşünüyor.”

“Ne? Sen ciddi misin?”

“Evet! Jean-Pierre bu yüzden Peggy Lee’nin yeni çıkan ‘Fever’ şarkısını seçti. Popüler bir Amerikan şarkısını söylemenin daha iyi etki yaratacağını düşündü. Her şey yolunda giderse Robert bizi birer yıldız yapacak, Ruby. *Gerçek* birer film yıldızı.”

İçimde bir heyecan duygusu kıpırdansa da gösterinin ardından Robert’la yapmam gereken şeyi hatırlayınca o kıpırtı sönüverdi. Eğer isteklerini yerine *getirirse* Ruby’yi bir film yıldızı yapabilirdi. Ruby’ye sahip olduktan sonra verdiği sözü tutacak mıydı? Peki, Ruby, Robert’ın yanı sıra Jean-Pierre ile yatmaya da devam edecek miydi? Bir de François vardı? Bunları yapabilecek kadar hayatta kalacak mıydı ya da kalacak mıydım?

Alnımı avuçlarımın arasına gömdüm. “Bunu yapamam, Titine.”

“Beni duyuyor musun sen? Seni bir yıldız yapacak! Gece kulüplerinden ve o kahrolası Jean-Pierre’den kurtulmamız gerek. Bu ikimiz için büyük bir şans, Ruby. Gisèle’in başına gelenlerin seni durdurmasına izin...”

“Titine,” diye sözünü kestim. “Bir yıldız olmak için Robert’la yapmam gereken şeyi biliyor musun?”

“Neden bahsediyorsun? Bu gece performansını görmeye gelecek sadece. O kadar.”

Başımı iki yana salladım. “Hayır, o kadar değil.”

“Anlamıyorum.”

“Robert, Jean-Pierre’in yatırımcılarından biri.”

Titine’in yanakları soluverdi. “Onunla yatman mı gerekiyor? Robert’la mı?”

Alnımı ovuşturdum. “Jean-Piere bana bir şeyler ayarladıklarını söyledi. Eğer anlaşmaya uymazsam işime son vermiş. Evimi, her şeyimi almış.”

Bulduğum fotoğrafı ve büyükannemin fotoğraf hakkındaki yorumunu hatırladım. Gisèle ve Ruby o fotoğraf çekildikten kısa süre sonra hayatlarını kaybetmişlerdi. “Sana söylemem gereken başka bir şey daha var Titine. Korkarım ki...”

Ancak kelimeler dudaklarımdan dökülemeden Titine karnını tutup sandalyesinden kalktı ve oturduğumuz pastaneden dışarı fırladı. Ardında boş bir sandalye ile havada asılı kalmış lavantalı parfümünü bırakarak hiçbir şey söylemeden gitti.

Titine’in bir gazeteliğin yanında iki büklüm olduğunu, taşlı kaldırımların üzerine kustüğünü gördüm.

Koşarak yanına gittim ve elimi sırtına koydum. “Titine, iyi misin?”

Karnını tutarak hızla ayağa kalkınca elim düştü. “İyiyim. Üşütmüş olmalıyım.”

“Bir doktora görünmek ister misin?”

“Buna vakit yok. Prova başlayacak.” Sesi yüzümüze çarpan soğuk rüzgâr gibi bir anda buz kesmişti. Gözlerine

dolan yaşları silerken benimle göz göze gelmeyi reddediyordu.

Elimi koluna koydum. “Provada iyi olacağına emin misin? Pek iyi görünmüyorsun.”

Titine öfkeyle nefes aldı, bir kere daha onu tutan elimi savurdu. “Tek derdi olan sen değilsin, biliyorsun. Hazırlanmam gerek,” diyerek hızla gitti. Kaldırımında bir başıma kalmış neler olduğunu anlamaya çalışıyordum.

O sırada arkamda tuhaf bir korna sesi yükseldi. Dönüp bakınca parlak, camgöbeği renginde bir arabanın kalabalık yan yolun üzerinde seyrettiğini gördüm. Hatırladım. Paris'teydim. Ellili yıllarda. Ancak bir sonraki anı dalgasına yakalanmadan sırtımı gazeteliğe çarptım. Bir hasar vermemiş olmak umuduyla arkamı dönünce *France-Soir* gazetesinin tanıdık yazısı gözüme ilişti.

İlk sayfada François Lefevre ile kulübün dışında çekilmiş fotoğrafımız duruyordu. Sırtım duvara yaslıydı. François bana doğru uzanmış, elime bir tomar para sıkıştırıyordu. Bu, dedektifin bana dün gösterdiği fotoğrafın aynısıydı. Gözlerim gazetelikteki diğer gazeteleri de inceledi. Hepsinin ilk sayfasında o aşağılayıcı fotoğraf vardı.

Ellerim titreyerek gazetelerden birine uzandım ve manşeti okudum. *Lefevre'nin Skandalı*.

“Fotoğraftaki siz misiniz, matmazel?” diye sordu gazeteliğin arkasındaki tezgâhta çalışan yaşlı adam. Beni fotoğraftan tanıdı.

Başımı iki yana salladım. “Hayır, değilim.” Tezgâhın üzerine biraz para bıraktım ve yaşadığım apartman dairesine doğru yola koyuldum. Kolumun altına sıkıştırdığım, bedeni evli bir siyasetçiye sattığımı yazan gazeteyle birlikte...

Daireme dönünce gazeteyi bir daha okudum. En büyük korkularım gerçek olmuştu.

Gazetede yazan şeyler sadece François'nın evlilik dışı kabahatlerini doğrulamıyordu, aynı zamanda *Fransa Ulusal Meclisi Başkanı* François'nın kulübün en büyük yatırımcılarından biri olduğunu söylüyordu. İsmim de açık açık yazılıydı. Halk tarafından tanınan bir siyasetçinin kendi savurganlığına finansman sağlamak için hükümetten para aldığı iddia ediliyordu ve bunun için bir soruşturma başlatılmıştı.

Fransa'nın sadakatsizliğe yönelik alışlagelen tutumuna rağmen halkın en geniş görüşlü kesiminin bile başlarındaki yöneticinin skandallarıyla tanınan bir gece kulübüne para aktarmak için hükümeti hortumlamasına sıcak bakacağını düşünmüyordum. Üstelik bu yöneticinin babası, devlet başkanının danışmanıydı.

Makale yazarı bununla da kalmamış, Gisèle'in ölümünün ben ve François ile bir bağlantısı olabileceğini iddia etmişti.

Fotoğrafi bir kere daha inceledim. Sadece ben ve François'nın olduğu kısım vardı. Elmas küpeli kadının gölgesi kesilmişti. Gözlerimi kapadığımda hâlâ o uzun, sallanan elmas küpeleri anımsayabiliyordum. Ancak küpeleri kimin taşıdığına emin değildim. Kulüp o gece tıklım tıklımdı. Herhangi biri olabilirdi. Ayrıca bölük pörçük kalmış hafızam o gecenin yaşananlarını olay sırasına göre dizmeyi hâlâ reddediyordu. Bu kadının kim olduğuna ya da

cinayetle bir ilgisi olup olmadığına dair çıkarımlarda bulunmak faydasızdı.

Gazeteyi masaya fırlatarak Ruby'nin telefonuna uzandım. Ellerim siyah çevirmeli telefonun üzerinde kolaylıkla hareket ediyordu. Dün anımsayamadığım numara şimdi ikinci defa düşünmeden aklımdaydı.

“Allô?”

“François, benim Ruby.”

François'nın hiddetli nefesi telefon hattını dolduruyordu. Gazeteleri okumuş olmalıydı.

“Lanet olsun! Bu korkunç. O fotoğrafı gazetelere kim verdiyse hayatımı berbat etmek istedi ve başardı da.”

“Karn...”

“Çoktan gitti. Çocukları da götürdü.”

“Çok üzüldüm.”

“Üzülecek vakit yok,” diye tersledi. “Polis bugün bizimle de görüşmek isteyecektir. İfademiz tutarlı olmalı.”

“Evet, elbette.”

“Avukatım şu an buraya geliyor. Eğer bu cinayetten tutuklanıp hayatının geri kalanını hapisanede geçirmek istemiyorsan derhâl buraya geleceksin. Avukatım ikimize de süreç hakkında tavsiyeler verecektir. Bu arada Jean-Pierre'i görürsen bundan sonra yalnız başına olduğunu söyle. Artık param yasal ödemelere gidecek.”

Telefon bir anda suratıma kapandı. Gözlerimi kapattığımda François'nın evini hatırladım. Adresini sormama gerek yoktu. Ruby'nin gittikçe kuvvetlenen hafızası sayesinde nerede yaşadığını biliyordum.

Gazeteyi çantama koyarken masada Antoine'in kartvizitini gördüm. Bir gece önceki bakışlarını, tenime dokunan

elini hatırlayınca yanaklarımı ansızın ateş bastı. Gazete manşetlerini muhtemelen o da görmüştü. Bir de fotoğrafı. Artık Gisèle'in öldürüldüğü gece ne yaptığımı anlamış olmalıydı.

Ve ona yalan söylediğimi de... Ya da en azından gerçeği sakladığımı.

Bir şeye ihtiyacım olduğunda onu arayabileceğim fikri bugünün haberlerinden sonra kesinlikle değişmişti. Yine de kartviziti çantama koydum. Eğer onu yeniden görebilme fırsatım olursa gerçekleri anlatacaktım. En azından hatırladığım kadarını.

Kapıdan çıkmak üzereydim ki son bir şey daha hatırlayıp aceleyle Ruby'nin yatak odasına gittim. İç çamaşırlarıyla dolu çekmecenin içine sakladığım siyah kutuyu çıkardım ve gümüş kilidini açtıktan sonra elimi siyah tabancanın üzerinde gezdirdim.

Tabancayı yanımda götürmek istemiyordum. Ona yeniden el sürmek istemiyordum.

Üstelik bu tabanca Antoine'in biricik kız kardeşini, benim de arkadaşımı bu hayattan koparan tabancaysa.

Ancak geçen gece köprüde oldukça net duyduğum o tuhaf fısıltıyı, Thomas'ın yırtılmış fotoğrafını, sırtımdaki ve karnımdaki yara izleriyle beraber bu izlere sebep olan geceyi hatırlayınca tabancayı yerinden çıkardım ve çantama koydum.

Claudia olduğum hayata dönmek, bebeğimi kurtarabilmek için her şeyi göze almıştım.

On Dördüncü Bölüm

Gri, yağmur yüklü bulutlar şehrin üzerinde dolanıyor, kaldırımlara iri, soğuk damlalar bırakıyordu. Kaldırımda yürüyerek François'nın yaşadığı yere doğru hızla ilerliyordum. Kulüpteki prova her an başlayabilirdi ve provada olmadığım için Jean-Pierre çılgına dönecekti. Ama şimdi bunun için endişelenemezdim. Beş günüm dolmadan hapishaneye düşmeyeceğimi garantiye almak, benim için o korkunç, acımasız adamla yüzleşmekten daha öncelikliydi.

Kırmızı paltoma ve beyaz şalıma daha sıkı sarınıp Saint-André des Arts caddesinin köşesinden döndüm. Ruby'nin hafızası bana tam olarak nereye gitmem gerektiğini tarif ediyordu. Nehre doğru sola döndüğüm sırada yağmur daha da hızlanmıştı. Önümde uzanan uzun, rüzgârlı cadde boştu. Koşmaya başladım. Yüksek topuklu ayakkabılarım ıslak zeminde kaymasın diye dua ediyordum. Sağanak yağmur saçlarımı ıslatıyor, uzun kirpiklerime değerek görüş alanımı daraltıyordu.

Başımı eğip gözlerimi yere odakladım. Gideceğim yerin sadece birkaç bina uzaklıkta olduğunu biliyordum.

François'nın evi Seine Nehri'ne bakan bir apartmandaydı. Yağmur bir anda dinerek havada dondurucu bir nem bıraktı. Ve bu sessiz Paris sokağında arkamdan gelen ayak seslerini işittim.

Kendime kalp atışlarımın hızlanmasını gerektirecek bir şey olmadığını, bunun yalnızca bir ayak sesi olduğunu söyledim. Yağmur dinmişti, insanlar yavaş yavaş dışarı çıkmaya başlayacaktı. Ancak sert adımlar gittikçe yaklaşıyordu. Kaldırırma çarpan ayakkabının sesi yükselirken arkama dönüp bakma isteğime engel olamadım.

Bir blok uzakta uzun boylu, siyah paltosuna sarınmış bir adam duruyordu. Düz, siyah saçları rüzgârla dalgalanırken öfke dolu kara gözleriyle bana bakıyordu. Dudaklarının kenarları yamuk bir gülümsemeyle kıvrıldı. Bana doğru adımlarını hızlandırmaya başlayınca âdeta kanım çekilmeye başladı.

Thomas.

Kaldırımdan indim ve hayatım boyunca hiç koşmadığım bir hızla koşmaya başladım. Duyduğum sesin kaldırırma çarpan ayakkabılarımdan mı yoksa göğüs kafesimi döven kalbimden mi geldiğine emin olamıyordum. Öğrenecek durumum da yoktu.

Quai des Grands Augustins'e vardım. Seine Nehri hemen karşımdaydı. François'nın evi sadece birkaç bina ötede, sağdaydı. Köşeyi hızla döndüm. Kalbim öyle çarpıyordu ki göğsüm alev alacak sandım. İri, lacivert kapıya vardığımda buraya daha önce de geldiğimi anımsayarak hemen zile bastım.

Siyah paltolu adamın hâlâ beni takip edip etmediğini görmek için aceleyle sağ tarafıma baktım. Ama Seine'i

çevreleyen kaldırımlar siyah paltolar ve iri şemsiyelerle kalabalıklaşmıştı. Ciğerlerimdeki hava sıkışırken François'nın ziline bir daha bastım. Lanet olasıca kapının açılması için dua ediyordum.

Kapı nihayet açıldı. Omzumun üzerinden son bir bakış atarak içeri girdim ve kapıyı ardımdan çarparak kapadım. Merdivene giden koridoru yürüdüm. Su damlaları saçlarımdan dökülürken merdivenleri ikişer ikişer tırmanarak en üst kata, François'nın yaşadığı apartman dairesine çıktım.

Kapıya vurmak için elimi kaldırıncı kapının aralık olduğunu gördüm. Son bir nefes alarak içeri girdim, kapıyı kapadım ve kilitledim.

Şükürler olsun.

Fırtınanın soğuğu âdeta kemiklerime işlerken soluklanmak için duvara yaslandım. Loş ışıklı, cilalı parkeleri olan antre, Seine Nehri'nin seyredilebileceği kocaman camlarla süslü geniş bir salona açılıyordu. François ortalarda yoktu.

"François?" diye seslendim sessiz apartman dairesi içinde ağır adımlarla ilerleyerek. Sesim yüksek tavanlı salonda yankılanıyordu. "François, ben Ruby. Burada mısınız?"

Koridorun sonundan bir kapının kapanma sesi, ardından da su sesi duyuldu. Banyoya girmiş olmalı dedim kendi kendime. Evi gezinmeye devam ettim.

Mükemmel mobilyalarla bezeli yemek odasını geçtim ve uzun koridora yöneldim. Koridor boyunca uzanan duvarlara François'ya, eşine ve çocuklarına ait fotoğraflar asılmıştı. Çocukların gözlerine bakınca içimi bir suçluluk hissi sardı. Koyu renkli düz saçları olan ufak, tatlı bir oğlan neşeli bir şekilde gülümsüyordu. Kıvrıkcık saçlı, yuvarlak

yüzlü bir de kız çocuğu vardı. Onları babalarından ben mi koparmıştım? Ailelerini mi dağıtmıştım?

Karanlıklaşan koridorun sonundan gelen duşun sesini duydum. Umarım François banyoya girmemi beklemiyordur diye düşündüm. İçinde bulunduğumuz kötü durumlar hiç olmamış gibi yapamazdım. Üstelik avukat her an burada olabilirdi.

Ağır adımlarla koridorda yürümeye devam ettim. Nihayet soldaki son kapıya vardım. Buranın yatak odası olduğunu biliyordum. Güzel yatak odasının ortasına yerleştirilmiş büyük yatağa bakınca, o yatağa François'yla beraber girdiğimi hatırladım. Terlemiş bedenlerimizin nevresimlere dolanışım, titreyen parmaklarla kıyafetlerimi çıkarışını, evliliğine ait bu yatakta onu heyecanla inlettiğimi hatırladım.

Ancak yatak şimdi boştu. Yumuşak beyaz yastıklar kartaşlanmış, çarşaf lar yasaklı arzularımızdan arındırılmıştı. Karısı biliyordu. Bana kocasının birliktelik karşılığında ödeme yaptığını biliyordu.

Nasıl bir insandım ben?

Para kazanmak için aileleri dağıtıyordum.

Başrolü almak için arkadaşımı soğukkanlılıkla öldürüyordum.

Yatağın kenarına oturdum ve yüzümü ellerime gömdüm. Suçluluk dolu hatıralar yüzünden midem bulanıyordu. Bir yandan da o adam ıslak Paris sokaklarında hâlâ beni bekliyor diye ödüm patlıyordu.

Bunlar kaldırılabileceğimden ağır yüklerdi. François bir an önce duştan çıkmalı, avukatına acele etmesini söylemeliydi. Harcayacak vaktim yoktu.

Ayağa kalkmak için diğer yana dönmüştüm ki bacağıma keskin bir şey battı. Bacağımı kaldırıncı parlak bir şey âdeta gözümü aldı.

Bu bir küpeydi.

Sallanan elmas bir küpe.

Küpeyi yatağın üzerinden alıp pencereden içeri süzülen ışıktı inceledim. Fotoğraf elimde olmadığı için yüzde yüz emin olamıyordum ama içgüdülerim bana bu küpenin Gisèle'in öldürüldüğü gece çekilen fotoğrafa yansıyan kadının kulağındaki küpe olduğunu söylüyordu. François'nın bana ödeme yaparken görüntülediği fotoğraftaki kadın.

Bu küpe François'nın karısına ait olmalı. Bu da Gisèle'in öldürüldüğü gece onun da kulüpte olduğunu, kocasının bana seks için para ödediğini gördüğünü gösteriyordu.

Belki de bizi fotoğraflaması için bir dedektif tutmuştu. Belki de fotoğrafı basma veren ta kendisiydi.

Yoksa François'nın karısının Gisèle'in cinayetiyle bir ilgisi mi vardı? Kocasıyla olan ilişkimi öğrenmiş, bu yüzden üstüme bir cinayet yıkmaya kalkışmış olabilir miydi?

Ruby'nin yarattığı kaosun daha ne kadar büyüyebileceğini düşününce midem kasıldı. Acaba bu gizemi nasıl çözecektim? Elmas küpeyi avucumun içine aldım ve ikinci defa düşünmeden çantama attım. Titreyen bacaklarla ayağa kalkıp François acele etsin diye banyo kapısına vurmaya hazırlandım. Ancak ayakkabılarım parkenin üzerinde kayınca neredeyse düşecektim.

İnce, kırmızı bir sıvı, parlak ahşap zeminin üzerinden kırmızı topuklu ayakkabılarıma doğru akıyordu.

Tanrım.

Banyodan gelen su sesi bir anda kulağıma kükreyen bir motor sesi gibi gelmeye başladı. Kanın etrafından yürüyüp yatağın öteki ucuna baktım.

İşte tam da orada, yere kadar uzanan mavi perdeler ile yatak arasında François Lefevre duruyordu. Gözlerinde boş bir ifade vardı. Kıpırmızı kanı boynundaki derin kesikten oluk oluk akıyordu.

“François!”

Yanına doğru ilerledim. Yükselen adrenalinin kusma isteğimi bastırmıştı. Çantamı yere attım ve beyaz şalımlı boynundaki açık yaraya bastırdım. Dinmeyen kırmızılık elimdeki ince, ipeksi kumaşı kana bulayarak elime bulaştı.

“François, uyan. Lütfen, François. Uyan. Uyan!” diye yalvardım. Kana bulanmış şalı boynuna ne kadar bastırırsam bastırayım çok geç olduğunu biliyordum.

Çoktan ölmüştü.

Kendi hayatına son verdiği bıçağı bulmak için etrafa bakınsam da bir şey göremedim. Yanma düşmüş elleri boş duruyordu. Yerlerde kan dışında başka bir şey yoktu. Kanı boynundan doğan bir nehir gibi süzülüyordu.

Su sesi evin tuhaf sessizliğine eklenince neler olduğunu fark ettim.

Biri beni buraya gelmem için kandırmıştı. Duşu açan da aynı kişiydi ve önümdeki mide bulandırıcı manzaraya bakılacak olursa bu kesinlikle François olamazdı.

Kanlı şalı elimden bıraktım ve kendimi savunmak için bir şeyler aradım. Büyükanнемin kelimeleri bir intikam hissiyle beraber aklımda yankılandı.

Gisèle ve Ruby o fotoğraf çekildikten kısa bir süre sonra hayatlarını kaybetti.

Neydi bu? Bu dünyaya tanımadığım bir apartman daire-sinde, bilmediğim bir katilin ellerinde öleyim diye mi gönderilmişim?

Bebeğimi ve Édouard'ı düşündüm. Nişanlı ya da değil, onu bir daha görememeyi kaldıramazdım. Her ikisine de dönebilmenin bir yolunu bulmalıydım. Yoksa ölümüm geri dönüşümün anahtarı mıydı?

Ancak gözlerim François'nın gri, cansız yüzünün hemen yanında duran çantama kaymca, içgüdülerim henüz zamanımın gelmediğini söyledi.

Çantaya uzandım ve elimi siyah, soğuk tabancaya dola-dım. Göğsüme bastığım silahla sırtımı duvara yasladım ve kapıya doğru ufak adımlarla ilerledim.

Banyo kapısının altından sıcak buharlar yükseliyor, loş koridora doluyordu. Tam o sırada aksi istikametteki salona yakın parkeler çatırdadı.

François'yı öldüren her kimse hâlâ buradaydı. Beni tu-zağa düşürmüşlerdi. Kapıyı bilerek açık bırakmışlardı.

Beni istiyorlardı.

Parmağımı tetiğe koyarak kendime bunu yapabileceğimi söyledim. Yapmak zorundaydım. Ruby'nin hayatının –be-nim hayatımın– bu şekilde, acımasız bir skandal ile sona ermesine izin veremezdim. Madam Bouchard bana buraya önemli bir işi başarmam için gönderildiğimi söylemişti ve böyle sona ermesine izin vermeyecektim.

Böylece koridora çıkan köşeyi dönmeye hazırlandım. Bu sefer yapacağım diye kendime söz verdim. Bu sefer te-reddüt etmeyecektim.

Derin bir nefes aldım ve silahın namlusunu öne uzata-rak köşeyi döndüm. Ancak koridorda beni bekleyen kimse yoktu.

Apartman dairesinin ön tarafından gelen yüksek bir *klik* sesiyle yüreğim âdeta ağzıma gelerek sıçradım. Neyse ki tabancayı namlusu ön tarafa bakacak şekilde sabit tutmayı başarmıştım. Koridorda ilerlemeye devam ettim. Ayak bileklerim titriyor, midem beni sabah yediğim çikolatalı çöreği parlak cilalı parkelere çıkarmakla tehdit ediyordu.

Ancak kaçmadım. Yürümeye devam ettim. Başka seçeneğim yoktu.

Antreye varır varmaz bir şey üzerime atladı. Çığlık atarak tabancanın elimden fırlayışını seyrettim. Huysuz, siyah bir kedi zemin boyu koşturdu.

Giriş kapısının yanına düşen tabancaya doğru uzanırken durdum. Kapı kilitli değildi ve aralık duruyordu.

İçeri girdiğimde onu kapatıp kilitlemiştim.

Burada olan her kimse az önce kapıdan çıkmış, beni korkmuş bir kedi ve François'nm ölü bedeni ile bir başıma bırakmıştı.

On Beşinci Bölüm

Süslü salondaki mavi bir koltukta titreyerek oturuyordum. François'nın parfümüne bulanmış yün battaniyeyi omuzlarıma daha sıkı sardım. Apartman dairesinin içi polis doluydu. Yanımdan ne zaman geçseler aceleci bir tonla konuşuyorlardı. Nihayet tanıdık biri karşımda duran koltuğa oturdu.

Dedektif Duval.

“Suç mahallerinde bulunmayı alışkanlık haline getiriyorsunuz galiba?”

Titriyordum. Pantolonum ve saçlarım yağmur yüzünden hâlâ ıslaktı. François'nın cesedini bulmanın şokunu atlata-mamıştım ve katille yüz yüze gelebilme ihtimalim yüzünden hâlâ korkuyordum.

Dedektif Duval paltosunun iç cebinden bir not defteri, bir de kalem çıkardı ve koltuğunu bana biraz daha yakınlattı. “Anlatın, Bayan Kerrigan, Bay Lefevre'nin evinde *tek başınıza* ne işiniz vardı?”

“Bu sabah gazetelerdeki fotoğrafı gördüğünüzü düşünüyorum,” dedim sesimin titremesine, başımın dönmesine engel olmayı deneyerek.

Başını evet anlamında salladı.

“Bana basına sızdıranın kim olduğunu söyleyebilir misiniz?”

“Bunu yapanın benim birimim olduğunu düşünüyorsanız, yanılıyorsunuz. Size bunu sadece taktik amaçlı söylemiştim. İkinizi de konuşturabilmek için. Görünüşe bakılırsa yalnızca siz kaldınız. Şimdi siz anlatacaksınız. Başka seçeneğiniz yok.”

“Fotoğrafi size kim verdi?” diye sordum.

Dedektif Duval koltuğunda kıpırdansa da gözlerini gözlerimden kaçırmadı. “Bu gizli bir bilgi.”

“François’ın karısı mıydı? Çünkü Gisèle’in öldürüldüğü gece kulübe geldiğinden, dışarıdayken François’yla beni gördüğünden şüpheleniyorum.”

“Neden böyle düşündünüz?”

Başımla elmas küpeyi bıraktığım sehpayı işaret ettim. “Bunu buraya geldiğimde François’ın yatağında buldum. Fotoğrafa yansıyan kadın silüetinin kulağındaki küpe olduğundan neredeyse eminim. Bence oradaydı. Eğer öyleyse, Gisèle’in cinayeti ile bir ilgisi olabilir.”

Dedektif Duval arkasına yaslandı. Dudaklarının kenarları bükülmüştü. “Sırayla, Bayan Kerrigan. Başka sorunuz yoksa işimi yapmama müsaade edecek misiniz?”

Güçlü görünmek için koltuğumda doğruldum. “Evet, aslında sorum var. François’ın karısının olayla olası ilgisinin dışında, New York’tan gelen Thomas Riley isimli bir adamı araştırmanızı istiyorum. Eski erkek arkadaşım, çok tehlikeli birisi. Paris’te, beni takip ediyor. Bu cinayetle onun bile bir ilgisi olabilir.”

Dedektif Duval not defterine bir şeyler karaladıktan sonra kaşını kaldırarak bana baktı. “Sizinle ne zaman görüşsek başka birilerine işaret ediyor olursunuz ne kadar da tuhaf. Ancak önce benim sorularıma yanıt vermeniz gerek. Bay Lefevre’nin evine nasıl girdiniz?”

“Biri kapının otomatığına bastı. Yukarı çıktığımda kapı açıktı. François açık bıraktı sandım ama içeri girince onu hiçbir yerde göremedim. Banyodan su sesi gelince duşa girdiğini düşündüm. Yatak odasına yürüdüm, o sırada yatağın üzerinde küpeyi buldum... Sonra da yerdeki kanı.” Gözlerimi kapattım. İliklerime kadar titriyordum. Bu bir kâbustu. Gerçekten kâbus olmalıydı.

“İlk soruma geri dönelim. Buraya *neden* geldiniz?”

“Gazetede fotoğrafı görünce François’ı aradım. O da bana avukatının buraya geleceğini, masumiyetimin kanıtlanmasını istiyorsam benim de burada olmam gerektiğini söyledi.”

Dedektif Duval kalemiyle not defterine vurdu. Sesi bir kurşun sesi gibi kulaklarımı deliyordu. “Bay Lefevre’nin neden bir avukata ihtiyacı olduğunu anlıyorum. Neticede kabahatleri gazetelere düştü. Diyelim ki sizin ve Bay Lefevre’nin Gisèle Richard’ın cinayetiyle bir ilginiz yok, o zaman neden yasal danışmanlık alma ihtiyacı duydunuz?”

“Çünkü *benim adım* da gazetelere çıktı. Ayrıca Gisèle’in cinayetinin birinci şüphelisiymişim gibi peşimdesiniz! Elbette yasal danışmanlık alma ihtiyacı duyarım.”

“Sakin olun. Sorularıma cevap vermeniz önemlidir. İki cinayet de sizinle ilgili, üstelik bir hafta içinde. Bu pek normal değil.”

“Normal olmadığını biliyorum ancak normal olmaması bu cinayetlerden beni sorumlu tutmaz.”

Dedektif Duval’ın bakışlarında şüphe vardı. “Peki, Bay Lefevre’nin avukatı geldi mi?”

“Hayır, hiç gelmedi. Ama burada başka biri vardı. Dedğim gibi, biri bana kapıyı açtı. Sonra duşu açtı, ben de François sandım... Ama değildi. O çoktan ölmüştü.”

Dedektif not defterini karaladı. “Cinayet silahını cesedin yanında ya da dairenin herhangi bir yerinde gördünüz mü?”

“Hayır, yanlarında götürmüş olmalılar.”

“Eğer katil sizinle apartman dairesindeyse bu kişinin evden çıkışını görmemeniz bana inandırıcı gelmiyor.”

“François’yı bulduğumda onu kurtarmak için çok geç kaldığımı fark ettim. Tekrar salona döndüm. Birinin giriş kapısını açık bıraktığım anladım. François’yı kim öldürdüyse ben yatak odasındaiken çıkıp gitmiş olmalı. Onu bulurum diye merdivenleri indim ama yetişemedim. Kimse yoktu.”

“Ne kadar da tutarlı,” dedi Dedektif Duval alaycı bir sesle.

Dedektifin alaycı tavrını duymazdan gelerek anlatmaya devam ettim. “Bunu yapanın kim olduğunu bulmalısınız dedektif. Bahsettiğim Thomas Riley’yi de bulmalısınız. Çünkü korkuyorum...”

“Neden?”

“Bir sonraki kurban olmaktan.”

İki saat geçti. İki başka polis memurunun da sorduğu düzinelerce soruya cevap verdikten sonra artık beni bırakırlar diye düşünmeye başlamıştım. Ancak Dedektif Duval yeniden geldi. Beni sorgulayan polis memuruna başıyla işaret ettikten sonra yanıma yürüdü. Koltuğa oturmadi.

“Bay Lefevre’nin cesedinin yakınlarında bir bıçak bulmadığınızı söylemişsiniz, değil mi?”

Yün yorgana daha sıkı sarınarak başımı evet anlamında salladım. Bu cinayetle bir ilgim olmadığını açıklayabilmiş olmayı umut ediyordum.

“Peki, yanınızda bir şey getirmiş olabilir misiniz? Bir çanta, mesela?”

Gözlerim koridordaki dolaba kaydı. Polis gelmeden önce çantamı oraya saklamıştım. Nefsi müdafaa için çantama koyduğum içi mermi dolu tabancayı polislere göstermenin fayda sağlayacağını düşünmüyordum... Özellikle de o tabanca Gisèle’in cinayetiyle ilişkiliyse.

Gerçi sahneye yeni bir katil çıktığından Gisèle’i öldürenin Ruby olmayacağına dair içimde küçücük, minicik bir umut filizlenmişti. François’nın ölümünden sorumlu olan kişi Gisèle’in ölümünden de sorumlu olabilirdi. Ve elmas küpe yüzünden o kişinin François’nın karısı olduğundan şüpheleniyordum.

Ne olursa olsun buradan bir an önce çıkmalıydim... Çantamı da yanımda götürmeliydim.

Bu kolay olmayacaktı.

Başımı iki yana salladım. “Hayır, dedektif. Buraya yetişme telaşından çantamı unutmuş olmalıyım.”

Dedektifin gözleri içinde bulunduğumuz zarif salonu inceledi. Bir şey göremeyince başını iki yana salladı. “Acele

içinde de olsa kadınların çantasız dışarı çıkmaları pek rastlanırlar bir şey değil, sizce?”

“Fark etmemiş olabilirsiniz diye söylüyorum, ben diğer kadınlara benzemem.”

“Anlıyorum.”

Adli tıp ekibi tekerlekli bir sedyeyi salona doğru ittiler, üzerinde siyah bir ceset torbası taşıyorlardı.

“Sanırım sormamız gereken her şeyi sorduk, artık gidebilirsiniz, Bayan Kerrigan. Ancak *iki* cinayet soruşturması devam ettiğinden şehirden ayrılamazsınız. İlerleyen günlerde soruşturma için kulübe ya da dairenize uğrarım. Anlaştık mı?”

François’nın âdeta taş kesmiş bedeninin koridorda taşınışını seyrederken Dedektif Duval’in sözlerini zar zor işittim. Her yanıma bir sersemlik hissi sarmıştı. Durumun ciddiyeti artık ortadaydı. Nefesim kesilmişti. İki büküm olup midemde ne varsa hepsini parkeye boşalttım.

Adli tıp ekibinden biri aceleyle yanıma geldi. “Hastaneye gidelim mi, hanımefendi?” diye sordu.

Başımı iki yana sallayarak ağzımı sildim. Ruby olarak yaşayacağım hayat hep böyle güç mü geçecek diye merak ediyordum. “Hayır, teşekkürler,” diye cevap verdim. “Bir doktorum var.”

On Altıncı Bölüm

Antoine ona telefon ettikten on dakika sonra geldi. Yumuşak bakışlı gri gözleri ve yakışıklı yüzü, ölüm ve plastik polis çizmesi kokan bu renksiz apartman dairesine âdeta yeni bir soluk getirmişti.

Etrafta dört dönen polislerle dolu daireye girince şaşkınlıkla bana baktı.

“Gidelim,” dedim. Dedektif Duval’ın içeride olmadığı bir anda da çantamı gizlice omzuma taktım. “Çıkınca açıklarım.”

Birlikte altı kat merdiven indik. Polislerden herhangi birinin çantamı görmemiş olması için dua ediyordum. Antoine’in yün paltosunun kolu merdivenlerden inerken sırtımı sıvazlıyor, bana yalnız olmadığımı hissettiriyordu.

Hava hâlâ gri ve kapalıydı. Thomas’ı görürüm diye kalabalık caddeyi inceledim. Ancak uzun, siyah paltolu bir adam görmeyince ve polisin çantamı aramak için gelmeyeceğini anladığımda Tanrı’ya şükrettim. Güvendeydim... Şimdilik.

Binanın önüne park etmiş polis arabalarının etrafından dolandık ve caddenin karşısına geçip Seine Nehri'nin kenarındaki banklara vardık. Pont Neuf'e doğru sola döndüğümüzde dudaklarımızdan çıkan nefes beyaz birer buluta dönüşür olmuştı.

"Geldiğin için teşekkür ederim, Antoine. Bu sabah gazetedeki haberi gördüğünden eminim. Görmek isteyeceğin son insan olmalıyım."

Antoine'in ifadesi ciddileşti. "Neden François Lefevre ile aranda olanları benden gizledin? Gisèle'in cinayetiyle bir ilgisi mi var? Onu mu koruyorsun? Yukarıda ne oldu? Yaralandın mı?"

Kelimeleri aramızdaki boşlukta asılı kalmıştı. Polis ordusunun ne anlama geldiğini biliyordu. Bunu daha geçen hafta yaşamıştı.

"François öldü, Antoine. Az önceki daire onundu. Bu sabah cinayet kurbanı oldu." François'nın kanının ayaklarının altında birikmesi, boynundaki derin kesik ve cansız, gri yüzü gözlerimde canlandı. Dizlerim titredi, midem bir kere daha kasıldı.

"Ruby, oturalım," dedi Antoine kolunu omzuma dolayarak. Pont Neuf'ün üzerindeki iki sokak lambasının arasında kalan bir banka oturduk. "Nefes al," dedi. Sıcak nefesi kulağımı okşar gibiydi. "Nefes al."

Antoine'in gözlerine baktığımda sanki tüm savunma gücüm yok olup gidiverdi. Ona hakkımdaki gerçekleri, tüm gerçekleri anlatmak istiyordum. Claudia olduğum hayata geri dönmeme yardım etmesini istiyordum. Burada olmak istemiyordum. Adımın *iki* farklı cinayete karıştığı, eski sevgilim tarafından takip edildiğim, kulüpte

yüzleşmek zorunda olduğum kaoslarla dolu bu kâbusu yaşamak istemiyordum.

Eve dönmek istiyordum. Yine de Antoine'ın beni Paris'in soğuk kışından koruyan gövdesine sığınınca, onun yanından ayrılmak istemediğimi fark ettim.

“Bana neler olduğunu anlatacak mısın, Ruby?”

Serin, nemli havayı içime çektim ve Antoine'e her şeyi anlatmaya hazırlandım. Ona Gisèle'in öldürüldüğü gece söylemediğim tüm gerçekleri –François ile ofiste seviştiğimi, bana kulübün dışında ödeme yaptığını, o parayı kabul ettikten sonra kulübe döndüğümü ve soyunma odasında Gisèle'in cesedinin başında duran Delphine'i gördüğümü– anlattım.

Antoine'e Dedektif Duval'ın sırf başrolü almak için Gisèle'i öldürmüş olabileceğimden şüphelendiğini, cinayet soruşturmasından adımı temizlemek için François Lefevre'den yardım istediğimi söyledim. Gisèle'e asla zarar vermek istemeyeceğimi ve kulüpteki en yakın arkadaşlarımdan biri olduğunu hem Titine hem de François ile teyit ettiğimi anlattım. Fotoğraftaki elmas küpe ile küpenin François'nın karısına ait olabileceğinden bile bahsettim.

Açıklamalarımın birinci kısmı bittiğinde Antoine sessizliğini koruyordu. Duyduklarını sindirmeye çalışır gibiydi.

“Özür dilerim, Antoine. Sana onu bulduğum gece ne yaptığımı söylemediğim için özür dilerim. Hâlâ her ayrıntıyı hatırlamıyorum. Kolyemin Gisèle'in elbisesine nasıl takıldığını bilmiyorum ya da Véronique'i sahne arkasında *ne zaman* gördüğümünden emin olamıyorum. Ama sana yemin ederim, bildiğim her şeyi anlattım.”

Çantama sakladığım tabancayı hatırlayınca içimi bir suçluluk duygusu kapladı. Ona bunu da anlatamazdım. Henüz çok erkendi.

Antoine'in çenesi kasıldı. Gözleri geçen geceki kadar merhametli bakmıyordu. Bakışlarını kaçırarak nehre doğru çevirdi. "Eğer hayatım boyunca bir şey öğrendiysem, o da gerçeğin bir şekilde ortaya çıktığıdır. Kendimiz yüzleşmek istemesek bile." Benden tarafa dönerek yüzümü inceledi. Ardından gözlerini okyanus mavisi gözlerime odakladı.

Paltomun ucuyla oynamaya başladım çünkü gözlerine bir saniye daha bakacak cesaretim yoktu. "Sana söylemedim çünkü beni öyle düşünmeni istemedim. Biliyorum, mantıklı gelmeyecek ama ben artık *öyle* biri değilim. Asla öyle şeyler yapmam."

Antoine'in sesindeki öfkeyi köprüden geçen arabaların motor sesi bile bastıramıyordu. "Bunu bana açıkla, Ruby. Artık öyle biri olmayışını. Sen Ruby değil misin? Sana geçen gece sormuştum. Çünkü gözlerin hâlâ mavi. İki gün önce yeşil olduklarından adım gibi eminim. Ayrıca konuşma biçimin, hâlâ çok farklı. Sanki bambaşka biri oldun. Bu nasıl mümkün olabilir?" Elini kısa, koyu renkli saçlarından geçirdikten sonra başını iki yana salladı. "Lütfen, bana neler olduğunu anlat."

"Değiştim. Sana tam olarak açıklayamam ama provada düştüğüm günden beri farklı biriyim. Bir hafta önce yaptığım şeyleri artık yapmam."

Antoine başını iki yana salladı. "Hâlâ anlamıyorum, Ruby."

Yere baktım. "Ben de öyle."

Köprünün üzerinden bir sıra daha araba geçti. Parisliler öğle yemeği için evlerinin yolunu tutmuşlardı. Sadece birkaç blok ötede gerçekleşen cinayetten habersizlerdi.

Sessizliği Antoine bozdu. “Eğer söylediklerin gerçekse, kız kardeşimin öldürüldüğü geceyi tam anlamıyla hatırlamıyorsan ve o sırada François Lefevre ile birlikte olduğuna gerçekten *inanıyorsan*, neden ondan polise verdiği ifadeyi doğrulamasını istemedin? Fotoğraf zaten basına sızdı. Artık herkes onun ne yaptığını biliyor. Bu bilgiyi polisten saklamasının bir anlamı yok... Tabii yalan değilse.”

“Sana anlattıklarımın hepsi doğru, Antoine. Gisèle benim arkadaşımdı. Ona asla zarar ver...”

“Ama artık başka biri olduğunu söyledin, öyle değil mi? Kendin söyledin. Bir hafta önce yaptığın şeyleri artık yapmayacağını söyledin. Buna cinayet de dâhil mi?”

Ruby’nin Gisèle’i öldürmediğini emin bir şekilde söyleyemiyordum. Tek dayanağım Ruby’nin içindeki *Claudia*’ya ait içgüdülerdi ve bu içgüdüler bana onun başrolü ne kadar çok arzularsa arzulasın arkadaşını öldürmeyeceğini söylüyordu.

Antoine’in gözlerine baktım. Öfkesinin ardındaki acıyı görebiliyordum. “Hayır, bunu ben yapmadım,” dedim umduğumdan daha ikna edici bir tonla. “Gisèle’i ben öldürmedim. François polise verdiğim ifadeyi *gerçekten* doğrulayacaktı. Ama gazeteler fotoğrafı bastı ve o... o öldü.”

Antione’in kırmızı yanakları soluverdi. “Onu sen mi buldun?”

Başımı evet diye sallarken bakışlarımı önümüzde uzanan kara nehre odakladım. Nehir boyunca sıralanmış gri binalar, el ele gezen mutlu çiftler vardı. Dünyayı umursamıyor

gibiydiler. Bir günlüğüne onların yerine geçebilmiş olmayı o kanı, François'nın boş bakan ifadesini unutmayı diledim.

“Korkarım bunu kim yaptıysa François'nın polise Gisèle'in cinayetiyle bir ilgim olmadığım söyleyeceğini biliyordu. Söyleyemesin diye de onu öldürdüler. Bu yüzden polis de dâhil herkes Gisèle'i benim öldürdüğümü düşünüyor. O kişi her kimse Gisèle'in cinayetini *benim* üstlenmemi istiyor.” Alnımı ovuşturdum, yaşadıklarım yüzünden şakaklarım seğiriyordu. Buz kesmiş ellerimi kucağıma bıraktım ve başımı Antoine'in bana bakan gözlerine doğru çevirdim. Yüzündeki gerçeklik kaldırabileceğimden ağırdı.

“Belli ki sen de bana inanmayacaksın,” dedim ona. “Seni aramamalıydım. Özür dilerim, Antoine.”

Yanından ayrılarak apartman daireme doğru yürümeye başladım. Onu çağırdığım için kendimi tam bir aptal gibi hissediyordum. Sırf yanında kendimi güvende hissettiğim için, onu kısa süredir tanısam da ona karşı duygular beslediğim için bana inanacağını düşünmüştüm.

Oysa burada yalnız başımaydım. Çok zamanım da yoktu.

Tam köprünün ucuna varmıştım ki sıcak bir el elimi tuttu. “Bekle, Ruby. Lütfen bekle.”

Gözlerine bakamıyordum. Bakışlarını kaldıramazdım.

Antoine elimi daha sıkı tuttu. “Eğer François Lefevre'yi öldürenler kız kardeşimi de öldürdüyse, onların kim olduğunu bulmak zorundayız. Kız kardeşimin başına gelenlerin senin de başına gelmesine izin vermeyeceğim. Güvende olman gerek.”

Bakışlarımı ona doğru kaldırdım. İçimde yükselen umut bastıramayacağım kadar büyüktü. “Yani bana inanıyor musun?”

“Sana olanları ya da birdenbire nasıl böyle değiştiğini anlamıyorum. Ama ne *gözlerine* bakabiliyorum ne de kız kardeşimi incittiğine inanabiliyorum. Bu yüzden yapanları bulmalıyız.”

Antoine daireme dönene kadar elimi bırakmadı. Dokunuşu beni Ruby olarak geçirdiğim bir buçuk günden çok daha fazla ısıtmıştı. Bana inandığını bilmek, beni güvende tutmak istemesi içimi öyle rahatlatıyordu ki bu sabah aynı sokakları yalnız yürürken başıma gelenleri unuttuvermiştim.

Thomas Riley, Paris'teydi ve beni arıyordu. Bu cinayetlerle bir ilgisi olsun ya da olmasın tehlikeli biriydi. Yanımda Antoine olsa bile güvende değildim.

“Sana söylemem gereken bir şey daha var, Antoine. Geçen gece köprüde bir şeyden kaçarcasına koştuğumu hatırlıyor musun?”

“Evet. Bana söylememiştin. Neydi o?”

“Bir adamın bana fısıldadığını duydum. Kim olduğunu da biliyorum. Adı Thomas Riley. New York'taki eski erkek arkadaşım. Bugün onu gördüğüme eminim, beni François'nın evine kadar takip etti. Burada, Paris'te ve beni aradığını düşünüyorum.”

Antoine endişeyle bana baktı. Kulübün bir blok uzağındaki köşeyi döndük. “Tehlikeli biri mi?”

Sırtımdaki, karnımdaki yara izlerini ve Thomas'ın bıçak tutan elini düşündüm. “Evet. Oldukça tehlikeli.”

“Bugün olanlardan o sorumlu olabilir mi sence? Belki de gazetedeki fotoğrafı gördü ve kıskandı.”

“Mümkün. Ancak sokakta gördüğüm *gerçekten* Thomas ise biriyle beraber çalışıyor olmalı. Çünkü ben François’nın dairesine girdiğimde biri çoktan içerideydi. Bu da François’ı *başka biri* öldürdü demektir.” Ceset torbasıyla taşınan ben de olabilirdim. Bunu düşünmek bile tüylerimi ürpertmişti.

“Geçmişte Thomas ile yaşadıklarını hatırlıyor musun? Neden buraya gelmiş? Neden sana zarar vermek istiyor?”

Kalabalık Saint-Germain Bulvarı’nın köşesindeki kulübün kapısının önünde durduk. “Sadece bir olay hatırlıyorum –gerçekten ama gerçekten *berbat* bir anı– onu da hayal meyal hatırlıyorum. Hafızam... henüz tam olarak oturmadı.” Antoine’in gözlerinde geçen gece ve bugün köprüde gördüğüm şüpheci ifadeyi aradım ama eser yoktu.

Bana gerçekten inanıyordu.

“Bu adam hakkında danışabileceğin biri yok mu? Hakkında daha fazla bilgi alabileceğin biri?”

“Titine’e sorabilirim, en yakın arkadaşıma. O bilir.”

“Onunla en kısa zamanda konuş. Ne kadar çok bilgi toplarsak o kadar iyi. Çünkü Gisèle’in cinayetini araştırması için özel bir dedektif tuttum. Ondan Thomas Riley denen bu adamı bulmasını, ayrıca François’nın eşiyle Véronique’i araştırmasını isteyeceğim. Hastaneye döner dönmez onu ararım. Sen de bu sırada sokaklarda yalnız başına gezinme. Güvenli değil.”

Kulübün kapısına gözlerimi diktim. İçeri girip müzikle yüzleşmemin zamanı gelmişti. Ancak Antoine elimi sıkarken, bu deli dünyada olacaksam karşımda duran adamın yanı başında olmak isteyeceğimi fark ettim.

“Galiba kulübe dönmeye pek hevesli değilsin. Bu akşam gösterin yok muydu?”

“Evet, büyük bir gösteri. Gazetedeki fotoğraf ve prova-yı kaçırmam yüzünden Jean-Pierre pek mutlu olmayacak. François’nın başına gelenlerden bahsetmiyorum bile.” Şakaklarım yine zonklamaya başladı.

“Ben de seninle içeri geleyim.”

Aklıma Antoine’in dün beni bulmak için sahne arkasına gizlice girişi geldi. “Bence bu iyi bir fikir değil. Sanırım Jean-Pierre seni pek sevmiyor.”

“Buraya gelip sorular sormamı, kız kardeşimi öldüreni araştırmamı sevmiyor. İşletmesi sıkıntıya düşmesin diye benden hiçbir şey olmamış gibi davranmamı bekliyor. Lanet olasıca. Ama o kadar aptal değilim. Gisèle’den öğrendiklerim kadarıyla bugün aranızın iyi olmayacağını tahmin etmek zor değil. Bu yüzden seninle geleceğim.” Antoine kapıya yönelse de elimi ciddi bir tavırla göğsüne koyarak onu durdurdum.

“Antoine, teşekkür ederim. Gerçekten. Ama bunu kendim yapmalıyım. Olaylar yüzünden canın yeterince sıkıldı, biraz daha sıkılsın istemiyorum. Zaten uğraşacak çok şeyin var. Bana fazlasıyla yardımcı oldun. Ben iyiyim.”

“Emin misin?”

“Evet, Jean-Pierre’le başa çıkabilirim. Hastaneye dönmek zorunda olduğumu da biliyorum.”

“Eğer gerçekten eminsen dönerim.”

“Eminim.”

“Thomas Riley ya da diğer şüpheliler hakkında bir bilgiye erişirsem seni ararım. Bir ihtiyacın olursa mutlaka beni ara. Ne olursa olsun,” dedi. Elimi son bir defa sıktı. Yoğun

bakışları âdeta kalbimi deliyor, bacaklarımı güçsüzleştiriyordu. Ve tıpkı daha öncekiler gibi hatırladım. Antoine’i, bu anı, elimi tutan elini hatırladım.

Kalabalık Saint-Germain Bulvarı soğuk bir rüzgârla süpürülürken, hatıralarım da rüzgâra karışıp gitti.

“Teşekkür ederim, Antoine. Bana inandığın için teşekkür ederim.”

On Yedinci Bölüm

Caz melodili piyanonun sesi ile orkestranın gürültüsü içeriye dolduruyordu. Karanlık lobinin içinden geçerek kulübe girdim. Titine, Véronique ve Delphine, on yedi başka dansçı ile beraber sahnede idi. Ortadaki boş kısım da benim olmam gereken yeri.

Jean-Pierre sahnenin ön tarafına geldi. Kollarını kavuşturmuştu. Dudağında sanki yapıştırılmış gibi duran her zamanki sigarası vardı. “*Bir daha!*” diye kükredi dansçılara.

Kadınlar yerlerini almadan önce sigarasının külünü bir kül tablasına silkeledi ve benimle göz göze geldi. “Müziği ayarlayın,” diye seslendi müzisyenlere.

Dansçılar Jean-Pierre’in baktığı yere baktılar. Çok geçmeden herkesin gözü üzerime çevrilmişti.

“Bizi varlığınızla onurlandırmanız ne büyük kibarlık, hanımefendi,” diye beni tersledi kulübün öteki ucundan.

Başımı dik tutarak ona doğru ilerledim. Hissettiğim korkuyu yansıtmamaya kararlıydım. *Ruby* bu öfkeli, düşünce-siz adamla başa çıkmayı çok iyi biliyor olmalıydı. Ben de çıkabilirdim. “Jean-Pierre, seninle özel olarak konuşmam

gerekiyor. Bu sabah nerede olduğumla ilgili. Bir şeyler oldu.”

Benimle kulübün orta yerinde buluştu. Koyu renkli gözleri âdeta ateş saçıyordu. “Evet, Ruby. Bir şey oldu, değil mi?” Bana doğru eğilerek kulağıma fısıldadı. “François’yla olan durumu halledemedin. Şimdi gazetelere düştü. Bahse girerim kulübe daha fazla *yatırım* yapmak istemeyecektir ki bu da buradaki kariyerini sallantıya sokuyor.”

Sigara kokan nefesini soluyunca içim kalktı. İçimde öfke, hatta hiddet dolu bir duygu dalga dalga kabarıyordu. Çenemi kapalı tutmalı ve bu sabah François’ya olanlardan başka söz etmemeliydim. Ancak bu adama duyduğum nefret irademe engel oluyordu.

“Seni hasta, acınası herif. Tek düşündüğün şey para. İşlettığın kulübe başarı kazandıran kadının senin çatın altında acımasızca öldürülmesi umurunda bile değil. Herkesin hayatına devam etmesini, hiç olmamış gibi davranmasını bekliyorsun. Böylece o açgözlü ceplerin parayla dolmaya devam edecek! Benden de gerçeği saklamamı istiyorsun. Sırf kulübe yatırım yapsın diye beni François’ya satan sensin.”

Jean-Pierre başka bir cümle kurmama fırsat tanımamak için yüzüme bir tokat indirdi. Tokadın hiddeti yüzünden sersemleyerek yere düştüm. Zonklayan başımı kaldırdığımda Jean-Pierre’in çenesine bir yumruk yediğini gördüm.

Vuran Antoine’di.

“Fils de pute! Pislilik herif!” diye küfreden Jean-Pierre eliyle çenesini tuttu. Antoine’e doğru yürüyerek ona tükürdü.

Sahnedeki dansçılardan hayret sesleri yükselirken Antoine, Jean-Pierre’i yere devirdi ve ona bir yumruk daha attı. Bu seferki daha sertti. “Sen olmasaydın Gisèle hayatta

olurdu,” diye bağırdı Antoine. Ardından Jean-Pierre’in üzerinden kalktı. Eğilip başını iki yana sallayarak, “Eğer Ruby’ye bir daha dokunursan bu kadar kibar olmam,” dedi.

Jean-Pierre yüzünü assa da sessiz kalmayı tercih etti. Antoine’in ona olan bakışlarını tartınca başka seçeneği olmadığını düşünmüş olsa gerekti.

Antoine bana yaklaşarak elini uzattı. “Gel, Ruby. Seni yukarı çıkarayım.”

Kolunu belime doladıktan sonra hâlâ yerde yatan Jean-Pierre’in yanından geçtik. Véronique onun yanına çömelmişti. “Unutma, *bebeğim*,” diye seslendi Jean-Pierre. “François Lefevre ile birlikte olmayı ilk sen istedin. Onun sürtüğü olmayı sen *istedin*. Ama kariyerine verdiği hasardan sonra seni isteyeceğinden şüpheliyim.”

Antoine yine yumruğunu sıksa da kolunu tuttum. Bu sefer sıra bendeydi.

“Haklısın, Jean-Pierre. Beni artık istemez, çünkü öldü.”

Antoine üst kattaki banyo lavabosunda kanayan elini yıkarken ben de banyo kapısında durmuş, hızlı nefes alış verişleri yüzünden inip kalkan göğsünü seyrediyordum. Yanaklarında öfkeden beliren kırmızı lekeler kaybolmak bilmiyordu.

Babam ellerimden alınınca ben de böyle öfkeyle dolmuştum. Herkesi, her şeyi suçlamak istiyordum ama en çok kendimi suçluyordum. O kadar yardıma muhtaç, o kadar kaybolmuş hissediyordum ki... Antoine’e duygularını anladığımı söylemek istiyordum. Ama paylaşmak istediğim

hatıralar Ruby'nin hayatına ait değilken ona bunu nasıl söyleyebilirdim ki?

Antoine ellerini o kadar sabunlamıştı ki kanaması daha da kötüleşmişti. Yanına geldim, suyu kapadım ve elimi koluna koydum.

“Nasıl hissettirdiğini biliyorum,” dedim usulca. “Sevdiğin birini kaybetmenin.”

Antoine lavabonun kenarını tuttu, sesinde umutsuz bir tını vardı. “Gisèle, o... o benim için kız kardeşten öteydi. Anne ve babamızı kaybettiğimiz zaman küçücük bir kızdı. Başka akrabamız yoktu. Onu ben yetiştirdim. Ona zarar gelmesin diye her şeyi yaptım. Böyle olmamalıydı, Ruby. Bir yıldız olmasını hiç istememiştim. En azından aşağıdaki o canavarın işlettiği bir yerde. Bu yüzden her gösteriye geldim... *Hepsine* geldim, sırf iyi olduğundan emin olmak için. O adamların ona zarar vermediğinden, ondan faydalanmadıklarından emin olmak için. Ancak geçen cumartesi acil bir ameliyat için hastaneye çağırıldım. Ben... ben gösteriye geledim. Onu koruyamadım.” Antoine yüzünü bana doğru çevirdi. Bakışları o kadar pişmanlık doluydu ki yüreğim parçalanıyordu.

“Ve o artık yok,” diye fısıldadı yüreğini dağlayan duygularını, etrafını saran acıyı ortaya sererek.

Antoine benden tarafa döndü. Karşımda yıkılmış bir adam görüyordum. Kız kardeşi için adalet istiyordu ve buna kadar rahat etmeyecekti. Gözlerindeki bakışı tanıyordum. Hayatım boyunca ben de bu bakışı taşımıştım.

“Sana nasıl hissettiğini anlıyorum derken ciddiydim,” dedim. “On yaşındayken babam gözlerimin önünde öldürüldü.”

Antoine kırıştırdığı gözlerini yeniden yüzüme odakladı. Sanki söylediklerimi anlayamamış gibiydi. “Çok üzül-düm, Ruby. Ben bunu bilmiyordum.”

“Engel olma şansım vardı ama tereddüt ettim. Yapamadım.”

Antoine elimi tuttu. Dokunuşundaki sıcaklık beni savunmasız bırakmıştı. Yıllardır babamın ölümünden bahsetmiyordum. Korkunç anılarımı bir şîşeye koymuş, şîşeyi de denize fırlatmıştım.

Ancak Antoine’ın bakışlarında, dokunuşunda, kucaklamasında öyle bir güven vardı ki hatıralarımı daha fazla saklayamadım.

“Babam büyük siyasetçilerle dolu bir aileden geliyordu... Ailemizin çok destekçisi vardı, ne yazık ki bir o kadar çok da düşmanı. Babam Amerika Birleşik Devletleri’nin senatör adaylığına başvuracaktı. Her şey yolunda gitseydi belki bir gün başkan bile olabilirdi. Yakışıklı, zeki, sevecen, harikulade birisiydi ve insanlar onu çok severdi. Seçimleri kazanacağına şüphe yoktu. Kazanacağını biliyordum. Ancak büyük karşılaşmadan önceki gece biri evimize girdi... Gelme sebebi para değildi.

“Üst katta uyuyordum. Annemin çılgılığıyla uyandım. Bir şeylerin ters gittiğini ağlamasından, yalvarmalarından anlamıştım. O zamanlar çok gençti – henüz yirmi sekiz yaşındaydı. Babamın da sesini duydum. Ciddi ve sakindi. Baskı altındayken bile her zaman kontrollüydü. Toplum önünde konuşma yapmaya, sürekli insanların işaret ettiği adam olmaya alışkındı. İçeri giren adama istediği kadar para vereceğini duyduğumda adamın onlara silah doğrulttuğunu

anladım. Aksi takdirde babam onu devirirdi. Bana ya da anneme zarar gelmesine asla izin vermezdi.”

“Anlamıyorum. On yaşındayken buna nasıl engel olabildin?” diye sordu Antoine.

“Nedense onları kurtarma görevinin omuzlarımda olduğunu hissettim. Ben de babamın yatak odasına girdim, her zaman başucundaki komodine sakladığı silahı –bana asla dokunmamamı tembihlediği silahı– aldım ve merdivenlerden indim. İçeri giren adamın yüzünde siyah bir maske vardı ve annemle babama silah doğrultmuştu. Babam evden ne isterse alabileceğini söylemişti ama adamın ailemi soymak için gelmediği belliydi. Babamı öldürmeye gelmişti. Silahı adamın sırtına doğrulttum ve parmağımı namluya koydum. Annem beni gördü ve ağlamalarının arasında tetiği çekmem için başıyla bana işaret etti. Benden onu vurmamı istedi... ama ben tereddüt ettim. O tereddüt babamın canına mal oldu.”

Antoine gözlerimin tam içine bakıyordu. Ruby’nin bedenine, Ruby’nin hayatına girdiğimden bu yana ilk defa beni görüyordu. *Gerçek* beni.

Uzandı, nazikçe yüzüme düşen bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Daha çocukmuşsun, Ruby. Senin hatan değildi.”

“Buna inanmam yıllarımı aldı... Bazen inandığımdan hâlâ şüphe ederim. Kimi zaman suçluluk hissinin içimi kemirdiği günler oldu. Hayatımın anlamını sorguladığım zamanlar oldu. Ama sanırım, asıl önemli olan hayatta kalmamdı.” Elimi Antoine’in göğsüne yasladım. “Sen de hayatta kalacaksın, Antoine. Emin ol. Ve bu süre zarfında kardeşine bunu yapmanı bulmak için elimden geleni yapacağım.”

Antoine yüzünü bana doğru eğdi. Hayatını ele geçiren acı bakışlarına yansımıştı ve bunu gizlemiyordu. Ben de gözümü açtığım her gün aynı kaybın acısını yaşamıştım. Bana doğru bir adım yaklaşırken derin derin nefes alıyordu. Kollarım belime doladı, güçlü elleriyle kazağımı parmaklarının arasına sıkıştırdı.

Dudakları dudaklarıma yaklaşınca hafifçe başımı eğdim. Göğsünü göğsüme bastırmıştı. Beni duvara yasladı, vücudunda gezdirdiği ellerini omuzlarıma kadar çıkardı. Heyecandan tüm bedenim titriyor gibiydi. Beni öpmesini o kadar çok arzuluyordum ki kendime hâkim olamıyordum.

Nihayet çenemi avuçlarının arasına aldı. Dudakları dudaklarıma öyle usulca değdi ki sıcaklığının cazibesine kapıldım. Bedenin, öpüşünün sıcaklığında sonsuza dek yatabilirdim.

Dudaklarımız birbirlerine biraz daha şehvetle karışınca Antoine parmaklarını saçlarıma sararak beni kendine çekti. Daha önce hiç yaşamadığım yoğun bir tutkunun göğsümünden karnıma doğru indiğini ve Antoine'in dayandığı bacak aramda son bulunduğunu hissettim.

Dudakları dudaklarımda gezindi, ardından boynuma indi. Aceleci olmaya başlayan dokunuşları aramızdaki bağı güçlendiriyordu.

Ancak beni kollarına aldığı hızla bırakması bir oldu. Dudaklarını benden uzaklaştırdı. Parmağıyla yüzümü sıvazladı ve geri adım atarken gözlerini kırpı.

“Özür dilerim. Ben... Doğru zaman değil.” Eli yanma düştü. Aramızda soğuk bir esinti ve daha fazlasını isteyen arzular kalmıştı.

“Gitmem gerek, Ruby. Yoksa işler daha da karmaşık bir hâl alacak.”

Kazağımı düzelterip dağılan saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. “Elbette,” dedim. Bakışlarımı kaçırıyor, gerçek hislerimi ifade edemiyordum. Dudakları dudaklarımdayken hayatımda hiçbir şey bu kadar iyi, bu kadar doğru gelmemişti. Claudia olarak hayatıma geri dönerken yanımda bir şey götürebilecek olsaydım, kesinlikle Antoine’i seçerdim.

Ama bu aptallık olurdu... Ve imkânsızdı. Ne düşünüyordum böyle?

Kapı vurulunca yerimden sıçradım. Antoine’in gitmemiş oluşuna şükrettim.

Dışarıdan tanıdık bir ses geldi. “Ruby, benim. Titine.”

Onu içeri aldım. Kızıl renkli kıvrıcık saçları omuzlarının üzerinde yaylanırken adımlarındaki neşe sönmüştü.

“Titine, bu Antoine. Gisèle’in ağabeyi.”

Titine ona doğru başını salladı, ifadesi soğuktu. “Aşağıda olanlardan az çok anladım,” diyerek gözlerini bana çevirdi. Gözlerinin altındaki mor halkalar bu sabahkinden daha koyuydu. “Ruby, seninle konuşmam gerek... Özel olarak.”

Sırf birkaç saniye daha yalnız kalalım diye koridor boyunca Antoine ile yürüyüp ona kapıya kadar eşlik ettim.

“Babana olanlar için çok üzüldüm, Ruby,” diye fısıldadı Antoine. “Anlattığın için teşekkür ederim.”

Onaylayarak başımı salladım. Dudaklarımda kalan tadı hâlâ dizlerimin bağını çözüyor, konuşmama engel oluyordu.

“Söz verdiğim gibi, Thomas Riley’ye bakacağım. Kendine dikkat et. Numaram sende var.”

Ona doğru uzandım, sormaktan kendimi alamamıştım. “Seni ne zaman görürüm?”

Yumuşak dudaklarıyla usulca yanağımı öptü. Gözlerimi kapatarak kokusunu içime çektim. Gitmesini hiç istemiyordum.

“Yakında, Ruby. Yakında.”

Titine ufak apartman dairesinde bir yukarı bir aşağı yürüyor, önüne çıkan topuklu ayakkabılarını kenara savuruyordu. Minyon yapısıyla üstüme yürüyerek elini beline koydu.

“Başka bir romantik ilişkiye girme zamanı değil, Ruby! Tanrı aşkına, arkadaşlarından birinin cinayetiyle sorgulanıyorsun. Bir de kalkmış onun ağabeyiyle şehirde fık atıyorsun. Aklından ne geçiyor senin?”

Cevap vermeme fırsat tanımadı çünkü bir yandan yürüyor diğer yandan konuşmaya devam ediyordu. “Ayrıca François Lefevre ile fotoğrafın gazetelere düşmüş, sen paldır küldür kulübe gelip onun öldüğünü söylüyorsun! Kahrolası bir korkak olduğu için intihar ettiğine şüphe yok. Ama sen, Ruby. Sen asla bir korkak olmadın. Ancak bu geceki gösteriye çıkmazsan korkak olduğunu düşüneceğim.”

Kolunun arkasıyla kaşını sildikten sonra derin bir nefes aldı. “Her zaman işleri yoluna koymak için, gösterinin sürmesi için elinden geleni ardına koymadın. Ama dün düştüğünden beri bunları hatırlamıyor gibisin. Kulübün senin için ne kadar önemli olduğunu unutmuş gibisin. İkimiz için de ne kadar önemli olduğunu. Robert Maxwell için gösteriye

çıkma isteyenin yalnızca sen olduğunu mu düşünüyorsun? Gece kulüplerinden ve azgın erkeklerden kurtulmak isteyen bir tek sen mi varsın? Hafızanı –beraberinde karakterini de– kaybetmiş olabilirsin ama aptal olmadığını biliyorum.”

Titine kendini beyaz kanepeye bıraktı. Dudaklarından bir bezginlik ifadesi kaçırıldı.

“Titine, bu gece sahneye çıkmayı kabul etmeden önce sana sormam gereken bir şey var. New York’u terk etmemizin *asıl* sebebi neydi?”

Titine bacak bacak üstüne atarak pencereden baktı. Sesinde tahammülsüz bir ton vardı. “New York’tan ayrıldık çünkü Jean-Pierre’in kulübünde dansçı olmak istedik. Bunu sana dün düştükten sonra da söylemiştim.”

Ancak ben ayrıntı istiyordum.

“Bir adamla ilgisi var mıydı?”

“Hayır, Ruby. Buraya dans etmeye geldik. New York’taki sahnelerden bıktık. Bu yüzden.”

“Dahası var, Titine. Olduğunu biliyorum.”

“Biliyor musun, Ruby, aslında bu hafıza kaybı işi gerçek bir lütuf. Sana yeniden başlama şansı tanıdı, hayatını yeniden şekillendirme şansı. Neden böyle devam etmiyorsun?”

Ayağa kalkıp yatak odama gittim. Ardından parçalanmış fotoğrafla geri dönerek parçaları Titine’e uzattım. “Bunu dün akşam buldum. O burada, Titine. Paris’te, beni arıyor.”

Titine parçalanmış fotoğrafa baktı. Burun delikleri öfke-den açılmıştı, hızlı soluk alıp veriyordu. “Kurtul o fotoğraf-tan, Ruby. *Hemen.*”

“Burada olduğundan eminim, Titine. Geçen gece köprü-de sesini duydum. Beni takip etti. O olduğunu biliyorum.”

Titine kısa süreliğine gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. “Bu mümkün değil,” dedi nihayet.

“Nasıl? Belki buraya kadar bizi takip etmiştir. Acaba o...”

Titine koltuktan zıplarcasma kalktı ve yanımdan geçti. “O burada değil, Ruby. Şimdi şu fotoğrafı at ve onu unut.” Ardından küçük, kırmızı bir öfke balonu gibi kapıya yöneldi.

“Adı Thomas, değil mi?” diye seslendim ardından. “Thomas Riley. Sırtımdaki ve midemdeki yaraların mucidi, değil mi?”

Titine kapıya varamadan durdu. Benden tarafa döndüğünde ellerinin titrediğini fark ettim.

“Evet, Ruby. Sırtındaki yaraların sebebi Thomas’tı. O, Paris’te *değil*. Seni burada bulamayacak, söz veriyorum. Bana inanmak zorundasın.”

“Ama ben...”

“Ama falan yok. Burada *değil*. O fotoğrafı at ve bana onu düşünmeyeceğine söz ver. Adını kimseye anma. O geçmişte kaldı. O adamın senin canını ne kadar çok yaktığını hatırlamana hiç gerek yok. Tamam mı?”

Başımı evet anlamında salladım. Bana neden ayrıntılı bilgi vermediğini ve Thomas’ın beni Paris’te bulamayacağından nasıl bu kadar emin olduğunu merak ediyordum. Çünkü elimdeki fotoğrafa bakarken bu sabah yanılmadığımı düşünüyordum. Kapkara saçları rüzgârla savrulan, merhametsiz gözlerle bana bakan, tüyler ürpertici yamuk gülümsemesiyle kanımı donduran oydu.

Oydu. Thomas’tı.

Titine’in gözlerinin altı daha da morarmış, alnındaki ince çizgilere yorgunluk ifadesi çökmüştü. Konuyu uzatmamaya karar verdim.

Titine kapıya uzandı ama uzanırken karnını tutması bir oldu.

“Titine, sen iyi misin?”

Gözlerini kapatarak derin bir nefes daha aldı. “İyiyim. Sadece üşüttüm, söylemiştim sana.” Elini karnından çekti ve benden tarafa döndü.

“Gösteri bu akşam dokuzda başlayacak ama saç, makyaj için sekizde aşağıda olmalıyız. Muhtemelen gelmeyeceğini biliyorum. Senden tek istediğim, gösterinin *sadece* sana faydası olmayacağını unutmaman. Bu işe ihtiyacım var, hem de tahmin edebileceğinden çok daha fazla ihtiyacım var.” Bakışlarını kaçırarak çenesini sıktı, gözlerinde acı vardı. “Ve eğer Robert tüm yaşananlardan sonra Jean-Pierre’e kulübü açık tutacak parayı verecekse, rolünü yapacaksın. Buradaki tüm dansçılar... itiraf etseler de etmeseler de sana güveniyorlar, Ruby.”

Titine kapı eşiğinde durdu. O kadar minik ve kuvvetsizdi ki tüm enerjisi bedeninden çekilmiş gibi görünüyordu.

Yüzünü, solgun tenini, burnunu süsleyen çillerini inceleyen ilk defa anneme ne kadar çok benzediğini fark ettim.

O an Titine’in kelimeleri zihnimde yankılanmaya başlayıverdi.

Derdi olan bir tek sen değilsin.

Bu işe ihtiyacım var, hem de tahmin edebileceğinden çok daha fazla ihtiyacım var.

Ardından kapıdan çıktı ve beni kaldırılabileceğimden çok daha büyük bir gerçekle bir başıma bıraktı.

Titine üşütmemişti.

Hamileydi. Anneme hamileydi.

On Sekizinci Bölüm

Pencereye doğru ilerledim. Zihnim yüzüme çarpan kanıtları görmeyi reddeden bulanık bir sis bulutuyla kaplıydı. Gözlerimi kapatarak hesap yaptım.

Eğer annem 1960 yılının ağustos ayında doğduysa, o zaman Titine –büyükannem Martine– 1959 yılının kasım ayında hamile kalmış olmalıydı. Bu da en fazla dört haftalık hamile olduğu anlamına geliyordu – gerçekten *hamileydi*.

Penceremden kalabalık Paris caddelerine baktım. Yine soğuk bir kış günüydü. Yine çok şey yaşanmıştı. Gazetelere çıkan fotoğraf, Thomas'ın beni François'nın evine kadar takip etmesi, François'nın ölümü, katille yüzleşmeye çok yaklaşmam, Antoine'in Jean-Pierre ile girdiği kavga, o tutkulu öpüşmemiz... Şimdi de *bu*. Kafam her zamankinden daha çok karışmıştı.

Masaya doğru yürüdüm. Bir kızımın olacağını öğrendiğim gün dans stüdyosunda Édouard'dan koparılmış ve sağımda solumda cesetler bulduğum, büyükannemin en yakın arkadaşım olduğu ve gelecekteki anneme hamile kaldığı bir hayata düşmüştüm.

Tüm bunları düşünmek bile kendimi akıl hastanesinde yatıyormuşum gibi hissettiriyordu.

Masanın çekmecesine uzandım, kırmızı kapaklı kalın ajandamı aldım ve aradığım yazıyı buldum. Deftere yazdığım kelimeler buraya geldiğimden beri daha da soluklaşmıştı – geçen her saniye Claudia olan geleceğimi kaybetmekten korkuyordum.

1 Aralık 1996

Bugün annemle konuştum, altı ay sonra ilk defa. Ona California'nın ne kadar güzel olduğunu, buraya ziyarete gelmesinden ne kadar mutluluk duyacağımı söyledim. Telefonda oflayıp, büyükannem Martine'in bir kilometre yakınına dahi yaklaşmasını düşündüğüm için deli olmam gerektiğini söyledi.

Üniversiteye, büyükannemin yakınına gelmek için San Diego'ya taşınmamı annem ihanet olarak görüyordu. Ancak annem kibirli ve burnu büyükken, büyükannem Martine nazik, neşeli ve şaşırtıcı bir kadındı. Annemin büyükannemle bir iletişim kurmayı bile reddetmesini hiçbir zaman anlayamadım. Babam öldüğünden beri ikisi de birbiriyle konuşmamış, ikisi de bunun nedenini açıklamamıştı. Bana büyükbabam hakkında da bir şey söylemezlerdi. Tek bildiğim, annemin çocukluğunda New York'ta yaşadığı ve annesiyle hiçbir zaman anlaşılamadığıydı.

Şimdi babamı kaybettikten –sorumluluğu da benim omuzlarıma attıktan– sonra annemle sürdürebildiğim en ufak iletişim kırıntısı da sevildiğimi hissettiğim tek yerde yaşamayı tercih ettiğim için yok olmuştu.

Keşke annemle aram çok daha farklı olsaydı. Beni sevdiği, beni kollarına aldığı günleri hatırlıyordum. Beni o kadar sıkı kucaklardı ki başıma asla kötü bir şey gelmeyecek sanırdım. Ama kötü bir şey oldu. Hem de olabileceklerin en kötüsü.

Annemin beni affetmesini, annemle büyükannemin arasının düzelmesini istemem umutsuz birer rüyadan ibaret. Geçmişini değiştiremem. Bu yüzden çabalamayı bırakıyorum.

Solmuş kelimelerime baktım. Son kelime de gözlerimin önünde yok olup gitti. Claudia'nın geçmişi henüz gerçekleşmemişti. Bu da gerçekten *değiştirebileceğim* anlamına geliyordu.

Ya da en azından deneyebilirdim.

Ruby'nin dağınık masasını kurcaladım. Bir mektup yazabileceğim boş, temiz bir kâğıt aradım. Ancak göz kamaştırıcı siyah beyaz bir kartpostal buldum. Kartpostala Eyfel Kulesi ile Paris evlerinin çatıları resmedilmişti. Tıpkı Ruby'nin balkonundan görünen manzara gibiydi. Kartpostalı görmek yüreğimi umutla kaplamıştı.

Kartpostalın arkasına Ruby'nin kibar el yazısıyla hayatımda yazdığım en önemli mektubu yazdım.

Muhtemelen her şeyi değiştirecek bir mektuptu bu.

On Dokuzuncu Bölüm

Kulisin kapısını açınca bir çift dolgun, yuvarlak göğüs neredeyse yüzüme çarpacaktı.

“Ruby! Neredeydin? Yarım saat önce aşağı inmiş olmalıydın! Makyajını yapmalısın. Jean-Pierre seni arıyor.”

Genç dansçının söylediklerini zar zor işitiyordum. Fransızca kelimeler sanki otomatik olarak anadilime çevriliyordu. Önümde duran göğüslerden ve onları ortaya çıkaran dar, gümüş-siyah renkli kostümden gözlerimi alamıyordum.

Bugün yaşananların üstüne bir de göğüslerim çıplak mı dans edecektim? Neden kimse bana bunu söylememişti?

Titreyen dudaklarımdan soru cümleleri dökülememişti ki dansçılardan biri kolumdan yakaladı ve beni soyunma odasına sürükledi. Soyunma odasına giderken sorularıma cevap buldum. Her yer göğüs doluydu. Küçük, dolgun, canlı, iri fakat hafif sarkık – çeşit çeşitti. Hepsi ortalıkta dolanıyor, kulisi âdeta bir kaosa çeviriyordu.

Gözlerim kocaman olmuş, çenem açık kalmış bir hâlde soyunma odasına giriverdim. Tam karşımda parlak, kırmızı, pullu bir dans elbisesi duruyordu – hem sırtında hem de

göğüs kısmında kocaman bir boşluk vardı. Makyaj masasının tam yanına asılmıştı, masanın aynasına da kırmızı bir rujla *Ruby* yazılmıştı.

Tanrım.

Böylesine büyük bir gece için bunun gibi bir kıyafetle dans edeceğime şaşırmamalıydım. Bugün yaşananlara kıyasla göğüslerim çıplak dans etmek dert edeceğim son şey olurdu.

Yani, en azından *Ruby*'nin göğüsleri.

Aynamın karşısındaki yerimi aldım. Uzun boylu, güzel dansçılar odaya doluştu. Dudaklarına bir kat koyu kırmızı ruj daha sürüp gözlerine bir kat daha kalem çektiler. Göğüslerinin tüm dünya tarafından seyredileceğini ya da geçen hafta sonu arkadaşlarından birinin burada öldürülmüş olmasını hiç umursamıyor gibiydiler.

Ruby'nin göz kamaştıran güzelliği aynadan yansıyor-du. Onu bir kere daha seyrettim. İçimden bir ses bu gecenin onun son gösterisi olacağını söylüyordu. *Benim* son gösterim.

Bunu Titine için yaptığımı düşünsem de Ruby ile paylaştığım ruh bile bu gece sahneye çıkmak istediğimi biliyordu. Herkesin göğsü açık bir şekilde dolandığı, makyaj yaptığı, yüksek sesle Fransızca sohbetler ettikleri, gergin kahkahalarla içeriyi doldurdukları bu soyunma odasını hatırlıyordum. Daha önce buraya geldiğimi ve bundan hoşlandığımı biliyordum. Hem de her saniyesini.

Ruby'nin elleri, yani artık benim olan eller önümde duran makyaj çantasını karıştırdı ve gözlerimin altındaki solgun tene ince bir kat fondöten sürdü. Bunu yapabileceğimi biliyordum. Daha önce de yapmıştım. Ve bu gece de

bundan farklı olmayacaktı... Sadece her şeyi yeni bir çift gözle seyredecektim – yeşil değil mavi bir çift göz ile.

Ellerim makyaja giriştiğinde gözüme bulaştırmadan nasıl göz kalemi çekeceğimi, hangi malzemedен hangi miktarda kullanacağımı dert etmediğimi fark ettim. Biliyordum. Claudia olduğum hayatta makyaj sanatını bu kadar muntazam icra *edemeyeceğimi* de biliyordum. Her sabah biraz dudak parlatıcısı sürmeyi hatırlarsam şanslıyım.

Parıltılı, gül rengi allığın son katını uyguladıktan sonra başımı kostümüme... yani kostüm denilen kıyafet parçasına doğru çevirdim. Ruby'nin mükemmel göğüslerinin sahneye çıkma zamanı gelmişti. İlk defa yarı çıplak dans ettiğini düşünmesem de heyecanının her zaman aynı olduğunu hissedebiliyordum.

Yarım kostümü üstüme geçirdiğim sırada son dansçı da odadan çıkarak kapıyı arkasından kapattı. Parlak, kırmızı topuklu ayakkabılarımı giydim. Başımın üzerinde topladığım kıvrıkcık saçlarıma siyah bir tüy taktım ve son defa aynadaki yansıma baktım.

Ruby'yi doya doya seyrettim zarif, dansçı ayaklarını, çıplak ama sıkı bacaklarını, düz karnını ve dolgun göğüslerini seyrederken dudaklarımdan gergin bir kıkırdama kaçtı. Delilikti bu. Eğer Claudia olduğum hayata geri dönersem ve ateşli bir vücutla üstsüz bir şekilde Paris'te dans ettiğimden bahsetmeye kalkarsam kimse bana inanmazdı. Lanet olsun, bunu *gerçekten* yaşıyordum. Buna ben bile inanmakta zorlanıyordum.

Arkamda kalan kapı açılınca gergin gülümsemem kesiliverdi. Arkamı dönünce iri, parlak kahverengi gözleri olan

ve elinde kırmızı güllerden bir buket taşıyan genç bir dansçı gördüm.

“Merhaba, Delphine,” dedim. İsmi dudaklarımdan bir anda dökülüvermişti.

Ruby, Gisèle ve Titine’in olduğu fotoğraftaki dördüncü dansçı Delphine’di – aynı zamanda Gisèle’in cesedini gören ilk dansçıydı.

“Senin için,” dedi yüzünde endişeli bir ifadeyle. Gülleri bana uzattı.

“Teşekkürler,” dedim titreyen ellerinde tuttuğu uzun saplı güleri alırken.

Bir şey söylemek istemişçesine ağzını açsa da çabucak kapattı.

“Başka bir şey var mı?” diye sordum Delphine kapıdan çıkmadan önce.

Omzunun üzerinden bana baktı ve telaşlı bir edayla başını iki yana salladı. “Hayır, bir şey yok,” dedi. Aksanı yavaştı ama kulağa hoş geliyordu. “Bu gece *muhteşem* olacaksın, Ruby, biliyorum.”

Delphine’in soyunma odasından çıkışını seyrettim. Onu bir yerden tanıyormuşum gibi hissediyordum. Ama onu hatırlayışım cesedin bulunduğu geceden değil, başka bir yerdendi. Tuhaf bir şekilde tanıdık geliyordu ama tam olarak emin olamıyordum.

Tatlı kokulu güllerle mest olurken buketin içine bir zarf yerleştirildiğini gördüm. Dalların arasına uzanırken gülün dikenini işaret parmağıma battı. Elimi hemen geri çeksem de kanım mektubun zarfına bulaşmıştı bile.

Zarfı çevirince ne parmağımdaki sızıyı ne de ayak dibime damlayan kanı düşünebilir olmuşum.

Çünkü koyu kırmızı renkli bir mürekkeple üzerinde olmasını hiç ummadığım bir isim yazıyordu.

Claudia.

2002

Üzerine kan bulaşan zarfı elimden düşürüp yere baktım. Nasıl? Kim benim Claudia olduğumu bilebilirdi? Gözlerimi bu bedende açtığım geceyi düşündüm. Titine dışında başka birine adımlı söylemiş miydim?

Hatırlayınca titreye titreye nefes aldım. Adımın Ruby değil de Claudia olduğunu Titine'e ve Jean-Pierre'e söylemiştim. Diğer dansçılar da etrafımızdaydı. Yani bunu herhangi biri yapmış olabilirdi.

Belli ki tuhaf bir şakaydı ve bunu her kim yaptıysa, inanılmaz güzellikteki bir demet gülün içine bir de zarf koymuştu.

Ancak zarfı elime alıp üzerindeki yazıyı daha yakından inceleyince, bunun arkadaşça bir şaka olduğundan şüphe ettim. Titreyen parmaklarla zarfı açtım ve içindeki küçük, beyaz kartı çıkardım.

İçine kırmızı, kalm harflerle anadilimde tek bir cümle yazılmıştı.

Kim olduğunu biliyorum.

Nota baktım, başka bir şeyler daha yazmasını istiyordum. Bir anlamı olan, nazik ve düşünceli bir şey yazmasını istiyordum. Ancak gözlerimi ne kadar kırıştırırsam kırıştırırayım, ne kadar odaklanırsam odaklanayım, tüyler

ürperten kırmızı el yazısına panikle bakan gözlerim başka bir şey görmüyordu. Kelimeler değişmiyordu.

Buradaki biri *beni* biliyordu. *Claudia*'yı biliyordu.

Thomas olabilir miydi? Ya da Véronique? Belki de Delphine'di?

Gülleri ve notu çöpe attım. Ellerim onlara bir saniye daha dokunsun istemiyordum. Buradan çıkmalıyım. Titine'i bulmalıyım.

Kapıyı sertçe açtım. Titine'nin kızıl saçlarını, zümrüt gözlerini ve baş döndüren gülümseyişini görürüm diye sahne arkasını inceledim. Ancak tek gördüğüm parlayan gümüş ve siyah payetlerle sigara dumanlarının arasından bulanık şekilde geçen memelerdi.

Bir dansçı ordusunun arasından geçip kenardaki sakın koridora vardım. Ancak orada da kimse yoktu. Kulise doğru ilerledim. Tam köşeyi dönecektim ki yüksek bir ses havayı doldurdu. Hızla arkamı dönünce, koridorun sonundaki siyah kapının yanında gözüme bir parıltı takıldı. Yaklaşırken sessizce nefes aldım. Aynı kadının çığlığı bir daha yükseldi – Titine.

Fakat yalnız değildi. Bir de erkek sesi duyuluyordu. Bu sesi de tanıyordum. Gözlerimi kapatıp Amerikan aksanlı ses tonuna uyacak bir sima hatırlamaya çalışsam da başaramadım.

"Sen neden bahsediyorsun, Titine?" diye sordu adam.

"Neden bahsettiğimi biliyorsun. Bana aptalı oynama," diye karşılık verdi Titine, güçlü kadın tonlamasına bürünerek. Ancak onu tanıyordum. Genç de olsa yaşlı da olsa sesinde gizlenen duyguyu biliyordum. Büyükanнем mutsuzdu. Kalbi kırılmıştı.

“Bebeğim, bilmiyorum. Son dört haftadır Meksika’da setteydim. Paris’e daha bu sabah geldim. Seni üzen şeyi nereden bilebilirim?”

“Bana bebeğim deme,” diye bağırdı Titine, boğazına takılan hafif bir hıçkırık yüzünden sesi titreyerek çıkmıştı.

“Titine, güzelim. Ne oldu? Sorun ne?” diye sordu adam. Sesi şu anda uysal, hatta endişeli çıkıyordu.

Uzunca bir sessizlikten sonra Titine cevap verdi. “Hamileyim. Senden.”

Neler olduğunu anladığım zaman güçlkle yutkundum. Konuştuğu adam büyükbabamdı.

“Benden uzak dur!” diye tersledi Titine onu. “Sakın bana dokunmaya kalkışma. Bu gece için planlarını öğrendim.”

“Tanrım, Titine. Sen *neden* bahsediyorsun? Bu gece ne yapacağımı sanıyorsun?”

“Beni aptal mı sanıyorsun? Benimle yattın, bana âşık olduğunu söyledin, beni hamile bıraktın. Bir ay sonra çıkıp gelince her şeyi unutabileceğini mi sandın? Madem benimle işin bitti, madem başka dansçılarla kırıştırmak istiyorsun, o zaman adam gibi karşıma çıkıp söyleyebilirdin.”

“Lanet olsun, Titine! Ne diyorsun sen? Başka dansçıyla kırıştırmak da ne demek?”

“Bu gece onunla yatacakmışsın! Bana o söyledi!”

“Kim?”

Kapının dışında endişeyle bekliyor, Titine’in söyleyeceği ismin düşündüğüm isim olmaması için tüm kalbimle dua ediyordum.

“Ruby. En yakın *arkadaşım*, Ruby.”

Kapı tokmağı gıcırdayınca sağımda kalan siyah bir perdenin arkasına saklanıverdim. Titine onu hamile bırakan

adamdan, bu gece birlikte olacağım adamdan, Claudia olduğum hayatta hiç tanımadığım büyükbabamdan hızla uzaklaştı.

Perdenin arasından bakınca adamı arkadan gördüm. Dalgalı sarı saçları olan orta boylu, yapılı birisiydi. Kim olduğunu anlamıştım. Robert Maxwell.

“Titine, bekle!” diye seslendi arkasından.

Ancak çok geçti. Titine uzun bacaklar, parıltılar, göğüsler ve sigara dumanı içinde çoktan kaybolmuştu.

Yere yığıldım ve belki sersemliğime, kafa karışıklığıma engel olur diye başımı ellerimin arasına aldım. Zavallı midem altüst olmuştu.

Jean-Pierre ne zaman Robert’ın adını ansa kendimi kötü hissetmememe şaşmamak gerekiyordu. Çünkü o benim *büyükbabamdı*.

Ve şimdi Titine —bu hayatta en çok ihtiyaç duyduğum, aldığım tehdit mektubunu paylaşabileceğim ve Thomas’ın Paris’e gelmesine dair korkularımı anlatabileceğim tek kadın— bu gece doğmamış bebeğinin babasıyla yatacağımı düşünüyordu.

Bacaklarımı göğsüme çekerek tortop oldum. Bu nemli, karanlık köşede sonsuza dek saklanabilmeyi diliyordum. Üst bacaklarıma yaslanan göğüslerime baktım. Yaşadıklarımı düşününce, izleyicilerin önünde yarı çıplak dans etmek artık gözüme o kadar da kötü gelmiyordu.

Yirminci Bölüm

Gösteriye on dakika kala yerden kalktım, üstümü başımı düzelttim ve sahne arkasına doğru yürüdüm. Bu gösteriyi çıplak da olsam gerçekleştirecektim. Ondan sonra her şey değişecekti. Her şey *değişmeliydi*.

Robert'la yatmayacağım belliydi. Akşam için *ayarlanan* şeyi gerçekleştirmeyince Jean-Pierre evimi ve işimi elimden alacak olsa da umurumda değildi. Nasıl olsa kısa süre sonra hepsinden kopacaktım. Bu yüzden Jean-Pierre'in fa-hişesi olmaya devam etmeme gerek yoktu.

Bu hayata geldiğim günden beri yaşadığım korkunç olaylara rağmen önemsedğim asıl konu Titine ile aramı düzeltmekti. Robert, Jean-Pierre'le ne tür bir *anlaşma* içine girmiş olursa olsun, Titine'e buna uymak gibi bir niyetimin olmadığını söylemeliydim.

Gelen tehditlere ve başarmam gereken şey için yalnızca dört günümün kalmasına rağmen Titine'i âşık olduğu ve bir çocuk yaptığı adamla sırf film yıldızı olmak için sevişeceğim düşüncesiyle yapayalnız bırakamazdım.

Ruby'nin en yakın arkadaşına böylesine kalp kırıcı bir hareketi yapmayacağını umut ediyordum.

Az önce sahne arkasında olan yarı çıplak dansçılardan eser kalmamıştı. Herkes sahnenin yanındaki koridorlara dolmuştu. Bu da geç kaldığım, Jean-Pierre'in de öfkeden kudurduğu anlamına geliyordu.

Ancak tam yürümeye başlayacaktım ki kulağıma derinlerden gelen bir fısıltı ulaştı.

Durup dinledim. Uyduruyor olmayı diliyordum.

"Ruby."

Kimin sesini duyduğumu anladığım an kalp atışlarım hızlanmaya başladı.

Onun sesiydi. Onun fısıltısı. Köprüdeki gibi.

Thomas.

Korkudan tüylerim diken diken olmuş, bacaklarım olduğu yere mihlanıp kalmıştı. Kalp atışlarım âdeta kulaklarımda çınılıyordu.

Gözlerimi kapattım. Adımın fısıldandığını duydukça bacaklarımda güçten düştüğünü hissedebiliyordum. Usulca fakat istikrarla fısıldamaya devam ediyordu. Sesinin ritmi beni âdeta transa sokuyordu.

Ruby, Ruby, Ruby.

Gittikçe derinleşiyordum. Gözlerim açılmaz, bacaklarım kıvıldamaz olmuştu.

Ve orada, karanlığımın, elini saran uzun, çirkin yarayı ve parmaklarının kavradığı bıçağı gördüm. Arkasında kalan uzun camdan New York manzarası görünüyordu. Bu sefer bakışlarımı kaldırdım ve yüzünü gördüm.

Öfkeli, siyah gözleri içlerinin loş ışığıyla parlıyor, üstümde yarattığı kontrolü ortaya çıkarıyordu.

"Ruby," diye fısıldadı. "Benden kaçma, Ruby. Seni bulurum. Seni her zaman bulurum."

Ve bulmuştu da. Thomas beni bulmuştu.

Sesinin tınısı havaya karışırken tüm bedenimin, tüm benliğimin –rüyalarımın, arzularımın, kendimin– ona teslim olduğunu hissettim. Onu reddedersem bana yapabileceklerinden korktuğum için teslim oluyordum.

Ancak kalbim bana *kendine gel* dedi. *Teslim olma*. İşte o an anladım.

Ben artık *sadece* Ruby değildim. Aynı zamanda Claudia'ydım. Ve ikimiz bir olduğumuzda ondan kaçabilecek kadar güçlü, onunla mücadele edecek kadar kuvvetliydik.

Gözlerim bir anda açıldı. Ancak binanın arka tarafındaki parlak kırmızı ışıklı Çıkış tabelasına doğru bir adım atmıştım ki soğuk bir el beni dirseğimden yakaladı. Kolumu hemen kurtararak kapıya yöneldim.

“Ruby! Nereye gidiyorsun? Gösteriye beş dakika kaldı!”

Adrenalin pompalanmış beynim bana bağırان sesi tanıdı. Bu az önce duyduğum ses değildi.

Jean-Pierre'in sesiydi.

Yüzündeki karmaşık ifadeyi görünce ciğerlerimi hava ile doldurdum.

“Adımı sen mi fısıldadın?” diye sordum nefes alış verişlerimin arasından.

“Ne? Hayır, ben adını *haykırdım*. Çünkü gösteriye beş dakika kaldı. Unutmuşsundur diye diyorum, *Robert* burada.”

“Burada olmamın çok da iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, Jean-Pierre.”

Bana doğru ilerledi. Kahverengi gözlerindeki donuk bakış beni az önce zihnimde canlanan Thomas kadar korkutamıyordu. “Senin yüzünden kulübümün en büyük

yatırımcısı öldü. O kafanda neler olup bitiyor umurumda değil. Robert'a kulübün en güzel kadınıyla bir gece vadettim ve bunu gerçekleştireceksin."

Jean-Pierre'in tehditkâr bakışlarından uzaklaştım ve karanlık sahne arkasını inceledim. Gözlerim az önce adımı fısıldadığından emin olduğum adamı arıyordu. Ancak boş gölgeler, sahnenin ön tarafından gelen müziğin melodisi ve dansçıların sahne arkasındaki koşuşturmaları dışında hiçbir şey yoktu.

Jean-Pierre çenemi tutup yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Haydi, Ruby. Gidelim."

"*You give me fever*," diye mikrofona şarkımı söylerken yeni, örtünmemiş vücudum sahnede salınıyordu. Uzun bacaklarım spot ışıklarının altındaki sandalyenin üzerinde dans ederken ağzının suyu akan erkeklere işveli bakışlar atıyordum.

Kas hafızamın kontrolü ele geçirmesine ve gösteriyi gerçekleştirmesine izin verdim. Şu çılgın hayatta gözü kapalı güvenilebildiğim tek şey Ruby'nin vücudunun izleyicileri âdeta büyüleyişiydi. Zihnimin çarkları çılgınca dönerken, işveli bakışlarım aslında yüzlerine gölgeler düşmüş izleyicilerin arasında Thomas'tan bir iz arıyordu. Bu sırada gösterisini gerçekleştiren Ruby'nin ben buraya gelmeden önce baş döndürücü bir yıldız olduğuna güvenilebileceğimi biliyordum.

Tıpkı erkeklerin benden beklediği gibi titreyip, tekme-ler savurup, adımlar atıp ve küçük, ateşli bir kedi misali mırıldanırken, en ön sırada oturan Robert'a ne zaman bak-sam boğazıma yükselen yumruya engel olamıyordum. Ne o fısıltıyı ne arka sahnede yaşananları ne de Thomas'ın ür-kütücü sesiyle içine girdiğim tuhaf trans hâlini hatırlamak istiyordum.

Gösterinin giriş performansını sürdürüp, kalçalarını savurup, kalabalığın içindeki hevesli erkeklere kirpilerini kırıştırırken Thomas'ın nerede saklandığını, daha doğrusu fırsatı varken beni neden alıkoymadığını merak ediyordum.

Yirmi Birinci Bölüm

Gösteriden sonra Titine'i omzuna attığı mor bir çantayla gördüm. Yanakları allıktan kıpkırmızı olmuştu. Bana bir bakış attıktan sonra öfkeyle kulüpten ayrıldı.

"Titine!" diye seslenip ona yetişmek için koşmaya başladım. İki saat boyunca durmadan şarkı söyleyip dans ettiğim için bacaklarım ağrıyor, sesim çatallaşıyordu. "Lütfen, Titine. Seninle konuşmam gerek!"

Ancak Titine bana dönmek için başını çevirmişti ki tanıdık bir el kolumu tuttu. Jean-Pierre yine o samimiyeysiz gülümsemesiyle bana bakıyordu. Yanında da Robert vardı.

"Üzgünüm, benim..." diye konuşmaya başladığım an Titine'in gözlerindeki hayal kırıklığını gördüm. Kapıyı vurarak dışarı çıktı. *Lanet olsun.*

"Robert, tanışmayı beklediğin genç kadın işte bu," diye sözümü kesen Jean-Pierre, ikimizi de kulübün ön tarafına doğru götürdü. "Ruby, *bu* da Robert Maxwell. Buraya *seni* görmek için gelen Hollywood'un ünlü film yapımcısı. Neden siz ikiniz barda bir şeyler içip birbirinizi daha yakından tanımıyorsunuz?"

Doğal, mükemmel bir bahane bulurum diye ağzımı açsam da Jean-Pierre ciddiyetle kaşlarını kaldırıncaya ağzımı kapatıverdim. Titine çoktan gitmişti. Bu yüzden görevime odaklanmalıyım. Barda birkaç içki Robert'ın en az Jean-Pierre kadar pislik bir adam mı yoksa gerçekten düzgün biri mi olduğunu anlamama yardımcı olurdu. Ayrıca kalabalık bir yerde olmak beni Thomas'tan ve o korkunç notu gönderen kişiden uzak tutardı. Tabii ikisi de aynı kişi değilse.

Üçümüz sahnenin arkasından çıkıp sigara dumanıyla puslanmış bara yöneldik. Gözlerimi kırıştıtarak yüzüme gelen gri dumanları uzaklaştırmaya çalıştım. Gece kulübünün ön tarafına yürürken içerisi üstsüz dansçılarla dolu bir striptiz kulübünü andırmaya başlamıştı. İki cinayet işlenmişti ancak insanlar 1950'li yılların Paris'inde eğlenmek adına hâlâ kravatlarını gevşetiyor, göğüslerini açıyor, aşırı dozda alkol tüketiyordu.

Burası San Diego'da gittiğim kulüplere hiç benzemiyordu.

Jean-Pierre bizi köşedeki kalabalık bara götürdükten sonra elini belime doğru kaydırıp dudaklarını kulağıma yanaştırdı. Nefesi buram buram viski ve sigara kokuyordu. "Bir gece, Ruby," diye fısıldadı. "Kariyerin için. Bu ikimizi de zengin yapacak. Eline yüzüne bulaştırma."

Yapmacık bir kıkırtıyla karşılık vererek Jean-Pierre'in elini yavaşça ittim ve beni Robert'la yalnız bırakması için başımla işaret ettim. Asıl yapmak istediğim Jean-Pierre'in bacak arasına bir tekme atmaktı ama içinde bulunduğum durumu düşünürsek bunun bir faydası olmazdı. Ayrıca Antoine daha bu sabah Jean-Pierre'in sol gözüne güzel, parlak bir şişkinlik bırakarak icabına bakmıştı.

Robert'ın nasıl biri olduğuna biraz daha yoğunlaşmam ve Titine'le olan ilişkisinin ayrıntılarını öğrenmem gerekiyordu. Daha da önemlisi onu atlatmanın bir yolunu bulmalıydım. Jean-Pierre'in bir şahin gibi bizi seyrettiğinden emindim. Bu yüzden ince kolumu Robert'ın kaslı koluna geçirdim ve onu barın en sonuna, yoğun bir sis dumanının içine çektim.

Bana yaklaştı. Tıraş losyonunun kokusu oldukça keskin, garip bir şekilde de tanıdıktı. "Bu gece oldukça etkileyiciydin, Ruby. Seni son gördüğümünden çok daha iyi bir performans gösterdin."

"Teşekkür ederim," dedim güneş yanığı tenini ve beyaza çalan sarı saçlarını gözlerimle süzerek. Ne kulüp denen bu zindana ne de Fransa'ya uygun bir görüntüsü vardı.

"Bugün Jean-Pierre'le senden bahsettik."

"Birer içki alalım, olur mu?" diyerek sözünü kestim. Bu geceki planlarını öğrenmek, o kelimeleri ağzından duymak istemiyordum.

Şaşkınlıkla sarı kaşlarını çatı. "Tabii, elbette. Muhtemelen iş konuşmaya başlamadan önce biraz gevşemek istiyorsundur."

İş mi? Benimle yatma işinden mi bahsediyordu yoksa beni filmlerinden birinde oynatma işinden mi? Yoksa ikisi de bir paket halinde mi gelecekti?

Bara yaslanıp ikimize de birer votka tonik söyledim. Tüm kadehimi tek bir yudumda bitirirken kendime bir oyun planı kurmaya çalışıyordum.

"Vay canına, bu çok hızlıydı." Gülünce inci beyazı dişleri parlıyordu. Fakat bakışlarında stres vardı. Ne de olsa az önce baba olacağını öğrenmişti.

Barmene bana bir kadeh daha vermesi için işaret ettim. Yanıma bakınca Robert'ın gözlerini kocaman açarak göğüslerime baktığını fark ettim.

Bu kadarı yeterdi. Daha fazla rol yapamazdım. Eğer bu adam gerçekten gelecekteki büyükbabamsa ona hayır demeliydim. Onunla *yatmayacaktım*.

“Dinle, Robert. Jean-Pierre’in sana vadettiklerini biliyorum. Ama bu gerçekleşmeyecek.”

Robert iri mavi gözlerin kırıştırdı, yüzü asılmıştı. “Bana çok hevesli olduğunu söylemişti. Hangisi...”

“Hayır, seninle hiç mi hiç ilgilenmiyorum, pislik herif. Titine benim en yakın arkadaşım ve eğer...”

“Bekle,” diye sözümü kesti Robert. “Sanırım beni yanlış anladın. Jean-Pierre sana ya da Titine’e ne söyledi bilmiyorum ama Fransa’ya kadar sırf seninle yatayım diye gelmedim. Eminim her erkeğin hayalini süslüyorsundur. Gerçekten muhteşemsin. Fakat alınma ama pek tipim değilsin.”

“Ah... Yani buraya gerçekten filmin hakkında konuşmaya mı geldin?”

Robert'ın yüzündeki gergin ifade gevşedi, bir nefes aldı. “Evet. Bir sonraki filmim için mükemmel olduğunu düşünüyorum. Paris’teki bir gece kulübünde dans eden bir kadını anlatıyor. Bu rolü Paris’in yıldızı yükselen bir gece kulübünde dans eden birinden daha iyi kim oynayabilir ki? Ancak birlikte olmak istediğim kişi *Titine*. Bu konuşmanın geceyi seninle geçirmem üzerine olacağını bilmiyordum.”

“Gerçekten Titine’le mi birlikte olmak istiyorsun?”

“Evet. Onu son gördüğümünden beri aklımdan çıkaramıyorum. Bana bu gece bir şey söyledi... Önemli bir şey. Bu

yüzden gerçekten yanında olmak istiyorum. Korkarım ona da senin gibi yanlış bilgi verilmiş. Bana öfke kusuyordu.”

Ona gülümsedim. Büyükbabamın gerçekten düzgün biri olduğunu öğrenmek içimi neşeyle doldurmuştu. Şu hayatta bir şey ilk defa doğru yolda ilerliyordu. “Titine’in evine gidip işleri düzeltmelisin. Ona tüm bunlara o lanet olasıca Jean-Pierre’in sebep olduğunu, senin hiçbir şeyden haberdar olmadığını açıkla. Haberdar değildin, öyle değil mi?”

“Jean-Pierre bana kulübün en güzel kıızıyla bir gece geçireceğim hakkında bir şeyler söylemişti. Ben de Titine ile aramda yaşananları öğrendiğini, bunu kastettiğini sandım. Senden bahsettiğini bilmiyordum. Dediğim gibi, bana gücenme. Gerçekten çok güzelsin.”

“Gücenmedim.” Elimi Robert’ın koluna koydum ve arkamdaki dansçılar duymasın diye ona yanaştım. “Jean-Pierre’in bu işte bir payı var mı? Ona herhangi bir vaatte bulundun mu?”

“Şey, eğer seni filmimde oynatırsam kulüp için iyi bir reklam olacak. Düşünsene, Chez Gisèle’in yıldızı bir Hollywood filminde oynuyor. İnsanlar gösterini izlemek için burayı tıka basa dolduracak.”

“Bu da Jean-Pierre’in cebini daha çok parayla dolduracak.”

“Kesinlikle,” dedi Robert.

“Peki, başka maddi anlaşma yok mu? Kulübe yatırım yapman gibi?”

“Hayır, öyle bir şey yok. Jean-Pierre’e sadece senin performansını yeniden seyretmek istediğimi ve planladığım filmde sana bahsetmeyi düşündüğümü söyledim.”

“O zaman bil diye söylüyorum, Jean-Pierre bundan biraz daha fazlasını bekliyor. Aslına bakarsan şu an ileriden bizi

seyrediyor,” dedim başımla onu işaret ederek. Jean-Pierre üstsüz dansçılarla dolu bir masada piposunu tütürüyor, şahin gibi gözlerle bizi seyrediyordu. “Bir manyak gibi davranmaması ve anlaşılmayı bozduğumu düşünmemesi için birlikte çıkalım. Sen de Titine’in yanına git ve her şeyi açıkla. Anlayacağına eminim. Benimle olmadığını görünce mutlu olacaktır.”

Robert elime uzandı. “Düşünme şeklini sevdim. Haydi, gidelim.”

Barın diğer ucundaki Jean-Pierre’e göz kırptım. Robert’la beraber kalabalık kulüpten çıkmaya hazırlandık. Müzik, duman ve göğüsler o kadar baş döndürücüydü ki soğuk kış havasını solumak için can atıyordum.

Ancak Robert kendi paltosunu çıplak sırtıma sararken koridorda bir çift soğuk, ela gözle karşılaştım.

Véronique’ti, bizi seyrediyordu.

Gözlerini ince bir çizgi hâlini alacak kadar kısmıştı. Sigarasından derin bir nefes aldıktan sonra sıska bedeniyle kalabalığın arasında kayboldu.

Robert’ın beni izlemek istemesini, yeni filminin başrol oyuncusu olarak *beni* düşünmesini çekemiyor olmalıydı. Ancak uğraşmam gereken o kadar çok sorun vardı ki kıskançlık son sıraya bile girmezdi.

Bedenimi saran ürpertiği görmezden gelerek Robert ile kulüpten çıkıp soğuk Paris gecesine adım attım. Saint-Germain Bulvarı’nın köşesine gelince ona Titine’in evine giden istikameti işaret ettim.

“Teşekkür ederim, Ruby. Yeni film için haberleşiriz. Tabii hâlâ ilgileniyorsan.”

Gülümsedim. “Titine’le işleri yoluna koyarsan ilgilenirim.”

Kahkaha attı. “Birbirinize o kadar bağılısınız demek?”

“Tahmin bile edemezsin.” Robert’ın sol yanağında bir gamze belirince annemin de aynı yerde bir gamzesi olduğunu hatırladım. Gözleri de ona çekmişti, geniş gülümsemesi de... Elbette, bunu annemin gülümsemeyi hatırladığı zamanlardan biliyordum. Çok sık gülmezdi.

Annemin Robert’la neden hiç tanışmadığını merak ediyordum. Robert, Titine’le arasını düzeltmeye kararlı görünüyordu. Ne yanlış gitmiş olabilirdi ki?

Robert beni yanağımdan öperek elimi sıktı. “Umduğumdan çok daha farklı çıktın, Ruby. İnanılmaz bir kadınsın.”

Nazik kelimelerinin ardından karanlık Paris bulvarına doğru ilerledi. Sert bir rüzgâr ipeksi sarı saçlarını savurdu, tıraş losyonunun tuzlu okyanusu andıran kokusu burnumda kaldı.

Binanın soğuk, taş duvarına yaslanıp soğuk havayı içime çektim. Bardaki boğucu sigara dumanının ardından bu çok iyi gelmişti. Robert’ın yüzünü düşündüm. Onda âdeta annemi görmüştüm. Ailemden herhangi birinin büyükbabam hakkında bir şeyler anlatıp anlatmadığını hatırlamaya çalıştım. Özellikle anımsadığım bir şey yoktu. Hatırına gelen tek şey, annemin gençken bana babasını hiç tanımadığını söylemesiydi. Aynı soruyu bir daha sormamam gerektiğini biliyordum. Büyükanнем de ondan hiç bahsetmemişti, bundan emindim. Büyükanнемin albümünde Robert’a ait bir fotoğraf bile yoktu.

Ancak Robert’ın yüreği ve ayakları onu büyükanнемin gençliğine taşırken, az önce yaptığım şey geçmişimi değiştirmiş midir diye düşünmekten kendimi alamıyordum.

Ruby ben buraya gelmeden önce Titine ve Robert arasındaki tartışmayı duymamış ve Robert'la birlikte olmaya gerçekten *niyetlenmiş* olabilirdi. Bu da Ruby ile Titine'in arasının daha da açılmasına, aynı zamanda Titine'in bir daha Robert'ı görmek istememesine sebep olmuş olabilirdi.

Bu da annemin kendi babasını hiç tanımamış olmasını açıklıyordu.

Karanlık Paris kaldırımlarında yürüyen zarif bir Fransız kadını seyrederken tüm bunların birer tahminden ibaret olduğunu fark ettim. Buraya gelmeden önce yaşananları kesin olarak bilmem imkânsızdı. Ruby'nin bu geceye, Robert'la tanışmasına ve Titine'in hamileliğine ilişkin anılarını hatırlamak için gözlerimi kapatınca kendini hatırlatan tek şey midemdeki rahatsızlık verici bulantı olmuştu.

Bu bulantının olabilecek şeylerin bir işareti değil de iki gündür yaşadığım korkutucu olaylardan geriye kalan bir ürperti olmasını diledim. Hepsinin ötesinde, ne büyükanne-min sıcaklığına ne de bugün Robert'ta gördüğüm cazibeye ya da nezakete sahip olan annemi düşünürken, büyükbabamı aile tablomuzdan çıkaran olay her neyse ona engel olmuşumdur diye ümit ettim.

Yirmi İkinci Bölüm

Sert bir rüzgâr beni düşüncelerimden söküp aldı. Bana gösteriden önce duyduğum fısıltıları, çözümlenmemiş cinayetleri ve o kahrolası not ile gülleri hatırlattı.

Biri benim kim olduğumu biliyordu.

Bu karanlık Paris bulvarından bir an önce çıkmalı ve güven içinde evime dönüp kapıyı kilitlemeliydim.

Kulübün giriş kapısına doğru döndüm ama kapıya yaslanmış uzun boylu bir adam görünce duraksadım. Sigarasını içen adam beni süzüyordu. Sokak lambasından yayılan loş ışık adamın mide bulandırıcı sırtışına yansıyor. Bana doğru bir adım attı.

Küllü sarı saçları bana onun Thomas olmadığını söylese de gözlerindeki kararlı bakış benden başka şeyler beklediğini gösteriyordu. Ve istediği şeyin ne olduğuna yönelik tahminlerim güçlüydü.

Acaba sahne koridorlarında kaç adam Ruby'ye sahip olmuştu?

Ruby'nin ahlak dışı eylemlerine sövecek tek saniyem bile yoktu. Çünkü bu tuhaf adam hızla bana yaklaşıyordu.

Topuklu ayakkabımın üzerinde döndüm ve kulübün arka tarafında kalan kapıya doğru koşar adımlarla ilerlemeye başladım.

Arkamdan gelen ayak sesleri hızlandı. Robert'ın palto-sunu titreyen omuzlarıma daha sıkı sararak koşmaya başladım. Ancak köşeyi döndüğüm sırada öyle sert bir rüzgârla savruldu ki bacaklarım birbirlerine dolandı. Dizlerimi ve avuç içlerimi kirli kaldırımlara sürterek yere düştüm. Alnım soğuk tuğla duvara çarptı. Ayağa kalkmaya çalışırken yere kırmızı damlalar akıyordu. Ben kendimi toparlayamadan önümde bir çift parlak, siyah ayakkabı belirdi. Terli bir el, bileğimi yakaladı.

“Bırak beni!” diye Fransızca bir çığlık attım. Bileğimi tutan elden kurtularak ayağa fırladım. Adam boğazından yükselen ilkel bir homurdanma ile beni duvara yasladı. O kadar sert davranmıştı ki hâkimiyetimi kaybedip tekrar dizlerimin üstüne yığıldım.

“Onu rahat bırak.” Bir erkek sesi ciddiyetiyle karanlık geceyi âdeta yarmıştı. Uğultulu rüzgâr, sesinin kuvvetini daha da arttırmıştı.

Boğazımdaki düğüm bir anda çözülüyordu.

Tanıdığım bir sestir bu. Güvendiğim bir ses.

Antoine.

Uzun, gri bir palto, aynı renkte bir de şapka takan Antoine bana doğru yürüdü. Saldırgan yalvarmaya fırsat bulamadan Antoine onu yakasından tutarak duvara çarptı.

“Ruby, bu o mu? Thomas Riley mi?” diye sordu güçlü kollarıyla adamı sıkı sıkı tutarken.

“Hayır, değil. Bu adamı tanımıyorum,” dedim ağırlaşmış göğsüme nefes doldurmaya çalışarak.

İki adam arasında gergin cümleler geçse de zonklayan başım yüzünden ne dediklerini anlayamıyordum. Tek bildiğim Antoine'ın burada olduğuydu. Beni yine kurtarmıştı.

Antoine adamın kimliğini öğrenmek için cüzdanını karıştırdıktan sonra son bir uyarıda bulunup gitmesine izin verdi. Fransızca küfürler savuran adam koşarcasına oradan ayrıldı. Antoine gelmeseydi bana yapabileceklerini düşünmek bile istemiyordum.

Antoine beni yerden kaldırmak için eğildiğinde esen rüzgâr Antoine'ın şapkasını başından çalıverdi. Taşı andıran gri gözlerindeki öfkeli ifade, bu gece beni güvende tutmak için elinden geleni yapacağını söylüyordu. Öte yandan o adamın gitmesine izin verdiği için memnun değildi. Ancak savaşlarında stratejik davranmayı biliyordu. Polise bulaşmanın içinde bulunduğum soruşturmaya faydası olmayacağını farkındaydı.

Zonklayan başımı omzuna yaslayarak kollarımı sıcak boynuna doladım. “Kulübe geri dönemem, Antoine. Lütfen beni oraya götürme.”

“Gel. Seni güvenli bir yere götüreceğim.” Antoine beni rüzgârlı sokak arasından köşede bekleyen siyah bir taksiye kadar taşıdı, ardından arka koltuğa nazikçe yerleştirdi. Şoföre yolu tarif ettikten sonra göğüs cebinden bir mendil çıkarıp alnımdaki keşiğe bastırdı.

Göğsümden yükselen nefes kesik kesikti. Ne zaman soluk vermeye çalışsam dudaklarımdan soğuk bir puf sesi çıkıyordu.

“Sorun yok, Ruby. Artık güvendesin.” Antoine'ın telli edici sesi sinirlerimi yatıştıran bir fincan papatya çayı

gibiydi. “O adamı tanımadığına gerçekten emin misin?” diye sordu sıyrılmış avuçlarımı kontrol ederken.

“Hayır – yani hatırladığım kadarıyla hayır. Beni kulübün dışına kadar takip etmiş olmalı. Bana... bana...”

“Şişşt, Ruby. Biliyorum. Bir daha seni asla rahatsız etmeyecek. Bundan emin olabilirsin. Hem artık benim yanımdasın.” Antoine kollarımı sıvazlayarak omuzlarımı tuttu. O an tüm bedenimin titrediğini fark ettim.

Gözlerindeki samimiyet âdeta içimi, hayatımda –*Claudia’nın hayatında*– yıllardır, belki de babamın ölümünden bu yana dolduramadığım boşluğu dolduruyordu.

“Korktuğunu biliyorum. Ama hiçbir şey için çok geç değil.”

Gözümden yanağıma sıcak bir damla yaş süzüldü. Antoine gözümün yaşını çenemden düşmeden sildi.

“Sana bir şey olmasına izin vermem. Söz veriyorum.” Yaklaşıp yanağımdan öptü. Taksinin camından Paris ışıkları seyredilirken beni kollarıyla sıkıca kucakladı.

İle de la Cité Köprüsü’nden bir kere daha geçtik. Geçen gece gördüğüm Notre Dame manzarasını bir kere daha seyrettim. Ancak bu sefer onu Antoine’in kollarında, bir arabadan seyrediyordum. Paris’in ünlü simgelerinden olan katedral sıcak, sarı renkli bir ışıltıyla koyu renkli göğü aydınlatıyordu.

Antoine beni o karanlık kulüpten, o iğrenç adamlardan ve yaşamaktan hiç haz almadığım o hayattan uzaklaştırdıkça şehir daha da aydınlanıyor gibiydi. Louvre Müzesi sağımızda kalırken Seine Nehri sol tarafımızda safir bir kurdele gibi süzülüyordu. Sokak lambaları sıra sıra dizilmişti. Küçük, yuvarlak lambaları şehri âdeta büyümlü bir

parıltıyla sarıyor, şehrin büyüsunü tarifsiz bir güzelliğe bürüyordu.

Antoine başparmağını çeneme koyarak yüzümü yüzüne çevirdi. Erkeksi kokusunu içime çekerken aklıma dudaklarının tadı geldi. Her ne kadar bu isteğimin işleri daha çok karmaşıklştıracağını söylemiş olsa da onu yeniden hissetmek istiyordum.

Antoine'in boğuk sesi âdeta damarlarımda dolanıyordu. "Gözlerin ıslıl ıslıl... Sanki Paris'in gece ışıklarını ilk defa seyrediyor gibisin."

"Paris'in gece ışıklarını ilk defa seyrediyorum... *senin yanında,*" diye usulca cevap verdim. "Gördüğüm her şeyden daha güzel."

Antoine parmağını boynumda gezdirdikten sonra elime uzandı. Elimi dudaklarına götürerek gür kirpikli gözlerini kaldırdı. Gri gözleri tutkuyla, hakikatle ve şefkatle bakıyordu. "Asıl *sen*, Ruby, gördüğüm her şeyden daha güzelsin."

Elimi bir, iki, üç defa öpünce bedenimi bir ürperti sardı. "Gel, bir saatliğine de olsa yaşanan her şeyi unutalım. Sana şehrimi gezdireyim." Antoine uzanıp şoföre yeni tariflerde bulundu. Ardından ateşli bir edayla bana göz kırptı.

Yoğun bir sıcaklık hissi bacaklarım ısıtıyor, karnıma doğru yükseliyor ve nihayet kalbimde son buluyordu. O dondurucu soğuk gitmiş, ellerim titremeyi nihayet bırakmıştı.

Antoine 1950'li yıllara ait bir taksinin arka koltuğunda bana sıkıca sarılırken Seine Nehri'ni çevreleyen bankların yanından geçtik. Saat gece yarısını geçmiş olsa da hâlâ kalabalık olan, ağaçlarla bezeli bulvarlarda ilerledik. Kalabalık kafeler neşeli Parislilerle dolup taşıyordu. Pencerelelerden

sigara dumanları, kahkahalar, gece öpüşmeleri görülebiliyordu. Yanımda Antoine varken iki gün boyunca şahit olduğum şehrin lanetli havası yepyeni bir ısıltıya bürünmüştü. Kulübün gölgeler içindeki tehditkâr dünyasından uzaklaştıkça karşıma daha canlı, daha büyüleyici, daha göz alıcı bir şehir çıkıyordu.

Place de la Concorde'un merkezindeki büyük anıtın etrafından dolandıktan sonra meşhur Champs-Élysées Caddesi'ne doğru döndük. Noel ışıklandırmalarıyla bezeli Zafer Takı'na giden devasa caddeyi görünce âdeta nefesim kesildi.

Antoine kulağıma eğildi. "Champs- Élysées yılın bu zamanı gerçekten inanılmaz, değil mi?" Yanağıma çarpan sıcak nefesi kelimelerine odaklanmama engel oluyordu. Dudaklarının, ellerinin tadını arzuluyordum. Bu tanıdık arzu yüreğimde bir kere daha ateşlenmiş, beni bu büyülü dakikalarda bir daha soluksuz bırakmıştı. Caddeye geldiğimizden beri ilk defa dejavu hissi yaşamamıştım.

Bu da parlayan anıtları, büyüleyici sokakları ve nefes kesici ışıkları Ruby olarak defalarca kez seyretmiş olsam bile onları Claudia'nın okyanus mavisini gözleriyle ilk defa gördüğüm anlamına geliyordu. Eski bir Fransız arabasının arka koltuğunda Antoine'in kollarında olmaya, sıcak nefesinin tenimi okşamasına, hipnotize edici sesiyle bana şehrin âdeta avucunun içi gibi bildiği hikâyesini anlatmasına ilk defa şahitlik ediyordum.

Ve Ruby olan geçmişimde ya da Claudia olan geleceğimde bunun ne anlama geldiğini bilmesem de tek isteğim bu inanılmaz anın sona ermemesiydi.

Işıkların şehrini gezdiğimiz göz alıcı turdan sonra Antoine şoförden bizi Place de l'Opéra'daki apartmanına götürmesini istedi. Devasa Opéra Garnier meydanının üzerinde yükseliyordu. Etrafımızı saran boş gece hayatına zarif kemerleri, uzun sütunları ve altından heykelleri ile bir asillik katıyordu.

Antoine elimi tuttu. Birlikte apartmanın küçük, kırmızı asansörüne sıkıştık. Gözleri gözlerime odaklanınca içimi bir ürperti kaplayıverdi.

“Hâlâ üşüyor musun? Titremeye başladın.”

“Öyle mi?” Boynumdan yükselen bir ateş yanaklarımı kızartmaya başladı. “Dışarı çok rüzgârlıydı.” Ona Ruby ile sandığımdan çok daha fazla ortak yönümüz olduğunu söylememiştim.

Artık ne üşüyor ne de korkuyordum.

Ne zaman birine âşık olsam ürperirdim.

Apartman dairesine girdiğimizde Antoine loş lambayı yakıp bir battaniye bulmaya gitti. Pırıltılı topuklu ayakka-bılarım ahşap parkenin üzerinde tıkırdayarak beni geniş salonu süsleyen bir çift uzun pencereye götürdü. Duvarlara birkaç koli sıralanmıştı, etrafta hiç fotoğraf yoktu.

Buraya kesinlikle bir kadın dokunuşu gerekiyordu.

Hemen başımı iki yana sallayıverdim. Ne düşünüyordum? Ne yapıyordum burada? Ona gerçekte kim olduğumu nasıl açıklayabilirdim ki? Paris'te sadece beş günüm olduğunu saymıyorum bile... Üstelik iki günümü çoktan tüketmiştim.

Beş günüm dolduktan sonra onu bir daha göreceğim miydim?

İçimde gittikçe büyüyen tutku balonunu sakınleştirmek için alnımı ve avuçlarımı soğuk cama yasladım. Dışarıdaki hiddetli rüzgâr pencereleri titretse de içimde hâlâ bir duygu seli yaşıyordum. Hayatımda yalnızca bir defa böyle bir hisse kapılmışım. O da tuhaftır ki Paris'i en az Antoine kadar seven bir adam içindi.

Antoine omuzlarıma bir battaniye koyarak beni güçlü kollarıyla sardı. Birlikte büyük opera binasını seyretmeye başladık. Gitmem gerektiğini, kalmamın bu çılgın hayatı daha da berbat hâle getireceğini bilsem de ayaklarım emirlerimi reddediyordu. Sırtımı Antoine'in güçlü göğsüne yaslamak epey huzur veriyordu.

Paris'e vardığımdan bu yana sanki ilk defa nefes alıyordum.

"Paris'in en güzel manzarasını sona sakladım," diye fısıldadı Antoine.

"Öyle mi?" Dudaklarımdan başka kelime çıkmamıştı. Yoğun sesi kulaklarımda, nefesi boynumda, güçlü kolları etrafımdaydı. Bu kadarını kaldıramıyordum.

"Evet, Opéra Garnier benim Paris'te en sevdiğim yerdir," dedi Antoine. "Bu yüzden bu dairede yaşıyorum. Opera binasının manzarası... içimi umutla dolduruyor. Şehrin kaosunda gerçekten güzel şeyler olduğunu hatırlamama yardımcı oluyor."

"Muhteşem görünüyor," dedim nefeslerimiz aramızdaki huzurlu sessizliği doldururken. Büyülenmiş gibiydim.

"Bale sever misin?" diye sordu.

"Baleye bayılırım. Gerçi çocukluğumdan beri gitmedim. Annem ve babamla beraber giderdik... Babam ölmeden

önce.” Antoine’e Claudia olan geçmişimden bahsetmenin tehlikeli olduğunu biliyordum. Ancak beni soğuk kaldırımdan, o lanet olası çukurdan kurtardığından bu yana savunma kalkanlarım inmişti. Kolları beni sardığı sürece de o kalkanları kullanabileceğimden emin değildim.

“Bale bana da mutlu anılarımı çağrıştırır,” dedi kısık ve boğuk bir sesle. Opera binasına bakan yakışıklı gri gözleri anılarda kaybolmuştu. “Annem Paris Opera ve Balesi’nde baş kadın oyuncuydu. Bu tiyatroda onun provalarını ve gösterilerini seyrederek büyüdüm. Gisèle doğduğunda sekiz yaşındaydım. Daha yürüyemiyordu ama annem ona bale ayakkabılarıyla tütü almıştı.”

“Gisèle de dans etmeyi en az annem kadar seviyordu. Birlikte gecenin geç saatlerine kadar evin içinde dans ederlerdi. Babamla ben de onların dansını, yüzlerindeki neşeyi seyretmekten keyif alırdık... Dansçıların sahneye çarpan ayaklarında, müzikte hep bir şeyler olurdu. O zarafete kapılırdık. Bütün bunlar hastanedeki stresli yaşantıma tamamen zıttı. Beni rahatlatırdı. Yine o rahatlığı arıyorum. Uzun zamandır hayatımda yok.”

Yüzümü hafifçe geriye çevirince Antoine’in gözlerindeki kederli bakışı fark ettim. Acaba onun sakinliğini, mutsuzluğunu başka neler çalmıştı?

“Hiç dans etmeyi öğrendin mi?” diye sordum.

“Elbette. Dans etmek bizim evde yaşamının bir gerekliliği idi. Her ne kadar bilime olan aşkım babama çekse de birkaç dans öğrenmeden büyüyemezdim. Benim favorim her zaman tangoydu.”

San Diego’daki son gecemi hatırlayınca içim titredim. Büyükannemin dans stüdyosunda Édouard ile tango yapıyorduk... Beni *buraya* getiren dansı.

“Benim de,” diye fısıldadım. “Her zaman en favori dansım olmuştur. Gençken büyükannemin bana öğrettiği ilk danstı.”

Antoine ellerini omuzlarıma koyarak beni kendine çevirdi, burunlarımız neredeyse birbirlerine değecekti.

“Annem ölmeden önce doğru kadını bulduğumda anlayacağımı söylemişti. Çünkü tangomuz çok mükemmel olacaktı.”

Kendime hâkim olamadan dudaklarımdan şu kelimeler döküldü. “Peki, buldun mu?”

Antoine gözlerime baktı. Bakışlarındaki gerçekliğe merak, hasret ve arzu karışmıştı.

Karmaşık olsun ya da olmasın yaşanmış her şeyi unutup nefesini tenimde, dudaklarını dudaklarımda, ellerini vücudumda hissetmek istiyordum.

“Bu gece gösterini izlemeye geldim, Ruby. Dans edişini seyrettim.”

Gözlerimi yere eğmek, bakışlarımı ondan kaçırmak istedim ama yapamadım. Başımı öteye çeviremedim.

“Seni daha önce de seyrettim. Pek çok defa. Bu gece farklıydın. Çok farklıydın. Dans edişinde daha önce hiç görmediğim bir masumiyet, bir hafiflik vardı. Bir insan bir günde nasıl bu kadar değişebilir? Söyle bana.”

Cevap vermek için ağzımı açsam da ona verebileceğim bir cevabım yoktu. Ona zamanda yaptığım seyahatten, önceki hayatımı yaşadığımdan katiyen bahsedemezdim. Kendimi başımı çevirmeye zorlayarak sıcak dokunuşundan, sorgulayan gözlerinden uzaklaştım. Keşke her şey daha farklı olsaydı. Keşke bir dansçı, bir fahişe, cinayetden aranan bir şüpheli olan bu bedende iki farklı kadın olmasaydım.

Antoine'in bana yaklaştığını hissedebiliyordum. Vücudunun sıcaklığı içimdeki arzuları körüklüyordu. Bir parmağını çeneme koyarak yüzümü yüzüne çevirdi.

"Ben bir doktorum, Ruby. Kariyerimi tıba, bilime, mantığa, *gerçeklere* adadım." Gözümün önüne düşen bir tutam saçı kenara çekti ve gözlerime o kadar derin, o kadar içten baktı ki denesem de bakışlarından kaçamadım. "Ama gözlerin, Ruby, bu gözler... O kadar tıp kitabı bana gözlerinin nasıl bir anda mavi olduğunu açıklayamıyor. Ya da senin neden en güzel kadın olduğunu. Sanki seni daha önce görmemişim gibi. Seni hayatımdaki mevcut karmaşaya dâhil etmemem gerektiğini bilsem de seni düşünmeden duramıyorum. Durmak da istemiyorum."

Antoine'in bakışları yumuşadı, gardı rüzgâra yenilmişti. Sıcak bakışları beni baştan aşağı süzerken parmakları kızaran yanağımı okşadı. Boynuma inen elini hissedince aynı sıcaklık hissini daha önce de hissettiğimi hatırladım. Antoine'in çikolata rengi saçları hâlâ rüzgârın dağıttığı şekildedeydi. Yanakları ve burnu soğuktan kızarmıştı. Dokunuşlarıyla ısınıyor, kendimi güvende hissediyordum. Ve bunlar hoşuma gidiyordu.

Antoine'le birlikte olduğumu hatırlıyordum. Ancak burada değildi. Ruby'nin apartman dairesinde, pencereden görülen canlı Paris sokaklarıyla bezeli manzarayı seyrediyorduk. Zihnimde canlanan o gerçekçi anıda bile şimdi hissettiğim gibi hissediyordum. Nerede olduğumuz umurumda değildi. Tek umursadığım birlikte olmamızdı.

O zaman da hissetmiştim. *Biliyordum.*

Önceki hayatımda –Ruby olarak– Antoine'i sevmiştim. Onu bu dünyadaki her şeyden daha çok sevmiştim ve şimdi

bu fırtınanın ortasında durmuş, etrafımız gizemle, duyguyla, dramla çevrilmişken yeniden âşık olduğumu hissediyordum. Bu kulağa hem çok mantıksız hem de çok mantıklı geliyordu.

Antoine'e âşık olduğumu hissediyordum.

Antoine ellerini belime dolayıp beni kendine çekince Ruby'nin bedeninde olduğumu unuttum. Çünkü bana bakan gözlerinden Antoine'in –*yalnızca Antoine'in*– gerçek beni görebildiğini biliyordum. Aynı ruhu paylaşan ve birbirlerinden çok farklı iki kadını görebiliyordu.

Gözlerimi kapattım. Antoine beni duvara yaslayıp dudaklarımdan öpünce hafifçe inledim. Elleri üstüme büyük gelen paltonun altından belime, çıplak sırtıma oradan da göğüslerime ulaştı. Daha önce hiçbir şey bana Antoine'in ellerinin bedenimde, dudaklarının dudaklarımda olması kadar güzel ve tatmin edici gelmemişti. Bedeninin her hareketi, bana ait her şeye hâkim olmak istiyordu.

Antoine paltoyu üstümden kaydırarak yere düşürdü. Yüzümü ellerinin arasına alıp dudaklarını dudaklarımdan ayırdı. Hızlı, ateşli nefesler alır olmuştuk. Bir şey söylemedi ama söylemesine de gerek yoktu. Gözlerindeki bakış her şeyi anlatıyordu. Benim hissettiğim elektriği hissettiğini biliyordum. Onu iki gündür tanıyor olsam da sanki hep birlikteymişiz gibi hissettiğini biliyordum. Beni kucaklayarak yatak odasına taşımasına izin verdim. Yumuşak, siyah çarşafın üzerine beni usulca yatırdı ve ayağımdaki pırıltılı, kırmızı ayakkabıları çıkardı.

Güçlü ellerini titreyen bacaklarımda gezdirerek yatağa tırmandı. Bedeni bedenimin üzerinde yükselirken

ciğerlerimiz havayla dolmaya çalışıyordu. O an bana sahip olmasından, beni öpmesinden, benimle sevişmesinden başka bir şey arzulamıyordum. Hayatım boyunca hiçbir şeyi böylesine bir tutkuyla istememiştim.

Antoine hiddetli bir açlıkla bana bakarak bedenini bedene yaslardı. Yoğun ateşi beni etkisi altına alıyor, beni daha önce hissetmediğim bir muhtaçlığa sürüklüyordu. Hafifçe yana uzandı ve üstümde kalan diğer giysi parçalarını da usul hareketlerle çıkardı. Ardından pantolonuyla gömleğini çıkarışımı seyretti. Karşımda omuzlarını, kollarını ve karnını saran kasların yarattığı çizgiler vardı. Beni üzerine aldı, sıcak teni tenime değiyordu. Elini bacaklarımın arasına indirdi. Tüm bedenim bana dokunan elini hissettikçe titriyor, inlememe ve nefessiz kalmama sebep oluyordu.

“Al beni,” diye fısıldadım. “Al beni.”

Antoine beni döndürerek tekrar üzerime çıktı. Yumuşak dudaklarını boynumda, göğüslerimde ve karnımda gezdirdi. Benimle bütünleşmediği her saniye nabzım beklentiyle hızlanıyordu. Nihayet hafifçe doğruldu. Gözlerinde hazır olduğunun işaretini veren bir bakış vardı. İçime girişini hissettim. O kuvvet, ağırlığını verişi, derinliği, hazla çığlık atmama sebep olmuştu. Bedenlerimiz mükemmel bir uyumla birleşirken bedenimin, ruhumun, hatıralarımın derinliklerine girmeye devam etti. İkimiz bir beden olup bu yoğun bağ ile hareket ediyor, birbirimize karşı duyduğumuz tarifsiz çekimi yaşıyorduk.

Rahatlayarak kendimi ona bıraktım. Durmasını istemiyordum, bedenimin ondan başka bedenlere karışmasını istemiyordum. Öpüşlerindeki hiddet bile bana tahrik edici geliyordu. Aynı hiddetli arzuyu parmaklarımı sırtına

geçirdiğim, durmaması için yalvardığım an ben de hissetmiştim.

Antoine hızla alıp verdiği nefesiyle boynumu âdeta yakarken üzerimden kalktı ve beni döndürüp terden parlamış bedenini arkama yaslayarak bana sahip oldu. Saten çarşaf-ları sıkıca tutarak kendimi birlikteliğimizin ahengine bıraktım. Kendini içime zorladıkça kokusunun, erkeksi kuvvetinin beni zapt edişine kapılıyordum. Bana tamamen sahip oluyor, karşılığında eksiksiz bir doygunluk veriyordu.

Antoine titreyen elleriyle göğüslerime uzandı. Bedenlerimiz birbirleriyle uyumlu iki yapboz parçası gibi birbirine kavuşurken içimdeki arzuların hiddetlendiğini, fark ettim. Bedenim titreyip, âdeta bir alev topu gibi patlayınca hazla çığlık attım. Antoine de gecikmemişti. Bedenimi tutan elleri o kadar sıkıydı ki neredeyse canımı yakıyordu. Ağır bedeni üzerime yığılıverdi. Damarlarımızdaki kan yarış arabaları gibi hızla dolanıyordu. Nemlenmiş odada kalan tek hareket, bedenlerimizin ipeksi siyah çarşaf-lar üzerinde ki uyuşukluğuydu.

Yirmi Üçüncü Bölüm

“*Mon amour*, aşkım, uyan. Sana bir şey göstermek istiyorum.”

Antoine yatağın yanında duruyordu, elini yanağıma koymuştu. Bana bakan gözlerinde sıcak, yumuşak bir bakış vardı. Bana beyaz bir kazak, siyah, şık bir pantolon ve harika görünen mor bir palto uzatınca gülümsedim.

“Bunlar da ne?” diye sordum.

“Operanın yanındaki mağazalardan birine uğradım, sana seni sıcak tutacak bir şeyler adım,” diyerek göz kırptı. “İhtiyacın olacak.”

Gece benimle tutkuyla sevişen, sabah bana harika kıyafetler alan bir adam mı? Bir gün bunu San Diego'daki kız arkadaşlarıma anlatabilmeyi diledim.

“Teşekkür ederim, Antoine. Bunlar muhteşemler.”

Uzandı ve dudaklarıma hafif bir öpücük kondurdu. “Senin kadar muhteşem değiller, güzelim.” Kirli sakalı yanağıma sürttü. Giysilerine sinen kış soğuğu yüzünden ona sarılıp öylece kalmak istedim.

“Dahası da var.” Antoine bana pembe bir kurdele ile bezenmiş siyah, küçük bir kutu uzattı. Gül gibi kızarmış yanaklarında muzip bir sırıtış belirdi.

Kutunun içinde pembe dantelle bezeli seksi, beyaz bir sutyen ve ona uyan kibar, pembeli beyazlı bir iç çamaşırı duruyordu.

Ayağa kalkıp Antoine’i bir defa daha öptüm. “Tanıdığım adamlara hiç benzemiyorsun. *Merci*, Antoine.”

Antoine şahane sutyeni göğüslerime geçirdikten sonra kopçasını iliklemek için beni döndürdü. Belimden tuttu, dudaklarını önce boynumda ardından tüm omuriliğim boyunca gezdirerek sırtımın kıvrımına kadar indirdi. Dantelli iç çamaşırını bacaklarımdan geçirirken gözlerimi kapattım. Ellerini bacaklarımda gezdirerek baldırlarımı öptü. Ardından beni kendine çevirip karnımı ve göğüslerimi öptü. Nihayet dudaklarımız bir araya geldi.

Ardından pamuk gibi beyaz kazağı başımdan geçirdi. Elleri çıplak bacaklarımda dolandı, yeni pantolonumu bacaklarımdan geçirdi ve fermuarını çekti. En son alnımdan öptü.

Tanrım. Bir erkek beni *giydiren* bu kadar tahrik olabileceğime inanmazdım.

Aramızda yoğun, cinsel bir çekimden ziyade derin, duygusal bir bağ vardı. Bu o kadar şiddetliydi ki beni sersemletiriyor, sanki aşktan uyuşturuyordu.

Antoine’i henüz iki gündür, yani Ruby olarak uyandığımdan beri tanıyordum. Ancak onu daha öncesinde de tanıdığımdan, *sevdiğimden* emindim. Nedense o hisler, o hatıralar hâlâ Ruby’nin kalbindeydi ve şimdi yeniden hayat buluyordu... Belki de ilk seferden çok daha kuvvetli, çok daha güçlüydü.

Antoine’in uzattığı eli tuttum. Yine bana ilk dokunduğu, ilk öptüğü, benimle ilk seviştiği, kollarını bana dolayıp uykuya daldığı zamanki duygulara kapıldım. Beni yatak odasından çıkarırken ona beni nereye götüreceğini sormadım.

Çünkü hiç umurumda değildi, bu adamla her yere giderdim. Hayatımdaki açık tehditlere rağmen Antoine'ın yanında güvende hissediyordum. Onun kanatları altında olduğum sürece hiç kimse ya da hiçbir şey bana zarar veremezdi.

İşin en çılgın tarafı, Claudia olduğum hayatta asla böyle olamamıştım. Birini peşinden sorgusuzca gidebilecek kadar körkütük sevmemiştim. Bu kadar kısa süredir tanıdığım, neredeyse hiç tanımadığım bir adama bu kadar vurulmamıştım.

Yanıldığımı fark ettiğimde tüylerim diken diken oluverdi.

Daha önce böyle hissetmişim – *bir defa*.

Édouard.

Ancak bu durum beni buraya getirmişti, öyle değil mi?

Antoine salonun büyük pencerelerini açıp beni balkona çıkardı. Düşüncelerim sustu, huzurlu sessizliğimizi büyülenmekten kesilen nefesim bozdu.

İri, yumuşak kar taneleri gökten kibarca düşüyordu. Beyaz renkli kristaller o kadar yumuşak, ağır bir edayla dailer çiziyordu ki sanki gözümüzün önündeki milyonlarca kar taneciği havada asılı kalmış, gerçek üstü bir manzara yaratmış gibiydi.

Antoine ile beraber balkonun ortasına kadar yürüdüm. Uzaktaki pembe ve mor ışıkların süzülüşünü görünce gülümsedim. Güneş bulutların arasından göz kırıyor, karla kaplı Paris binalarının üzerinde turuncu bir parlaklığa sebep oluyordu.

Antoine kolunu omuzlarıma dolayarak beni uzakta kalan Eyfel Kulesi'ne doğru çevirdi. Kar taneleri sanki bu muhteşem Paris semasında uyum içinde dans etmek istiyor, yere düşmeye niyetlenmiyor gibiydiler. Opéra Garnier'e bir

daha baktım ve Antoine'le beraber parlak kar tanelerinin binanın altın heykellerini örtüşünü, oradan da yan taraftaki dar kaldırımlara düşüşünü seyrettim. Bir grup çocuk oyun oynuyor, kartopu savaşı yapıyordu. Kahkahalarının balkonu-
numuza kadar ulaşması yüreğimi ısıtıp ruhumu okşadı.

Antoine bana dönerek kolunu belime doladı. “Çok güzel, değil mi?”

Duman grisi gözlerinin sıcaklığıyla eriyordum. Ruby olarak yaşadığım hayatta Antoine ile geçirdiğim bu tatlı dakikaların hayatımın en mutlu anı olduğunu biliyordum. Koyu kahverengi saçlarına, paltosunun omuzlarına, burnunun üzerine düşen kar tanelerini âdeta zihnime kazıdıktan sonra gülümsedim. “Gördüğüm en güzel şey.”

Antoine uzanıp beni öptü. Dudakları sıcak ve nemliydi. Gözlerimi kapattım ve ona tahmin edebildiğimden çok daha büyük bir tutkuyla karşılık verdim. Bedenlerimiz ve ruhlarımız birbirine karışırken altımızdaki balkon yok olmuş gibiydi. Küçük, mükemmel kar küremizin içinde asılı kalmıştık. Aşkımızdan oluşan bu küre sanki zamanda yolculuk ediyor, bizi sıcak ve güvende tutuyordu.

Ancak dudaklarımız birbirinden ayrılınca ayaklarımın hâlâ bu dünyaya bastığını fark ettim. Bir deli rüzgâr bizi birbirimizden ayırarak karlı sabahın mükemmel huzurunu da beraberinde götürdü. Ardında yalnızca soğuk bir üşüme hissi bıraktı. Titrediğimi gören Antoine kollarını bana daha sıkı doladı ve beni tekrar içeri soktu. Etrafımızı saran rüzgâr hiddetlenmiş, arkamızda kalan pencereleri dövüyordu.

Antoine beni daireme bıraktıktan sonra çarpan kalbimi, ba-
şımı sersemleten düşünceleri ve midemle uçuşan kelebekleri
dindirmek için ne kadar uğraşsam da boşunaydı.

Buraya geldiğimden beri çok şey yaşamıştım ve her
şeyi bir arada tutmakta zorluk çekiyordum. Ve bu son ge-
leşme –*Antoine'e âşık olmam*– yüzünden salonun orta ye-
rinde neşe içinde dönmeme engel olamıyordum.

Ruby olmak gerçekten baş döndürücüydü ancak
Antoine'le yaşadıklarımın sonra fırsat verseler yine
Claudia olmaya döner miydim bilmiyordum.

Hiç düşünmeden elim dümdüz karnıma gidiverdi.

Gözlerim yaşla doldu. Bu kadar duygu kaldırabilece-
ğimden fazlaydı.

Geri dönerdim. Bebeğim için *dönmeliydim*.

Antoine'e Thomas Riley'nin yırtılmış fotoğrafını ver-
miş, sırtımda ve karnımdaki yaraları göstermiştim. Ona
Titine'in tepkisinden, Thomas'ın Paris'te olamayacağını
söylerken takındığı emin tavırdan ve bundan kimseye söz
etmemem gerektiğini söyleyişinden bahsetmiştim. Titine'in
korkmuş olabileceğine, böylesine tehlikeli bir adamın beni
yeniden bulabilme ihtimaliyle yüzleşmek istemeyeceğine
inanıyordum. Thomas'la tam olarak neler yaşadığımı da
anlatmadığı için Antoine'in yardım teklifini kabul etmekten
başka bir seçeneğim yoktu.

Antoine fotoğrafı tuttuğu özel dedektife götürmek ve
sonrasında hastaneye uğramak zorunda olduğu için gitmek
zorundaydı. Bir saat içinde döneceğini ve o dönünceye ka-
dar kapıyı kilitleyerek kendisini beklememi söyledi.

Ancak henüz doğmamış çocuğum için hissettiğim has-
ret bir anda öyle kabardı ki Antoine için duyduğum tutkulu
aşkı bastırıverdi. Burada oturup Thomas'ın beni bulmasını,

yeni bir cesetle karşılaşmayı ya da polisin kapıma dayanmasını bekleyemezdim.

Madam Bouchard ile kafede yaptığım o kısa görüşmeyi hatırladım. Bana harcayacak zamanım olmadığını, bebeğimi kurtarmak istiyorsam bu hayata tamamen ayak uydurmam gerektiğini söylemişti. Önceki hayatlar ve reenkarasyon hakkında daha çok bilgi sahibi olmalıydım. Tüm bunların ne anlama geldiğini, gerçekten geri dönüp dönmeyeceğimi öğrenmeliydim. Ancak internet olmadığı için araştırmamı dışarı çıkmadan tamamlayamazdım. Sadece bir saatliğine çıkacaktım.

Tabancamın hâlâ çantamda olduğundan emin oldum. Not defterimi, ultrason fotoğrafımı ve magazin dergisini buldum. Eğer bana bir şey olursa Claudia'ya ait hatıralarımın da yanımda olmasını istiyordum. Ne olur ne olmaz diye. Elimdeki her şeyi Ruby'nin küçük çantasına tıktıktan sonra unutamayacağım son bir şey daha gözüme ilişti.

Kartpostal.

Son iki gündür Paris'in sokaklarını süpüren hiddetli rüzgâr nihayet dinmişti. Ağaçların dalları ve yaprakları kopmuş, karla örtülü kaldırımların üzerine dökülmüştü. Kartpostalı Claudia'nın daha mutlu olacağını umduğum bir hayata gönderdikten sonra Rue de la Huchette ve Rue Saint-Jacques'in köşesinde dikildim. Seine Nehri'nin dondurucu suyu önümde nazikçe süzülürken turist orduları, Parisliler ve klasik Fransız arabaları caddeleri dolduruyordu. Nehri çevreleyen ağaçlar, üzerlerini örten incecik kar katmanını

saymazsak çıplaktı. Güneş bu ılımlı kış sabahında kendini az da olsa göstermiş, şehri tuhaf, gri bir ışığa bulamıştı.

Gözlerimin önünde beliren manzara bana Claudia olduğum zamanlar gördüğüm, Paris'e ait siyah beyaz fotoğrafları anımsatmıştı. Köşede bir başıma dururken zihnimdeki fotoğrafı gerçekten yaşıyordum. Nehrin ilerisinden yükselen Notre Dame Katedrali, nehir kenarındaki hediyelik eşya dükkânları, ayağımın altında ezilen kar o kadar gerçekti ki kendimi çimdiklemek istiyordum. Hâlâ burada olduğuma inanamıyordum. *Paris'te. 1959 yılında.*

Üstelik beni öpüşüyle dizlerimin bağını çözen, tatlı sözleri hâlâ zihnimde dolanan, geleceğime dönecek bir yol bulma arzumu sorgulamama sebep olan bir adamla hayatımın en romantik gecesini yaşamıştım.

Başıma gelenleri anlatsam bana kim inanırdı?

Geriye yatırılmış siyah saçları ve öfkeli kara gözleri olan adamdan eser var mı diye etrafı incelerken aklıma bir soru takıldı.

Başkaları da var mıydı?

Aynı sokaklarda yürüyen, onları buraya getiren zaman ve uzaydaki deliği arayan, amaçlarının ne olduğunu merak eden, geri dönüş yolunu bulmaya çalışan başkaları var mıydı?

Madam Bouchard geçmiş yaşam ziyaretlerinin parkta yürüyüşe benzemediğini söylemişti. Yani aynı şeyleri yaşayan başkaları da olmalıydı.

Böylesine çılgın, böylesine imkânsız bir şeyi benden başka yaşayanların da olduğunu bilmek, bir kitapçıya gidip reenkarnasyon hakkında araştırma yapma isteğimi körükledi. Belki başkalarına ulaşırdım. Belki biri bana neler olduğunu anlatır, sağ salım nasıl geri döneceğimi söylerdi.

Kıvrıcık sarı saçlarımı saran siyah şapkayı düzelttim. Mavi gözlerimi iri, koyu renkli güneş gözlüğümün arkasına sakladım. Küçük fakat ağır çantam –ve içindeki dolu tabanca– ile nehrin doğusuna ilerledim. Apartmandan çıkar çıkmaz Notre Dame Katedrali’ne bakan küçük bir kitapçıda durduğumu anımsadım. Bir amaçla yürümeye başlayınca hatıralarımın beni oraya götüreceğini umut ettim.

Gözüme tanıdık gelen birkaç turistik kafeyi geçtikten sonra sağa döndüm. İşte oradaydı. Kalabalık sokağın içinde yeşil ve sarılı cephesi olan bir dükkân gözüme ilişti. Kapının üstündeki *Shakespeare and Company* tabelasını okuyunca burayı tanıdım. Ağaçlı yolu yürüyüp kapının ahşap tokmağını tuttuğum an eski kitapların kokusunu soluyabiliyordum.

İçeri girince yerden tavana kadar kitaplarla istifli küçük dükkânı inceledim. Zihnimde yeni bir dejavu anı canlandı. Kendimi bu eşsiz kitabevinin arka köşesinde durmuş, Paris opera ve balesi hakkında bir şeyler okurken görmüştüm.

“Yardımcı olabilir miyim, hanımefendi?” diye soran mağaza görevlisi beni anılardan çekip çıkardı.

“Eski yaşamlar ve reenkarnasyon hakkında kitaplarınız var mı acaba?”

“En arkada, sağda.”

“*Merci.*”

Mağazanın arka köşesinde, Ruby olarak durduğum yerden pek de uzak olmayan bir yerde reenkarnasyon ve eski hayatlar hakkındaki başlıkları incelemeye koyuldum. Bilgiye, cevaba duyduğum açlık durdurulacak gibi değildi. Bu hayattaki gerçek amacımı öğrenmek istiyordum. Buraya nasıl gelmişim? Geri dönebilir miydim? Benim gibi kayda alınmış başka vakalar var mıydı?

Ancak tek bulabildiğim reenkarnasyonun farklı dinlerce yorumlanmasıydı ki hepsi aynı temel fikir üzerinden yük-seliyordu. Biri öldüğünde onun ruhu başka bir bedende ye-niden can bulur. İnsanların eski hayatlarını *anımsadıklarını* anlatan hikâyeler vardı. Ancak kendi yaşadıklarımı anlatan tek bir kitap bile bulamadım. Anlaşılan zamanda geri dönüp önceki yaşamımı yeniden tecrübe etmek sıradan bir olay değildi.

Konu hakkında bulabildiğim her kitabı çılgınlar gibi inceledikten sonra onları öfkeyle raflara geri yerleştirdim. Ellerim yanıma düştü, yenilmiştim. Ancak kitabevinden ayrılmak üzere arkamı dönmüştüm ki sağ ayağım bir şeye çarptı.

Başımı eğince yaklaşık yüz yıllıkmış hissi veren, yıpran-mış bir kitap gördüm. Aşınmış mor kapağında ne bir başlık ne de bir resim vardı. Kitabın sırtına parmağım değdiği an içimde âdeta bir elektrik akımı hissettim. O kadar şiddetliy-di ki geriye doğru sendeleyerek popomun üzerine düştüm. Bir süre öylece oturdum. Az önce neler olduğunu anlama-ya çalışıyordum. Ellerimin hâlâ titrediğini görmek beni şaşırtmıştı. Bu hissi tanıyordum. Édouard ile dans ettiğim zamanki hisle aynıydı. Ve Antoine'in bana *her* dokunuşun-da hissettiklerimle de aynıydı.

Kitabın enerjisi, çekimi o kadar kuvvetliydi ki karşı ko-yamayıp onu ellerimin arasına aldım. Titreme ve karınca-lanma hissi yoğunlaşmıştı. Bu sefer kaçmadım. İçindekileri bilmek istiyordum.

Kimsenin beni seyretmediğinden emin olmak için etrafı kontrol ettikten sonra sırtımı bir kitap rafına yasladım ve kitabın kapağını çevirdim.

İlk sayfa sanki bir günlük gibiydi. Tüm sayfayı kaplayan solmuş, dağınık el yazısını incelerken elimde tuttuğumun sıradan bir günlük olmadığını anlayınca kalp atışlarım hızlandı.

4 Nisan 1945

Buraya nasıl geldiğimi bilmiyorum ancak dün sabah gözlerimi Roma'da açtım. Dallas'ta değil. Roma'da. Üstelik daha kötüsü de var. 1988 yılında değil 1945 yılındaydım. En azından şu lanet olasıca İtalyan teyzeler bana öyle söylüyorlar.

İşin ilginç yanı bu korkunç zihin gezimde artık ben, ben değilim. En azından bana benzemiyorum. Gözlerimi açtığımda herkes beni Benito diye çağırıyordu. Onlara kafayı yediklerini söyledim. Adım Jackson'dı benim. Ancak aynaya baktığımda haklı olduklarına inanamadım. Artık kısa, siyah saçlarım vardı. Atkuyruğum yoktu. Neredeyse elli kilo vermiştim. Koubay şapka'nın yerine bir papaz takkesi gelmişti. Bu insanlara papaz olmadığımı, bir Katolik kilisesine yalnızca büyük halam Jo'nun cenazesi için gittiğimi söylesem de bana delirmişim gibi baktılar.

Bir de burada karşılaştığım her şey, herkes nedense bana tanıdık geliyor. Sanki günün her anı dejavu yaşıyor gibiyim ama ne anlama geldiklerini bilmiyorum. Bu da beni delirtiyor. Ha, bir de artık İtalyanca konuşuyorum. Aslında çok havalı ama bir yandan tüylerimi ürpertiyor.

Geri dönmenin bir yolunu bulmalıyım. Tracy'yi böyle terk edemem. Evdeki ufaklıktan ve yola çıkan diğer ufaklıktan ayrılamam. Daha önce de belaya bulaştım ama bundan kurtulmayı beceremezsem lanetlenirim.

Kollarımdaki tüyler ürpermişti. Jackson'ın başka şeyler yazmış olabileceğini düşünerek bir sonraki sayfayı çevirdim. Bu kovboy anlaşılan benimkine benzer bir deneyim yaşamıştı. Ancak sayfayı tarayan gözlerim bu el yazısının Jackson'a ait olmadığını anladı. Başkasındı.

14 Temmuz 1789

Aman Tanrım, neler oluyor? Deliriyor olmalıyım. Gerçekten klinik vaka olmalıyım. Paris'teyim, hem de 1789 yılında. Etrafta atlarıyla gezen insanlar var. Herkes delirmiş ve isyanda. Ortalık Fransızca öğretmenimin bir Fransızca dersinde değindiği gibi giyotinle başları kesilen mahkûmlarla dolu.

İyi de ben burada yaşamıyorum. Ben Los Angeles'ta yaşıyorum, üstelik 2010 yılında! Adım da Reese! Kaç defadır buradaki insanlara Marie-Clare olmadığımı söylüyorum. Asıl problem korseli bu fıstığın bedeninde uyanmış olmam. Gerçekten çok yaşlı. 35 falan. Bir de çocukları var! O veletler benim çocuklarım olduklarını düşünüyorlar. Ben sizin anneniz değilim! Ben daha 18 yaşındayım!! Adım da Reese Carrington! Lanet olsun!

Atlı adamlar buraya baskın yapıp beni kafa kesen alete sokmadan önce eve geri dönmeliyim. Kâbus olmalı. Annemi özledim. Los Angeles'tı özledim. Hayatımı özledim. Nasıl geri döneceğim?

Çam kokulu parke zeminde oturarak tüm sayfaları okudum. Her bir sayfada zamanda seyahat etmiş bir insana dair yazılar vardı. Hepsinde kafa karışıklığı, umutsuzluk, bilinmeyene yaptıkları bu gezinin anlamını öğrenme isteği en az benimki kadar şiddetliydi.

Onların deneyimleri hakkındaki her şeyi öğrenme tutkum o kadar doyumsuzdu ki son sayfaya kadar ilerlemiştim. Orada duruverdim.

Karşımda kendi el yazım duruyordu.

5 Aralık 1959

Bu sabah adı Ruby Kerrigan olan bir kadının bedeninde uyandım. Oysa benim adım Ruby değil. Benim adım Claudia Marie Davis. On sekiz haftalık hamileyim, bir kız bekliyorum. Ve ona geri dönebilmenin yolunu arıyorum...

Buraya ilk geldiğim gün yazdığım yazıydı bu. Buraya nasıl geldiğimi anlamaya çalışırken yazdığım yazıydı.

Ancak *benim* günlüğüme –iki gün önce– yazdığım yazı *bu* kitaba nasıl gelmişti? Diğer insanların yazdıkları da muhtemelen kendi el yazılarıyla yazılmış orijinal kopyalardı.

Asıl önemli olan bunların neden yaşandığıydı? Madam Bouchard ihtiyacım olduğunda neredeydi?

İçeri girdiğimden daha öfkeli bir edayla kitabı kapatıp dükkândan ayrılmaya hazırlanıyordum ki son sayfadaki bir el yazısı beni durdurdu.

Koyu kırmızı renkli, oldukça tanıdık gelen son bir yazı daha vardı.

5 Aralık 1959

Paris'e geri döndüm. Yapmam gereken işi halletmeden de buradan ayrılmayacağım. O küçük sürtük en başta benim olan şeyi bu sefer çalamayacak. Gelecekte de elimden alamayacak.

Bundan eminim.

Bunu yazan her kimse şu an Paris'teydi. Bunu fark edince midem âdeta altüst oldu.

Ve eğer gözlerim beni yanıltmıyorsa sayfanın üzerindeki kırmızı mürekkepli el yazısı, buraya geldiğim gece yastığımın altında bulduğum nottaki el yazısının *aynısıydı*.

İster Thomas isterse diğer potansiyel düşmanlarımdan biri olsun, bu yazı benim için yazılmıştı.

O küçük sürtük bendim.

Buradan çıkmalıyım.

Kitabı kapatıp ayağa kalktım. Dükkânın kapısına doğru ilerlerken önüme çıkan bir kitap yığınınına çarptım.

"Affedersiniz, hanımefendi. Onu ödemeniz gerek."

"Özür dilerim, benim... benim acelem vardı. Yani... aslında," diye bir şeyler söyleyerek elimdeki mor, eskimiş günceyi satış görevlisine uzattım.

Adam günceyi elinde çevirdi, yüzünde şaşkın bir ifade belirmişti. Tam içini açıp bakacaktı ki uzanıp kolundan tutarak ona engel oldum.

"Bir sorun mu var?" diye sordu kolunu sertçe çekerek.

"Şey... Kusura bakmayın. Ücreti nedir acaba? Acelem var da."

Adam cevap vermeden kitabı hızla açtı. Ona engel olamamıştım. Kitabın içi *tamamen* boş sayfalarla doluydu. Her bir sayfa bir öncekinden daha beyazdı – az önce okuduğum el yazıları, notlar, hikâyeler, hepsi silinmişti. Tezgâha yaslandım. Bir anda başım dönmeye, midem bulanmaya başlamıştı. Kelimeler nereye gitmişti? Bir dakika önce burada olan şeyler bir anda nasıl yok olmuşlardı?

Yoksa bunları ben mi uydurmuştum?

“Hanımefendi, kitap bizim stoklarımıza ait değil. Buraya nasıl geldi bilmiyorum ama içinde yazılı bir şeyler de yok. Tamamen boş. Görüyor musunuz?” Bana göstermek için sayfaları bir kere daha karıştırdı.

“İsterseniz ücret ödmeden bunu alabilirsiniz ama... Ah, bir dakika. Arka kapağın içinde bir şey yazıyor.” Adam gözlerini kısarak kitabı gözlüklerine yakın bir mesafeye kaldırdı.

“Nedir?” diye sordum.

Başını iki yana salladıktan sonra kitabı bana uzatıp kapağın alt satırında yazan küçük notu gösterdi.

Claudia,

*Eğer bunu bulursan benimle 16. Bölge’de bulunan
rue de Passy 46 numarada buluş. Büyük bir tehlikenin
içindesin. Doğruca buraya gel, kaybedecek zaman yok.*

Madam Bouchard.

Kitabı satış görevlisinin elinden çekip aldım. Adamın şaşkın bakışlarını göz ardı ederek kitabeviden kaçarcasına çıktım.

Kaldırıma çıkar çıkmaz kitabı yeniden açtım.

İç i az önce okuduğum ve satış görevlisi açınca kaybolan hikâyelerle dolmuştu.

Zihnimde bana mağlup olduğumu söyleyen seslere kulak asmadan etrafıma bakındım. Ardından bir taksi yakalayabilmek adına Quai Saint-Michel’e doğru koşturdum.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Siyah renkli Paris taksisinin içinde yol alıyordum. Şoför Pont Neuf'e, Paris'in en eski köprüsüne varmıştı. Daha bir gün önce Antoine'le buradaydım. François'nın cesedini bulduktan hemen sonra.

Île de la Cité'ye doğru hızlanırken aklıma gelen geçmiş anılarımı irdelemeye vaktim yoktu. Nehrin sol tarafına doğru çıktık, bir kırmızı ışığı geçtik ve yol boyu tehlikeli manevralarla ilerledik. Acaba Ruby'nin ömrü sona mı yaklaşıyor diye merak ederek emniyet kemerini aradım. Bu deli taksi şoförü Paris'in içinde hızla yol alırken emniyet kemeri takmamak gibi saçma bir sebepten ölmek istemiyordum.

Louvre Müzesi yanımızdan geçince kalp atışlarım hızlandı, zihnim iyice kontrolden çıktı. Mor kitabı sıkıca tuttum. Kitabı saran parmak uçlarım hâlâ titriyordu.

Diğer kişilerin önceki hayatlarına ne gibi bir görevi başarmak için gönderildiklerini, başarıp başarmadıklarını öğrenmek için can atıyordum. Aynı zamanda beni tehlike ve dram dolu geçmiş yaşamıma getiren *esas* sebebi de

öğrenmeliydim. Madam Bouchard'ın bana bu sefer net cevaplar vereceğini umuyordum. Bir de mümkünse Antoine'i nasıl beraberimde götürebileceğimi.

Vakit azalıyordu.

Zonklayan şakağımı taksinin soğuk camına yaslariken içinde tabanca olan çantamı göğsüme doğru çektim. Seine Nehri boyunca ilerlemeye devam ediyorduk. Eyfel Kulesi solumda kalan kederli, gri bulutlara doğru yükseliyordu. Antoine'e tek başıma dışarı çıkmayacağıma, o gelene kadar evde kalacağıma dair söz vermiş olmam içimde suçluluk duygusu yaratıyordu.

Ancak gerçekten bu hayattaki zamanım azsa Madam Bouchard'ın talimatlarını uygulamaktan başka bir çarem yoktu. Ondan bana bildiği her şeyi anlatmasını isteyecek, sonra da hemen daireme geri dönecektim. Antoine benim için döndüğünde orada olmalıydım. Koyu gri renkli gözlerini, bedenimi saran güçlü ellerini, benimle sevişmesini düşünmek, taksinin arka koltuğunda oturmama rağmen içimi titretiyordu.

Tutku dolu gecemizi zihnimde bir kere daha yaşamama fırsat bulamadan ani bir frenle üzerinde 46 yazan okyanus mavisi bir kapının önünde duruverdik.

Şoförün uzattığı ele para bırakarak eski taksiden indim. Kaldırıma çıktığımda bu lüks mahallede minik köpeklerini gezdiren üç yaşlı kadına çarpmaktan son anda kurtuldum.

Apartman zillerindeki isimlere hızla göz gezdirdim. Üzerinde *Bouchard* yazan zile basarken ellerim hâlâ tir tir titriyordu.

Ancak korkmaya vaktim yoktu.

Burada ne aradığımı öğrenmem şarttı.

Uzun mavi kapının otomatigine basılınca kapıyı iterek açtım. Kapının arka tarafında nemli, serin bir koridor beni bekliyordu. Koridorun en sonunda da Madam Bouchard'ın gölgesi vardı. Uzun, zarif figürünün arkasına loş bir ışık vuruyordu. Ayaklarım ona doğru, bana verebileceğini umduğum bilgilere doğru ilerlerken, Ruby'nin bedeninde uyanığımdan beri ikinci defa déjà-vu yaşamadığımı fark ettim. Dejavu hissini yaşamıyordum.

Daha önce buraya *gelmemiştim*.

Yaşlı kadının silüetinin etrafında ipeksi gölgeler dolaşiyor, beni ona çekiyordu. Sanki ona bağlanıyor, bir tür trans hâline geçiyordum.

Yüz yüze geldiğimizde ışık o kadar loştu ki yalnızca gümüş renkli saçlarını, menekşe rengi gözlerini görebiliyordum. Bakışlarında zaten bildiğim bir şey vardı.

Tehlikedeydim. Kaybedilecek zamanımız yoktu.

“Claudia,” dedi ağırbaşlılıkla. “Beni takip et.”

Peşinden giderken tek bir söz etmedim. Bir sıra karanlık odanın, koridorun içinden ilerledik. Yolumuzu aydınlatan tek şey kenarlara dizilmiş mumların ışığıydı. Çıplak duvarlarda uzun gölgeler vardı. Sanki izleniyormuşuz gibi hissediyordum.

Zarif Madam Bouchard beni neredeyse boş sayılabilecek bir odaya götürdü. Perdeler sıkı sıkı kapatılmıştı, içeri hiç ışık girmiyordu. Yalnızca odanın köşelerine konmuş dört mumun ışığı vardı. Döndü ve elini omzuma koydu. Bir kanepeyi göstererek oturmam için işaret etti. Gül kokusunu

içime derince çekerek oturdum. O da karşıma yerleştirdiği sandalyeye oturdu.

Onu soru yağmuruna tutmadan önce önümdeki mermer sehpanın üzerinde tek başına duran eşyaya gözüm kaydı.

Mor kapak. Yıpranmış sırt.

Aynı kitap.

Takside elimde tuttuğum, zile basmadan önce çantama koyduğum kitaptı bu.

Çantamın içini açıp baktım ama büyülü mor kitap hiçbir yerde yoktu.

“Günceyi bulmuşsun.” Madam Bouchard oturduğu sandalyeye yaslandı. Bana bakan gözlerinde ciddi bir ifade hâkimdi.

Az önce çantama koyduğumdan emin olduğum, şimdi kahve sehpasında duran günceye uzandım. Uzanır uzanmaz içimde o tanıdık elektrik hissi canlanıverdi. Ancak kadın uzanıp kırıkmış ellerini ellerime koyunca o çarpılma bir anda kesiliverdi. Kitabı elimden aldı ve tekrar sehpayı bıraktı.

Madam Bouchard’ın menekşe rengi gözlerine baktım. Zihnimin içinde derya denize dönüşen sorularımın birini bile soramıyor olsam da cevaplar arıyordum.

“Kafanın karışık olduğunu biliyorum,” diye söze başladı uzun, ince bir bacağına diğerinin üstüne atıp zarif elini de dizine koyarak. “Ancak hepsinin bir nedeni var. Buraya geldiğinden beri yaşadığın tüm açıklanamaz olayların, *hepsinin* bir nedeni var.”

Nihayet konuşabilmiştim. “O zaman *ne* bu neden? Neden buradayım? Üç günden kısa bir süre içinde başarmam gereken büyük görev ne? Bu insanlar neden geçmiş hatırlarına gönderildi, biliyor musun? Eve dönebildiler mi?

Bu güncenin nasıl var olduğundan haberdar mısın? Bunu kitabevinde nasıl bulduğumdan? Ve ben fark etmeden bu sehpanın üzerinde belirmesinden? Beni nasıl buldun? Deliriyor muyum?”

“Hayır, Claudia. Delirmiyorsun. Böyle hissetmeni anlıyorum. Diğerleri de aynısını hissetmişti. Sana kafede söylediğim gibi geçmiş yaşam ziyaretleri asla kolay olmaz. Özellikle de senin durumunda.”

“Pekâlâ. Tüm bunlar normalmiş gibi davranalım. Ya günce?”

“Günce geçmişini ziyaret edenleri bulur. Delirip delirmediğini merak ederek değerli zamanını harcamayasınız diye. Delirmedin. Ayrıca sen de okudun, senin gibi başkaları da var. Ancak seni uyardığım gibi çok zamanın yok. Son sayfayı okuduysan içinde bulunduğun durumun güvenli olmadığını fark etmişsindir. Bugün bu seyahatine yardımcı olacak bazı bilgiler vermek istediğim için seninle buluşmak istedim. Ancak bundan sonra geri kalan her şey senin ellerinde.”

“Neden buraya geldim? Kader çizgimi tamamen değiştirecek olan, müdahale etmem gereken olay ne? Neden tüm bu insanlar geçmiş hayatlarına geri döndü?”

“Geçmiş yaşama seyahat etmek oldukça nadir görülen bir olaydır. O kadar nadirdir ki bunu raporlayan tek belge bugün bulduğun günce. Onu da *senden* başkasının okumadığını fark etmişsindir. Pek çok insan böyle bir olayı anlayamaz. Bu düşünce onların iki boyutlu dünya anlayışına oturmaz. Bu yüzden günce yalnızca aynı durumu yaşayan insanlar tarafından okunabilir.”

“Lütfen bana *nedenini* söyle. Neden buradayım? Buraya geldiğimden beri çok şey yaşandı. Bunları kendi başıma yorumlamamı nasıl beklersin? Cinayet suçlamaları, François Lefevre’nin cesedini bulmam, şehirde beni kovalayan manyak bir eski sevgili, tehdit notları, Véronique’in nefreti, Antoine’e duyduğum büyük ve ani aşk, en yakın arkadaşım ve aynı zamanda anneme hamile olan büyükannemin gençliği... Değiştirmem gereken o önemli olaya nasıl karar vereceğim ben? Saçmalık bu!”

“Kafede de söylediğim gibi senin ve hakkında okuduğun diğer kişilerin geri dönme sebebi *kaderi yoluna sokmak*.”

Parmaklarımı kanepenin yumuşak kumaşına batırıp öfkeyle dişlerimi sıktım. “Ne demek istiyorsun?”

“Bazen ufak bir olay bile kaderi yolundan çıkarabilir. Bu da sonrasında gelen nesilleri yanlış bir seyre sürükler. Genelde bu başlangıç olayı büyük bir kötülüğün sonucudur. Kaderi tasarlanan yolundan o kadar uzun süreliğine uzaklaştırır, hayatı o kadar etkiler ki çok nadir de olsa, seninki gibi sorgulanan ruha geri dönüp yaptığı hatayı düzeltmesi için bir şans daha verilir.”

“Yani geçmişteki kötü bir olayı yeniden yaşamak için seçilen şanslı kişiyim. Aman ne hoş.”

“Güncede okuduğun diğer kişiler de tıpkı senin gibi kaderlerini değiştiren olayın gerçekleşmesinden sadece birkaç gün önce o hayata gönderildiler. Eğer o olayın olmasını engellemeyezsen yeniden yaşanacak. Muhtemelen bu sefer sonuçları öncekinden ağır olacak.”

“Neden az zamanımız var?”

“Çünkü sen ve Ruby aynı ruhu taşısanız bile fark etmişsindir ki çok farklı karakterlere sahipsiniz. Aynı durumlarla

karşılaşmış olsanız da onun vereceğinden çok daha farklı kararlar aldın, olayları değiştirmeye çoktan başladın bile. Eğer kendi özgür iraden, kendi bilgi birikimin, kendi modern düşüncelerin ile Ruby'nin bedeninde fazla kalırsan gereğinden *fazla* şeyi değiştirmiş olursun. Bazı olaylar sana ne kadar olumsuz görünürse görünsün yaşanması için *tasarlanmıştır*. Ancak *bir* tanesi var ki onu değiştirmen gerekiyor.”

“Büyükkannemle mi ilgili? Ya da Antoine? Ya da Ruby'nin ölümü?”

“Bilmiyorum, hayatım. Bu sorunun cevabını yalnızca sen biliyorsun.”

“Peki, güncedeki diğer insanlar, onlar seyahat sebeplerini bulup görevlerini başarıyla tamamlayabildiler mi?”

“Hayır, hepsi değil.”

“O zaman ne oluyor?”

“Daha önce de söylediğim gibi kaderdeki bu problemi düzeltememenin sonuçları yıkıcı olabilir. Önceki yaşanmışlıklardan daha kötü olabilir.”

“Geçen sefer yanlış giden bir şeyi düzelttim diyelim, sonra bana ne olacak? Burada mı kalacağım yoksa Claudia olduğum hayata bıraktığım yerden devam mı edeceğim?”

“Seni buraya getiren bir kapı var. *Sadece* aynı kapı ile dönüş yolunu bulabilirsin.”

Başımı ellerimin arasına aldım. Kafam o kadar karışmıştı ki göz yuvarlarımın arkaları bile zonkluyordu. “Kapı mı? Zamanda ve uzayda açılan bir delik gibi mi?”

Madam Bouchard kısa süreliğine de olsa gülümsedi. Ardından konuşmaya devam etti. “Evet, onun gibi. Bunun için endişelenme. Hatırlaman gereken neden *burada* olduğun.

Görevine odaklanmalı, gelecek için endişelenmemelisin. Buraya bir sebepten ötürü gönderildin ve içgüdülerini dinlersen o sebebin nerede, ne zaman gerçekleşeceğini bulursun. Yapman gerekenleri gerçekleştirirsin. Mantığının önüne geçmesine izin verme. Sadece içgüdülerini dinle, böylece başaracaksın.”

Madam Bouchard’ın benimle ana dilimde konuştuğunu fark ettim, telaffuzunda hiç Fransız aksanı yoktu. Onun gerçek adını merak etmiştim. “Nerelisin?” diye sordum. “Ve bu kadar bilgiyi nasıl öğrendin?”

Uzanıp üzerinde dumanı tüten ufak bir fincan kahveyi eline aldı. Fincanı ince dudaklarına götürüp kahvesini yudumladı.

Fakat kahve sehpasında mor günceden başka bir şey yoktu. Değil mi?

Anlaşılan, bu karışıklılığın içinden çıkamayacaktım. Madam Bouchard parmaklarını fincana sararken başımı iki yana salladım. Bir kere daha göz göze geldik. Delici bakışları âdeta içime işliyordu.

“Bu deneyimin büyük çoğunluğu senin için sonsuza dek gizemli kalacak, Claudia. Sadece zamanda seyahat edip geçmişteki hayatına gelmen bile içinde yaşadığımız fiziki, mantıksal dünyada yapılabilecek bir şey değil. Ama sen buradasın.

“Sana tavsiyem, bırak gizemler gizemli kalsın. Bu alışlagelmedik deneyimde onların da bir yeri olduğuna, yalnızca kontrol *edebileceğin* olaylara odaklanman gerektiğine, buraya geliş sebebinin başından beri bu olduğuna güven. Her şey yoluna girmeden önce daha da kötüleşebilir, bunu aklından çıkarma. Buna rağmen yılmamalısın. Bu sefer

farklı bir karar alırsan bundan sayısız insanın kaderi iyi bir şekilde etkilenecek.”

Zonklayan şakaklarımı ovaladım. Bana verdiği açıklamalar için minnettar olsam da daha çok şey öğrenmek istiyordum. “Sanırım anlıyorum. Yine de bir sorum daha var. Güncenin son sayfasından bahsettin. Bunu kimin yazdığını biliyor musun? Peşimde Thomas dışında biri mi var? Beni bulmak için bu zamana, Paris’e gelmiş olan biri?”

Yaşlı kadının yüzündeki ifade donuklaştı. Az önce bana verdiği cesaret ve motivasyon silinmişti.

“Senin durumunda bilmen gereken bir şey daha var,” dedi. Sesinin tonu endişe vericiydi.

“Nedir?”

“Normalde geçmiş hayatına yolculuk yapan insanların ikinci defa ziyaret etmem. İlk görüşmemiz ve günce, yaşananların gerçek olduğunu ve yapman gereken bir şey olduğunu hatırlatmak için yeterli olur. Ancak senin durumun *farklı*... Sen buraya gönderilirken bir şeyler yanlış gitti. Ne yazık ki bu daha önce hiç yaşanmamış bir şey.”

Kolumdaki tüylerin diken diken olduğunu hissettim. Durumum nasıl daha da kötü bir hâl almış olabilirdi ki?

Madam Bouchard öne doğru eğildi. Bakışlarındaki ciddiyet buraya geldiğimden beri yaşadığım endişelerin sıradan olduğunu söyler gibiydi.

Konuşmaya devam etti. “Açıklayayım. *Senin* ruhun, Claudia, *saf*. İki yaşamında da hatalar yapmış, başka insanlara zarar verici davranışlarda bulunmuş olsan da özünde iyi niyetleri olan saf bir ruhun var. Şimdiye kadar yalnızca saf ruhlara kaderlerini düzeltmek, işleri daha iyiye çevirmek için ikinci bir şans veriliyordu. Ancak sen buraya geri

gönderilirken saf olmayan, başka bir deyişle *kötü* bir ruh da seninle beraber bu zaman yolcuğuna katıldı.”

“Yani güncedeki son sayfayı o kişi mi yazdı? O kötü ruh mu?”

Madam Bouchard başını evet anlamında salladı. “Evet, ne yazık ki bu da senin eylemlerini –buradaki amacını– daha çabuk gerçekleştirmen gerektiği anlamına geliyor. Durum çok kritik.”

“Kim olduğunu biliyor musun? Claudia olduğum yaşamda tanıdığım biri mi? Beni bir sebepten ötürü sevmeyen, bana zarar vermek için buraya gelen biri mi?”

“Bu kişinin kimliğini ne Claudia olduğun hayattan ne de Ruby olduğun hayattan biliyorum. Ancak işine yarayacak türden bir bilgi verebilirim. Saf olmayan bir ruh yeniden hayata döndüğünde çok değişmez. Çok az ile hiç arasında büyür; hatta büyümesi olumsuz yönde olur. Görünümleri aynı olabilir ve her yaşamda aynı yanlış kararları almaya devam ederler. Böylece seninki gibi saf ruhların, saf niyetlerin yollarını keserler. Her ruhun bir amacı vardır. Saf olmayan ruhların bile bir amacı vardır, kötü bile olsa. Ve kazara bu hayata gönderilen ruhun içinde kin var. Ne yazık ki, hayatım, bu kin sana karşı.”

“Bana onun kim olduğunu söylemezsen elimden ne gelir? Ruby’nin yığınla düşmanı olduğunu biliyorum. Ama Claudia’nın düşmanı yoktu. Yani *gerçek* düşmanı. Tanrım, delilik bu. Bunu nasıl anlayacağım? O kişiyi nasıl durduracağım?”

“Korkarım bu sorularına cevap veremem. Sadece büyük bir tehlike içinde olduğunu ve yaşanan kötülüğü çok geç olmadan durdurmak için ne gerekiyorsa yapacak cesareti

toplaman gerektiğini hatırlatmak için geldim. Hepsinden öte, karşılaşacağın her durumda doğal davranmalısın. İçinde yaşadığın iki hayattan aldığın kuvvetle zamanı gelince doğru seçimi yapacaksın.”

Kucağıma düşen ellerim titriyordu. Sesim çok cılız çıkar olmuştu. “Nasıl biliyorsun? Doğru karar vereceğimden nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Ruby bu seçimi ilk seferde yapmalıydı fakat başaramadı. Yeterince güçlü değildi. Ancak Claudia, senin farklı değerlerin ve Ruby’den farklı güçlerin var. Geri gönderilmek için sen seçildin. Bu kadar güçlü olmasaydın seçilmezdin. Gücüne inan. Gücünle beraber gelen bilgeliğine inan. Yine de önlemini al ve büyük bir kuvvetle karşı karşıya olduğunu bil. Geri dönen kötü ruh yalnızca bir değil iki yaşam kadar büyük bir kine ve nefrete sahip. Onu durdurmak senin elinde.”

Madam Bouchard konuşmayı bitirince arkamda kalan duvardaki saat çalışmaya başladı. *Tık* sesleri gittikçe şiddetleniyor, gürültü yüzünden yüzümü buruşturmama sebep oluyordu.

Madam Bouchard’ın bakışları başımın üzerine doğru yükseldi, ardından ellerini kucağında kavuşturarak başını salladı. “Korkarım ki vaktimiz doldu.”

“Son sayfayı yazanın kim olduğunu bilmem gerek. Thomas mı? Véronique mi? François’nın karısı mı? Doğru tercihte bulunacağımı nasıl bileceğim?” Sorularımı nefes almadan sormuştum. Ondan alabileceğim en fazla bilgiyi almadan buradan ayrılmak istemiyordum. Ancak kelimeleirim Madam Bouchard ile aramda olan mesafede yankılandı. Vereceği cevabı zaten bildiğimi fark ettim.

Zamanı gelince bileceksin.

Madam Bouchard tekrar öne doğru eğilerek ellerini elle-rime koydu. Yine gül kokan parfümü soludum.

Gözlerimi kapatıp kokuyu içme çektim. Parfümüne âdeta bulanarak tüm gözeneklerime işlemesine izin verdim.

Dans stüdyosunda onunla ilk karşılaştığım geceyi hatırladım. Büyükannem Martine'in kolyesini boynuma tak-mıştı.

Kolye.

Tam beni buraya getiren kolyenin ne özelliği olduğunu, Ruby'nin gerçekten Gisèle'in cinayetiyle bir ilgisi olup ol-madığını soracaktım ki bir rüzgâr esti ve keskin gül koku-sunu da beraberinde götürdü.

Mum ışığı ile aydınlanan apartman dairesine baktığımda tek görebildiğim duvarlarda dans eden tuhaf gölgeler oldu.

Madam Bouchard bir defa daha gitmişti.

Yaşananları sindiremeden rüzgâr başımın içinde yuvar-laklar çizmeye, oda dönmeye başladı. Gözlerimi bir daha kapattım. Yaşlı kadının güzel yüzünü görüyordum. Me-nekşe rengi gözleri iliklerime kadar hissettiğim bir güven duygusu işliyordu. Güçlü, yıpranmış ellerini bana uzattı. Ancak dönme hızım gittikçe artınca kadının yüzündeki ya-tıştırıcı ifade silindi, yerine yoğun bir ışık patlaması geldi. Işık dayanılmaz bir parlaklığa erişince karşı koyamadım, mücadeleyi bıraktım ve sıcaklığının beni içine çekmesine izin verdim.

Ve orada karanlığı buldum.

Yirmi Beşinci Bölüm

“Ruby? Sen iyi misin?”

Başımı yana eğdiğimde sıcak yanağımın soğuk bir zemine yaslandığını hissettim. Neredeydim?

“Ruby, yerde ne yapıyorsun? Yine mi bayıldın?”

Titreşen göz kapaklarım aralanarak bana bakan yüze odaklandı. Uzun, kıvrık kirpiklerle çevrili iri, kahverengi gözler bana bakıyordu. Gösteriden önce bana çiçekleri getiren genç, güzel Delphine’di bu... Gisèle’in cesedini bulan ilk kişi.

“Ben... bilmiyorum. Neredeyim?” diye sordum.

“Soyunma odasında. Ne zamandır buradasın? Sabahki provayı kaçırdın. Jean-Pierre her yerde seni arıyordu.”

Aynanın üzerinde yanan ampuller gözlerimi kamaştırıyordu. Buraya nasıl gelmişim?

Oturur pozisyona geldim, genç dansçının korku dolu gözlerine baktım. Yaşananların hatırası beynimde âdeta bir film gibi oynuyordu. Kitapçı. Günce. Diğerleri. Madam Boucard. Ve dönme hissi.

Ondan sonrasını hatırlamıyordum. Bir şekilde *burada* uyanmışım.

Son seyahatimi irdelemeye fırsat bulamadan yaşlı kadının boğuk, sakinleştirici sesi bana seslendi.

Gizemler bırak gizemli kalsın. Bu alışıl gelmedik deneyimde onların da bir yeri olduğuna, yalnızca kontrol edebileceğin olaylara odaklanman gerektiğine, buraya geliş sebebinin başından beri bu olduğuna güven.

Onun koltuğunda oturduğum zaman ile kuliste uyanmam arasında olanlar tam bir gizemdi ve üstüne düşünmemeliydim. Ayrıca söyledikleri doğruysa çok zamanım yoktu. Değerli vaktimi kafa karışıklığım içinde debelenmeye harcayamazdım.

Ayak ucumdaki çöp kutusundan uzanan uzun, yeşil dalları görünce kan kırmızısı rengindeki gülleri ve yanında gelen kan dondurucu notu hatırladım. Delphine yanıma çömeldi, kibar ellerini hafifçe omzuma koydu.

“Geçen gece gelen güller. Kim gönderdi?” diye sordum.

Kızın gözleri kapıya doğru yöneldi. “Ben...emin değilim, Ruby. Kulisin kapısına yakın bir yere bırakılmışlardı. Sen iyi misin? Doktoru çağırayım mı?”

Sorularını zar zor duyuyordum. Tek düşünebildiğim notun Claudia’ya yazılmış olmasıydı.

Cevap bulabilmek, gerçekleri öğrenebilmek adına zavalılı kızın yüzünü inceledim. “Çiçeklerin benim için olduğunu nereden anladın?”

“Ne demek nereden anladın? Kartın üzerinde adın yazılıydı.”

“Benim adım mı yazılıydı?”

“Bence seni üst kata çıkaralım ve bir doktor çağıralım. Jean-Pierre’e hasta olduğunu söyledim.” Delphine’in

gözleri bir daha kapıya yöneldi. Bana söylemediği bir şey vardı.

“Hasta değilim,” diye tersledim. Omzuma koyduğu elini üstümden attım ve dikenli dalların içinde olduğu çöp kutusuna uzanarak notu aradım. Üzerinde açıkça *Claudia* yazıyordu. Güncedeki el yazısıyla aynı olduğundan da emindim.

Küçük, beyaz kağıdı göremeyince gülleri dal dal çöpten çıkarıp yere attım. Dikenlerin parmaklarımı parçalamasını, üstümün başımın kan olmasını umursamıyordum. Onu bulmalıyım.

“Ruby, sen ne yapıyorsun?”

Nihayet küçük çöp kutusunun en dibinde aradığımı buldum.

Kendim bakmadan zarfı genç kızın yüzüne doğru fırlattım. “Şimdi bana gerçeği söyle. Bu çiçeklerin benim için olduğunu nereden anladın? Onları sana kim verdi?”

Delphine kaşlarını çattı, alnında ince çizgiler belirdi. “Sen neden bahsediyorsun, Ruby? Zarfın üzerinde adın yazıyor.”

Zarfı benden tarafa çevirdi, üzerinde apaçık *Ruby* yazıyordu.

Ama bu imkansızdı. Uydurmadığımdan emin olmak için gözlerimi kırıştırdım. Ne kadar kırparsam kırpayım isim değişmiyordu.

Ruby.

Benim için –*Claudia* için– yazılan notu bulmak için bir defa daha çöp kutusunu karıştırdım.

Ancak çöpün içinden üzerinde *Kim olduğunu biliyorum* yazan notu okuduğumdan emin olsam da iki tarafı da boş bir kağıt parçası çıkmıştı. Yazı silinmişti.

Tıpkı kitapçıdaki satış görevlisi günceye baktığında içindeki tüm yazıların silinmiş olması gibi.

Anlaşılan yalnız başıma kaldığım zaman yazıları okuyabiliyordum. Ya öyleydi ya da çöp kutusu sandığımdan daha derindi.

Dönüp Delphine'e baktım. Parlak kahverengi gözlerindeki bakış bana Gisèle'i bulduğu geceyi anımsatmıştı.

"Benden gizlediğin ne, Delphine? Gülleri bana kimin gönderdiğini biliyor musun? Gisèle'i kimin öldürdüğünü biliyor musun?"

Yerden fırlarcasına kalktı, iyi olup olmayışımı ilgilendirmeyen bir anda. Hızla ayağa kalktım ve kaçmasına engel olmak için sıksa kolundan yakaladım.

"Gözlerinde görebiliyorum. Korkuyorsun. Bir şey biliyorsun. Bunu kim yapıyor Delphine, söyle bana."

Uzun kirpiklerinin diplerinde yaşlar belirdi, dudaklarını ısırdı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum Ruby. Gisèle'i senden hemen önce buldum. Onu kim öldürdü bilmiyorum, sana gülleri getireni de bilmiyorum." Kolunu sertçe çekti. "Üzgünüm ama gitmem gerek."

Sesinin tonundaki, gözlerindeki, dolgun dudaklarındaki bir şey bana tanıdık gelmişti. Fakat bu yaşamdan değildi. Claudia olarak tanıdığım birini hatırlatıyordu bana. Nasıl olabilirdi ki?

"Ruby bana neden öyle bakıyorsun? Sorun ne?"

"Delphine soyadın ne?"

Bana cevap vermeden kapıya yöneldi.

"Lütfen bana soyadını söyle," diye seslendim.

Kapının eşiğinde durdu, gözünden süzülen bir damla yaşı sildi. "Soyadımı zaten biliyorsun, Ruby. Marceau."

Düşmemek için duvara dayandım. Édouard'ın stüdyoda söylediği kelimeler zihnimde yankılanarak kafamı karıştırdı.

Paris'te büyürken bana dans etmeyi annem öğretmişti. Ellili yıllarda ünlü Latin Quartier bölgesinde dansçıydı.

Marceau. Édouard Marceau.

Çıkık elmacık kemikleri, büyüleyici gülümsemesi, dolgun dudakları.

Delphine, Édouard'ın annesiydi.

Son edindiğim bilgiyle ne yapacağımı bilemeyerek titrek bir nefes aldım. Yere doğru eğildim, zarfı ve notu aldım.

Ne göreceğimi bekliyor olsam da az önce Ruby yazan yerde Claudia yazdığını görmek tüylerimi diken diken etmişti. Beyaz, kare not kâğıdının içinde de aynı kırmızı el yazısıyla dün gece gördüklerim yazılıydı. Biri benim kim olduğumu biliyordu.

Nasıl? Bu nasıl olabiliyordu? Ben kağıda baktığımda bunları görebiliyorken başka biri –mesela Édouard'ın genç annesi– baktığında yazılar siliniyordu. Bu nasıl oluyordu.

Bırak gizemler gizemli kalsın.

Korkudan felç geçirebileceğimden endişelensem de birkaç adım ötedeki sandalyenin altında duran çantama uzandım. İçindekileri inceledikten sonra tabancanın hâlâ yerinde olduğunu fark ettim. Daha da önemlisi Madam Bouchard mor renkli günceyi de bana bırakmıştı.

Son sayfayı açtım ve güllerden çıkan not ile güncedeki el yazısını kıyasladım. Koyu kırmızı renkli mürekkep

aynıydı. El yazısı o kadar kalındı ki sanki kelimeler sayfadan yükseliyor gibiydi. Renk ve kalınlık dışında el yazısındaki üslup bile aynıydı.

Bu gülleri bana gönderen kişiyle günceyi yazan kişinin aynı olduğundan şüphe etmiyordum artık. Bu da sırf beni haklamak için birisinin Paris'e kadar geldiğini ve bu kişinin benim gerçek kimliğimi bildiğini gösteriyordu. Bu kişinin Thomas olabileceğinden endişelenirken onun benim Claudia olduğumu nereden bildiğini, kendi güncesine yazdığı notun benim gibi insanların –geçmiş yaşamlarına ulaşmak için zamanda yolculuk yapan insanların– hikâyeleriyle dolu olan bu mor günceye nasıl vardığını merak ettim.

Thomas'ı ya da onun farklı bir versiyonunu gelecekteki hayatımdan mı tanıyordum?

Delphine tüm bu yaşananlar hakkında ne biliyordu? Bir şey gizlediği çok belliydi.

Acaba Véronique olabilir miydi? Ya da François Lefevre'nin kıskanç karısı?

Günceyi bir kere daha okudum, beni en çok korkutan kısımda durdum.

*O küçük sürtük en başta benim olan şeyi bu sefer
çalamayacak. Onu ve geleceğimi çalamayacak.*

Bundan eminim.

Mümkün müydü bilmiyorum ama bunu her kim yazdıysa iki hayatımda da benden nefret ediyordu. Gerçi şu durumda imkânsız bir şey var mıydı? Başka biri baktığında kelimeleri kaybolan bir günce okuyordum. Beni ve günceyi bilen, büyü bir şekilde oraya çıkan kahveler içen ve beni

Édouard'ın genç annesinin bulduğu soyunma odasına gönderebilen bir kadınla üç defa karşılaşmıştım. Buraya nasıl geldiğim hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Neyin imkânlı, neyin imkânsız olacağına ben mi karar verecektim?

Diğer çoğu problemin yanı sıra asıl olan, parçaları birleştirirken daha da kafamın karışmış olmasıydı. Benimle beraber buraya gelen kişiden bir adım daha önde olmaya çalışıyordum. Eğer gönderdiği mesajı yanlış okumuyorsam bu kişi benim ölmemi istiyordu.

O kişi Thomas ya da başka bir şüpheli olsun ya da olmasın, kuliste bir başıma oturarak yeni bilgilere ulaşamazdım. Ayrıca Antoine birazdan buraya gelecekti, onu kaçırmamalıydım. Şu hayatta ona karşı beslediğim duygular dışında emin olduğum hiçbir şey yoktu. Sadece onu düşünmek bile midemde keleklerin uçuşmasına, yanaklarımın, ellerimin ve ayaklarımın titremesine sebep oluyordu. Kör kütük âşık olmuştum. Ona geçmiş yaşam zimbirtısından bahsedemiyor olsam da yüzünü görmek bile bana umut veriyordu.

Notu ve zarfı güncenin içine koydum. Günceye sadece dokunmak bile hâlâ parmaklarımı titretiyordu. Tabancanın yanına yerleştirdim, kulisin kapısını açtım ve kimse görmesin, Jean-Pierre ile uğraşmak zorunda kalmayayım diye fark ettirmeden sahnenin arkasına geçtim. Jean-Pierre'in oyunlarına ayıracak vaktim yoktu.

Ancak soyunma odasından çıkar çıkmaz uzun bacaklı bir grup dansçının aceleyle koşuşturduğunu, aralarındaki fısıldaşmaları susturduklarını fark ettim. Kızların arasından ilerleyip ileride Jean-Pierre'i başını iki yana sallayarak homurdanırken görünce göğsüme doğru rahatsız edici bir his

yükseldi. Kiminle konuştuğunu göreyim diye birkaç adım sola kayınca Dedektif Duval'i gördüm.

Ayakkabımın topuğunda dönerek merdivene doğru yöneldim. Buradan bir an önce uzaklaşmalıyım. Az önce hissettiğim, beni yüzüstü düşürtecek kadar şiddetli sersemliğe rağmen korkuluklara tutunarak hızla apartman daireme çıktım.

Tabancayı saklamalıyım.

İçeri girdiğim. Kapıyı kilitlerken kapının altından bir not atıldığını fark ettim.

Ruby,

Geldim ama yoktun. Gelince lütfen bana hastaneden ulaş. İyi olduğundan emin olmak istiyorum.

Je ne cesse pas de penser à toi,

Antoine

“Ben de seni düşünmeden duramıyorum,” diye fısıldadım.

Telefona koştum. Ancak ahizeyi elime alır almaz sertçe vurulan kapının sesiyle ürkerek elimdeki telefon ahizesini düşürüverdim.

“Matmazel Kerrigan.” Dedektif Duval'in aksanlı sesi kapıyı döven yumrukların arasından işitilebiliyordu. “Kapıyı açın.”

Nabızım o kadar şiddetlenmişti ki kalbimin atışını şakaklarımda hissedebiliyordum. Girişteki dolabın içine çantamı

koydum, ardından ısrarla çalınan kapıya doğru ilerledim. Ancak tam tokmağa uzanmıştım ki donakaldım.

Ya buraya Gisèle ve François'nın cinayetlerine ilişkin cevaplayamayacağım başka sorular sormak için gelmişse? Daha da kötüsü, ya buraya beni bu cinayetten ya da cinayetlerden ötürü tutuklamak için gelmişse?

Gözlerimi kapadım, güçlkle yutkundum. Geliş nedeni her ne olursa olsun yüzleşmek zorundaydım.

Dedektifi içeri aldım. Uzun adımlarla yanımdan geçti. Siyah şapkasını mutfak masasına koyduktan sonra sandalyeye oturdu. Ona katılmam için başıyla işaret etti ve ceketinin iç cebindeki bir şeye uzandı.

En azından henüz kelepçelenmemiştim. Elimden geldiğince sorularına cevap verecektim. Belki ben de ona Thomas Riley ya da François'nın karısı hakkında sorular sorabilirdim.

Ancak Dedektif Duval'in masaya doğru uzattığı fotoğrafı görünce düşüncelerim bir anda kesiliverdi.

Kristal mavi renkli gözler. Sarı saçlar. Beyaz dişler.

Robert Maxwell, gelecekteki büyükbabam.

"Mösyö Maxwell'le beraber kulüpten ayrıldıktan sonra ne oldu?" diye sordu dedektif.

"Neden? Ona bir şey mi oldu? Robert iyi mi?" Ellerimle masadan destek alarak ayakta durmaya çalıştım. Altımdaki dünyanın parçalanarak yok olmadığından emin olmak istiyordum. Bana Robert'ın fotoğrafını göstermesinin tek nedeni kötü bir şey olmasıydı.

"Lütfen soruya cevap verin, matmazel."

"Robert'la beraber kulüpten çıktım, sonra da o gitti."

"Nereye gitti?"

Kalbim çarpmaya başladı, düşüncelerim geçen geceye döndü. Onu işleri yoluna koysun diye Titine'in apartman dairesine göndermiştim. Oraya giderken başına bir şey mi gelmişti? Oraya varabilmiş miydi?

“Matmazel, lütfen.”

“Nereye gittiğini bilmiyorum. Oteline herhâlde.”

Dedektif Duval kaşını kaldırdı, gözlerinin etrafındaki çizgiler son üç günün onun için ne kadar yorucu geçtiğini belirtiyordu. Ama umurumda değildi. Neler olduğunu öğrenmeliydim. Güvenli olduğundan emin olmadıkça Titine'in adını veremezdim.

“Lütfen dedektif. Bana neler olduğunu anlatın.”

“Robert Maxwell'in cesedi bu sabah Seine Nehri'nde bulundu. Göğsünden vurulmuş.”

Robert'ın fotoğraftaki güzel gülümsemesine bakarken nefes almaya çalıştım... Annemin gülüşü karşımdaydı sanki. Ama yapamadım. Nefes alamadım.

“Robert... öldürüldü mü?” Dudaklarımdan yalnızca bu kelimeler dökülüvermişti. Ellerimi kalbimin üstüne kapadım, oda etrafımda hızla dönüyordu.

“Evet, doğru. Duyduğuma göre dün gece Mösyö Maxwell'e özel bir gösteriye çıkmışsınız, doğru mu?”

Gözlerimi fotoğraftan zorla çektim. Dedektifin ağzından çıkan kelimeleri zar zor işitiyordum. Annem *bu yüzden* babasının kim olduğunu asla bilemedi. O öldürüldü. Ve ben buradaydım. Buna engel olabilirdim. Eğer...

“Matmazel Kerrigan, lütfen soruyu yanıtlayın.”

“Ben... özür dilerim. Ben sadece...”

“Matmazel Kerrigan, geçen gece Mösyö Maxwell’e özel bir gösteri düzenlediniz mi?”

“Evet,” diye tersledim. “Evet, doğru.”

“Ve, eğer doğru anladıysam, gösteriden *fazlası* da varmış. Doğru mu?”

“Hayır, dedektif. Bu kısım doğru değil,” dedim boğazıma yükselen düğüme engel olmaya çalışarak.

Başımı eğip fotoğrafa bir kere daha baktım. Robert’ın yakışıklı yüzünde annemden izler gördüm; annemin gülüşü, gözleri, gamzeleri. Yaşananlar o kadar korkunçtu ki kabullenemiyordum bile. Neden *bunları* yaşamak için bu hayata geri gönderilmiştim ki? Kötü olayların olmasına engel olamayacaksam burada olmamın ne anlamı vardı? Büyükanneimin bekar bir anne olmasının sebebi buydu. Çünkü ona bebeğinin babasıyla bir hayat kurma şansı tanınmamıştı.

Ancak o sırada aklıma dehşet verici bir düşünce geldi. Madam Bouchard’ın bana daha bu sabah söylediği sözleri hatırladım.

Buraya bir olayı değiştirmek için gönderildin. Gelişinin esas sebebi bu.

Ya Robert’ın cinayeti değiştirmem gereken olaysa? Bunun yaşanmasına en başından engel olabilir miydim? Kaderi değiştirmede başarısız mı olmuşum? Sonuçlar önceki seferden daha mı ağır olacaktı?

“Nasıl oldu?” diye homurdandım. “Kim yaptı?”

“Tüm şüphelileri sorgulamadan bu cinayetin detaylarını kimseyle paylaşamam.” Dudaklarının kenarları kıvrıldı. Yüzündeki ifade amansız ve sertti. “Baştan başlayalım. Madem Mösyö Maxwell ile bir randevunuz yoktu, o zaman

ona neden kapaıya kadar eşlik ettiniz? Onu nereye götürüyordunuz?” Eğer dedektife Robert’ı Titine’e gönderdiğimi söylersem bütün oklar genç büyükanneme çevrilecekti. Bunu ona yapamazdım. Zaten haberi alınca yeterince yıkılacaktı. Robert’ın cinayetiyle suçlanmak isteyeceğı son şey olurdu.

“Robert beni bir sonraki filminde oynatmayı düşünüyordu. Sana daha önce de söylediğim gibi ayrıntıları konuşabilelim diye kulübün dışına çıktık. Ardından gitti. Sanırım oteline dönüyordu. Onu en son o zaman gördüm.”

Dedektif Duval ukala bir gülümseme takındı, fotoğrafı aldı ve cebine geri koydu. “Anlatın bakalım, bir haftada üç cinayetle bu kadar yakından bağlantılı olmayı nasıl başarıyorsunuz? Bunların hiçbirisiyle ilginiz olmadığına inanmamı mı bekliyorsunuz?”

Üç cinayet. Tam bir kâbustu.

Ancak korkumu belli edemezdım. Beni daha şüpheli gösterirdi.

“Ben masumum Dedektif Duval. Korkarım ki avukatım olmadan sorularınıza daha fazla cevap vermeyeceğim.”

Dudaklarından boğuk, alaycı bir kıkırdama kaçırıldı. “Peki, bir avukata verecek parayı nasıl temin ettiniz? Sadece bu kulüpte dans ederek iyi para kazandığınızı sanmıyorum. Bay Lefevre ve May Maxwell de öldü. Hizmetiniz karşılığında size para ödemek isteyen başka adamlar da olmalı.”

Ciddi miydi bu adam?

Yüzündeki ukala gülümsemeye bakınca ciddi olduğunu anladım.

“Evimden gitmenizi isteyeceğim Dedektif Duval. Daha önce de söyledim, avukatım gelince sizinle görüşürüm.” Ruby’nin bir avukatı olmadığına emindim ama

buna sonra karar verecektim. Beni tutuklayabilecek olan bu adama başka bir şey söyleyemezdim.

“Kendi ülkenizde işler böyle yürüyor olabilir Matmazel Kerrigan. Ancak Fransa’da öyle olmuyor.” Dedektif Duval masadan kalktı, gözleriyle etrafı inceledi ve odanın ilerisindeki bir şeye odaklandı.

“Size dün verdiğim isimleri inceleyebildiniz mi? Thomas Riley? François Lefevre’nin karısının nerede olduğunu öğrendiniz mi?” diye sorsam da Dedektif Duval beni dinlemiyordu.

Bakışlarını takip ederken yarı yolda parlak bir şey gözüme ilişti. Az önce çantamı koyduğum dolabın kapağı aralanmıştı. Yerde namlusu bizden tarafı gösteren tabanca duruyordu.

Lanet olsun.

Çantamı dolaba koyunca kayıp yere düşmüş olmalıydı. Neden daha dikkatli olmamıştım ki?

Dedektif masadan kalktı, salon boyu yürüdü. Adımları uzun ve kararlıydı.

“Affedersiniz, ne yapıyo...” diye konuşmaya başlasam da Dedektif Duval kanepenin üzerinde duran siyah paltoyu eline alınca sustum.

Bu şık ceket Robert’a aitti. Ona kulübün dışına kadar eşlik ettiğim gece bana paltosunu ödünç vermişti. Ben de bu sabah hiç düşünmeden paltoyu kanepenin üstüne koymuştum.

“Ne yaptığınızı sanıyorsunuz siz?” diye dedektifin üstüne yürüdüm. “Öylece eşyalarımı karıştıramazsınız, arama emriniz var mı?”

“Mösyö Maxwell dün gece paltosuz bulundu. Paris’te yaşanan soğuk havaları düşününce kulağa garip geliyor.”

Paltoya uzansam da dedektif benden atik davrandı. Göğüs cebine uzandı ve küçük, beyaz bir kağıt parçası çıkardı.

“Robert Maxwell. Film yapımcısı. Hollywood, California,” diye sesli okudu elindeki kartviziti.

“Dün gece dışarıda konuşurken Robert bana paltosunu verdi,” dedim yanaklarımın kızardığını hissederek. Bu adamı bir an önce dışarı çıkarmalıydım. “Söylediğim gibi, Robert’ın öldürüldüğünden haberim yoktu. Beni bir sonraki filminde oynatacaktı. Ona neden zarar vermek isteyeyim?”

Dedektif paltoyu aldı ve yüzünü yüzüme yaklaştırdı. “Bu ifadenizi doğrulayacak tanığınız var mı?”

Antoine’in bedenimi saran elleri, dudaklarımdaki dudakları ve birbirimizin kollarında uyuyuşumuz geçti sersemlemiş aklımdan. İfademi doğrulardı. Bundan emindim.

“Evet, Antoine Richard ile beraberdim.”

Dedektif kaşlarını kaldırdı. “Gisèle Richard’ın ağabeyi, doktor olan?”

Evet anlamında başımı salladım.

“Enteresan. Peki Bay Richard ile görüşürsem, onun da bana aynı hikâyeyi anlatacağından emin misiniz?”

“Evet, dedektif. Robert gittikten sonra Antoine ile buluştum. Onun dairesine gittik.”

“Anlıyorum. O da müşterilerinizden mi?”

“Hayır, öyle değil. Gisèle’in ölümünden bu yana yakınlaştık. Daha önce de dediğim gibi Gisèle benim en yakın arkadaşlarımdan bir tanesiydi.”

Dedektif Duval gözlerini kısarak bana baktı. “Soruşturmalar devam ettikçe Paris’ten ayrılamazsınız. Kısa süre içinde irtibat kurarım.”

Robert'ın paltosunu aldı, içeriyi son defa inceledi. Nabzım âdeta kulaklarımda atıyor, kendimi bayılacakmış gibi hissetmememe sebep oluyordu.

Tanrım, lütfen tabancayı görmesin. Lütfen.

Dedektif Duval başını iki yana sallayıp kapıya yönelince derin bir nefes aldım. Paçayı kurtarmıştım. Şimdilik.

“Dedektif Duval, bir şey daha var. Thomas Riley hakkında bir şey bulabildiniz mi? Ya da François'nun karısı hakkında?”

“New York'ta adı Thomas Riley olan yüzlerce insan var. Bayan Lefevre de ölen kocasının yasını tutuyor. Ne dikkatimi dağıtmanıza ne de yalanlarınıza ayıracak vaktim var, matmazel.”

Dedektif gittikten sonra kapıyı kilitleyip kendimi koltuğa bıraktım. Başım fena hâlde zonkluyordu. Nasıl olmuştu tüm bunlar? Thomas acaba Robert'ı öldürebilir miydi? Görevimi başaramamış mıydım? Neden bu dedektif cinayetlerle ilgim olduğuna kafayı takmıştı?

Gözümden akan bir damla yaş yanağıma doğru süzülürken Titine'in sevdiği, birlikte çocuk yaptığı ve *bu yüzden* annemin babasını hiç tanımadığını düşünüyordum.

Gözümü sildim. Burada oturup neler olabileceğini ya da değiştirmem gereken şeyi düşünerek vakit harcayamazdım.

Robert ölmüştü. Büyükbabam öldürülmüştü. Ve neler olduğunu anlamaz, bunu kimin yaptığını bulmazsam bir sonraki kurban ben olacaktım.

Yirmi Altıncı Bölüm

Titine'in kapısına vurduğum an bir kramp hissiyle keyfim kaçtı. Kapıyı üçüncü defa vurduktan sonra başımı duvara yasladım ve nefes almaya çalıştım. Hayatımda hiç bu kadar hızlı koşmamıştım. Titine'in yanında olmam gerektiğini biliyordum. Robert'a ne olduğunu öğrenmiş olmalıydı, iyi olduğundan emin olmalıyım.

Ancak kapıyı açan yoktu. Nerede olabilirdi?

"Titine! Lütfen kapıyı aç. Benim, Ruby."

Eski Paris apartmanının merdiven boşluğundan yükselen gürültüyü duymazlıktan gelerek kulağımı Titine'in kapısına yasladım. Tam vazgeçecektim ki kapının tokmağı dönüverdi.

Karşımda büyükannemin gençliği duruyordu. Gözleri kızarmış ve şişmişti, gözündeki rimel yanaklarına akmıştı.

"Titine, ne bilip bilmediğinden emin değilim ama dün gece Robert'la birlikte olmadım, bana inanmalısın. Onu sevdiğini biliyorum. Böyle bir şeyi sana yapamam."

"Tüm gece neredeydi o zaman?" diye sordu, sesi buz gibiydi âdeta. "Neden beni görmeye gelmedi?"

Henüz bilmiyordu.

“Titine, içeri girebilir miyim?” Kötü haberi ona ben vereceğim için midem kasılıyordu. Aksi yöne koşup hiçbir şey yaşanmamış gibi davranmak istedim. Gözümün önünde kalbinin kırılmasına izin veremezdim.

“Hayır, Robert’ın dün gece nerede olduğunu söylemeden içeri giremezsin. Seninleydi. Öyle olduğunu biliyorum.”

“Benimle değildi, Titine. Seninle olmak istedi. Bir yanlış anlaşılma oldu. Jean-Pierre ona kulübün en güzel kızıyla birlikte olma sözü vermiş, Robert da o kızı sen sanmış. Geceyi benimle geçirmeyi hiç düşünmedi bile. Benimle sadece film hakkında konuştu.”

Titine’in şiş gözlerinde bir umut parıltısı belirdi. “Gerçekten mi?”

Evet anlamında başımı salladım. “İçeri girebilir miyim Titine? Seninle konuşmam gerek.”

Biraz rahatlamıştı, içeri girmeme izin verdi. Daireye girer girmez burnuma lavanta kokulu parfümü geldi. Gisèle ve Titine ile gösteriden sonra buraya gelip şarap içtiğimizi, Véronique’in dedikodusunu yaptığımızı ve izleyiciler arasındaki yakışıklı erkeklerden bahsettiğimizi hatırladım.

Ancak Titine’in usul, titrek sesini duyunca bir şey daha hatırladım. Daha önce de burada durmuş, ona aynı haberi vermiştim. Robert’ın ölüm haberi vermenin yarattığı acı, yaşadıklarımın kıyaslanamayacak kadar büyük olmuştu.

“Ruby, ne oldu? Sorun ne?”

Karşısında dururken keder, kayıp ve üzüntü içinde olan hastalarına danışmanlık yapan Claudia’nın gücünü toplamaya çalıştım. Yapamıyordum. Hastalarım adına güçlü olabiliyordum çünkü onları tanı mıyordum. Babam öldükten

sonra ailem ve arkadaşlarımla –özellikle de erkeklerle– arama mesafe koymayı öğrenmişim. Kimseyi kalbi kırıldığında ya da öldüğünde yıkılacağım kadar sevmek istemedim.

Ancak Titine’in karşısında dururken artık *sadece* Claudia olmadığını fark ettim. Aynı zamanda Ruby’dim.

Titine’in elinden tutup onu kanepeye götürdüm. Kalbimde Ruby’nin gücüyle bu işin üstesinden gelebileceğime inanıyordum. Ruby parçalanmadan bu haberi verebilirdi.

“Titine, dün gece gösteriden sonra Robert’la konuştum. Bir yanlış anlaşılma yaşandığını anladım. O gece ona önemli bir şey söylediğini anlattı. Yanında olmak istediğini söyledi. Ona senin evine giden yolu gösterdim. O da seninle konuşmak üzere yola koyuldu.”

Titine’in yüreğimi delen yeşil gözlerinde söylenenleri anlayamadığını gösteren bir ifade vardı. “O zaman neden gelmedi?”

Titine’in diğer elini de tutarak gözlerinin içine baktım. “Bunu söylediğim için gerçekten çok üzgünüm, Titine. Ancak dün gece Robert’a bir şey olmuş. Haberini bu sabah aldım.”

Titine’in gözlerindeki tedirgin ifade daha da arttı. Minyon elleri ellerimi o kadar sıkı tutuyordu ki kontrolümü kaybedeceğimi düşündüm. Ama kaybetmedim. Kaybedemezdim. Onun için güçlü olmalıydım. Göğsü hıçkırıklarla yükselmeye başlayınca ona sarıldım. Az önce gözlerinde beliren umudun her bir parçası yok olup gitmişti.

Kendini geri çekip gözlerime bakıncaya kadar ona sarıldım.

“Nasıl? Nasıl oldu? Kim Robert’a zarar vermek istemiş olabilir?”

“Dedektif dedi ki...”

“Dedektif mi? Polisle mi konuştun?” Gözyaşlarıyla nemlenmiş gözleri aceleci bir edayla yüzümü inceliyordu.

“Evet. Dedektif Duval bu sabah bana geldi. Robert’la son görülen kişi ben olduğumdan beni sorguya çekti.”

Titine kolumu tuttu. “Ah, Tanrım. Onu biri öldürdü ve sen... sen muhtemelen o kişinin Thomas olduğunu düşündün. Polise de öyle söyledin. Değil mi?”

“Titine, bana Thomas’ın burada olamayacağını söyledin. Ama öyle olduğuna gerçekten inanıyorum. Robert’ın cinayetiyle, hatta François’nın ve Gisèle’in öldürülmesiyle de bir ilgisi olabilir.”

Titine’in yüzü o kadar kızardı ki neredeyse mor bir renge büründü. Hızla ayağa kalkıp kahve sehпасının üzerindeki kâğıtları dağıttı. “Hayır!” diye feryat etti, sesinde bir histeri tınısı vardı. “Thomas *burada* değil, Ruby. Sana söyledim, burada değil! Onun adını bir daha anma. Anladın mı? Asla anma!” Hızlı adımlarla içeride gezindi, pencere pervazında duran ve içinde ikimizin fotoğrafının olduğu çerçeveyi eline alıp bir hışımla yere attı.

“Titine!” diye ona koşsam da benden kaçarak etrafa hasar vermeye devam etti.

“Bunların hepsi senin hatan, Ruby. Eğer Robert’ı bana göndermeseydin başına hiçbir şey gelmeyecekti. Geceyi onunla geçirmeliydin. Herkesle yattığın gibi onunla da yatmalıydın. Şimdi karnımda çocuğumu taşıyorum. Onun çocuğunu, Ruby. Ne yapacağım? Onsuz ne yapacağım ben?”

Titine kollarıma yığıldı. Yaşadığı kaybın arkasından kedere kapılmıştı. Birlikte yavaşça yere yığıldık. “Şişşt. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Bunu atlatacaksın,” dedim başını okşayarak.

Ancak kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz Titine'in başı göğsüme düştü, kolları hareketsizleşti.

"Titine? Titine, uyan. Uyan!"

Bedeni âdeta bir bez bebek gibi hareketsiz kalmaya devam ediyordu.

Onu kucaklayarak kanepeye taşıdım. Elimi bacaklarının altından çektiğim an parmağıma bulaşan kırmızı, ipeksi sıvıyı fark ettim. Titine'in az önce uzandığı yere başımı çevirince ufak, kırmızı bir birikinti gördüm.

Aceleyle Titine'i yana çevirdim, sanki en büyük korkularım can bulmuştu.

Kanıyordu. Kanaması vardı.

Ve eğer acele etmezsem bebeğini kaybedecekti.

Yirmi Yedinci Bölüm

Sanki saatler geçmiş gibi hissettiren bir sürenin ardından Titine'in apartmanının aşağısından kulakları yırtan bir siren sesi duyuldu. Acil durum ekibinin gelmesi kapıldığı endişeyi dindirmiyordu. Genç büyükannemin iyi olduğundan ve karnındaki bebeğin –yani annemin– hayata tutunduğundan emin olana kadar rahat etmeyecektim.

Çünkü Titine ve bebeği olmazsa annemi, büyükannemi ve Claudia olacağım tüm geleceği kaybederdim.

Ve bunun olmasını reddediyordum.

Kapıyı çalmasına fırsat vermeden açtım ve sağlık ekibini kanepede yarı baygın yatan Titine'in yanına yönlendirdim. Ekip onu özenle sedyeye taşıırken, yerdeki kanı emmesi için koyduğum havluya baktım. Titine hastaneye zamanında yetiştirmese kaybolacak şeylere bakıyordum.

Ambulansta Titine'in yanında oturmuş, gevşemiş elini titreyen avucumun içine almıştım. Sağlık ekipleri yanımda hızla hareket ediyor, yaşam bulgularını test ediyor, ona serum bağlıyor, kanamayı durdurmak için ellerinden geleni yapıyor ve bana neler olduğu hakkında sorular

soruyorlardı. Konuşurken ne kendi sesimi duyabiliyor ne de onlarla Fransızca konuştuğumu fark ediyordum. Yine de onlara Titine'in hamileliği, cinayet, girdiği kriz ve kanama hakkında bilgi vermeyi başarabilmiştim.

Ekipler hikâyeyi dinledikten sonra Titine'in durumunu dengede tutmak için çalışmalara devam ettiler. Titine'in solgun yüzüne odaklanarak sessizliğe büründüm. Kızcağının teni ve burnunu kaplayan çilleri grinin mide bulandırıcı bir tonuna bürünmüştü. Kızıl bukleli saçları sedyeden aşağı dökülüyordu.

Elimi alnına koyarak dayanmasını istedim. Ona bebeğini bırakmamasını, güçlü durmasını söylemek istedim.

O an genç büyükannemin nabzının attığını, kalp atışlarının benimkiyle bir olduğunu hissettim. Ambulansın Paris sokaklarında hızla ilerleyişini, başımızın üzerinde öten siren seslerini bir anda fark etmez oluverdim.

Edouard'ın kollarında bayıldığım gece dans stüdyosunda büyükannemin Ruby'nin adını söylediğini hatırladım. Önceki hayatımda benim Ruby olduğumu ve yakın arkadaş olduğumuzu biliyor olmalıydı.

Ambulans için kalbi benimle beraber atmaya devam ederken ruhlarımız birleşiyormuş gibi hissettim. Sanki varlığımızın, zamanın, mekânın, geçmiş ve gelecekteki yaşantılarımızın arasında bir ayrım yoktu.

Onunla sessizce konuşabileceğimi biliyordum. Onunla iletişim kurabilirdim ve bunun mantıklı bir açıklaması olmasa da beni duyabileceğini biliyordum.

Titine'in elini tutup kalbimin üzerine koydum ve gözlerimi kapatarak ona güçlü olmak zorunda olduğunu söyledim. Ona bu bebeğe sahip çıkmasını çünkü günün birinde

Claudia adında bir torunun olacağını ve arkadaşlığımızın hiç bozulmayacağını anlattım. Aramızdaki bağın zaman testini geçeceğini, biraz daha dayanırsa her şeyin yoluna gireceğini söyledim.

Öyle olmalıydı.

Ambulans bir anda durdu. Sağlık ekibi Titine’i aceleyle benden uzaklaştırırken, buradaki varlığımın kaderi farklı bir gidişata sokmamış olmasını umut ediyordum. Ya davranışlarım yüzünden bunları yaşıyorsak? Ya yaptıklarım büyükannemi, annemi ve geleceğimi yok ettiyse?

Yaşlı kadın bana kaderi çoktan değiştirmeye başladığını söylemişti. Ya bu da benim hatamsa?

Başımı iki yana sallayarak gerçek dünyaya geri döndüm. Kötü senaryolar kurmaya gerek yoktu. Titine ve bebek iyi olacaktı. Öyle olmak zorundaydılar.

Titine’in yalnız kalmasını istemediğimden içeri girdim. Onu götürdükleri yere kadar takip edebilmeyi umuyordum. Ancak beyaz elbiseli, şapkalı bir hemşire ordusu tarafından durduruldu.

“İçeri giremezsiniz, hanımefendi. Durumu normale dönene kadar bekleme odasında kalınız.”

Fransızca kelimeler beynimde otomatik olarak ana dilime çevrilse de bekleme odasının mavi duvarlarına bakıp hastanenin ağır kokusunu solurken çok azı aklımda kalmıştı. İnanılmaz derecede tandık gelen damacana suyunu yudumladığımda az daha dengemi yitirecektim.

Buraya daha önce gelmiştim.

Eğer bu durum Titine’in başına ilk defa geldiyse, buraya daha önce de gelmiş olmalıydım.

Ancak hemşirenin yanına dönerken buraya başka bir amaç için geldiğimi anladım.

Antoine.

Bu hastanenin hangi hastane olduğunu öğrenmem gerekiyordu. Bu yüzden hemen Fransızca konuşmaya başladım. “*Excusez-moi, dans quel hôpital sommes-nous?*”

“*L’hôpital Hôtel-Dieu,*” diye cevap veren hemşire, duyduğum kelimenin benim için ne anlam ifade ettiğinden habersizdi.

Omzumun üzerinden teşekkür ederek *Yalnızca Hastalar ve Çalışanlar Girebilir* yazılı kapıdan içeri girdim. Ziyaretçi kabul edilmiyordu.

“Matmazel!” diye arkamdan bağırrsa da koridoru çoktan yarılamıştım. Titine ve bebeğini kurtarabileceğini bildiğim tek adama doğru emin adımlarla ilerledim.

“Ruby, burada ne işin var? İyi misin?” Antoine iri gözlerle bana baktı. Masasının üzerindeki bazı belgeleri toparlayarak üst çekmecesine yerleştirdi.

“Titine, burada... ve hamile. Lütfen, yardım et, Antoine.” Kafasını karıştırdığımı biliyordum ama üç kat merdiven tırmanıp tüm hastaneyi dolandıktan sonra ciğerlerim temiz hava için ağlar olmuştı. Fakat umurumda değildi. Antoine’in benimle gelmesi gerekiyordu.

Antoine masanın ön tarafına geçerek sıcak ellerini titreyen omuzlarıma koydu. “Ruby, ne oldu? Titine’in nesi var?”

“Açıklamaya vakit yok. Korkunç bir şey oldu ve Titine ile bebeğini kurtarabilecek tek kişi sensin. Hemen benimle gelmelisin.”

Antoine elimi tutup beni muayenehanesinden çıkardı.

Acile doğru koşarken ona mümkün olduğunca çok bilgi vermeye çalıştım. Titine'in hamileliğini, cinayeti ve Robert'ın öldüğünü öğrendikten sonra yaşadığı kanamayı anlattım. Antoine tek bir ayrıntıyı bile atlamadı. Acilde Titine'in odasını bulduktan sonra dönüp beni alnımdan öptü.

"Senin için Titine'le ilgileneceğim. Endişelenme." Elimi sıktı, ardından acilin kapısından içeri girerek beni koridor-da yalnız bıraktı. Geride sadece sersem zihnimi bulandıran anılar ve boş kalan ellerimdeki soğukluk vardı.

Duvara yaslanarak ayakta kalmaya çalışırken daha önce de burada durduğumu, yine bu kadar yalnız ve korkmuş hissettiğimi anımsadım. O anıyı daha net hatırlamaya çalıştım. Antoine acilden çıkıyor, Titine ile bebeğinin sağlıklı olduğunu ve her şeyin yoluna gireceğini söylüyordu. Ancak geleceği göremiyordum. İyi ya da kötü, göremiyordum. Sadece sıcak bir yaz günü yağan sağanak kadar dikkat çekici dejavular yaşıyordum. Göz ardı edemeyeceğim kadar gerçekçilerdi ancak sonrasında neler olduğunu göremeden kesiliveriyorlardı.

Hastanenin soğuk zeminine doğru kaydım. Kış soğuğu koridorda geziniyor, terlemiş ensemini ürpertiyordu. Birkaç gün önce buraya geldiğimden beri yaşananları düşündüm. Madam Bouchard'ın kaderden bahsedişini kafamı kurcalıyordu.

Daha önce kadere inanmazdım. Terapist olduğum hayatta insanlara ilişkilerini, kariyerlerini ya da hayatlarını geliştirecek mantıklı tavsiyelerde bulunurdum. Kadere ya da bize sunabileceklerine hiç imkân tanımazdım. Eğer iyi, düzgün kararlar veriliyorsa ve ilişkiler iletişim, şefkat ve

çaba ile destekleniyorsa olumlu sonuçlar alınırdı. Kadere inanmak, içgüdülerine güvenmek bırak bir yaşam felsefesi olmayı, dikkate bile alınacak şeyler değildi.

Ancak geçmişe döndüğüm günden beri yardım alabildiğim tek şey, denesem bile göz ardı edemediğim içgüdülerimdi. Durumun çılgınlığını açıklayacak bir neden yoktu. Burada hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

Yine de hem Claudia hem de Ruby olduğum hayatlarda büyükannemle kurduğum bağı düşününce bir şekilde mantıklıydı. Antoine'in yanında ne kadar harika hissettiğimi düşününce kadere inandığımı fark ettim. Onu sanki hep tanıyormuşum, sanki bir arada olmak ruhlarımızın yazısıymış gibi hissediyordum.

Anlayamıyordum. Açıklayamıyordum. Sadece bir anda inanmaya başlamıştım.

Eğer *bu* gidişatı kader yönetiyorsa, ondan ancak eskiyi yeniden yaşatıp büyükannemin hayatını kurtarmasını dileyebilirdim.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Bir saat sonra Antoine acil koğuşundan çıktı ve hemen yanıma geldi. Bacaklarımı göğsüme çekmiş, yerde öylece oturuyordum.

Kolunu tutarak ayağa kalkarken sanki tüm kanım çekildi. Kusma, bayılma ya da yere yığılma hissimi bastırdım. Titine iyi olacaktı. Olmalıydı.

“Titine nasıl?” diye sordum. “Ya bebek?”

“Titine’in durumu şu an sabit. Kanamayı durdurduk. Bebeğin kalp atışları da normale döndü. Önümüzdeki günlerde ciddi bir durum olup olmadığından emin olmak için birkaç test ve görüntüleme yapacağız. Bu kadar güçlü tepkiler bebeğin üzerinde stres yaratabilir, büyük komplikasyonlara sebep olabilir. İyi olduklarından emin olmak için elimizden gelen her şeyi yapacağız ama ne yazık ki sana garanti veremem.”

“Yani ikisinin de başaramama ihtimalinin olduğunu mu söylüyorsun?” Gözlerim dolmaya başlamıştı.

Antoine birkaç kez gözünü kırpsa da bakışları değişmemişti. “İkisinin de bunu atlatabilmesi için elimden gelen her şeyi yapacağım, Ruby. Senin için zor olduğunu biliyorum ancak lütfen endişelenmemeye çalış. Arkadaşın iyi ellerde.”

Kendimi Antoine'ın kollarına bıraktım. Güçlü kucağı benim için sahip olabileceğimden çok daha büyük bir teselli kaynağıydı.

“Çok teşekkür ederim, Antoine. Çok teşekkür ederim.”

Çenemi kaldırdı ve gözümden yanağıma süzülen yaşı sildi. “Bana gelmen akıllıcaydı. Acildeki doktorun bu alanda çok deneyimi yokmuş. Beni nasıl buldun?”

“Ah... Hemşirelerden birine sordum, sonra da içgüdülerimi takip ettim.”

Antoine kaşını kaldırdı, içimi eriten gri gözleriyle bana aynı geçen geceki gibi bakıyordu. Elmacık kemiğimin üzerinde parmağını gezdirdi, yüzüme düşen bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Daha önce senin gibi birini tanımadım, Ruby. Tanımayacağımı da biliyorum.”

Antoine beni alnımdan öperken bu acı duruma rağmen dudaklarımın rahatladığını, hatta gülümsediğini hissettim.

“Onu görebilir miyim?” diye sordum, Antoine önce yanağıma, sonra da dudağımın köşesini öperken.

“Evet. Hâlâ yorgun ama seni görmek iyi gelecektir.”

“Tekrar teşekkür ederim, Antoine. Onu kurtardın. Çok teşekkür ederim.”

Antoine kolumu sıvazlayarak beni genç büyükanne-min uzandığı sedyenin olduğu beyaz bir odaya götürdü. Titine'in kollarında serum tüpleri vardı. Yanındaki makineden düzenli aralıklarla çıkan *bip* sesi odayı dolduruyordu.

Antoine, “Ben dışarıda bekliyor olacağım,” diyerek elimi sıktı ve beni Titine'le yalnız bıraktı.

Titine'in yanı başına yürüyüp çantamı yere koydum ve yanındaki sandalyeye oturdum. Şiş gözleri ve soluk teni beni endişelendiriyor, olabileceklerin en kötüsünden korkmama sebep oluyordu.

Ancak hayattaydı. Hâlâ buradaydı, nefes alıyordu. Be-beğin de kalbi atıyordu. Annemin kalbi atıyordu.

Titine'in elini tutup minyon göğsünün inip kalkışını seyrettim. Nefesi dudaklarından ince ince çıkıyordu. Göz kapakları titreyerek açıldı ve kapandı.

Daha önce de buraya geldiğimi, aynı sebepten ötürü Titine'in elini tuttuğumu hatırlıyordum. Kulaklarıma Madam Bouchard'ın sesi geldi.

Bazı olaylar sana ne kadar olumsuz görünürse görünsün yaşanması için tasarlanmıştır Ancak bir tanesi var ki onu değiştirmen gerekiyor.

İçgüdülerini dinlersen o sebebin nerede, ne zaman gerçekleşeceğini bulursun. Yapman gerekenleri gerçekleştirsin. Mantiğının önüne geçmesine izin verme. Sadece içgüdülerini dinle, böylece başaracaksın.

Bir defa daha Titine'in nabzının benimle beraber attığını; bedenlerimizin, kalplerimizin, ruhlarımızın birbirlerine eşlendiğini hissettim.

İşte o zaman düzeltmem gereken olayın bu *olmadığından* emin oldum. Robert'ın ölümü her ne kadar zamansız, ne kadar korkunç olursa olsun ve büyükannemin, annemin ve benim geleceğimiz için ne ifade ederse etsin beklediğim olay bu *değildi*.

Çünkü geçen gece verdiğim kararları düşününce doğru şeyi yaptığımdan emindim. Jean-Pierre'in sebep olduğu yanlış anlaşılmayı düzeltmiş, açıklama yapsın diye Robert'ı sevdiği kadına, Titine'e göndermiştim.

İçgüdülerimi takip ettim. O an Robert'ın başına gelecekleri kimse bilemezdi. Ölümünü kabullenmek istemeyişim,

ölümü için kendimi suçlamak ve başarmam gerekeni başaramadığımı düşünmek kadar kolaydı. Ancak benim hatam değildi, biliyordum. Bu, o olay değildi.

Madam Bouchard'ın kelimeleri zihnimde yankılanmaya devam ediyor, nihayet bir anlam ifade etmeye başlıyorlardı. Ruby olarak gözlerimi açtığımdan beri ilk defa bu hayatta olmamın büyük bir önem taşıdığından emin oldum. Beni bekleyen şeyin ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim olmasa da gönderilme sebepimi henüz başarmadığımanın farkındaydım.

"Ruby." Titine'in elimi hafifçe sıkarken çıkan boğuk fısıltısı düşüncelerimi dağıtıverdi.

"Titine, uyandın," diyerek ona gülümsedim. Hayatta olduğu için içimde yoğun bir minnet duygusu kabarmıştı. İyi olacaktı. Olacağını biliyordum.

"Bebek?" diye sorarken gözlerindeki korku çok barizdi.

"Bebek iyi, Titine. Sen de iyi olacaksın. Ciddi bir şey olup olmadığından emin olmak için birkaç test yapacaklar. Ancak Antoine sadece bir şok atlattığını düşünüyor."

Yüzündeki intikam dolu acı ifade geri döndü. Bir an için neler olduğunu, Robert'ın öldüğünü unutmuş olmalıydı.

Hiçbir şey söylemesine fırsat tanımadan eğilerek onu kucakladım. "Çok üzgünüm, Titine. Çok üzgünüm."

Başını omzuma yasladı, titreyen parmakları ve narin tırnaklarıyla kolumu tuttu. "Ne yapacağım ben?" diye fısıldadı. "Bu bebeği kendi başıma yetiştiremem, Ruby. Yapamam."

Kendimi geri çekerek ellerimi omuzlarına koydum. "Yapabilirsin, Titine. Muhteşem bir anne olacaksın."

“Hayır, Ruby. Yanılıyorsun. Korkunç bir anne olurum. Çocuğum olmasını hiç istemedim. Ben bir dansçıyım. İçki içmeyi, geç saate kadar oturmayı seviyorum. Paris’te, ufak apartman dairemde yaşamayı seviyorum. Birinin bakımı hakkında endişelenmek istemiyorum...” diyerek sustu, yeşil gözlerinde her zamanki parıltı yoktu. Enerjisi sanki bir anlığına donmuştu. “Bu bebeği doğurup Amerika’daki annelerin yanına göndereceğim. Bugüne kadar *benim* yaptığım hiçbir şeyle gurur duymadılar. Belki bu sefer başka biriyle gurur duyarlar.”

Titine’e baktım. Kelimelerim boğazıma takılmış, âdeta konuşamaz olmuştum. Demek *böyle* olmuştu. Titine bebeğini annesiyle babasına vermişti. Annem büyükannem Martine tarafından değil, Amerika’da *onlar* tarafından yetiştirilmişti. Annem ve büyükannemin aralarının hiçbir zaman iyi olmamasına şaşırılmamak gerekiyordu. Annemin diğer annelerin sahip olduğu sıcaklığa sahip olmamasına, babam öldükten sonra beni kolayca terk edebilmesine şaşırılmamak gerekiyordu.

Çünkü kendi annesi onu terk etmişti.

Ve bunun olmasına bir kez daha izin veremezdim.

“Titine, dinle beni. Bebeği *kendin* büyüttmelisin. Bu şartlar altında hiç de kolay görünmediğini biliyorum. Tüm dünyanın başına yıkılıyor gibi görünüyor olabilir. Ama ben senin yanındayım, sana yardım ederim. Kızını veremezsin, Titine. Vermeyeceğine söz ver.”

Titine’in yeşil gözlerinde hafif bir ışıltı belirdi. “Ruby?”

“Efendim?”

“Kız olduğunu nereden biliyorsun?”

Ona gülümserken gözlerimin dolduğunu hissettim. “Biliyorum işte. Bana bu konuda güvenebilirsin. Annesine ihtiyacı olacak. Sen onun hayatındaki en önemli insan olacaksın. Onu terk edemezsin.”

“İyi de bakımını nasıl üstleneceğim? Kulüpte kazandığım la kendim zor geçiniyorum, çocuğa bakamam. Ayrıca geceleri çalışıyorum. Kulüpte olduğumuz zamanlar ona kim bakacak?”

“Nasıl olur, bilmiyorum. Ama yoluna gireceğine inanmak zorundasın, Titine. Aksi hâlde bebeği annelere vereceksin. Onu onlar yetiştirecekler ve bir gün çocuk sahibi olmak için kendini hazır hissettiğinde seni tanımayan, onu sevdiğine inanmayan biri olacak. Seni tanıyorum, Titine. Bundan pişmanlık duyacaksın.”

Titine’in yanağından bir damla yaş süzüldü. Elimi sıktı. “Teşekkür ederim, Ruby. Yanımda olduğun için teşekkür ederim. Söylediklerim için özür dilerim. Robert’ın başına gelenler senin hatan değildi. O sözleri söylemeye hakkım yoktu. Sen benim en yakın arkadaşımsın. Ailemsin. Sensiz bugün olduğum insan olmazdım.”

Titine’in diğer elini de elime aldım. Nabızlarımızın hâlâ bir attığını hissederek ona gülümsedim. “Sen de benim en yakın arkadaşımsın, Titine. *Her zaman* da öyle olacaksın. Tüm bunları atlatacaksın. Sana söz veriyorum, iyi olacaksın.”

Titine’in göz kapakları ağırlaşmaya başladı. Gözlerini çevreleyen ince çizgilerdeki yorgunluğu ve bezginliği fark ettim.

“Sen dinlen,” dedim yanağındaki son gözyaşını da silerek.

Ancak gözlerini kapatmadan önce bana döndü. Sesi fısıltıdan bile daha ince çıkıyordu. “Eğer polis sana gelirse *sakin* Thomas Riley’nin adını verme.”

Titine uykuya daldı. Thomas hakkında bilmediğim ne var, adını neden polise veremiyorum diye düşünmeden edemedim.

Tüm bunları Antoine’le konuşmaya ihtiyacım vardı. Bu hayatta tanıdığım insanlardan yalnızca o bana yardım edebilirdi.

Gitmek için ayağa kalkarken kırmızı güncemin çantamın içinden görüldüğünü fark ettim. Sayfaların gözlerimin önünde silinişini hatırladım. Az önce Titine’le yaptığım konuşmadan sonra geleceğimin hâlâ silinmeye devam edip etmediğini görmeliydim.

Tekrar sandalyeye oturup yıpranmış, eski defteri açtım.

Her sayfanın iyice solduğunu, neredeyse bomboş kaldığını görünce kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Geçen gün büyükannem ve annem hakkında yazdığım sayfayı açtım. Doğru sayfayı açtığımdan emin olsam da yalnızca boş bir sayfa gördüm. Kelimelerim âdeta uçup gitmişti.

Defterin kırmızı ipini bağladım. Kelimelerimin sayfalarından yok olmasının geleceğimin daha iyi bir hâle gelmesinden ötürü gerçekleştiğini umut ediyordum. Ancak sayfayı çevirince tüm umudum siliniverdi.

Çünkü tam karşımda solmuş ultrason fotoğrafım duruyordu. Üzerindeki siyah beyaz lekeler gitmiş, tarih kısmı tamamen silinmişti.

Gözüme dolan yaşları bastırmaya çalışarak Titine'in yattığı hastane odasından çıktım. Uzun, beyaz önlüğünün içinde tıpkı söylediği gibi beni bekleyen Antoine'i gördüm.

Etrafımızda dolanan hemşirelere hiç ilgi göstermeden kollarını bana doladı ve beni kendine çekti. Yüzümü göğsüne gömdüm. Toparlanmak, gerçeği içimde tutmak istesem de Antoine'e her şeyi anlatma arzumu zor bastırıyordum. Ona kim olduğumu söylemek, başka bir hayatta hamile olduğumu itiraf etmek istiyordum.

Geri dönmenin bir yolunu bulmam gerektiğini, aksi takdirde bebeğimi kaybedeceğini anlatmak istiyordum. Kaybetmeye başlamıştım bile.

Antoine, "Haydi, Ruby. Seni muayenehaneme götüreyim," dedi ve elimi tutup parmaklarını parmaklarıma arasına geçirdi. Onu muayenehaneye kadar takip ettim.

Karanlık, sıcak ofise girdiğimizde Antoine masasına yaslandı, beni yanına çekti ve bir sarı bukleyi kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"Bugün nereye gittin, Ruby? Apartmana geldim, kulübü aradım ama kimse nereye gittiğini bilmiyordu."

Antoine'in bakışlarından kaçınmak için gözlerimi kırıştırsam da yapamadım. O kadar dürüst, o kadar sevecendi ki ona yalan söylemekten hiç hoşnut değildim. Ama ne anlatabilirdim ki?

"Özür dilerim, ben... İlgilenmem gereken birkaç iş vardı. Zamanında dönerim diye düşündüm ama umduğumdan uzun sürdü."

Antoine parmaklarıyla kollarımı sıvazladı. Dokunuşu tüm bedenimi heyecanlandırıyordu. "Dışarıda yalnız başına olman güvenli değil, özellikle de Robert Maxwell'in başına gelenlerden sonra." Yüzümü avuçlarının arasına alıp

uzandı ve nazikçe dudaklarımdan öptü. “Sana bir şey olmasına izin veremem. Vermeyeceğim.”

Öpücüğünün güvenliği içinde rahatladım. Gerilen kaslarım dokunuşuyla gevşedi.

Antoine’in dudakları biraz daha tutkuyla hareket etmeye başladı. Elleri belimin kıvrımına inince birkaç gündür hissettiğim korkunun, yorgunluğun ve karmaşıklığın eriyip gittiğini hissettim. Tüm o duyguların yerini yoğun bir şehvet ve Antoine’le birlikte olmanın, bedenini hissetmenin tarifsiz arzusu aldı. Çünkü onun kollarında kendimi güvende hissediyordum. Onun kollarında geleceğe yönelik endişelerimi unutuyordum.

Dudaklarımı dudaklarından çekerek kulağına fısıldadım. “Seviş benimle.”

Antoine kaşlarını kaldırarak bana baktı. Normalde ben de aynısını yapardım. Claudia olarak sürdürdüğüm hayatta dışarısı insan kaynarken biriyle ofiste sevişme fikrini aklımdan bile geçirmezdim. Özellikle de çılgın, önceki hayat cinayetleriyle debelendiğim bir sırada.

Ama kendimi daha farklı hissediyordum. Artık *sadece* Claudia değildim. Daha cesurdum, daha cüretkârdım ve özgüvenim daha yüksekti – tıpkı *Ruby* gibi.

“Şimdi,” diye fısıldadıktan sonra dudaklarımı ısınmış yanağına sürüp avuçlarımla omuzlarını sıktım.

İkinci defa istememe gerek yoktu.

Antoine beni kendine çekti. Dudakları boynuma inerken elleri kazağımın üzerinde gezinmeye başladı. Beni çalışma masasının üstüne oturttu. Beyaz önlüğünü çıkarıp kırmızı gömleğinin düğmelerini açarken bacaklarımı bedenine doladım. Sertleşmiş erkekliğinin yarattığı baskıyı hissedebiliyordum. Kazağımı başımın üstüne çıkardı ve güçlü

elleriyle göğüslerimi avuçladı. Ardından sutyenimi çıkarıp nefes nefese kalan bedenini çıplak göğsüme yasladı.

Onu isteyerek, içimde hissetme ateşiyle tutuşarak uzanıp kemerini çözdüm. Pantolonu, ardından da iç çamaşırı ayak bileklerine indi. Yağsız, sıkı bedenine, karnındaki ve kollarındaki kasların belirginliğine hayrandım. O kadar seksi görünüyordu ki zor duruyordum.

Dudaklarından hafif bir inilti kaçtı. Pantolonumu ve pembeli beyazlı dantel çamaşırımı bir hamlede çıkararak gözlerini gözlerime dikti. Bakışları tutku, ihtiyaç, aşk doluydu. Çıplak belime kollarını doladı, ardından kendini içime itti. Antoine içimde daha derine ilerlerken sıkıca masaya tutundum. Bedeni ve tutkusu o kadar kuvvetliydi ki nefes almakta zorlanıyordum.

Dilini boynumda, göğüslerimin üzerinde gezdirdikten sonra nazikçe göğüs uçlarımı okşadı. Elleri yavaşça bacaklarına indi ve birlikteliğimizin başladığı yeri okşamaya başladı. Tüm bedenim zevkle doluyordu. Omuzlarına daha sıkı tutunarak başımı arkaya yatırdım. Bana sahip olmasına izin verdim. Kendimi bugüne kadar hissettiğim her şeyden daha saf ve zamansız gelen bu yeni aşka bırakmışım. Bu mükemmel dakikalar sona erince neler olabileceğine yönelik şüphelerimi, endişelerimi silmişim.

Çünkü artık bir gelecek yoktu. Yalnızca Antoine ve ben vardı. Bu dünyada, bu hayatta istediğim tek şey onun sevgisiydi.

Antoine beni masaya yatırdı. Atletik vücudu vücuduma tam uyuyordu. Masanın üzerindeki belgelerle dosyalar yere düşmüştü. Antoine'in sırtına bacaklarımı daha sıkı sarıp, onu daha derinlerimde hissedince saf bir hazla inledim.

Kalçaları benimkilerle birlikte hareket ediyor, bedenlerimiz mükemmel bir uyumu yakalıyordu.

Bir süre sonra göğsümden yükselen, bacaklarımla arasına inen tutkuyu içimdeki patlamayla beraber yüksek sesle inleyerek serbest bıraktım.

Antoine da çok geride sayılmazdı. Yüzünü yüzüme yaklaştırarak dudaklarımı öptü. Tüm bedeni gerildi. Gerginliği hazzın, zevkin doruğuna ulaşarak son buldu.

Üzerime yığılıp kalmıştı. Kulağıma çarpan nefesi sert ve kesik kesikti. Çıplak bedenlerimiz dünyanın en mükemmel şekliyle hâlâ birbirine bağlıydı. Antoine'ın kalp atışlarını, göğsümden yükselen göğsünü seyrederken ona âşık olduğumu anladım. Bu adamı şüphesiz seviyordum. Geçen son birkaç gündür hiçbir şey burada Antoine'le olmak kadar anlamlı gelmiyordu.

Dirseklerinin üzerinde yükseldi ve bana tatlı, sorgulamayan bakışlarla baktı. "Kadere inanır mısın Ruby?"

Kader. Yine o meşhur söz. "Ben... bilmiyorum. Sanırım inanmaya başladım. Ya sen?"

"Daha önce inanmazdım. Annemle babamın ölümünden sonra çok az şeye inanır oldum. Ancak şimdi, Gisèle'i kaybetmiş olsam da hayatın akışı beni sana getirdi. Ve Ruby, bana ne oldu bilmiyorum ama sanki seni hep tanıyormuş gibiyim. Seninle birlikte olmalı, hayatımı seninle birlikte geçirmeliymişim gibi hissediyorum. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmedim. Yakınından bile geçmedim. Eğer beni sana kader getirdiyse, o zaman evet, kadere inanıyorum."

Antoine'ın kelimeleri korkunç olaylar serisine uyandığım bu hayatta, özellikle de bu sabahtan beri hissettiğim endişeye biraz merhem olmuştu. Duman grisi gözlerinin tam içine

baktım, yanından ayrılmak istemiyordum. Yüzünü gözlerimin önünden, ellerini tenimden çekmek istemiyordum.

“Ben de daha önce böyle hissetmedim, Antoine. Açıklayamıyorum ama doğru, biliyorum. Hatta bu hayatta bana doğru hissettiren tek şey bu.”

Antoine uzanarak usulca dudaklarımdan öptü. “Sana âşık oluyorum, Ruby. Sana sıırıslıklam âşık oluyorum.”

Gülümsedim. Sanki dünyada hiçbir şey bundan daha mükemmel, bundan daha tatmin edici olamazdı. “Ben de seni seviyorum, Antoine.”

Çeneme düşen bir tutam saç kenara iterek gülümsedi. “Bizi kader bir araya getirdi. Seni elimden almasına izin vermeyeceğim, söz veriyorum.”

Sözlerindeki içtenlikle erirken beynimin içinde bana zamanımın kısıtlı olduğunu hatırlatan şeyi duymazlıktan geldim. Bir ağacın gövdesine inen testere misali içimi kemiren şüpheleri reddediyordum.

Antoine’e beslediğim sevgi kendi başına bir olguydu; hissedebileceğimi hiç düşünmediğim bir olgu. Ondan her an koparılabileceğimin, gelecekteki hayatıma gönderilebileceğimin korkusuna rağmen bu kadar güçlü bir aşkın her şeye göğüs gerebileceğine inanmak zorundaydım.

Çünkü beni bekleyen her ne olursa olsun, Antoine’i kaybetmek istemediğimi biliyordum.

Ancak bebeğimi de kaybetmek istemiyordum.

Keşke ikisine de sahip olabilseydim.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Giyinip kendimizi toparladıktan sonra oturduk ve geçen günlerde yaşanan karışık olayları bir araya getirmeye çalıştık.

“Son olayla başlayalım. Robert Maxwell’in öldürüldüğünü nereden öğrendin?” diye sordu Antoine.

“Dedektif Duval beni sorgulamak için geldi. Dün gece kulübün dışında Robert’la son görülen kişi bendim. Bu yüzden şüpheliyim. Robert’ın bedenini bu sabah Seine Nehri’nde bulmuşlar, göğsünde bir kurşun yarası varmış.”

“Demek sen benimleyken biri onu vurmuş,” dedi Antoine.

“Evet. Korkarım ki bunu yapan François’nın cinayetiyle... belki Gisèle’in öldürülmesiyle de ilgili olabilir. Üç cinayeti de benim üstüme yıkmaya çalışıyorlar.”

Buraya ilk geldiğimde bulduğum notu hatırladım. Bana A ile konuşmamamı söyleyen notu. “Sana göstermeyi unuttuğum bir şey var.” Kare kâğıdı bulmak için çantamı karıştırdım.

“Ruby, geçen gece benimle olduğunu dedektife söyledin mi? Bir tanığının olduğunu?”

Antoine'in yüzüne bakmak için duraksadım. "Evet, söyledim. Eminim bugün seninle de konuşmak isteyecektir. Ama söyleyeceğin her şeye şüphe ile yaklaşacaktır..." Konuşmayı bıraktım çünkü Antoine'in benzi atmıştı.

"Antoine, ne oldu?"

Antoine başını iki yana sallayarak kendini nefes almaya zorladı. "Hiç... hiçbir şey, Ruby. Bana ne gösterecektin?"

Çantamın içindeki buruşmuş not kâğıdını bulup Antoine'e uzattım. "Geçen sabah düştüğümde uzanmak için yukarı çıkmıştım. Bu not yastığımın altındaydı. Ne anlama geldiğini ya da kimden geldiğini bilmiyorum ama sanırım seninle konuşmamı istemiyorlar."

Antoine'e elindeki not kâğıdı ile bu sabah bulduğum geçmiş hayatlar güncesindeki el yazısının aynı olduğunu söyleyebilmek istedim. Ancak şimdilik bu kadarı yeterliydi.

"Belki birlikte çalıştığın özel dedektife verirsin diye düşündüm..." diye söze başladım ama Antoine'in şaşkın ifadesi beni susturdu.

"Bunun yastığının altında olduğunu mu söylüyorsun? Emin misin?" diye soran Antoine, gözlerini kâğıttaki yazıdan alamamıştı.

"Evet, eminim. Kimin yazdığını biliyor musun? Şu ana kadar olan her şeyi göz önüne alırsak ve nottaki başharflerini düşünürsek Thomas'tan gelmiş olabilir. Ancak emin olamıyorum."

Antoine alnını ovuşturarak anlayamadığım bir şeyler mırıldandı.

"Ne oldu, Antoine? Sorun ne?"

Oturduğu yerden kalkıp notu cebine koydu. Sonra eğilerek omuzlarımı tuttu. Yüzündeki ifade beni korkutuyordu.

“Kapıyı arkamdan kilitle, ben gelinceye kadar da buradan ayrılma, Ruby. Güvende değilsin.”

“Elbette ama nereye gidiyorsun? Bana neler olduğunu anlat.”

Antoine alnıma bir öpücük kondurduktan sonra kapıya yöneldi. “Çok yakında açıklarım. Ancak buna vakit yok. Bana bir yere gitmeyeceğine söz ver, Ruby. Söz ver.”

“Söz veriyorum,” dedim nefes bile almadan.

Antoine bir rüzgâr gibi kapıdan çıkıp gitti. Not kâğıdının üzerinde onu bu kadar rahatsız edebilecek ne yazdığını merak etmiştim.

Antoine’in masasındaki saat bana sadece beş dakikadır burada olmadığını söylese de sanki bir asır gibi sürmüştü. Ne olmuştu? Benden gizlediği neydi?

Titreyen bacaklarla koltuğumdan kalktım ve az önce dağıttığımız belgeleri toparlamaya başladım. Sabırlı bir şekilde oturup bekleyemezdim. Notu gördükten sonra mağaradan kaçan bir yarasa gibi aceleyle gittiğini bile bile bekleyemezdim. Hem neden geçen geceyi polise anlatıp anlatmadığımı sorarken tuhaf davranmıştı?

Yerdeki son dosyayı da toplamak için eğilince gözüme bir şey ilişti. Antoine’in en üst çekmecesinde siyah beyaz bir fotoğrafın yarısı görünüyordu. Kenarı bükülmüş, masaya sıkışmıştı. Kapıyı kontrol ettim. Antoine’den eser olmayınca merakıma yenik düştüm.

Eski fotoğrafı çekmecedan çıkardıktan sonra daha iyi inceleyebilmek için lambanın altına tuttum.

Fotoğraftan bana bakan manzarayı görünce mideme âdeta kramp girdi.

Antoine üzerinde takım elbisesiyle bir kilisedeydi, bakışları ışıltılıydı. Koluna uzun siyah saçlı minyon bir kadın girmişti. Dalga dalga olan saçları parlak, beyaz elbisesinin üstüne dökülüyordu.

Bir gelin, bir düğün.

Tanrım.

Antoine evli.

Hiç beklemediğim bir anda gözlerime dolan yaşları geçiştirmek için gözlerimi kıptım. Ancak fotoğrafta başka bir şey daha dikkatimi çekince şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. Mevcut durumu olduğundan çok daha karmaşık bir hâle sokacak türden bir şeydi bu.

Kadının Medusa'yı andıran siyah saçlarının arasında elmas bir küpe sallanıyordu.

Gözlerimi kapattım ve düşüncelerimi Gisèle'i bulduğum geceye döndürdüm.

Onu, kulübün dışındaki kadının silüetini görebiliyordum. O uzun sallantılı elmas küpelerin sokak lambasıyla parladığını hatırlıyordum.

Ancak o artık bir silüet değildi.

Bu oydu. Fotoğraftaki kadının aynısıydı.

Antoine'in karısı.

Şiddetlenen bir merakla Antoine'in çekmecesini karıştırmaya başladım. Gördüklerimin doğruluğuna inanmıyordum. Antoine gerçekten evli olamazdı. Beni evine götürmüştü. Orada başka bir kadının, bir *eşin* izi yoktu. Fotoğraf için bir açıklaması olmalıydı. Peki, bu kadının

Gisèle'in öldürüldüğü gece kulüpte ne işi vardı? Ayrıca küpesi François'nın evinde ne arıyordu?

Çekmecenin en arkasında gümüş bir alyans bulunca yumruğumu öfkeyle masaya vurdum.

Bunu bana nasıl yapabilmişti? İkisi birlikte mi bu işin içindeydi? Neler oluyordu? Nasıl ona âşık olabilecek kadar aptal olabilmiştim?

İçimdeki tüm cesareti topladım ve döndüğünde görebilmesi için yüzüğü masanın üzerine koydum. Onun ve karısının mide bulandırıcı fotoğrafını çantama yerleştirdikten sonra da ofisten çıktım.

Buradan ayrılmayacağıma dair verdiğim söz umurunda değildi.

Ne de olsa onun verdiği sözlerin hiçbir anlamı yoktu.

Hastaneden çıktığımda bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Tüm dünya bir defa daha altüst olmuştu. İri yağmur damlaları yüzüme çarpıyor, akan gözyaşlarıma karışıyorlardı.

Tanrı'nın bile unuttuğu bu hayatta bana kendimi güvende hissettiren tek insan, Antoine de bana ihanet etmişti. Bebeğim geçen her dakika yok oluyordu. Üç cinayetten aranıyordum. Ve Titine bir hastane sedyesinde baygın yatıyordu.

Uyuşmuş bacakların beni kaldırma, ıslak ve kalabalık Paris sokaklarına taşıdı. Nereye gidecektim? Şimdi bana kim yardım edecekti?

Yağmur kıyafetlerimi ıslatınca titremeye başladım. Titremem o kadar hiddetliydi ki ellerimi zor hissediyordum.

Az ileride duran siyah bir taksi gördüm. Yakalamak için koştum ve kapısını açıp arka koltuğa geçtim. Islak giysilerim soğuk, deri kaplı koltukları gıcırdatıyordu.

“Polis merkezine lütfen,” dedim şoföre. Zonklayan başımı pencereye yasladım. Düğün fotoğrafını Dedektif Duval’e göstermekten başka şansım yoktu. Ona fotoğraftaki küpeyi göstermek, notu anlatmak ve onu gören Antoine’in muayenehanesini nasıl terk ettiğini söylemek istiyordum.

Ayrıca polis merkezi şu an için güvende olabileceğim tek yerd.

Taksi şoförü homurdandı. *Dur* tabelasını geçerek hastaneyi arkamızda bıraktı. Trafığın içinde bir o şeride, bir bu şeride atlıyor, hiç frene basmıyordu. Neden bu kadar hızlı gidiyordu?

Ani dur kalklar ve dar sokakların arasındaki hızlı manevralar yüzünden midem bulanmaya başlamıştı.

Uzanıp ön koltuğu tuttum. Şoföre yaklaşıp yavaşlamasını söyleyecektim ki parmak uçlarıma gelen sert bir şeyi hissedince durdum.

Bu kıyafet gibi bir şeydi. İncelemek için ellerimi biraz daha üzerinde gezdirdim. Neye dokunduğumu anlamak için başımı yana doğru eğince çığlık atmamak için kendimi zor tuttum.

Yolcu koltuğunda ince bir kadın oturuyordu. İki büklüm olmuş, başı ve boynu göğsüne düşmüştü. Bedeni hâlâ sıcak ama hareketsizdi.

Donuk ifadesini ve çıkık elmacık kemiklerini fark edince dudaklarımdan ince bir çığlık kaçırverdi.

Bu, Véronique’ti.

Titreyen ellerimi geri çekerken araç dar bir sokağa doğru keskin bir dönüş yaptı. Şoför aniden frene basarak yüzünü bana çevirdi.

Korkutucu siyah gözleri gözlerime bakınca içimi büyük bir telaş sardı. Aldığım nefesi veremiyordum, soluğum âdeta ciğerlerime sıkışmıştı.

Taktığı siyah şapkanın altındaki kara saçları siyah gömleğine uzanıyordu. Ne kibarlık ne de insanlık barındıran karanlık gözleri doğruca bana bakıyordu. Derin bir kesikle süslenmiş üst dudaklı kıvrılarak gülümsedi.

Taksiyi süren adam beni François'nın evine kadar takip eden adama benziyordu.

Thomas'tı. Taksiyi Thomas Riley kullanıyordu.

Ve Véronique'i öldürmüştü.

Olanları anlayınca tüm bedenim titremeye başladı. Ancak hareket etmeye, çılgılık atmaya, kapının koluna uzanmaya çalışsam da bedenim hareket etmiyor, sesim çıkmıyordu. Tıpkı küçük bir kızken gördüğüm kâbuslar gibiydi. Babamın öldüğüne şahit oluyor, siyah maskeli adam tarafından kovalanıyor ve ne zaman çılgılık atmak için ağzımı açsam hiç ses çıkmıyordu. Şimdi de bu arabada tıpkı o küçük kız gibiydim. Yoğun bir korku hissiyle âdeta koltuğa yapışmıştım.

Thomas ne hareket ediyor ne de konuşuyordu. Sadece gözlerini bana dikmiş, çenesini kilitlemişti. Sessizliği söyleyebileceği tüm sözlerden çok daha güçlüydü.

Eğer arabadan çıkmak için hamlede bulunursam beni durdururdu.

Beni öldürürdü.

Ancak gelecekteki bebeğimi düşününce bunun olmasına izin veremeyeceğimi anladım. Buradan gitmeliydim, en azından denemeliydim.

Tam kapı koluna uzanmıştım ki kapı dışarıdan açılıverdi. Yüzüme çarpan soğuk yağmur damlalarıyla gözlerimi kısıttım. Kapıyı açanın kim olduğunu görebilmek için gözlerimi kırıştırdığımda başıma soğuk, sert bir şey indi. Bedenim koltuğun diğer ucuna itilirken yüzümü buruşturdum. Ardından bir darbe daha geldi. Bu seferki daha sert ve hızlıydı, yüzümün öteki tarafına inmişti.

Kapının kapanışını belli belirsiz duyabildim. Gözlerimi bir açıp bir kaparken arabanın hareket ettiğini anladım. Bilincimi kaybetmemek için çaba sarf ediyordum.

“Thomas,” diye fısıldadım. “Lütfen, hayır. Hayır, Thomas, hayır.”

Ancak başıma inen darbe yüzünden gözlerim kapandı, koltuktaki bedenim hissizleşti.

Bayılmadan önce duyduğum bir kadın sesi zihnime girdi.

Sesinin tonu kanımı donduracak kadar kötüydü.

“Seni salak sürük,” diye homurdandı. “Düşündüğüm-den de aptalsın.”

Bu cümlelerin ardından başıma yediğim son darbe ile görüşüm karardı.

Otuzuncu Bölüm

Kadının tehditkâr sesi beni uyandırdı. Kelimelerini kesik kesik duyuyordum.

Antoine. Polis. Bedeninden kurtul.

Neler oluyordu?

Kollarım arkamdan, bileklerimden bağlanmıştı. Gözlerim kapalıydı. Yaralı yüzüme sıcak bir sıvı akıyordu. Yaram ıslaklığı emerken hissettiğim yanma duygusuna tepki veremeyecek kadar sersemdim.

Kadın konuşmaya devam ediyor, emirler yağıdırıyordu.

Ancak bu sesi tanıyordum. Bu ruhsuz, cansız sesi nasıl tanıyordum?

“Binanın arkasına park et ve bir sorun çıkmayacağından emin oluncaya kadar orada kal.”

Gözlerimi açmaya çalışsam da çenemden yükselen acı hissiyle yüzümü buruşturdum. Derin bir nefes almayı denediğimde zonklamalar daha da şiddetlendi. Nefes alıp veremiyor oluşum neler olduğunu anlamak için gözlerimi açmama engel oluyordu.

“Mükemmel zamanlama,” diye fısıldadı kulağıma. Burnumun üzerine ve kulaklarıma bir şey geçirdi. Karnıma

bastırılan soğuk, sert bir şeyleri hissederken içinde olduğum araba kenara yanaştı.

“Claudia,” dedi melodik bir şekilde. “Ah, Claudia. Uyanma vakti.”

Kadının tehditkâr tonu kulaklarımda çınlayınca gözlerimi açmaya çalıştım. Başım o kadar acıyordu ki kusabilirdim.

Adımı nereden biliyordu? Claudia olduğumu nasıl biliyordu?

Gözlerim nihayet açılınca gördüklerim yalnızca bulanık, karanlık bir sisten ibaretti.

Gözümün önüne neden siyah bir perde çekilmiş gibi düşünürken az önce hissettiğim soğuk, sert objenin daha da bastırıldığını fark ettim.

“Araba durduğunda benimle geleceksin. Tek kelime etmeyeceksin. Edersen ölürsün. Anladın mı?”

“Sen... Sen kimsin?” Görüşüm biraz netleşmeye başlayınca karanlık gölgelerin arasında bir kadın figürü seçebildim.

Kadın rahatsız edici bir kahkaha attı. “Birbirimizi tanımak için yeterince zamanımız olacak. Ancak şimdi çene ni kapalı tutup benimle geleceksin.” Tırnaklarını koluma geçirdi ve soğuk, silindirik şekilli objeyi karnıma biraz daha bastırdı. Sersemliğim, mide bulantım ve zonklamalarım arasında nihayet neler olduğunu anlayabildim.

Hissettiğim şey bir silahtı.

Sesini tanıdığımı ancak kim olduğunu çıkaramadığımı kadının bana silah dayamıştı.

O an bayılmadan önce neler olduğu aklıma geldi.

Thomas.

Thomas arabayı sürüyordu. Véronique'i öldürmüş ve beni kaçırmıştı. Tam kaçacağım sırada da bu kadın arabaya binmiş, başıma vurmuştu.

Ne kadar zamandır baygın olduğumu ya da beni nereye götürdüklerini yalnızca Tanrı bilirdi.

Thomas hâlâ arabada mıydı? Bu kadın *kimdi*?

Çenemi göğsümden kaldırdım ve Thomas'ın oturduğu koltuğa baktım. Ancak tek görebildiğim hareket eden gölgeler oldu. Yağmur hâlâ devam ediyor, arabanın camlarını bulandırıyor.

“Alexandre, planı anladın mı?” diye bağırdı kadın öne doğru.

Alexandre?

Ön koltuktan bir homurtu, ardından bir ses geldi. “Bundan sonra kendi başınasın. Dağınıklığını toplamayı unutma. Yakalanırsan da ağlayarak bana gelme.” Adamın sesindeki acı ton kulaklarıma gelmiş, bedenimin ürpermesine neden olmuştu.

Bu, köprüde ya da gösteriden önce duyduğum sesle aynı *değildi*.

Kadın kahkaha attı. “Beni iyi tanıyorsun, Alexandre. *Sen* eline yüzüne bulaştırmadıkça ben yakalanmam. Acele et, olur mu? Antoine son sürtüğünü aramak için gelebilir, fazla zamanımız yok.”

Sürtük kelimesini tükürerek söylemiş, salyaları yanağımdaki yaranın hemen yanına düşmüştü.

Antoine'i tanıyordu.

O zaman... fotoğraftaki kadın olabilir miydi? Antoine'ın gelini bu muydu? Gözünde deli bir bakış, kulağında elmas küpeler olan kadın mıydı?

Taksiyi süren şoförün Thomas olduğundan emindim. Oysa sesi farklı çıkıyordu. Ayrıca kadın ona Alexandre diye hitap etmişti.

Şoförün yüzünü göremiyordum. Bulanık, karanlık bir gölge ön tarafı görmeme engel olduğundan adamın kimliğini teşhis edemiyordum. Bu yüzden gözlerimi kapadım ve Kötü Kadın devreye girmeden önce bana bakan yüzü hatırlamaya çalıştım.

Kömür karası gözlerini, şapkasının altındaki geriye yatırılmış siyah saçlarını ve çenesinin keskin hattını kolaylıkla anımsamıştım. Daha dün beni François'nın apartmanına kadar takip eden, *aynı zamanda* Thomas olduğundan emin olduğum adamdı bu.

Ancak şoförün bana gülüşünü hatırladım. Bana sesimi çıkarsam başımı koparacak bir köpek gibi bakmıştı. O an hatırladım. Yüzünde bir yara izi vardı. Dudağının üzerinde yer alan, yamuk uzun bir yara iziydi bu.

Thomas'la beraber çekilen fotoğrafımızı düşündüm. O gece fotoğrafı yaklaşık bir saat boyunca tüm detaylarına varıncaya kadar incelemiştim. Ve bir yara izi *görememiştim*. Beni iliklerime kadar donduran sahiplenici bakışı dışında Thomas'ın yüzü kusursuzdu. Hatta kendi çapında yakışıklı bile sayılabilirdi. Ancak o fotoğrafta Thomas'ın kesinlikle bir yara izi yoktu.

Bu da arabayı kullanan adamın Thomas'a çok benzediği ancak Thomas olmadığı anlamına geliyordu. Adı

Alexandre olan biriydi ve tıpkı benim gibi o da bu merhametsiz kadının insafına kalmıştı.

Araba ani bir frenle durdu. Kadın kolumu daha sıkı tutunca gözlerimi açtım. Hareket etmeyi reddeden kaslarım gerilmişti.

Fakat başım o kadar zonkluyordu ki kendimi kontrol edemiyordum. Yaralanmış çenem bana büyük bir acı veriyordu ve bulanık görüşüm beni o karanlık tünele geri çağırıyordu. Bu yüzden bedenim itip kakılmaya boyun eğmek zorunda kaldı.

“Çık arabadan,” diye kükredi kadın. “Benimle geliyorsun.”

Tabancayı kaburgalarımın altına bastıran kadın diğer elini belime dolayarak beni arabadan çıkardı. Üzerimize dökülen yağmur damlaları etrafı görmeme daha çok engel oluyordu. O sırada kadının yüzüne koyduğu şeyin bir güneş gözlüğü olduğunu fark ettim.

“Beni nereye götürüyorsun?” diye panikle feryat ettim. “Sen... Sen Antoine’in karısı mısın?”

Arkamdan bağlanmış ellerimi çekiştirdim. İp kemikli bileklerimi kesiyordu.

“Tek kelime edeyim deme,” dedi kadın yağmurun sesini bastıran bir fısıltıyla. Beni ileri doğru itti.

Onunla beraber yürüdüm. Ayakkabılarım ıslak kaldırımda kayıyordu. Kalbim, başımda ve yüzümde zonklayan yaradan daha kuvvetli çarpıyordu.

Her şey kontrolden çıkmıştı. Beni nereye götürüyordu? Birinin bana yardım etmesi gerekti. Biri bizi görmeliydi. Biri esir alındığımı fark etmeliydi. Ancak etrafımızı saran

rüzgâr, yağmuru yüzümdeki yaralara taşıyıp görüşümü bulandırırken uzun paltomun üzerime yapıştığını hissettim. Bu da birinin bizi bu korkunç fırtınada fark etse bile bağlı ellerimi, belime doğrultulan silahı göremeyeceği anlamına geliyordu.

Birinin gelip yardım edeceğine güvenemezdim. Buradan kendi başıma kurtulmalıyım. Kaçmalıyım.

Ancak yağmur bir anda kesildi. En ufak bir ışık belirtisi bile yok oldu.

“Ben... göremiyorum,” diye konuşmaya başlayacaktım. ki kadın belimi saran kolunu sıktı, silahı daha da bastırdı.

“Amaç da bu zaten seni salak sürtük. Kapa çeneni de yürü.”

Bir ayağımı diğerinin önüne atıyor, kadının hızına yetişmeye çalışıyordum. Bir yandan da bu tehditkâr sesin neden bu kadar tanıdık geldiğini anlamaya uğraşıyordum. Koridoru andıran bir yerde yürüdükten sonra yumuşak bir şeye bastım. Burnuma taze çiçeklerin kokusu gelince düşüncelerim kesiliverdi. Görüşüm yeniden aydınlandı. Gözlerimi kaldırıp baktığımda bir avizenin hatlarını seçebildim. Gözlerimi kırıştıtarak önümde parlayan avizeye baktım. Ayakkabılarıminin topukları yumuşak halıya batarken yeniden bir dejavu yaşadım.

Çiçeksi koku, avize, yumuşak halı, belime bastırılan el...

Bunların hepsini daha önce koklamış, görmüş ve hissetmişim.

Silah yerinden kıpırdamasa da kadın elini belimden çekti. Kilidin içinde dönen bir anahtarın sesini duyunca yine aynı hissiyatla doldum.

“İlerle,” diye emretti. Güneş gözlüğünü burnumun üzerine kaldırarak beni apartmanın içine itti ve ortaya çıkmaya çalışan hatıralarımdan kopardı.

Kadın beni bir duvara doğru ittikten sonra rahatsız edici bir oflamayla kapıyı kilitledi.

Silah bedenimde ilerleyerek şakağıma yükseldi.

Yediğim darbelerden ötürü yaşadığım sersemlik geçmişti. Görüşümdeki bulanıklık yavaşça kayboluyordu. Kanım damarlarımda âdeta ışık hızıyla hareket ediyor, hislerim inanılmaz bir faaliyet gösteriyordu.

Madam Bouchard bana zamanı geldiğinde anlayacağımı söylemişti... Kötü seyreden kaderimi değiştirebilme fırsatı elime geçtiğinde anlayacaktım.

İşte o andaydım. Vakti gelmişti.

Başıma bir silah doğrultan kadın, yüzümdeki güneş gözlüğünü çıkardı ve bana gümüş gibi parlayan siyah gözlerine bakabilme fırsatı tanıdı. Ancak bilmediğim bir şey olduğunu fark ettim. O da *Antoine'in karısının* beni öldürmesine nasıl engel olacağımdı.

Otuz Birinci Bölüm

“Claudia,” dedi kadın melodik bir şekilde. Sesindeki tuhaf ton, soğuk nefesine karışarak yüzüme çaptı. Tüylerim ürpermişti. “Ruby’yken göze daha hoş görünüyorsun. Bu bedenin keyfini daha fazla süremeyecek olman ne acı... Gerçi başka bedenin de olmayacak.” Bir kahkaha daha attı. Gırtlığından yükselen kahkahası midemi düğümlemiş, göğsümü sıkıştırmıştı.

Kadının gözlerindeki vahşi, acımasız bakış bana onun kim olduğunu hatırlattı. Ancak onu sadece düğün fotoğrafından hatırlamıyordum. Onu Claudia olduğum zamandan da hatırlıyordum. Hatıralar zihnime doluşmaya başlamıştı ki beni salona doğru itti. Yere düştüm ve başımı duvara vurdum.

Yüzüm, bileklerim, kollarım ve başım acı içindeydi. Bir çift deri çizme gözlerimin önünde ileri geri yürüyordu. İnce topukları ahşap zemini attığı her emin adımla âdeta deliyor, zaten zonklayan şakaklarıma çivi çakılıyormuş gibi acı veriyordu.

Kadının dağınık, kuzguni siyah saçları sırtına kadar uzanıyor, katlı kesilmiş saçlarının uçlarından siyah, ıslak

yağmurluğuna yağmur damlaları dökülüyordu. Boynunu kan kırmızısı bir şalla süslemiş, şalının rengine uyan ve kar beyazı teniyle tezat düşen bir de ruj sürmüştü. Parlak kara gözleriyle bana bir defa daha baktı. Saldırmaya hazır aç bir vampir gibiydi.

“Bana adını söyle.” Zayıf, boğuk sesim güçlkle çıkmıştı. Keşke daha güçlü, daha cüretkâr ve özgüvenli konuşabilseydim diye düşündüm.

Kadın isteğime kulak asmadan gezinmeye devam etti. Attığı adımlar daha sert, daha öfkeli çıkmaya başlamıştı. Elindeki silahı milli bayramlarda konfeti sallayan bir çocuk kadar dikkatsiz tutuyordu.

Ancak Medusa’yı andıran saçlarına, merhametsiz gözlerine, kırmızı dudaklarına ve uzun, zayıf bacaklarına bakınca hatıralar ağır ağır zihnime dolmaya başladı.

Bu özellikler *kesinlikle* Claudia’nın hayatından tanıdığım birine aitti.

Gerçekten şaşırtıcıydı. Çünkü çok benziyorlardı.

Benzerlikleri uydurmadığımdan emin olmak için gözlerimi kırıştırdım. Aklıma Madam Bouchard’ın sözleri geldi.

Saf olmayan bir ruh yeniden hayata döndüğünde çok değişmez. Çok az ile hiç arasında büyür; hatta büyümesi olumsuz yönde olur. Görünümleri aynı olabilir ve her yaşamda aynı yanlış kararları almaya devam ederler Böylece seninki gibi saf ruhların, saf niyetlerin yollarını keserler.

Onu baştan aşağı bir kez daha inceledim. Sıska fiziğini ve buz gibi soğuk ifadesini düşündüm. Aynı donuk ifade

magazin dergisinin kapağında da vardı. Édouard'ın nişanlısının yüzünde.

Solange. Solange Raspail.

Gelecekteki hâinden çok daha fazla güzeldi. Ancak kötü mizacı çok daha soğuk, çok daha tehditkârı.

Benimle beraber zaman yolculuğu yapan derginin kapağına ne zaman baksam, içimden bir ses bana bu kadında bir şeyler olduğunu söylüyordu. Şimdi onun gözlerinin içine bakarken başından beri haklı olduğumu anlıyordum. İçgüdülerimi dinlemeliydim. Ne kadar doğru olduklarını o ana kadar anlayamamıştım.

“Solange,” diye bağırdım. Sesim az önce gösterdiğim korku ve acizlikten uzak, güçlü ve ciddi çıkmıştı.

İnce, kırmızı renkli dudaklarına sinir bozucu bir sırıtma yerleşti. Yürümeyi bıraktı, yüzünü benden tarafa çevirdi. Manikürlü ellerinden birini kalçasına yasladı. Diğer silahla hâlâ oyuncak gibi oynuyordu.

“*Nihayet* bir yere varmaya başladık,” dedi. Soğuk cephesinin altındaki deliliği az da olsa görülür olmuştu.

Solange şekilli kaşlarından birini kaldırarak dehşet dolu bir bakışla beni inceledi. “*Sen*,” diye tükürdü âdeta. “Dans stüdyosunda köpeğe benzer acı dolu bakışlarla baktığını gördüğümünden beri ona âşık olduğunu biliyorum.” Bir adım yaklaşarak silahı yüzüme çevirdi. Gözleri bir anda irileşmiş, bakışları delirmişti.

“Peki, sen kimsin? Sen bir *hiçsin*. Édouard'ın sana bakacağını düşünerek saçmaladığımı sandım. Benim yakışıklı, başarılı nişanlımın senin kadar *acınası* birini güzel

bulacağına inanmadım. Sen onun sadece dans partneriydin, Claudia. Ve asla daha fazlası olamayacaksın.”

Bedenimi saran panik hissini bastırdım. Başımı dağlayan acıyı unutmaya çalışarak doğruca gözlerinin içine baktım. “Solange, Édouard’la aramda hiçbir şey yaşanmadı. Onun nişanlısı sensin. Sevdiği *sensin*.” Ancak kelimeler dudaklarımdan döküldüğünde, aklıma Édouard’ın sadece birkaç gün önce dans stüdyosunda bana bakan gözleri geldi. Belime koyduğu elin ne kadar huzur verici olduğunu, ne kadar oraya aitmiş gibi hissettirdiğini düşündüm. Ve ne zaman birlikte dans etsek büyümlü bir şeyler oluyordu. Édouard da bunu hissediyordu, bundan emindim.

“Beni sevdiğini *biliyorum*, seni salak sürttük. Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Sadece hatırlamaya ihtiyacı var, o kadar. O yüzden başına nişanlandığımızı söyledim. Bana geri döneceğini, birlikte ne kadar mükemmel olduğumuzu hatırlayacağını biliyordum.”

Bir anda Édouard’ın dergiyi gördüğü zaman ne kadar öfkeliendiğini hatırladım. Bana bir şeyler söylemeye çabalarlarken buraya gelivermişim.

Bana bunun doğru olmadığını söylemeye çalışıyordu. Solange ile nişanlı değildi. Hiç olmamıştı.

Solange volta atmayı sürdürdü. “Onu o gece stüdyoya kadar takip ettim. İnatçılık ediyordu. Onun için doğru kadının ben olduğumu anlaması lazımdı. Hayatını birlikte geçireceği kadın *bendim*.” Gözleriyle etrafı inceledi. Topuklu çizmelerinin ahşap zemine çarptıkça çıkardığı sesler her adımda yüreğimi ağzıma getiriyordu. “O dans stüdyosuna aceleyle gitmeden önce benden ayrılmak istediğini söyledi.

Onu takip ettim ve seni gördüm, Claudia. Onunla dans edişini gördüm. Sana dokunuşu... bakışı..." Tekrar bana dönerek tabancayı başıma doğrulttu. "Onu benden çalmana izin vermeyeceğim. Asla."

"Solange, bekle, lütfen. Édouard'ı senden çalmıyorum. Bunu yapmak zorunda değilsin. Sana böyle yapmak istemezdi."

Gözlerini kısarak tabancanın kabzasını daha sıkı tuttu.

"Hâlâ anlamıyorsun, değil mi? Ah, zavallı Claudia. Buraya geldiğinden beri kafan çok karıştı. Herhâlde buraya kadar sırf Édouard'a göz diktin diye seni öldürmek için geldiğimi düşünmedin. O kadar da umutsuz değilim."

Ona *bu* hayatta kim olduğunu –*Antoine'ın karısı* olduğunu– anladığımı da söyleyemeden önce içerinin sessizliğini dağıtan bir ses duyuldu.

Solange başını geriye çevirerek koridora baktı. Telefon çalıyordu.

"Lanet olası Antoine," diye homurdanarak koridora yöneldi.

Antoine cinayetleri örtbas etmek için gerçekten bu korkunç kadınla birlikte mi çalışıyordu?

Ya bir tanecik kız kardeşi Gisèle? Onun cinayetiyle bir ilgisi olamazdı.

Neler oluyordu?

Gözden kaçırdığım bir şey –hem de *kocaman* bir şey– olduğunu biliyordum. Ancak ne olduğunu bulmaya vaktim yoktu çünkü Solange az sonra geri dönüp o tabancayı yeniden başıma doğrultacaktı. Ayağa kalkmak için debelenip bileğimdeki ipleri kesebileyim diye keskin bir şey aradım. Cam bir sehpa görünce ona doğru koştum. Sehpanın yanma

çömeldim ve olabildiğince hızlı hareket ederek ipi cama sürtmeye başladım.

Solange homurdanarak koridorda ilerlerken telefonun yüksek sesli zili çalmaya devam ediyordu. İpi gevşetebilmek için sehpanın sivri köşesine sürtmeye devam ettim. Bileklerimi var gücümle çekiştirdim. Ellerimi çözebilmeyi ve buraya geliş sebebini başarmadan önce bu kadından, bu evden kurtulmayı umut ediyor, bunun için dua ediyordum.

Telefonun sesi kesildi. Solange'un çizmelerinin sesini yeniden duymayı beklerken sanki kalp atışlarım duruvermişti. Nihayet ip biraz olsun gevşedi. Bileklerim serbest kalmak için çığlık attığı sırada telefon tekrar çalmaya başladı. Bu sefer çarpan dolap kapaklarının ve kırılan camların sesi de yükseldi.

“Burası *benim* evim,” diye çığlık attı Solange. Ardından daha fazla tabak ve bardak kırıldı.

İnsan dışı bir hızla ipi kesiyor, bağdan kurtulayım diye onu tüm kuvvetimle çekiştiriyordum. Buradan çıkmalıydım. Bu kadın delirmişti. Madam Bouchard haklıydı. Solange kötü bir ruhtu ve kaçmam gerekiyordu. Beni yeniden ele geçirmesine izin veremezdim.

İp biraz daha gevşemişti ki cam kırılma sesleri sustu. Yüreğim âdeta göğüs kafesimi dövüyordu. Solange'un çizmelerinin sesi tekrar yükselince boynumdan aşağı ter boşandı.

Solange, “Beni duydun mu aptal sürtüğ? Burası *benim* evim. *Benim!*” diyerek salona döndü. Islak saçları yüzüne yapışmış, yanakları öfkeden al al olmuştu. Gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir hiddet vardı.

Kahve sehпасının yanına uzandım. Hâlâ bileklerimi çek-iştiriyordum. Ellerimi çözmeye, bu korkunç kadından kurtulmaya kararlıydım.

Yerimin değiştiğini ya da ipi çözmeye çalıştığımı fark etmemişti. Salonda volta atmaya devam ederek vazoları deviriyor, duvardaki çerçeveli resimleri söküyor ve yere fırlatıyordu. “Burası benim evim!” diye çığlık attı. “Ve *sen*, küçük dansçı sürtük, burada yaşayacağını mı düşündün?”

Solange sehpanın üzerindeki çerçeveyi alarak bana gösterdi. İçinde Antoine ve Gisèle’in bir fotoğrafı vardı. Antoine’in gülümseyişi çok canlı ve mutluydu. Kız kardeşine sarılırken endişelerden uzak görünüyordu.

Antoine kardeşine asla zarar vermezdi. Bana da zarar vermezdi.

Ancak bu kadın –evlendiği kadın– zarar verebilirdi. Keşke bana bu deli karısından ellerim bağlı şekilde onun merhametine muhtaç kalmadan önce bahsetseydi.

“Kafan karışmış gibi bakıyorsun, Ruby,” dedi Solange. “Kaybolmuş gibisin. Sanki Antoine’le yatmıyormuş gibi bakıyorsun – *kocamla*. Sanki bu hayata geri döndüğünden, tıpkı önceden olduğu gibi onu baştan çıkardığından ve sana âşık olduğunu sanmasına sebep olduğundan habersizmiş gibi bakıyorsun. Ama sana âşık değil! O, benim. Bu ev benim. Antoine benim. Onun parası da benim. Tıpkı gelecekte Édouard’ı benden çaldığın gibi onu da benden çalmaya çalışıyorsun. Bunun olmasına izin vermeyeceğim!” Elindeki çerçeveyi hızla duvara fırlattı. Camı parçalanan çerçeve cilalı parkelerin üstüne düştü.

Bu deli kadının hikâyesini bir araya getirmekle uğraşırken bakışlarım kırılan çerçeveden yere düşmüş başka bir eşyaya kaydı.

Çantamın hemen yanında büyüğü mor günce duruyordu. Benden sadece beş adım ötede sayılırdı. Solange beni buraya sürüklerken çantamı da yanına almış olmalıydı.

Günceye bakarken okuduğum son yazıyı hatırladım. O kelimeleri şu ana kadar anlamlandıramamıştım.

*O küçük sürtük en başta benim olan şeyi bu sefer
çalamayacak. Gelecekte de elimden alamayacak.
Bundan eminim.*

İmkânsız görünse de önümde gezinen bu kadını seyrederken, bu çılgın zaman yolculuğunda imkânsızın sadece mümkün olduğuna değil, aynı zamanda *gerçek* olduğuna inanmıştım.

Gerçekten inanmıyca kadar zihnimde defalarca tekrar ettim.

Solange Raspail, 2012 yılında Édouard'ın nişanlısıydı ve geçmiş hayatında *Antoine'in* karısıydı.

İnanılır gibi değildi.

Édouard'ın kollarında bayılıp Ruby olduğum hayata geldiğimde Solange'un kötü ruhu da bu akıma kapılmış ve *kendi* geçmiş yaşamına dönmüştü.

Ancak Madam Bouchard'ın dediği gibi bunun yaşanmaması gerekiyordu. Solange'un buraya gelmemesi gerekiyordu. Ve âşık olduğum adamın bu intikam dolu manyak karısı, Antoine'in dairesi olduğunu fark ettiğim yerde bir tabanca sallıyordu. Nedenini anlamıştım.

“Şimdi anlıyor musun? O küçük dansçı beyninde parçalar yerine oturdu mu?” diye bağırırdı.

“Antoine’i sevmiyorsun bile,” dedim mantıklı tarafımı göz ardı ederek. Çünkü mantıklı yanım ağzımı kapalı tutmamı ve onu daha fazla kışkırtmamamı söylüyordu.

Solange’un titreyen elleri silahı bir kez daha bana doğrulttu. Ağır adımlarla bana yaklaştı. “Elbette seviyorum. Sevmesem onu neden senden koruyayım?”

“Eğer onu gerçekten sevseydin biricik kız kardeşini öldürmezdin.” Bu deli kadının tüm cinayetlerin arkasındaki isim olduğundan şüphelensem de emin olamıyordum.

“Gisèle’i, o pis kaltağı neden öldürdüğümü mü merak ediyorsun?” Ukala bir tavırla iç geçirdi, bana doğru yaklaştı, yanıma çömeldi ve tabancanın soğuk namlusunu doğruca yanağıma batırdı. “Ruby, Ruby, Ruby. Claudia, Claudia, Claudia.” Sesinin tınısı kara tahtaya sürülen tınaklardan çıkan sesi andırıyordu. Bileklerimi çekiştirmeye devam etsem de ip çok sıkıydı. Bir türlü çözemiyordum.

Solange yüzüme yaklaştı. Bedeninden yükselen öfke ateşine rağmen nefesi soğuktu. “Geçen sefer nasıl oldu, hatırlamıyor musun? Ah ne hoş. Şimdi yeni baştan yaşamamanın zevkini tadacağım.”

İşte buydu. Bu deli katil beni şimdi buracıkta vuracaktı. Ellerim bağlı, bedenim yorgun düşmüş hâlde yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Eğer onu ısıırırsam, tekmelersem ya da çığlık atarsam beni vururdu.

Bu korkunç olayı yeni baştan gerçekleşmesini engelliyemedim.

Buraya bu olayı, kendi cinayetimi durdurmak için gönderilmiştim. O kahrolası taksiye içindeki şoförün gerçek bir taksici olduğundan emin olarak binseydim bunlar başıma gelmeyecekti.

Ve bu dalgınlığımı şimdi ölümüne sebep olacaktı.

Gözümün kenarından bir damla yaş süzüldü. Koridor-
dan gelen ayak sesleriyle irkildim.

Solange irkilmemişti. O mide bulandırıcı, kötü gülümse-
mesiyle birlikte tabancayı şakağıma doğru kaldırdı. Hemen
önümde durdu. “Tam. Zamanında.”

Başımı çevirip baktığımda içimi bir rahatlık kapladı. An-
toine bize doğru geliyordu. Solange’a elini uzatırken du-
man grisi gözlerinde en ufak bir tereddüt yoktu.

Şükürler olsun ki bu kadın beni *bir zamanlar* onların
olan eski bir eve getirecek kadar aptaldı.

Hayatımda –ya da hayatlarımda– kimseyi gördüğüme bu
kadar sevinmemiştim.

“Solange,” dedi Antoine soğukkanlılıkla. “Silahı bana ver.”

Antoine’in onun gelecekteki adının Solange oldu-
ğunu nereden bildiğini düşündüm. Ama sonra Madam
Bouchard’ın kötü ruhların reenkarne olduklarında çok de-
ğişmediklerini söylediğini hatırladım. Solange o kadar aynı
–o kadar kötü– kalmıştı ki *adını* bile bir hayattan diğerine
taşımış olmalıydı.

Solange başını yana eğdi. Öyle histerik bir edayla güldü
ki gözlerinden yaşlar süzüldü. “Dur tahmin edeyim. Piş-
manlığını dile getireceksin. Ruby’nin başına silah dayadı-
ğım için her şeyi yoluna koymak isteyeceksin. Sırf seninle
yatıp seni kendine âşık eden kızı kurtarmak için. Ama işe
yaramayacak, Antoine. Daha önce de yaramadı, şimdi de
yaramayacak.”

Antoine, ben ve Solange arasında gezinen gözlerinde-
ki merakı gizleyememişti. “*Daha önce de yaramadı ne
demek?*”

Solange bana bakıp göz kırptı. “Küçük sırtımızdan haberi yok, Claudia. Sanırım bu neşeli hikâyeyi sadece kendime saklayacağım. Kimseyle paylaşamayacağım kadar enfes çünkü.” Tabancayı şakağımdan ayırmadan Antoine’e baktı.

“Evliliğimizin *ilk günlerinde* o lanet olası kulüpte vakit geçirip düşkün kız kardeşini seyretmenden usanmıştım. Tanrı aşkına, sen ünlü bir cerrahsın! Gecelerini kulüp denilen bir zindanda harcıyordun. Ailemin nasıl olduğunu biliyorsun. Sense kalkıp o sürtük kardeşini destekleyerek ailemin adına leke sürdün. *Benim* adıma leke sürdün. Ayrıca oradaki kahpelerden birinin sana pençelerini geçirmesinin, beni aldatacak olmanın an meselesi olduğunu biliyordum.

“Boş durmadım ve hayatının en büyük hatasını yapış benden boşandıktan sonra o basit kız kardeşinden kurtulmak için küçük Bayan Véronique’den yardım aldım. Kanlı bedenini orada bırakacaktım ki bu çok değerli Ruby’nin yan ofiste o kahrolası politikacı François Lefevre ile yattığını duydum. Birlikte kulübün dışına çıktıkları sırada kolyesi yere düştü.” Solange alaycı bir ifadeyle bana baktı. “Biraz sert geçti galiba, hımm?”

Gözlerini yeniden Antoine’e çevirerek konuşmaya devam etti. “Planladığımdan daha mükemmel bir senaryo şansı yakalamıştım. Kolyeyi aldım ve Gisèle’in cesedinin altına koydum. Polis kolyeyi bulacak, Ruby’yi yakalayacaktı. Onu ömrünün sonuna kadar hapse tıkacaklardı ve *Antoine*, sen de bana geri dönecektin.

“Ama o aptal polis, kolyenin Gisèle’e ait olduğunu düşünüp sana verdi. Kolye de seni doğruca gösterinin küçük

yıldızına götürdü. Sonra Véronique, Tanrı ruhunu bağış-lasın, bana yeni, tepeden inme yıldızın *kocama* meylettiği haberini verdi.”

“Véronique’i de mi sen öldürdün?” diye soran Antoine, Solange’a doğru bir adım attı.

Solange kılıcı kınından çıkaran bir bakışla bana döndü. “Véronique iyi bir suç ortağıydı ama çok şey biliyordu. Öyle değil mi, Claudia? Gelecekte buraya geldiğim, ne olduğunu anlayamadığım sıralarda Véronique bana geldi ve gösterinin yıldızının düşüp hafızasını kaybettiğini, Claudia diye biri olduğunu iddia ettiğini söyledi. İşte o an her şey yerine oturdu. O an buraya neden gönderildiğimi anladım. Sana karşı nazik olmaya çalıştım. O güzel güllerle ve not-larla seni uyarmaya çalıştım. Ancak sen, zavallı küçük kız, sen anlamadın. Bu geçmiş yaşam macerasına benim kadar alışamadın.”

“Gisèle’in ölümünden *sen* mi sorumlusun?” diye sözünü kesti Antoine yepyeni, hiddetli bir bakışla. “Kız kardeş-i mi ve Véronique’i öldürdün. Şimdi de kalkmış gelecekte geçmişe gelmekten bahsediyorsun.” Sustu, yüzündeki ifade söyleyecek daha çok şeyi olduğunu anlatsa da gözleri kadı-nın deli yüzü ile silah arasında mekik dokuyordu. Soğuk-kanlılıkla, “*Silahlı bana ver,*” dedi.

Kadın yeniden kakhaha attı. Sesi o kadar mide bulandı-rıcıydı ki duyunca tüm bedenim titriyordu.

“*Sadece* o küçük, mükemmel Gisèle’inin ya da muh-birim Véronique’in hakkından gelmedim, Antoine. Er-kek kardeşim Alexandre ile beraber o yozlaşmış siyasetçi François ve o *seksi* film yapımcısı Robert’la da eğlendik. İki cinayeti de Ruby yapmış gibi gösterdim. Ama o aptal

polisler onu tutuklamayınca, geçen sefer işlerin ne kadar güzel gittiğini hatırladım. Ruby'nin ömür boyu hapiste çürümesine ihtiyacım olmadığını fark ettim. Onunla ben başa çıkabilirdim. Ve işte buradayız.”

Demek cinayetlerin sorumlusu düşündüğüm gibi Thomas değildi. Tüm bunlar yastığımın altındaki o tüyler ürpertici notu açıklıyordu. Bana *A* yani Antoine ile konuşmamamı tembihlemişti. Altına imzalanan baş harfleri “*T. R.*” diye okuyarak Thomas Riley olduğunu düşünmüştüm. Oysa yanılmışıtm. Aslında “*S. R.*” yazılıydı, Solange Richard ve Solange Raspail.

Kırmızı güller ve Claudia'ya yazılan not da şimdi anlamlı geliyordu – karmaşık ama anlamlı. Solange –*yalnızca* Solange– benim kim olduğumu biliyordu çünkü o da benim gibi geçmiş hayatına bir seyahat yapmıştı.

Şimdi sallanan elmas küpeleri neden Gisèle'in öldürüldüğü geceden hatırladığımı ve o küpeyi neden François'nun evinde bulduğumu anlıyordum. Tüm bunlardan *o* sorumluydu. Büyükbabamın ölümünden bile. Ve bütün bunlar erkek kardeşi Alexandre'in Thomas'la olan akıl almaz benzerliği yüzünden olmuştu. Onun Paris'te olup olmadığından ise hâlâ emin değildim.

Solange'un gözlerindeki kararlılık bana Thomas'ı unutturdu. Bu kadını hiçbir şey durduramazdı. İkimizi de öldürmeden önce o silahı elinden almalıydık.

“Solange, acaba geçen sefer yolunda giden şeylerin sana fayda sağlamadığını hiç düşündün mü?” diye sordum zaman kazanmaya çalışarak. “Belki de işleri yoluna koyabilesin diye sana ikinci bir şans verilmiştir.” Solange çizimlerini yere vurarak söylediklerimi düşünmeye başladı. O sırada

Antoine'e bir bakış attım. Bakışlarındaki kafa karışıklığı barizdi. İkinci şans hakkında söylediklerimin ne anlama geldiğini hiç bilmiyordu. *Geçen* sefer bunlar yaşandığında ben de bilmiyorum. Doğrusu umursamıyordum da. Sadece Antoine bir şey söylesin istiyordum çünkü Solange'un o tetiği çekmesine engel olacak *bir şey* yapmalıydık.

"İyi deneme, Bayan Psikolog. Saçma terapi yöntemleriyle beni ikna edemezsin, seni sivri zekalı sürtüğ. Geçen sefer ne yaptıysam aynısını yapacağım. Hatta bu sefer daha iyisini yapacağım. Bu sefer etkileri sonsuza dek sürecek. Geçen sefer de aynı dansı yaptık. Seni öldürüp cinayeti Antoine'in üstüne attım. Ancak sen Claudia olarak yeniden dünyaya geldin. Yine aynı salak kız oldun ve yine *aynı kahrolası hataları* yaptın. Geçen seferden hiçbir şey öğrenmemiş gibi yine benden erkeğimi çalmayı denememeliydin. Ama yaptın. Bu yüzden *bu* sefer seni öldürdüğümde yeniden dünyaya gelmeyeceksin, bu gecenin en güzel tarafı da bu. Sen *Claudia Davis*, asla var olmayacaksın. Böylece Édouard benim olacak, dünya senden sonsuza dek kurtulacak."

Solange parmağını tetiğe dayadı. Silah sesini duymayı bekleyen tüm bedenim gerildi. Ancak duymayı beklediğim sesi duyamadım. Çünkü Solange'un elindeki silah bir anda havaya fırladı. Tutmak için uzansa da Antoine ondan hızlı davranarak onu yere devirdi.

Solange, Antoine'in altında debelenip çılgık atıyordu. Antoine bir yandan onun kollarını başının üzerinde bağlamaya, diğer yandan deli gibi tekmeler savuran bacaklarını sabit tutmaya çalışıyordu.

Ayağa kalktım. Bileklerimi öyle sert çekiştirdim ki nihayet ipten kurtuldum. Antoine bana baktığı sırada Solange'un elinde parlak bir cisim fark ettim.

Odanın öteki ucuna fırlattığı çerçeveden düşen kırık bir cam parçasıydı elindeki.

Ruby'nin hatıraları bir anda gözlerimin önünde can buldu. Daha önce yaşananları tam olarak hatırlıyordum.

Solange yalan söylemişti. Beni öldürmemiş, cinayeti de Antoine'in üstüne atmamıştı.

Elindeki camla Antoine'in boğazını keserek ölümüne sebep olmuştu. Ardından beni başımdan vurmuştu.

Ve engel olmazsam yine yapacaktı.

Hemen harekete geçiverdim. İki yaşamdan beraberimde getirdiğim tüm kuvvet ve güç bana yapmam gereken şeyi *açıkça* söylüyordu.

Çantama uzanıp içini karıştırdım ve gün boyu yanımda taşıdığım içi kurşun dolu tabancayı çekip aldım.

Nedense ihtiyacım olacağını düşünmüştüm.

Tabancayı hâlâ Antoine'in güçlü kollarında debelenen Solange'a doğrulttum. O an, içimi ürpertici bir fark ediş sardı. Elimde tuttuğum tabancaya bakınca, aynı tabancayı Ruby olarak bir başkasına doğrulttuğum günü net bir şekilde hatırladım.

Antoine ile Solange arasındaki debelenme kararı ve yerlerini şimdi önümde duran adam aldı. Hatıram o kadar gerçekçiydi ki âdeta nefesim kesilecekti.

Thomas Riley önümde duruyordu. Geriye yatırılmış siyah saçları, siyah iri gözleri ve değil yara izi, bir çil bile olmayan mükemmel yüzüyle karşımdaydı.

Elinde parlak bir şey vardı. Bir bıçaaktı, doğruca göğsüme doğrultmuştu.

“Silahı bırak, Ruby.” İşte. Yine aynı kontrolcü fısıltı. Tıpkı köprüdeki ve soyunma odasındaki gibi. “Silahı bırak yoksa sırtındaki yarayı daha da derinleştiririm.”

Kanın sırtımdan bacaklarıma aktığını hâlâ hissedebiliyordum. O bıçakla beni Thomas yaralamıştı. Elimdeki soğuk tabanca ile Thomas’ın korkmuş yüzüne bakarken ölmek istemediğimi hatırladım. Başka yolu yoktu.

Ve ikinci kez düşünmeden tetiği çektim.

Yaptığım şeyi –Ruby’nin yaptığı şeyi– hatırlamak beni beynimden vurulmuşa çevirmişti. Ancak kurşun kendi beynimde değil, Thomas’ın beynindeydi. Tetiği *ben* çekmiştim.

Yani Thomas ölmüştü.

Beni takip ettiğini, bana çiçek gönderdiğini, peşimde olduğunu düşünürken, o en başından beri ölüydü. Beni François’nın evine kadar takip etmemişti – takip eden Solange’un kardeşi Alexandre’dı. Thomas’a inanılmaz derecede benzeyen adamdı.

Peki ya fısıltılar? O kadar gerçekçiydiler ki. Acaba Ruby’nin bilinçaltı bana bir oyun mu oynamıştı? Yoksa bunu yapan Thomas’ın hayaleti miydi?

Hatıram Thomas’ın yerde yatışı, boş gözlerle tavanı seyredişi ve alnından akan kanın yerdeki parkelere süzülüşüyle devam etti. O sesin gerçekten ona ait olup olmaması önemli değildi. Asıl önemli olan ölmüş olmasıydı.

Titine biliyordu. Thomas’ı öldürdüğümü biliyordu. New York’tan Paris’e *bu yüzden* kaçmıştık. Bu yüzden onun adını polise vermemi istememişti. Çünkü katil bendim. Hafızamı kaybettiğimi düşündüğü için de yaptığım şeyi

hatırlamamamın benim için daha iyi olacağını düşünmüştü. Böylece sorguya çekilirsem cinayeti asla kabul etmeyecektim.

Büyük bir gürültü beni yaşanan ana geri getirdi. Bağırın Antoine'di.

"Ruby, silahı bırak ve polisi ara!" diye bağınıyordu omzunun üzerinden.

Ancak başını tekrar Solange'a çevirince, Solange bir bacağına ona doladı ve sivri topuklu ayakkabısıyla onu tekmeledi. Antoine onu tutan elini gevşetmek zorunda kalmıştı. Solange bir anlık güçsüzlüğü fırsat bilerek kolunu kurtardı. Avucunun içinde hâlâ o cam parçası duruyordu. Eğer acele etmezsem onu bu cam parçasıyla öldürecekti.

Onlara doğru koşarak tabancayı Solange'un kafasına doğrulttum. Geçen sefer kendimi savunmak için de olsa Thomas'ın hatıralarına kapılmış ve başka bir insanın hayatını alacağım endişesiyle tereddüt etmiştim.

Solange'un kolu Antoine'in yüzüne doğru savruldu. Sanki ağır çekimde gibi ellerim tabancanın üzerinde yerini buldu. Parmakların tetiği sararken Madam Bouchard'ın uyarıları kulaklarımda çınlıyordu. Sanki burada benimle beraberdi.

Kötülüğü çok geç olmadan, hayatını ele geçirmeden durdurmak için ne gerekiyorsa yapacak cesarete sahipsin.

Bu sefer tarihi yeni baştan yazmak için cesaretim vardı. Tereddüt etmedim. Gözümü bile kırpmadım. Sadece tetiği çektim.

Otuz İkinci Bölüm

Antoine beni soğuk, huzursuzluk verici polis merkezinde kollarının arasına aldı. Yaşananların gerçekliği âdeta kemiklerime işlemişti.

Birini öldürmüştüm. Ben, Claudia Davis, gerçekten birini öldürmüştüm.

Tetiği çekip Solange’u vurmuştum. Başının arkasından oluk oluk kan akarken doğruca bana bakan parlak, siyah gözlerini seyretmiştim. Artık cansızlardı ama beni hâlâ hayatta oldukları zamanki kadar korkutmuşlardı.

Gözlerimi ne zaman kapatsam onun gittikçe büyüyen bir kan birikintisi içinde uzanışını görüyordum. Onu vurduğum zaman elindeki cam parçası yere düşmüştü. Eğer tetiği çekmeseydim o cam parçasıyla Antoine’in canını alacaktı.

Antoine ellerini omzuma koyarak bakışlarını bana dikti. Yüzünden pişmanlık akıyordu. “Sana evliliğimden bahsetmediğim için gerçekten özür dilerim, Ruby. Saklamam gerçekten hataydı.”

“Uzun zamandır mı evliydiniz?” diye sordum.

“Sadece bir buçuk yıl. Ne yazık ki birkaç ay sonra benimle bana âşık olduğu için evlenmediğini anladım.”

“Peki, neden evlenmiş?”

“Onun evlilik anlayışı para üstüne, mevki üstüne kuru-luydu. Ona insanlara yardım edebilmek için, hayat kurtarabilmek için doktor olduğumu söyledim. Bunu ne para ne de sunduğu sosyal statü için yaptığımı anlattım. Ancak evlendikten birkaç ay sonra benimle sadece varlıklı ailesini tatmin etmek için evlendiğini anladım. Beni sevmiyordu. Hiç sevmemişti. Ayrıca Gisèle’le olan yakın ilişkimi tarifsiz bir şekilde kıskanıyordu...” Antoine duraksayarak pencereden dışarı baktı. Dışarıdaki yağmur gürültülü rüzgâra karışarak yağmaya devam ediyordu. “Yaklaşık bir yıl önce boşanma davası açtım. Ancak belgeleri imzalamayı reddetti. Geçen sene tam bir kâbustu. Artık evlendiğimi sandığım kadın değildi. Ama cinayet işleyebileceği hiç aklıma gelmezdi.”

Antoine boğazını temizledi, ellerimi avuçlarının arasına aldı. “Bu bir yıl boyunca başka kadınlarla görüşmekten kaçındım. Çünkü boşanma işlemi nihayete ersin istiyordum. Ancak seninle geçen bu hafta Ruby, ben... ben kendime engel olamadım. Ne kadar denersem deneyeyim aramızdaki çekim çok kuvvetliydi. Bana o notu gösterdiğinde el yazısını, imzayı görür görmez tanıdım. Onun Solange olduğunu anladım. Muayenahaneden hastane güvenliğini uyarmak ve polis çağırmak için çıkmıştım. Bir açıklama fırsatı bulmadan seni de endişelendirmek istemedim. Ancak döndüğümde gitmiştin. Alyansıyla fotoğrafı bulmuştun.”

“Madem evliliğini bitirdin, neden alyansını ve düğün fotoğrafını çekmecende saklıyordun?”

Antoine başım iki yana salladı. “Saklamıyordum. Ayrıldığımız zaman yüzüğü Solange’a bırakmıştım. Fotoğrafı da

onu terk ettiğimden beri görmedim. Seni takip etmiş olmalı, Ruby. En başından beri. Seni hastaneye kadar takip etmiş ve fotoğrafla yüzüğü oraya bırakmış olmalı... Erkek kardeşini de hastanenin dışına koymuş. Evli olduğumuzu fark ettiğin zaman kaçacağını biliyor olmalıydı.”

Titrek bir nefes verdim. Kadın gerçekten kontrolden çıkmıştı. Bir hayata son vermek ne kadar zor olursa olsun öldüğüne üzüldüğümü söyleyemezdim.

“Sana evliliğimden bahsetmedim çünkü seni de bu batağa çekmek istemedim, Ruby. Eğer Solange bizi öğrenseydi boşanma işini çok daha yokuşa sürerdi. Ancak bu kadar iletirgi gideceğini asla hayal edemezdim.”

Antoine’ın ellerini sıktım. “Sorun değil, Antoine. Şimdi anlıyorum. Neler olacağını asla bilemezdim.”

Antoine yanağımı avucuna aldı. “Ruby, sen benim meleğimsin. Bugün hayatımı kurtardın. İkimizi de kurtardın.”

Güçlü, güvenli kucağına uzanırken gözümünden yanağıma bir damla yaş süzüldü. “Peki ya yeterli değilse? Ya polis bize inanmazsa?”

“Her şey yoluna girecek, Ruby. Polis ifadelerimizi kontrol ettikten sonra gitmemize izin verecektir. Kendimizi savunduk. Korkmanı gerektirecek bir şey yok.”

Ağzımı açıp ona teşekkür etmek, ona güvendiğimi ve her şeyin yoluna gireceğini söylemek istedim. Ancak önümü bile zor görüyordum. Konuşmak yerine başımı omzuna yaslayıp gözlerimi kapattım. Polisle yaptığımız görüşmeyi zihnimde o kadar çok tekrarlamıştım ki beynim neredeyse patlayacakmış gibi hissediyordum.

Polis çağırdıktan ve ekipler bizi polis merkezine götürdükten sonra olanlar hakkında saatlerce sorguya çekiliştik.

Solange'un Gisèle'in, François'nın ve Robert'ın cinayetlerini itiraf ettiğini, erkek kardeşi Alexandre'ın Véronique'in cesedini şehrin dışına götürdüğünü söyledik. Onlara Antoine ve Solange'un düğün fotoğrafını gösterip elmas küpeyle olan bağlantıyı da anlattım. François'nın öldürüldüğü olay mahallinde bulunan küpenin Gisèle'in öldürüldüğü gece François ile görüntülediğim fotoğrafa yansıyan siluet ile karşılaştırılmasını istedim.

Dayak yemiş yüzüm ve kan oturmuş bileklerimle iradem dışı tutulduğumu kanıtlasam da Dedektif Duval bana hâlâ şüpheyile yaklaşıyordu. Daha bu sabah yaşadığım yere gelmiş, Robert'ın cinayetiyle bir ilgim olduğumu düşünmüştü. Bu akşamki olay yerine varınca da doktor ve sevgilisinin hayatta olduğunu, yakında eski eş olacak kadının ise öldürüldüğünü görmüştü.

Onun yerinde olsam ben de şüphelenirdim.

Antoine parmağıyla çenemi kaldırıncaya göz göze geldik. "Ne olursa olsun iyi olduğundan emin olacağım, Ruby. Bana güvenmek zorundasın. Polis ifademize inanıncaya kadar devam edeceğim. Ne gerekirse yapacağım."

Hâlâ konuşamıyordum. Boğuşmalar yüzünden tüm enerjim çekilmişti. Şimdi tek yapabileceğim doğru seçimi yaptığıma inanmaktı. İçgüdülerimi dinlemiştim ve kötü bir kadının hayatına son vermiştim. Böylece hem kendi hayatımı *hem de* Antoine'ın hayatını kurtarmıştım.

Kaderin beni tamamlamam için gönderdiği görevi yerine getirmiştim. Şimdi aynı kaderin arkamda duracağını umut etmekteydim.

O sırada ofisin kapısı açıldı. İçeri Dedektif Duval girdi.

Karşımızda duran masaya oturdu ve bana bakarak kaşını kaldırdı. “Uzun bir gün geçirdiniz, Matmazel Kerrigan, öyle değil mi?”

Basit esprilerini dinleyecek hâlim yoktu. Bizi tutuklamaması için dua ederek yüzüne bakmakla yetindim.

“Korkarım sorgu devam edeceğinden ikinizi de burada tutmamız gerekiyor,” dedi Dedektif Duval ifadesizce. “Henüz Bayan Véronique ve Solange’un kardeşi Alex...”

Biri sertçe kapıyı vurarak Dedektif Duval’in sözünü kesti. Dedektif rahatsız olmuş ancak meraklanmış bir tavırla ayağa kalktı, kapıyı açmak için ilerledi. Fakat kapının arkasındaki kişi o kadar sabredememişti.

“Dedektif,” diye seslendi genç bir polis memuru içeri girerek. “Delphine Marceau burada, Gisèle’i bulan kadın...”

“Evet, Bayan Marceau’nun kim olduğunu biliyorum,” diye tersledi onu Dedektif Duval.

“Bu hafta işlenen cinayetler hakkında bilgisi olduğunu söylüyor. Sizinle konuşması gerekiyormuş.”

Dedektif Duval gözlerini bize dikti. “Burada kalın.”

Bir saatlik tırmak kemirme ve dua etmenin ardından dedektif yeniden görüldü. Peşinden korkmuş Delphine Marceau da içeri girdi.

Delphine dar ofise girmeye çalışırken başıyla bana selam verdi. Dedektif Duval ona oturması için işaret edene kadar kapıda kaldı.

“Bayan Marceau, Ruby ve Antoine’e bana az önce söylediğiniz şeyi söyler misiniz?” Dedektif koltuğunda arkasına

yaslandı. Elindeki kalemi ahşap masaya vurdukça kafatası-
ma çivi çakılıyormuş gibi hissettim.

Delphine'in burada ne işi vardı? Beni suçlamak için mi gelmişti?

Delphine kahverengi gözlerini çevreleyen uzun kirpik-
lerini kırıştırdıktan sonra konuştu. "Gisèle'i kimin öl-
dürdüğünü biliyorum. Senin olmadığını biliyorum, Ruby.
Başından beri biliyordum. Bir şey söylemediğim için
özür dilerim. Fakat beni tehdit etti. Polise gidersem beni
ve ailemi öldüreceğini söyledi. O gece onu sahne arkasın-
da gördüm. Silah sesini duyduktan hemen sonra koşarken
gördüm." Delphine gözlerini Antoine'e çevirdi. "Onu öldü-
ren eski eşiniz Solange'du. Daha önce konuşmaya cesaret
edemediğim için çok üzgünüm. Diğer insanların ölmesine
engel olabilirdim," diyerek bana baktı. Gözlerindeki suçlu
ifade dayanılacak gibi değildi. "Çok özür dilerim Ruby, çok
özür dilerim." O tatlı, masum yüzünü ellerine gömdü ve
ağlamaya başladı.

Ona uzanarak ellerini ellerimin arasına aldım. "Geldiğin
için teşekkür ederim, Delphine. Gerçekleri söylediğin için."
Delphine'in Édouard'ın annesi olduğunu fark etmek beni
bir kere daha etkilemişti. Bu kadar gerçek, şu an için kaldı-
rabileceğimden fazlaydı.

Dedektif Duval boğazını temizledi. "İfadesine ek ola-
rak söyleyebilirim ki savunmanızı destekleyecek yeni ha-
berler aldık, Matmazel Kerrigan. Ortağım, Alexandre'ın
arabasını buldu. Tıpkı söylediğiniz gibi Véronique'in ce-
sedi içindeymiş."

"Alexandre da arabada mıydı?" diye sordu Antoine.

Dedektif başını iki yana salladı. “Hayır, ama yerini bulmak için bir ekip görevlendirdik.

İçim rahatlamıştı. Göğsümde yükselen tüm o gerginlik, o korku ve bekleyiş nihayet son bulmuştu. “Yani bu...?”

Dedektif Duval başını salladı. Sesinde minicik bir ki-barlık tınısı vardı. “Matmazel Kerrigan, Robert Maxwell’in ölümüyle ilişkiniz olduğunu düşündüğüm için özür dilerim. Siz ve Doktor Richard’ın intikam almak için gözünü karartmış bir kadının kurbanı olduğunuz belli. Eve gidip dinlenin. Alexandre’ı bulduğumuz zaman size haber veriz. Bu sırada bir doktora görünseniz iyi olur. Yüzünüzdeki morluklar ciddi görünüyor.”

“Teşekkürler, dedektif,” dedi Antoine benim yerime. Ne konuşabilecek ne de hareket edecek hâldeydim. Sandalyemde öylece oturuyordum. Rahatlık hissi o kadar güzeldi ki neredeyse beni felç etmişti. “Ruby’nin sağlığına kavuşmasını sağlayacağım.”

Delphine bana son kez baktıktan sonra ofisten çıkmaya yöneldi. “Geçen gece göz kamaştırdığını söylemek istedim. Daha önce hiç bu kadar iyi dans etmemiştin. Sanki...”

“Sanki ne, Delphine?” diye sordum. Gözlerindeki bakıştan zihnindeki şüpheyi okuyabiliyordum. Daha önce tanıdığı Ruby ile aynı olmadığımı biliyordu.

Delphine alt dudağını ısırды. Yüzüne yayılan ufak tebesüm, bana bir anda Édouard’ın yakışıklı, büyüleyici gülümseyişini hatırlatıverdi. “Değiştin Ruby,” dedi. “Yeni seni sevdim.”

Delphine son birkaç günün üzerinde gezinen kara bulutları da beraberinde götürerek polis merkezinden çıktı.

Antoine ile birlikte ayrılmak için ayağa kalktık. Ancak dedektif elini kaldırarak bizi durdurdu.

“Gitmeden önce bir şey daha var.” Dedektif Duval bana meraklı bir bakış attı. “Şu eski erkek arkadaşınız, Thomas Riley miydi?”

Güçlkle yutkundum. Keşke Titine’i dinleyip Thomas hakkında çenemi kapalı tutsaydım.

“Biraz araştırdık. Anlattığınız profile uyan bir Bay Riley’ye rastladık. Geçen sene Brooklyn’deki apartman da-iresinde vurulmuş. Katilini hiç bulamamışlar.”

Sözleri âdeta havada asılı kalmıştı. Doğal bir ifade takınmak için kendimi zorladım.

“Ayrıca bu adamın birlikte olduğu kadınları dövmekle ün saldığını da öğrendik. Kanıtsız kaldığı için New York polisi davayı kapamış. Yani endişelenmenizi gerektirecek bir şey yok, Matmazel Kerrigan. Eve gidebilirsiniz.”

Tuttuğum nefesi nihayet bıraktım, bu korkunç kâbustan canlı kurtulduğum için minnettardım. Antoine de yanımdaydı. “Teşekkürler, dedektif. Çok teşekkürler.”

Antoine beni sıkıca tutarak alnıma bir öpücük kondurdu. “Artık bitti. Haydi, eve gidelim.”

Antoine’in elini tutup karakoldan çıktığımda gündüzün geceye döndüğünü, yağmurun nihayet sona erdiğini fark ettim. Meydandaki sigara dumanı altında kalmış bir kulübün yanından geçtik. Kışkırtıcı caz müziği geceyi doldururken adımlarımız yavaşladı. Piyanodan yükselen notalar gerilmiş sinirlerimi gevşetirken yaşadığım anın bana hiç tanıdık gelmemesi dikkatimi çekti.

Dejavular son bulmuştu.

Kendi cinayetimin gerçekleşmesini engellemiştim. Bu da artık her dakikanın yeni, daha önce yaşanmamış olduğu anlamına geliyordu.

Antoine'in elini sıkarak başımı omzuna yasladım. Birlikte dar, kaldırım taşlı yolda yürümeye başladık. Aynı anda iç geçirdik.

O an her şeyin yolunda gideceğini tüm kalbimle anladım. Doğru kararı vermiştim. Geri döndürülmemdeki amacı yerine getirmiş, Solange'un kötü yüreğinin sebep olduğu kaderdeki korkunç hatayı düzeltmiştim.

Fakat loş sokak lambasının ışığıyla daha önce hiç yürümediğimiz yollarda yürürken bebeğimi, Claudia olduğum hayatta beklediğim küçük kızımı düşündüm. Aklıma tek bir soru geldi.

Şimdi ne olacaktı?

Otuz Üçüncü Bölüm

Dört Ay Sonra

Güneş gökyüzünde parlıyor, güzel ve yumuşak görünümlü bulutlar tepede süzülüyordu. Kalabalık Saint-Michael Bulvarı'nda yürürken lalelerin, tereyağlı çöreklerin ve kahvenin kokusu etrafımda âdeta dans ediyordu. Bir anlığına durup kendi kendime mırıldandım ve evim dediğim bu yerin manzarasını içime çekerek gülümsedim.

Ellili yıllarda Paris'in baharı tek kelimeyle büyüleyiciydi. Ve bunu *ilk defa* yaşıyor olmam çok daha keyif vericiydi. Dejavular, boş hatıralar ve geldiğimden beri peşimi bırakmayan öngörüler son bulmuştu. Burada geçirdiğim her geçen gün kendimi daha neşeli, daha canlı, hatta sandığımdan daha çok evimdeymiş gibi hissediyordum.

Paris'te geçirdiğim o ilk birkaç gün şimdi ışık yılı uzaklığında gibiydi. Köşedeki bir çiçek dükkânında durup bir buket pembe gül aldım. Tekrar yola koyulduğumda kendimi Jean-Pierre'in gece kulübüne çıkan ağaçlıklı yolda yürürken buldum, ancak dönüp bakmadım. Dansçıların çoğu Jean-Pierre'i cinsel istismar suçuyla şikâyet ettiğinden beri kulüp kapalıydı. Jean-Pierre ise âdeta bir borç batağı içinde,

eskisinden çok daha kötü düşmanlar edinerek yaşamaya çalışıyordu.

Gülleri koklayarak Jean-Pierre'in anılarını başımdan attım ve keyifli yürüyüşüme devam ettim. Titine'le birlikte onun için dans etmekten vazgeçtiğimiz ve o lanet olası herife elindeki kozlarını alıp malum yerine sokmasını söyleyebilme cesareti gösterebildiğimiz için inanılmaz derece minnettardım.

Saint-Michel Meydanı'ndan geçip Seine Nehri'ne vardım. Nehrin suları gün ışığıyla parlıyor, nehir kenarına sıralanmış ağaçlar esen meltemle tatlı tatlı sallanıyorlardı. Etrafımdaki dünya dört ay önceki o geceden sonra ne kadar da bambaşka bir hâl almıştı – Antoine'i ve kendimi kurtarmak için Solange'un hayatına son verdiğim geceden beri.

O geceden beri evren neşeli bir kutlamanın içine girmiş gibiydi. Yanlışlar düzeltilmişti ve hem benim –*Ruby*'nin– hem de etrafımdaki insanların hayatları yoluna girmeye başlamıştı.

Solange'un kötü ruhunun kadere müdahale etmesine engel olmuşum ve bu başarıma aşk, neşe ve umut yağmuruyla sonuçlanmıştı.

Burada geçen her gün o neşe ve umut yüreğime işlemeye başlamıştı. Antoine'le ne zaman göz göze gelsem, bana ne zaman beni sevdiğini söylese, Robert'ın ölümünün yarasını iyileştirmeye başlayan Titine'i ne zaman görsem bunu hissediyordum.

Ancak bu yeni yaşamın bana getirdiği olumlu değişikliklere rağmen kendi cinayetime engel olmamın Claudia olan geleceğimi silip silmediğini düşünmeden edemiyordum. Beraberimde gelen günce şimdi bomboştı, içinde sadece

buraya ilk geldiğim gün yazdığım yazı kalmıştı. Magazin dergisindeki kapak fotoğrafı da değişmişti. Solange'un yüzü tanınmayacak kadar solmuştu... ki *bu* benim için hiç sorun değildi.

Asıl sorun olan ultrason fotoğrafının da solmaya devam ediyor olmasıydı. Artık bulanık, siyah beyaz bir görüntüden ibaretti. Bebeğimin hatları, ultrason tarihi ve hatta adım... Hepsi gitmişti.

Sihirli Madam Bouchard da bir daha görünmemişti. Gelecek hakkındaki sorularıma, özellikle de bebeğimin durumuna cevap arıyordum ama sanırım yakın zamanda öğrenemeyecektim.

Bir yandan Antoine'le burada kurduğumuz güzel hayatı terk etmeyi hayal bile edemiyor, diğer yandan Madam Bouchard'ın bahsettiği kapının bir yerlerde bulunmayı beklediği fikrini kafamdan atamıyordum. O kapı beni içine çekecek ve beni sıırsıklam âşık olduğum adamdan, gittikçe daha çok hayran olduğum bu hayattan çekip alarak geleceğime, gelecekteki bebeğime götürecekti. O bebeğin kaderim olduğundan emindim. Sürekli bir sonraki günün, bir sonraki saatin, bir sonraki saniyenin burada yaşayacağım son zaman olup olmadığından şüpheleniyordum.

Eğer fırsat verilseydi hangi hayatı seçerdim?

Sokağı siren sesleri doldurunca düşüncelerimden, endişelerimden ve durmak bilmeden zihnime dolan duygu yağmurundan uzaklaştım. Ve tıpkı son dört aydır her gün yaptığım gibi zihnimdekileri kovup kendime hayatımın güzel olduğunu, minnettar olmam gerektiğini ve zamanı geldiğinde Antoine'le *burada* bir bebek sahibi olabileceğimizi söyledim.

Ancak bu pozitif düşünceleri tekrar ederken endişelerim yeniden su yüzüne çıktı.

Ya burada Antoine'den bir çocuğum olur da bir şekilde açılan kapıdan Claudia olduğum hayata geri dönersem? O zaman buradaki çocuğuma ve Antoine'e ne olacaktı? Gerçek bir aileyi yeniden kaybedebilme ihtimalim var mıydı?

Başımı iki yana sallayarak önümde duran göz kamaştırıcı binaya baktım. *Endişelenme ve buradaki hayatına devam et*, dedim kendime.

Ne de olsa bu eski yaşam deneyimi bana bir şey öğretmişti, o da hayatın yaşandığı andan ibaret olduğuydu. Yaşadığım onca şeyden, geçmişin yanlışlarını düzeltmek için yaptıklarımın sonradan kaderin yanımda olduğuna güvenmek zorundaydım.

Zile bastım. Beklerken başımı kaldırıp gökyüzünü seyretiltim. Kader konuşabileceğim bir olgu mu ya da Madam Bouchard beni duyuyor mu diye düşünüyordum.

Bana iyi bakarsın, değil mi? diye sordum bulutlara. Mesajımı iletirler diye umuyordum. Ancak cennetten incek güçlü bir ses yerine Titine'in sesini duydum.

"Yukarı gel!" diye seslendi Titine otomatiğin hoparlöründen. Şu sıralar yeni, melodik bir ses tonu takınmaya başlamıştı.

Gökyüzüne bakıp gülümsedim. Sesi bana buradaki hayatın *gerçekten* iyi olduğunu söylüyor gibiydi. İçeri girdim ve asansöre binerek en üst kata çıktım. Sadece iki ay önce Titine bu muhteşem daireye taşınmıştı. Seine Nehri'ne bakan harika bir manzarası vardı ve eskiden evim dediği o küçük apartman dairesinden epey farklıydı.

Bu kadar yüksek standartlarda yaşamak Titine için daha önce hiç mümkün olmamıştı. Ancak Robert'ın ailesi Titine'in bir tanecik torunlarına hamile olduğunu –ben ve Antoine aracılığıyla– öğrendikleri an ona bu evi hediye etmişlerdi. Ayrıca Robert'ın mirasından kalan büyük bir miktar parayı da ona göndermişlerdi. Titine'in yaşadığı acıyı bebeğinin babasını ve sevdiği adamı kaybetmenin acısını ne ev ne de para dindiriyordu. Ancak bebeğini kendi başına yetiştirebileceğine ve daha iyiye gidebilecek bir hayat süreceğine dair umutları yeşermişti. Titine'in –hepimizin– yaşadıklarından sonra umuda fiyat etiketi koyamazdık.

“Selam, tatlım, geldiğin için teşekkürler,” dedi kapıyı açıp beni yanaklarımdan öperken. “Bebek odasının boyası nihayet kurudu. Artık duvarlara bir şeyler asmaya başlayabiliriz. Yakışıklı nişanlının müsait olduğu bir zaman beşiği kurabiliriz.”

“Anlaşıldı, kaptan,” dedim şişen karına bakıp gülümseyerek. Titine beş aylık hamileydi ve baştan aşağı ışıltı saçıyordu. Ona pembe güllerin olduğu buketi uzattım. Birlikte içeri girdik.

“Teşekkürler, hayatım. Çok tatlılar! Onları bebek odasına koyayım. Adeline bebeğin ilk çiçekleri olsun.”

Dudaklarından dökülen Adeline ismini duyunca durdum. Bebeğinin adından ilk defa bahsediyordu.

Ve *Adeline* annemin ilk ismiydi –bunu Claudia olduğum hayattan biliyordum. Ancak ilerleyen zamanlarda büyükanemle olan iletişimini resmi olarak kestikten sonra adını sıradan bir *Jane* ile değiştirmişti.

Bu sefer her şeyin farklı olduğunu ve annemin büyükanem yüzünden ismini değiştirme ihtiyacı hissetmeyeceğini umdum.

Titine elini koluma koydu. “Yine dalgın dalgın bakıyorsun. Adeline ismini sevdin, değil mi? Geçen hafta bana verdiğin bebek isimleri kitabında denk geldim ve bayıldım. Kulağa benim adım gibi gelmiyor, değil mi? Yani, her zaman Martine’i kullanmaya devam edebilirim ama çok eski gibi. Hem insanların bana Titine diye seslenmesine alıştım. Neyse, saçmalıyorum.”

Güldüm. Cılalı parkelerin üzerinde ilerleyerek bebek odasına vardık. “Adeline ismine bayıldım,” dedim ona. “Çok güzel.”

“Ah, harika.” Karnını okşayarak bana gülümsedi. “Seveceğine dair bir hisse kapılmıştım. Hâlâ senin kız olacağına dair ısrarlarınla hareket ediyorum. Aslında emin değiliz.”

“Güven bana, Titine,” dedim gülümseyerek. “O bir kız.”

“Tamam, tamam. Haklı olsan iyi olur. Oğlum olursa ne yaparım bilmiyorum. Yani kızım olursa ona dans etmeyi, Fransızca’yı öğretebilirim. Birlikte bebeklerle oynar, çay partisi veririz. Çok eğlenceli olur.”

Yeni boyanmış bebek odasına girdim. Duvarların rengi tozpembeydi ve aklıma annemin –en azından benim tanıdığım annemin– pembeden ne kadar nefret ettiği geldi. Çok feminen bir kadın olduğu söylenemezdi. Asla Titine’in olduğu gibi eğlenceli ve maceracı olmamıştı. Benimle hiç oyun oynamamış, yaratıcı olmam için desteklememişti. Bu sefer daha farklı olacağını bilsem de bu yeni başlangıcın onun hayatındaki her şeyi *değiştiremeyeceğinin* farkındaydım.

“Rengi nasıl buldun? Çok pembe değil, değil mi?”

“Mükemmel,” dedim. Midemde garip bir his duydum, henüz kabul etmeye hazır olmadığım bir histi bu.

“Bu harika gülleri vazoya koyacağım. Hemen dönerim.” Titine âdeta sekerek koridorda ilerledi ve beni boş bebek odasında bir başıma bıraktı. Bu bebek odası yaklaşık dört ay sonra güzel bir bebeğe ev sahipliği yapacaktı ve o küçük kız daha önce yaşanan olaylardan habersiz olacaktı. Önceki hayatında neşeli dansçı annesini tanıma fırsatı bulamadan, Amerika’daki büyükannesi ve büyükbabasının sıkı yetiştirme tarzıyla ve annesi tarafından terk edilmenin acısı yüzünden kimseye sevgi besleyemeden büyümek hakkında en ufak bir fikri olmayacaktı.

Annemin geleceği şimdi daha güzel şeyler vadeliyordu. Kaderi değiştirdiğim o geceden beri yaşanan tüm muhtemlem değişiklikler arasında *bu* değişiklik, annemin yeni hayatı hepsinden öte bir güzelliğe sahipti.

Yine de ellerimi pürüzsüz duvarlarda gezdirip yeni boyanın kokusunu içime çekerken bir kez daha o hisse kapıldım.

Peki ya? hissiydi bu.

Peki ya Claudia olduğum zamanda bebek sahibi olabileme fırsatımı kaçırdıysam? Annemin yaptığı hataları düzeltme fırsatımı, baba figürünün eksik olmasına rağmen kendi küçük ailemi kurma imkânımı kaybettiysem? Şimdi ne olacaktı? Bebeğim nereye gidecekti? Claudia’nın kaderinde sahip olması beklenen bebek ne olacaktı?

Başımı iki yana salladım. Titine’in sadece birkaç ay içinde bu odada uyutacağı bebeğinin heyecanını kıskandığımı, arzuladığımı ve özlediğime dair düşünceleri zihnimden attım. Onun adına mutluydum. Hastanedeki o korkunç günün ardından bebeğiyle beraber iyileştiği için çok memnundum. Robert’ı kaybetmiş olsa da güçlü durmuş, bebeği kendi başına yetiştirmeye karar vermişti.

Ancak kendi bebeğime duyduğum hasret yüreğimi yakıyordu. Ruby olan yeni hayatım ne kadar mükemmel olsa da, Antoine' ne kadar âşık olsam da, genç büyükannemin anne oluşuna şahit olmak ne kadar eğlenceli olsa da bu hasretten kurtulamıyordum.

Claudia olduğum hayata geri dönüp dönemeyeceğimden, Madam Bouchard'ın bahsettiği kapının yakınlarda olup olmadığından ya da sonsuza dek silinip silinmediğinden emin olmadığım için buradaki hayatı yaşama seçeneğimi kullanacaktım. Ruby'nin yeni, hiç yazılmamış hayatını yaşayacaktım.

Belki bebeğim hâlâ orada bir yerde benim olmayı bekliyordu.

Titine odaya geri dönünce düşüncelerim dağıldı. Yüzümü ona çevirince yüreğim burkuldu. Ona söylemeliydim.

“Bebek istiyorum,” dedim, sözlerim âdeta kulaklarımda çımlamıştı. “Düğün için henüz bir tarih belirlemedik ama Antoine'den çocuğum olsun istiyorum.”

Ancak Titine'in gözlerinde görmeyi umduğum heyecan ya da belki biraz şaşkınlık yerine başka bir ifade belirdi; *acıma*.

Yanıma gelerek elini omzuma koydu. Yeşil gözlerindeki acı dolu ifade gittikçe artıyordu.

“Ne oldu, Titine? Neden bana öyle bakıyorsun?”

“Hatırlamıyorsun, öyle değil mi?”

“Neyi?”

Titine omuzlarımı bırakmayarak derin bir nefes aldı. “New York'ta yaşarken, sen Thomas'la birlikteyken...” Durdu, kelimeleri havada asılı kalmıştı. Gözleri yere, pencereye, kısacası gözlerim dışında her yere bakıyordu.

“Ne, Titine? Thomas’la aramda bildiklerim dışında ne yaşandı?” Telaşımın arttığını hissettim. Ruby olarak yaşadığım ilk birkaç günün karmaşık duygularını uzun zamandır hissetmiyordum. Şimdi yeniden su yüzüne çıkıyorlardı.

Titine boğazını temizledi. Gözlerini nihayet gözlerime kaldırdığında ona Robert’in cinayetini söylemek zorunda kaldığım zaman takınmak zorunda kaldığım kararlılığı gördüm. Daha konuşmasına fırsat vermeden yüreğim burkuldu.

“Ruby, bir keresinde hamile kaldın. Thomas’ın bebeğini. Sana bu yüzden o kadar kötü davranıyordu çünkü onu terk etmiyordun. Bir gece, belki altı aylıkken, kötü bir tartışma yaşadınız. Her zaman tartışıyordunuz ama bu seferki daha kötüydü. Thomas sana çok sert bir şekilde vurdu... Karnına vurdu. Sen bayıldın, kanaman başladı ve o lanet olası herif seni orada bıraktı... Ölüme bıraktı.

“O gece sana telefon ettim ama sen telefonu açmayınca Thomas’la kötü bir şeyler yaşamış olabileceğini düşündüm. Ben de koşturarak sana geldim ve sen... sen... ah, Tanrım, Ruby. Tam bir kâbustu. Kanamayı durdurmak için seni acilen ameliyata aldılar. O gece bebeği kaybettin... Aldığın hasar o kadar büyüktü ki tüm yumurtalıklarını almak zorunda kaldılar.”

Elim karnımın alt kısmına gitti. “Karnımdaki yara izi... Onu Thomas yapmadı. Ameliyatın izi.”

Titine evet anlamında başını salladı, gözlerindeki keder dayanılmazdı. “Buraya geldiğimiz ilk gün bana bu konuyu asla açmamam için söz verdirdin. Çünkü çok acı vericiydi. Provada düştükten sonra sürekli bebeğini düşürüp düşürmediğini sordun. Sana *bir daha* düşürdüğünü söyleyecek

yüreğim yoktu. Şimdiye kadar hatırlarsın diye düşünmüştüm. Çok özür dilerim, Ruby.”

“Yani asla bir çocuğum olmayacak. *Bu* yüzden ondan bu kadar nefret ediyordum. *Bu* yüzden ben...”

Titine evet anlamında başını salladı. Cümlemi tamamlamama gerek yoktu. Thomas’ı sadece kendimi korumak için vurmamıştım. Onu bebeğimi benden kopardığı için de öldürmüştüm.

Hayattaki en yakın arkadaşım olan tatlı, genç büyükaneme baktım. Bana teselli vermeye çalışıyordu. Kendi be-beğine ikinci anne olabileceğimi, Antoine’le beraber bir bebek evlat edinebileceğimizi, her şeyin iyi olacağını söylüyordu. Ancak dinlemeyi bıraktım. Kalbim göğüs kafesi-me sıkışmıştı. Umudum, ruhum yerle bir olmuştu. Titine minyon kollarını bana doladı. Dolgun, şişkin karnını karnı-ma bastırınca tek düşünebildiğim *neden* sorusu oldu.

Kaderi değiştirmek için yaptığım onca şeyden, kötü bir ruhu öldürmek ve ruhların kaderde yaptıkları hatayı silmek için büyük bir güç sarf ettikten sonra, sadece Ruby’nin değil, Titine ve Antoine’in de hayatlarını yeniden inşa ettikten sonra neden kendi çocuğuma sahip olabilme hakkından mahrum bırakılıyordum? O kapıdan tekrar geçip geçemeyeceğimin garantisi yokken neden buraya getirilmiştim? Kaderimde olduğuna gözü kapalı inandığım şeyi neden hâlâ gerçekleştiriyordum?

Gözlerimi Titine’in omzundan kaldırdım ve pencereden görünen mutlu, beyaz bulutlara baktım. Sanki önemli şeyler hiç yaşanmamış gibiydi. Benim adıma bir mesaj daha iletmeleri için, kadere, Madam Bouchard’a ya da her kim dinliyorsa ona bunun adil olmadığını, böyle olmaması

gerektiğini söylemeleri için çılgılık atmak istiyordum. Ne istedilerse yapmıştım! Şimdi, onlara en çok ihtiyaç duyduğum anda neredeydiler? Buranın patronu kimdi? Beni buraya getiren gümüş saçlı kadın nereye kaybolmuştu? Gerçek bir aile kurabilme hayallerim ne olacaktı?

Anlaşılan kader pek de arkamı kollamıyordu. Yaptığım iyilikleri umursamıyordu bile.

Bulutlara bağıramadım. İçimde mücadele edecek zerre kuvvet kalmamıştı.

Bunun yerine dört ay önce Solange'un başıma silah doğrulttuğu, buradaki varlığımın bir hiçten ibaret olduğunu bana hissettirdiği o korkunç geceden beri ilk kez ağladım.

O öğleden sonra Titine'in bebek odasını tasarlamasına yardım etmek için kalamadım. Onu orada resimlerle, pelüş tavşanlar ve ayılarla, kutular dolusu henüz montajı yapılmamış pembe ve beyaz mobilya parçalarıyla, dinmek bilmeyen heyecanı ile yalnız bıraktım. Ona yarın gelip yardım edeceğime dair söz verdim ama bugün biraz hava almaya, kafamı boşaltmaya, yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

Titine isteksizce de olsa gitmeme izin verdi. Gözlerindeki acıma hissi hiç silinmemişti ve bunu kaldıramıyordum. Bana bakışlarına dayanamıyordum. Buradan bir an önce çıkmalıydım. Yakında bir bebeğe kucak açacak o dört pembe duvarın arasında durmamalıydım.

Daha da önemlisi, asla kendi çocuğuma sahip olamayacağımı anladığıma göre bundan sonra ne olacağını düşünmeliydim.

Paris sokaklarında durmaksızın ilerlerken nereye gittiğime ya da nereye varacağıma dikkat etmemiştim. Ne kadar uzaklaştığımı Eyfel Kulesi'nin ucunu görerek anlayabiliyordum. Kule ağaçların ve binaların arasından sık sık görünüyordu.

İçimde Claudia olduğum hayattan hayaller ve rüyalar taşırken bu hayatı nasıl sürdürecektim? Gözlerimin renginin neden değiştiğini, eski Ruby'den neden farklı davrandığımı Antoine'e açıklayamıyordum. Ona babamın ölümünden bahsetmem ile Titine'in Antoine'e ailem hakkında anlattıkları uyuşmamıştı.

Ona Ruby olsam da –burada ve bu bedende kendimi gerçekten evimde gibi hissetsem de– tek bir ruhtan ibaret olmadığımı söyleyebilmek için can atıyordum. Ben aynı zamanda başka biriydim. Annesi tarafından sevilmeden büyüyen bir kadındım. Babamı kaybettiğim, yazgımı değiştiren o günden beri bağımsızdım ve babamın ölümü için annemin beni hiç affetmeyeceğini anlamıştım. Üniversitede psikoloji okumuştum, insanlara faydalı olabilmek için terapist olmuşum ama kendi ailemin sorunlarını çözmekten kaçınmıştım. Çiftlere anlaşmaları, çocuklarını yetiştirmeleleri, zorlukların üstesinden gelmeleri için tavsiyeler vermiştim ama kendi ilişkilerimi asla evliliğe taşıyamamıştım.

Bir zamanlar hamile kalmıştım ve şimdi umutsuzca bebeğimi arıyordum.

Bu yetenekler, bu deneyimler, tüm bu zorluklar, Ruby'nin bedeninde hissettiğim cesaret, konuştuğum Fransızca, dans ederken ya da yeni, güzel sesimle şarkı söylerken sergilediğim tarifsiz özgüven kadar bana aitlerdi.

Ben hem Ruby hem de Claudia'ydım ve bunun uzun vadede nasıl işleyeceğini merak ediyordum. Böyle var olabilir miyim diye düşünmeden edemiyordum. Çünkü bir yanımda otuz beş yıl boyunca bambaşka bir hayat yaşamıştı ve bunu bildiğim hâlde kimseye söyleyemiyordum.

Ve Titine'in söylediği son şeyden sonra kararan gökyüzünün altındaki Paris sokaklarında gezinirken, omuzlarıma ve yüreğime tek başıma taşıyabileceğimden şüphe ettiğim bir yük binmişti.

Esen soğuk rüzgârla burnumun üzerine bir damla yağmur düştü. On altıncı bölgeye, rue de Passy'ye varmıştım. Caddeye baktım. Lüks mahalleyi göz kamaştırıcı dükkânlar süslüyordu. Madam Bouchard'la görüştüğüm apartman sadece birkaç blok ötedeydi.

Yağmur hızlanmaya başlamıştı. Damlalar yüzüme düşüyor, kemiklerimi ürpertiyordu. Islaklık saçlarıma ve elbiselerime işlerken gizemli kadının evde olup olmadığını görmek için zile basmayı düşündüm. Sorularına cevap alabilir, ona ne yapacağımı sorabilirdim. Ancak o yöne doğru bir adım bile atmadan evde olmayacağını anladım. Çünkü hiç orada yaşamamıştı. Yeni kiracıya ismi Madam Bouchard olan yaşlı, zarif bir kadının burada yaşayıp yaşamadığını soracak değildim. Evdeki insanlar bana deli gibi bakar, muhtemelen yirmi yıldır aynı evde yaşadıklarını söylerlerdi.

Artık yeni bir hayat yaşıyordum. Hiç ayak basılmamış topraklardaydım. Kaderin *bu* yazgısı henüz yazılmamıştı ve bu yolda bana rehberlik edecek kimse yoktu. Ne sihirli bir günce vardı ne de sorularına cevap olacak bilge, yaşlı bir kadın.

Paris'i âdeta baştan sonra yıkayan bahar yağmurun altında endişelerimden ve korkularımdan silkinerek damlaların beni arındırmasına izin verdim. Madam Bouchard'm mistik apartmanından uzaklaştım ve kararlı adımlarla sevdiğim adamı bulmaya gittim.

Antoine'e gerçekten kim olduğumu söyleme vakti gelmişti.

Otuz Dördüncü Bölüm

“Nerelerdeydin?” diye sordu Antoine, artık birlikte yaşadığımız Opéra Garnier’e bakan zarif apartman dairesine adımımı attığımda.

Benden cevap gelmeyince ellerini ıslak saçlarımda gezdirdi, avuçlarını omzuma koydu ve beni sıkıca sardı. “Sen iyi misin? Endişelenmeye başlamıştım. Akşam yemeği planımız vardı, unuttun mu?”

Temiz giysilerinin kokusunu içime çekerek yüzümü gömleğinin yakasına gömdüm. Eve dönmek için bindiğim taksideki cesareti aradım. Çünkü ona her şeyi anlatacaksam cesarete gerçekten ihtiyacım olacaktı.

“Ben iyiyim, Antoine. Seni beklettiğim için çok üzgünüm. Ancak seninle konuşmam gereken bir şey var. Oturalım mı?”

Antoine’in duman grisi gözlerinde meraklı bir ifade okunuyordu. Güçlü elleriyle kollarımı sıvazlayarak ellerimi avuçlarının arasına aldı. Beni tatlı oturma odamıza götürdü, ıslak ceketimi omuzlarımdan çıkardı ve etrafıma bir battaniye sardıktan sonra yanına oturttu.

Karşımızdaki açık pencereden evimize bahar yağmuru-
nun huzur verici kokusu doluyordu. Kokuyu içime çekince
zamanın geldiğini anladım.

Ancak ağzımı açmıştım ki Antoine konuşmaya başladı.

“Uzun zamandır bana neler olduğunu anlatmanı bekli-
yordum. Hafızanı yitirmediyiğini biliyorum. Mavi gözlerin,
konuşma tarzın. Sanki buralı değilsin, sanki pek çok şey
biliyorsun da bana söylemiyor gibisin. Hafıza kaybından
fazlası olduğunu biliyorum. Ama her ne ise, inan başa çı-
kabilirim.”

Sesinin tonu güven verici olsa da gözlerindeki ifade
korktuğunu gösteriyordu.

Aslında ona geçmiş hayatlara yapılan ziyaretlerden, bü-
yülü günceler bulmaktan ve kaderdeki hataları düzeltmek-
ten bahsetme fikri bana da pek hoş gelmiyordu. Aşkımız bu
kadar imkânsız bir hikâyeyi gerçekten kaldırabilir miydi?

Ancak Antoine tatlı bakışlarını üstümden çekmeyerek
elimi sıktı. Gerçeği hak ettiğine inanıyordum. Nişanlan-
mıştık ve ona kim olduğum, nereden geldiğim ve hayattan
isteklerim konusunda dürüst olmazsam kilisede yanında
yürüyemezdim. Aksi takdirde bu ne onun ne de benim için
adil olurdu.

Ve böylece, o yağmurlu Paris akşamında aşkımın gözle-
rine bakarak her şeyi en başından anlatmaya başladım.

Antoine’ın âdeta benzi atmıştı. Ona tüm hikâyeyi anlattık-
tan sonra sessizlik içinde bana baktı. Artık içime işlenen

iki yaşamın hikâyesini aşk, intikam ve bir hayattan diğerine bağlanan hayatların hikâyesini biliyordu.

Ona dokunmak için elimi uzattım. Bir şey, herhangi bir şey söylemesini istiyordum. Hastaneye yatırılacak kadar vahim durumda olduğumdan mı şüpheleniyordu? Beni bir akıl hastanesine yatırmayı mı düşünmüştü? Hayatımın sonuna kadar etrafı süngerlerle kaplı bir hücrede yaşamak istemiyordum.

“Antoine,” dedim elimi dizine koyarak. “Biliyorum. Bu duyduğun en saçma hikâye ve kesinlikle mantığa aykırı. Dünyanın işleyişine dair bildiğimiz her şeye aykırı. Ancak gerçekleri söylüyorum. Eğer evleneceksek... eğer hâlâ benimle evlenmeyi *istiyorsan*, gerçek bu. Gerçekten kim olduğumu bilmen gerekiyordu.”

Antoine boğazını temizleyerek gözlerini kırıştırdı. Sanki karşısında oturan ve bu saçmalıklardan bahseden kadının –yani benim– bile hayal gücünden ibaret olup olmadığına karar vermeye çalışıyor gibiydi.

Nihayet konuştu. “Solange o gece... Sana Claudia dedi. Psikolog olduğundan bahsetti. Adı Édouard olan bir adam varmış. Sürekli olayların *daha önce* nasıl yaşandığından söz etmişti. Şimdi bana söylediklerinin gerçek olduğunu mu söylüyorsun? Düşündüğümüz gibi deli değil miymiş?”

“Deli olduğu belli ama intikam için delirmişti. Gelecekteki hayatından, aktrist Solange Raspail’in hayatından buraya kadar intikamını taşımış.”

“Ve gözlerin. Bu güzel mavi gözlerin. Onlar Claudia’nın mı?”

Evet anlamında başımı salladım.

“Peki, babanın öldürülmesi hakkındaki hikâye... Ruby’nin değildi. Yani gelecekteki Claudia’nın başına geldi. Bu yüzden mi Titine ne zaman bana senin aیلenden bahsetse hemen konuyu kapatmaya çalışıyordun?”

“Evet. Sana babam hakkındaki gerçeği söylemenin bir risk olduğunu biliyordum. Ruby’nin geçmişıyle boy ölçüşmeyeceğinin de farkındaydım. Ancak Gisèle’i kaybettikten sonra canın o kadar acımıştı ki kendime engel olmadım. Yalnız olduğunu hissetmene izin veremezdim.” Antoine’in elini sıktım. Bana inansın diye umut ediyor, dua ediyordum.

Antoine bir süre sessiz kaldı. Az önce verdiğim inanılmaz bilgileri anlamlandırmaya çalışan beyninin âdeta kısa devre yaparak dumanlar çıkardığını görebiliyordum.

“Yardımcı olabilecek bir şey gösterebilirim,” dedim benimle beraber buraya gelen üç eşyayı hatırlayarak. Solmuş olsalar da Antoine’e bu olağan dışı hikâyenin gerçekliğini kanıtlayabilirlerdi.

Ya inanacaktı ya da koşarak benden uzaklaşacaktı.

İç çamaşırı çekmecemi dibine kadar karıştırdıktan sonra aradığım şeyi buldum.

Yatak odasından solmuş magazin dergisini, bulanık ultrason fotoğrafını ve artık boş kalan günlüğümü çıkardım.

“Bu üç eşya benimle beraber geldiler,” dedim önce magazin dergisini göstererek. “Kapak fotoğrafı buraya geldiğimden beri solmaya başladı. Solange ölünce yüzü tamamen soldu. Yine de isimleri ve Édouard’ın yüzünün bir kısmını çıkarabilirsin.”

Antoine gözlerini kısarak dergiye baktı. “Édouard Marceau ve Solange Raspail. *Nişanlandı.*”

Sayfanın üst köşesini gösterdim. “Ve tarih. Hâlâ görünüyor.”

“5 Aralık 2012,” diye fısıldadı Antoine. Dergiyi sehpa-ya bırakıp konuşmaktan aciz bir şekilde bana döndü.

Ona kalın, kırmızı güncemi verdim. “Bunun içi Claudia olduğum hayatta yazdığım yazılarla doluydu. Ancak buraya geldiğimden beri silinmeye başladılar, şimdi sayfaları bomboş. Geriye sadece Paris’e geldiğim ilk gece yazdıklarım kaldı.”

Antoine yazdıklarımı okuduktan sonra usulca konuşmaya başladı. “Peki, bu Édouard Marceau... Onu özleyiyor musun? Ona geri dönmek istiyor musun?”

Başımı iki yana salladım. “Onu gerçekten sevdim ancak seninle tanışmadan önceydi. Açıklaması zor biliyorum ama seninle o gün sahnenin arkasında görüştüğümüz an ben... ben sana âşık olduğumu ve seninle olmak istediğimi biliyordum. Ben bir daldan başka dala konan bir kuş değilim. Ancak sana gerçekten sırlıslıkam âşık oldum, Antoine. Sen bana kendimi güvende, hayatta, mutlu hissettiriyorsun ve seni asla bırakmak istemiyorum.”

Antoine’in gözlerindeki endişe silinmemişti. “Peki ya bebeğin? Ona geri dönebilecek olsaydın, döner miydin?”

Yutkundum. Bu sorunun cevabını Antoine’e itiraf edemeyeceğimi içten içe biliyordum. Henüz hazır değildim. Bu yüzden ona son kanıtımı gösterdim. Ultrason fotoğrafı.

“Bu bebeğimin ultrason fotoğrafıydı. Artık sadece bulanıklıktan ibaret. Eski hâlini görebilseydin gerçekten hayran olurdun.”

“Bu muhteşem. Bu teknolojiyi daha yeni geliştirmeye başladık.” Antoine elindeki puslu fotoğrafa bakarak

şaşkınlıkla başını iki yana salladı. “Tarih 18 Aralık 2012 diyor. Dergi ile aynı ay. Doğum gününle de, Ruby.”

“18 Aralık mı? Yanılıyorsun. O fotoğrafa en son baktığımda tarih çoktan silinmişti. Ultrason kaydımı 5 Aralık’ta aldım. Tarihi unutamıyorum çünkü bir kızım olacağını öğrenmiştim.”

Antoine fotoğrafı bana gösterdi.

Haklıydı.

Yeni bir tarih belirmişti.

18 Aralık 2012.

Tüm bedenimi bir ürperti dalgası sararken gözlerimi defalarca kırıştırdım. Gözlerim kesinlikle bana oyun oynuyor olmalıydı.

Fakat oynamıyorlardı.

Bu yeni tarihin benim için, Antoine için, Claudia ve bebeğim için anlamı neydi?

Antoine fotoğrafı alıp diğer kanıtların yanına, kahve sehpasının üzerine koydu. Birkaç dakika boyunca konuşmadı. Öylece oturarak tüm zamanların en olasılık dışı hikâyesini düşündü.

Nihayet iri, duman grisi gözlerini bana doğru çevirdi. “Hâlâ bir çocuğun olsun istiyor musun? Benden?”

Yüreğime bir bıçak saplandı. Gözlerim sıcak yaşlarla doldu.

“Ruby, ne oldu?”

Kanepenin kenarını sıkıca tuttum ve cümleleri bir araya getirebilmek için kendimi zorladım. “Seninle *gerçekten* bir bebek sahibi olmak istiyorum, Antoine. Hem de her şeyden çok istiyorum. Ama bugün Titine bana bunu yapamayacağımı söyledi... Ben çocuk doğuramam.”

Sessizlik bir sabah sisi gibi aramıza çökmüştü. Az önceki itirafımın şoku ikimizi de derinden sarstı.

Antoine boğuk, titrek ve kararsız bir tonla konuşmaya başladı. “Neden, Ruby? Ne oldu?”

“Thomas’la birlikteyken hamile kalmışım. Ancak korkunç kavgalarımızın birinde bana vurmuş ve ben... ben bebeği kaybetmişim. Titine aldığım hasarın çok büyük olduğunu ve tüm yumurtalıklarımın alındığını söyledi.”

Antoine alt dudağını ısırarak gözlerini pencere pervazına vuran yağmura çevirdi. Sessizliği konuşmasından daha fazla şey anlatıyordu.

O da çocuk istiyordu. Ve böyle bir şeyle karşılaşmayı hiç ummamıştı.

“Özür dilerim, Antoine. Bilmiyordum. Hatırlamıyordum.” Gözlerimden boşanan sıcak yaşlar yanaklarıma akmaya başladı.

Zamanda ve uzayda yapılan yolculuk saçmalığından, geçmiş ve gelecek hayatlardan, dayakçı erkek arkadaşlardan, değişen ultrason tarihlerinden, düşen bebeklerden, kısırlıktan bezdiğini söyleyerek ayağa kalkıp benden gitmemi isteyeceğini sandığım sırada dönerek beni kollarının arasına aldı.

“Sorun yok, Ruby. Buradayım, hiçbir yere gitmiyorum.” Antoine sakinleştiğimden emin oluncaya kadar teselli edici elleriyle sırtımı sıvazladı. Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı ve alnını alnıma yasladı. “Böyle bir şey yaşadığın için çok üzüldüm, aşkım. Senden çok şey götürdüğü için çok üzgünüm.”

“Bizden,” diye fısıldadım hicırkırlarımı bastırmaya çalışarak.

Antoine çenemi tuttu ve başparmağı ile yanağımı sıvazlayarak son damla yaşı da sildi. “Bu deli hayatta hiçbir şeyin garantisinin olmadığını herkesten iyi bilirim. Tek umudumuz, seveceğimiz birinin de bizi sevmesi. Ve ben bu sevgiyi sende buldum, bir tanecik Ruby. Benim sevdiğim *sensin*. Seni her zaman, yolumuza ne çıkarsa çıksın seveceğim. Bir gün çocuğumuz olsun istersek evlat edinebiliriz. Ya da birlikte dünya turuna çıkarız. Biz birbirimizi bulduk ya olasılıklarımız sınırsız.”

Büyüsüne kapıldığım duygu seli ve Antoine’e beslediğim saf, tatlı aşkın içinde yanaklarını ve dudaklarını öpücüklerle boğdum.

Antoine bir kahkaha atarak bana sarılıp beni sıcak kucağına çekti.

“Şimdi ne olacak?” diye sordu gözlerindeki gittikçe sevmeye başladığım meraklı parıltıyla.

“Bir fikrim yok. Bunlar daha önce yaşanmadı. Daha önce hayatta kalmayı başaramamıştık. Oysa şimdi buradayız.”

Bana doğru uzandı. Dudakları dudaklarıma o kadar yakındı ki ne ultrason fotoğrafında beliren yeni tarihi ne de bebeğimi ne çok özlediğimi umursuyordum. En azından yanımda Antoine vardı. Ömürlük sevdamı bulmuştum.

“Bu hikâyeyi bir başkasına anlatsan kafayı yemiş olabileceğini düşüneceklerinin farkındasın, öyle değil mi?” diye fısıldadı çenesini çeneme sürterek.

Gülmeme engel olamadım. Çenemi avuçlarının arasına alıp parmağını yüzümün hatlarında gezdirdi.

“Sahne arkasında sana geldiğim gün, düşüğün gün bana bakan gözlerini hâlâ hatırlıyorum – sanki beni daha önce görmemiş gibi bakıyordun. O gün kafede buluştuğumuzda,

göz renginin değiştiğini fark ettiğimde anladım. Sen aynı kişi değildin. Sana bir şey olmuştu. Ancak ben hayatını bilime, araştırmaya ve gerçek olgulara inanmaya adanmış bir adamdım. Bunu asla hayal edemezdim..." Cümlesi yarıda kesildi, bakışları bakışlarımla eridi. Sıcak elleri hâlâ yüzümü okşuyordu. "Sana inanıyorum, Ruby. Hikâyedeki her deli, her inanılmaz cümleye inanıyorum. Hepsine inanıyorum."

Gülümsedim. Yakışıklı yüzünü yüzüme doğru eğdi. Dolgun, yumuşak dudakları önce göz kapaklarımı, ardından burnumun ucunu okşadıktan sonra nihayet dudaklarıma vardı. Beni öyle tutkuyla öptü ki ona duyduğum aşkın derinliğine ben bile şaşırdım. Bu adamla tanışmak için zamanda geriye gitmiştim. O şüphesiz benim ruh eşimdi.

Dudaklarımız birbirlerinden ayrıldığında, bir saat önceki şaşkın ifadesi yerini aşk ve anlayışa bırakmıştı.

"Sanırım neşeni yerine getirecek bir şey biliyorum," dedi Antoine.

"Öyle mi?" Çıkar bakalım ağzındaki baklayı.

Dudaklarında muzip bir gülümseme belirdi. Zaten yakışıklı olan yüzü daha da çekici bir hâl aldı. "Benimle gel. Sürpriz."

Apartmandan çıkarken içimi tuhaf bir his sardı.

"Antoine bana bir saniye ver. Bir şey unuttum."

Salona koşup içeri son bir bakış attıktan sonra dergiyi, kırmızı günlüğü ve ultrason fotoğrafını aldım. Antoine'le dışarıda buluşmadan önce uzun, siyah çizmelerimi çıkarıp yerine kırmızı dans ayakkabılarımı giydim.

Nedense onlara ihtiyacım olacağına dair bir hisse kapılmışım.

“Hazır mısın?” Antoine arkamda duruyordu. Elleriyle gözlerimi kapamıştı.

“Hazırım,” diye cevap verdim. İçimde yükselen beklenti ve heyecan patlamaya hazırdı. Beni nereye getirmişti? Ne olacaktı?

Antoine ellerimi omuzlarıma indirdi. Gözlerimi kırpıştırarak etrafa bakınınca gözlerim yaşlarla doldu.

Bir dans stüdyosunda – kocaman, muhteşem bir dans stüdyosundaydık. Ayağımızın altındaki parkeler parlıyor, dört yanımızı ışıltılı aynalar kaplıyordu.

“Burası senin,” dedi. “Burayı sen ve Titine için satın aldım. Böylece tıpkı hayalini kurduğunuz gibi kendi stüdyonuza sahip olacak, dans dersleri verebileceksiniz.”

Ona baktım. İfade edebileceğimden çok daha büyük bir minnettarlık, çok daha büyük bir aşk hissediyordum. Bu yüzden sade bir “*Merci*” ile yetinebildim.

Antoine’in ağzı kulaklarına varmıştı. Güzel stüdyoya bakındı. “Ne düşünüyorsun? Büyükannenin gelecekteki dans stüdyosu kadar güzel mi?”

Kahkahama engel olamamıştım. Ona anlattığım onca şeye rağmen nasıl hâlâ burada olabiliyordu?

“Çok daha iyi,” dedim.

Gözleri aydınlanınca bana bir bakış attı. “Sana başka bir sürprizim daha var. Bekle.”

Topuğunun üzerinde döndü. Köşedeki pikaba doğru koşarken koyu çikolata rengi saçları savruluyordu. Pencere pervazındaki muhtemelen bu an için sakladığı plağa

uzanınca beyaz gömleğinin altından seçilen kaslarının gelişini seyrettim.

Nasıl? Gezegendeki en tatlı, en ateşli, en sevecen ve düşünceli adam nasıl benim olmuştu?

Başımı iki yana sallayarak sırttım. Bu deli seyahatten sonra şimdi burada, kendi dans stüdyomda âşık olduğum ve her şeyden, herkesten daha çok sevdiğim bu adamla dans edecek oluşuma inanamıyordum.

Bir anda içeriyi kışkırtıcı bir tango melodisi doldurdu. Antoine koşar adımlarla yanıma geldi.

Bu şarkı.

Bunu nereden hatırlıyordum?

Hatırlamaya fırsat bulamadan Antoine elini cebine sokup bana bir şey uzattı.

Parmaklarının arasında kalp şeklindeki yakut kolye sallanıyordu.

Ensemdeki tüyler âdeta diken diken olmuştu. Koyu kırmızı taşın dans stüdyosunun ışığı altında parlamışını seyrettim.

Antoine'e geçmiş yaşamıma yaptığım seyahati anlatırken *kolyeden* bahsetmeyi unuttuğumu fark ettim. Ona *bu* kolyenin, şimdi zarif bir şekilde elinde sallanan kolyenin bildiğinden çok daha derin bir hikâyesi olduğunu anlatmayı unutmuştum.

“Yeni gümüş bir zincir aldım, biraz da cilalattım. Çok güzel, öyle değil mi?” diye sordu yakışıklı, büyüleyici gülümsemesiyle bana bakarak.

Konuştuktan, hareket etmekten, düşünmekten aciz başımı sallayarak onayladım. Antoine ellerini saçımın altından geçirdi ve kolyeyi boynuma taktı.

Kalp şeklindeki yakut kolyeyi düzeltip nazıkçe göğsümün üzerine yerleştirdi.

Nefes almadan kolyeye dokunmak için elimi uzattım.

Parmak uçlarımda bir karıncalanma hissettim... Tıpkı ilk seferinde olduğu gibi.

“Beğendin mi?” diye soran Antoine’ın gözlerinde beklenti dolu bir bakış vardı.

Yanaklarıma dökülmek isteyen gözyaşlarımı zapt ederek ona gülümsedim. “Bayıldım, Antoine. Harika görünüyor.”

Tangonun ritmi hızlanarak etrafımızı sardı. Hava âdeta elektrik yüklüydü.

Antoine bana baktı. Gözlerindeki parıltı bir anda bana bu hissi, bu anı hatırlatmıştı.

“Dans et benimle, Ruby,” diyerek elini uzattı.

İşte o an anladım. Nerede olduğumu anladım.

İşıltılı dans stüdyosu. Aynalı duvarlar. Parlak kırmızı ayakkabılarım. Hoparlörlerden yükselen tango müziği. Yakut kırmızısı kolye.

Dumanlı gözleriyle Antoine bana uzattığı eli tutmamı bekliyordu. Onunla dans etmemi bekliyordu. *Ruh eşim*.

O kapıyı bulmuştum.

Onu bana farkında bile olmadan Antoine yaratmıştı.

Elimi düz karnıma götürerek küçük kızımı düşündüm.

Ama Antoine’i nasıl bırakacaktım? Hamile Titine’i nasıl yalnız bırakacaktım?

Zamanda geriye dönüp Antoine’le bu dört ayı yaşamak benim kaderimdi, bunu şimdi anlıyordum.

Ancak Claudia olmak nasıl kaderimse, Ruby olmanın da öyle kaderim olduğuna inanmaya başlamıştım. Daha da önemlisi biricik kızıma anne olmak... İşte bu benim esas kaderimdi.

Parmağımı kalbimin hemen üzerinde duran yakut kolyenin üzerinde gezdirdim. Kolyenin bana fısıldayışını duyabiliyordum. *Elini tut. Seni öteki tarafta bekliyor olacağım.*

Beklenti, muhtısluluk ve neşe ile gözlerime dolan yaşlarla Antoine'e gülümsedim. Hayatımın aşkı. Asla unutmayacağım erkeğim.

Zaten dilimin ucunda duran o kelimeyi söyleyebilmeye ufak bir nefes, minicik bir enerji yetmişti.

"Evet."

Titreyen avucumu Antoine'in eline yerleştirdim. Beni kollarına çekerek dans pistinde döndürmeye başladı. Ateşli melodiyle hareket ederken hem bedenlerimiz hem de ruhlarımız kenetleniyordu. Ona yaklaşarak kulağına fısıldadım. "Seni seviyorum, Antoine. Ne olursa olsun bil ki seni hep seveceğim. Geri gelmemin sebebi *sendin*."

Antoine içtenlikle gülümseyip göğsünü göğsüme yasladı. Sanki kalplerimiz bir atmaya başlamıştı. "Ben de seni seviyorum, Ruby. Sen tanıdığım en inanılmaz kadınsın. Meğer tüm hayatım boyunca seni beklemişim. Gitmene asla izin vermeyeceğim."

Yüreğim aşkla dolup bedenim tutkuyla titrerken, beynim bana belki de bunun bir kapı *olmadığını* söylüyordu. O esnada stüdyoda sert bir rüzgâr esti. Pencereler ve kapılar bir açılıp bir kapanıyordu. Antoine beni daha sıkı tuttu. Arından eğilerek beni öptü.

Dayanılmaz bir acı göğsüme, yakut kıvrınızı kolyenin hemen altına yerleşti. Ama öpüşmemizi kesmedim. Onu bırakmadım.

Göğsümden yükselen acı başımdan ayak parmaklarıma kadar yayıldı. Antoine'i tutan parmaklarımdan âdeta kıvılcımlar çıkıyordu.

“Seni seviyorum, Ruby. Her zaman seveceğim,” diye fısıldadı Antoine kulağıma.

Hızlanan rüzgâr etrafımızı saran bir fırtınaya dönüşmüştü. Ben de ona fısıldadım. “Benimle gel, Antoine. Lütfen benimle gel.”

İçimde ne kadar güç varsa hepsiyle Antoine’e tutundum.

Onu kaybetmeyeceğim. Onu bulmak içim bu kadar yol geldim. Onu şimdi kaybedemem.

Etrafımızdaki oda dönüyor, kırmızı, gümüş ve siyah ışıklar başımızın etrafında dolanıyordu. Nihayetinde karanlık içerideki tüm renkleri, tüm sesleri yuttu.

Geride sadece bir pırıltı kalmıştı.

Minicik bir ışık yolu aydınlatıyordu.

Antoine’in duman grisi gözlerindeki ışık.

Otuz Beşinci Bölüm

Bip... bip... bip.

Önceleri uzaktan, çok uzaklardan gelen bu düzenli sesler kulağa huzur verici gelmişti. Ancak sonra, ses yaklaşmaya başladıkça şiddetlendi. Düzeni hiç bozulmadan ötmeye devam ederken sesin başucumdan geldiğini anladım.

Neredeydim? Bu ses neydi?

Birkaç defa gözlerimi kırpsam da her şey birbirine karışmış gibi görünüyordu. Etraf koca, bulanık bir renk topu gibiydi. Ağzım o kadar kurumuştı ki güçlkle yutkunuyordum. Biri sanki başımı çekiçle dövmüş gibi hissediyordum. Şu bip sesi keşke sussa diye düşündüm. Nereden geliyordu?

Gözlerimi yeniden kırpıştırdım ve bu sefer göz kapaklarımı araladım.

“Claudia? Claudia, hayatım, uyandın.”

Kısa sarı saçları olan minyon bir kadın yanımda oturuyordu. Annem Jane'di bu. Avucunun içinde tuttuğu elimi sıkarken gözleri yaşlarla dolmuştu.

Onda değişik bir şeyler vardı. Bana bakışında yeni bir şey vardı. Ne olduğunu anlayamadan minyon yapısıyla

bana sarılarak gözyaşlarıyla yanağımı yıkadı. “Ah, hayatım. İyi olduğuna o kadar mutluyum ki. Bizi çok korkuttun. Seni çok seviyorum.”

Annem asla *seni seviyorum* demezdi. Bana sarılmazdı.

Asla ağlamazdı.

Neler oluyordu?

“Anne,” dedim, sesim boğuk ve çatlak çıkıyordu. “Neler oluyor? Neredeyim?”

Annemin gözlerinde endişeli bir ifade belirdi – normalde donuk olan ifadesinde görmeye pek alışkın olmadığım bir ifadeydi bu. “Doktor her şeyi hatırlamayabileceğimi söylemişti. Düşünce başını kötü çarptın. Belki de hemşireye haber vermeliyim.”

Ancak yaşadığım anın sona ermesini istemediğimden onun elini sıkıca yakaladım. Yanımdan gitmesini istemiyordum. Nihayet benimleydi. O soğuk cephesinin altında saklanan sevecen, ilgili ve anaç kadın nihayet gün yüzüne çıkmıştı – yanımdaydı. Ve onsuz bir saniye bile geçirmek istemiyordum.

“Bekle, anne. Gitme, olur mu? Yanımda kal.”

Annem tekrar sandalyesine oturup bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Endişelenme, tatlım. Hiçbir yere gitmiyorum. Sakinleşelim, tamam mı?”

Başımı salladım. Yutkunmaya çalışırken öksürdüm. “Su verir misin?”

“Elbette hayatım.” Yatağın yanındaki tepside duran pembe, plastik sürahiyi aldı ve bana bir bardak su doldurdu.

Tüm bardağı içtikten sonra şaşkın bakışlarla etrafıma baktım. İçinde yattığım küçük odanın etrafı beyaz perdelerle çevriliydi. Uzandığım rahatsız yatağın metal kenarları

vardı. Ellerimin üstü kablolarla ve bantlarla doluydu. Yanımda da bir serum duruyordu. “Ne oldu anne? Neden hastane...” Ancak üstümdeki harikulade, gümüş renkli, parlak elbiseyi görünce sustum.

Bir tasarımcının elinden çıktığı belli olan abiye kıyafette asıl şaşırtıcı olan karnımdaki şişkinlikti.

Şişkinliğin üzerinde elimi gezdirdim ve elbisemin altındaki küçük basket topunun aslında *benim* karnım olduğunu fark ettim. Ellerim karnımın üzerinde gezinince ufak bir tekmeleme hissettim.

Etrafımı saran sis, hissettiğim baygınlık bir anda kalkmıştı.

Hamileyim.

Başucumda öten sinir bozucu bip sesi, kulağıma bir anda duyduğum en harika ses gibi gelmeye başlamıştı. Bu ses bebeğimin kalp atışlarıydı.

Benim bebeğim.

Anne olacaktım.

Kendi anneme baktım. Gözlerindeki yaşlar gittikçe artmıştı ama narin yüzünü kaplayan rahatlamış tebessümüne engel olamıyorlardı. “Bebek iyi, Claudia. Seni buraya getiren sağlık ekibi durumunun iyi olduğunu söyledi. Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için sana bir hastane önlüğü giydirip, ultrason çekmek istiyorlar.”

“Kız mı?” Büyüyen karnımda ikinci bir tekmeleme hissettim.

Ellerini ellerimin üzerine koyan annem başını salladı.

“Evet, tatlım,” dedi. “Bir kızın olacak. Muhteşem değil mi? Daha geçen hafta öğrendin. Daha önce seni hiç bu kadar heyecanlı görmemiştim. Gerçi isim seçme işi kolay

olmayacak. Çok güzel kız isimleri var. Ama bunun kararını ikinize bırakalım.”

İkinize derken ne demek istemişti?

Kimden bahsettiğini ya da neden parlak, gümüş renkli bir elbise giydiğimi sormaya fırsat bulamadan beyaz perde açıldı ve içeriye çok güzel, yaşlı bir kadın girdi. Kızıl saçları topuz yapılmış, kristal yeşili gözleri olan kadının boynunu zarif, mor bir şal süslüyordu.

Büyükannem Martine’di bu.

Uyandığımı görünce zümrüt yeşili gözleri parlayıverdi. Ve o an hatırladım.

Her şeyi hatırlıyordum.

Genç büyükannem *Titine*’i, bebeğini –*annemi*– ve pembe bebek odasını... Robert’ı ve kaçınılmaz ölümünü hatırlıyordum.

Ruby’yi de hatırlıyordum. Onun bedeninde yaşadığımı ve... Antoine’e âşık olduğumu da öyle.

Zihnim o canlı hatıraların birer hayal mi yoksa gerçek mi olduğuna karar vermeye çalışıyordu. Ben tam olarak karar veremeden annem ayağa kalkıp büyükanneme koştu. İkisi kucaklaşıp birbirlerine bir şeyler fısıldadılar. Ardından yanıma yaklaştılar. Yüzlerindeki anaç gülümseme endişelerini gizlese de içlerinin rahatladığını apaçık sergiliyordu.

Onları birbirlerine sarılırken *hiç* görmemiştim.

Annem ve büyükannem hastane yatağının iki yanına geçerek ellerimi ellerinin arasına aldılar. Hepimizin nabızı sanki dördümüzü bir araya bağlayan bir gücün sembolü gibi aynı anda, bebeğimin kalp atışıyla birlikte atmaya başladı. İşte o an bu güçlü bağın, bu güçlü sevginin bir daha asla zarar görmeyeceğine inandım.

Gözlerimi güzel büyükannemden sevecen anneme çevirdim. Zihnimi *yeni* anılar doldurmaya başladı.

Gözlerimi kapatınca zihnimde fırfırlı pembe bir elbise giymiş küçüklüğüm canlandı. Annem etrafımda pervane oluyor, bana sarılıyor ve beni ne kadar çok sevdiğini söylüyordu. Annem ve büyükannemin yan yana kahkahalar attığı aile toplantılarını hatırlıyordum. Gülümsemeleri birbirlerine benziyordu. Gözlerinde sevgi ve birbirlerine duydukları minnettarlık vardı. Genç yaşta dans etmeye başladığımı, akşamları büyükannemden ders aldığımı görüyordum.

“Claudia, kendini nasıl hissediyorsun?” diye sordu güzel büyükannem.

Sadece sesini duymak bile gözlerimi yaşlarla doldurmuştu. En yakın dostum Titine’di bu. Tıpkı Paris’teki günlerimde olduğu gibi güzel ve tatlıydı.

Annem ağzını oynatarak büyükanneme bir şeyler söyledi. Ama fısıltısı o kadar sessizdi ki ne söylediğini anlamadım. Ardından bana dönerek gülümsedi. “Hemen dönerim, hayatım. Hemşireyi bulup uyandığını söyleyeyim. Doktor sen ve bebek hakkında bilgi versin de seni bir an önce bu acilden çıkaralım.”

Annem ikimizi yalnız bırakınca bakışlarımı kaldırıp büyükanneme baktım. Onunla ve Antoine’le Paris’te yaşadığım hayatın ayrıntılarını anımsadım. Sanki hem dün gibi hem de ışık yılı kadar uzaktaydı.

Son geceyi, Antoine’in bana o yepyeni dans stüdyosunu ve yakut kırmızısı kolyeyi hediye ettiği anı hatırlayınca aklıma elini tutarak verdiğim karar geldi. Bebeğime dönmek istemiştim. Ama ona tutunmuşum. Onu da yanımda götürmeyi denemiştim.

Telaşla etrafa bakındım. Neredeydi? Başarmış mıydı?

“Ne oldu canım? Ne arıyorsun?” diye sordu büyükannem.

“Büyükanne, Antoine nerede? Burada mı?”

Büyükannemin yüzünde meraklı bir ifade belirdi. Bana odakladığı gözlerini kırptırdı, sanki doğru işitmediğini düşünür gibiydi. “Neden aklına Antoine geldi? Küçük bir kız olduğun günden beri seninle ondan bahsettiğimizi hatırlamıyorum.”

“Öğrenmeliyim, büyükanne. Lütfen. Ona ne oldu? Ona ve Ruby’ye?” diye sordum. Ancak hayatımın aşkını görememenin verdiği mutsuzluğu saklayamıyordum. Onun dokunuşunu şimdiden özlemiştim. O gizemli Paris gecesinde, çok ama çok uzun zaman önce, dans stüdyosuna giren rüzgâr onu nereye savurmuştu öğrenmeliydim.

Büyükannem, “Sakin ol, hayatım,” diye beni sakinleştirdikten sonra hikâyeye başladı. “Belki hatırlarsın, Ruby benim en yakın arkadaşımdı. O ve Antoine, büyükbaban öldükten sonra anneni büyütmemeye yardım ettiler. Sahip olabileceğim en harika arkadaşlardı. Sanki onları bana Tanrı göndermişti. Antoine gece kulübünde dans etmeyi bıraktıktan sonra bana ve Ruby’ye Paris’teki ilk dans stüdyomuzu armağan etti. İkimiz birkaç yıl dans öğretmenliği yaptık.”

Büyükannemin cümleleri zihnimi yeni anılarla doldurmaya başladı. Antoine’in bize hediye ettiği dans stüdyosunda ders verdiğimi hatırladım. Paris’in kaldırımlarında Titine’le beraber içinde annemin olduğu bebek arabasıyla gezindiğimizi anımsadım. Her şeyi hatırlıyordum. Antoine’in elini tutup onunla dans ettiğim zaman hayat bizim için sona ermemişti.

Peki, o zaman buraya nasıl gelmiştim?

“Ondan sonra ne oldu büyükanne? Ruby ve Antoine şimdi neredeler?”

Elimi okşarken gözlerinde dalgın bir bakış belirdi. “Annen on yaşına geldiğinde California’ya yerleşmeye, çocuğumu büyükbabanın ailesine yakın bir yerde büyütme kararı verdim. Paris’i seviyordum ama artık geri dönmemin vakti gelmişti. Ruby ve Antoine’e gelince, kendi çocukları olmadığı için dünya turuna çıkmaya karar verdiler. Dünyanın her köşesinden, aklına bile gelmeyecek yerlerden bana kartpostal attılar. Pasifik’teki tropik adalardan, Güney Amerika’dan, Avustralya’dan, Yeni Zelanda’dan...”

Gittiğimiz yerlerin listesi sıralanırken her biri tek tek aklıma geliyordu. Güneşe boyanan sahillerde uzandığımızı, Antoine’in muhteşem fiziğiyle yanıma yattığını, Titine’e yeni bir kartpostal yazarken bana gülümsediğini ve ne kadar güzel vakit geçirsek de onu ve Adeline bebeği özlediğini söyleyişini hatırladım.

Hem Ruby hem de Claudia’dan gelen yeni anılar deryasında annemin adının Adeline kaldığını o sırada fark ettim. Adını Jane diye *değiştirmemişti*. Görünüşe göre *bu sefer* böyle bir şeye ihtiyacı olmamıştı.

Büyükannem sustu, dudaklarının kenarları hafifçe бүкүlmüştü. Seyahatlerin ardından Ruby’ye bir şey olmuş olmalıydı. Aksi takdirde Claudia olarak dünyaya nasıl gelebilirdim?

“Sonra büyükanne?”

“Birlikte birkaç yıl boyunca dünyayı gezindikten sonra nihayet Paris’e dönme kararı aldıklarını öğrendim. Antoine

pilotluk lisansı almıştı, içinde sadece ikisinin olacağı küçük bir uçak kiralamıştı. Ancak bir şey oldu... Biricik Ruby ve sevgilisi Antoine asla Paris'e dönemediler."

"Yani uçak düştü mü?"

Büyükannem başını iki yana salladı. "Hayır, hayatım. Uçak kazasına dair hiçbir kayıt bulunamadı. Ortadan öylece kayboluverdi."

"Kayıp mı oldu? Bu nasıl olur?"

"Ben de anlamadım. Kaybolmalarının ardından gerçekten yıkıldım. Annen daha on yedi yaşındaydı ve o süreçte hep yanımda oldu. Hayatımın en kötü zamanlarından birisiydi. Nereye gitmiş olabileceklerini düşünmeden edemiyordum. Ancak iki ay sonra annen geldi ve bana hamile olduğunu söyledi. Benim için tam bir şoktu. Henüz on yedi yaşındaydı. Ama en güzel tarafı *sana* hamile olmasıydı, Claudia."

Büyükannem bana gülümsedi. Yılların deneyimi yeşil gözlerinin etrafındaki çizgilere yerleşmişti. "Ve dokuz ay sonra sen geldin, benim küçük meleğim. Tüm acımı benden uzaklaştırdın. Sanki dünyaya geldiğin dakikadan itibaren en yakın arkadaşımı bulmuşum gibi hissettim. Ama bugün düştüğünde ben... sana bir şey olacak diye çok endişelendim. Sen benim hayat ışığımsın, Claudia. İkinizin de iyi olduğuna çok sevindim."

Büyükannemin içimi rahatlatmak için söylediği tatlı sözlere gülümsemeyi denedim. Yine de tek düşünebildiğim uçak seyahatiydi. Ağırlaşan göz kapaklarıma yenilerek uykuya daldım.

Yeni pilot üniformasının içinde Antoine bana içimi eriten bir bakış attı.

“Şimdi nereye gidelim hayatım?” diye bağırdı Tahiti’den kiraladığımız küçük uçağın kükreyen motor sesini bastırmaya çalışırcasına. Seyahat edeceğimiz egzotik bölgeler listemizin son maddesi Tahiti’ydi.

Engin Pasifik Okyanusu’nun üzerindeki turuncu pembe renklere gözlerimi dikerek güldüm. Parlak ışıklar hayatımda gördüğüm en büyüleyici gün batımını yaratıyordu.

“Şaşırt beni,” dedim göz kırparak.

Antoine’in bakışları turuncu gün batımının üzerinde süzülürken iliklerime kadar eridiğimi hissettim.

Hastane yatağında uzanırken gözlerimi açtım, Antoine’in beni nereye götürdüğünü hatırlamaya çalışıyordum. Bir sonraki istikamet neresiydi? Ancak tek görebildiğim koyu turuncu gün batımında bana gülümseyen yakışıklı Antoine’di.

Ona dair anılarım bu kadardı.

Gözlerimden boşanan yaşlar yanaklarımı ıslattı. Büyükanнемin sesiyle nerede olduğunu hatırladım.

Şimdi Claudia’ydım. Hastane yatağında, üstümde gümüş renkli güzel bir elbiseyle uzanıyordum ve bir kız bebeğe hamileydim. Bana bunu atlatmamda destek olan harikulade bir ailem vardı. Ama bir şey eksikti. Bu eksik, Antoine’in gitmiş olduğu gerçeğinden çok daha fazlasıydı. Bu yeni hayat tablomda büyük, kocaman bir boşluk vardı ve ne olduğunu anlayamadığım için hiddetle ağlamaya başladım.

“Ah hayatım, seni ağlatmak istememiştim. Hamile hâlde hastane yatağında yatarken sana böyle üzücü hikâyeler anlatmamalıydım. Çok özür dilerim, Claudia.” Büyükanmem gözlerimdeki yaşları silerek alnımı öptü. “Endişelenme. Küçük kızın ve sen iyi olacaksınız. O koca baban da birazdan gelip neşeni yerine getirir. Uyandığını öğrendiğine o kadar sevindi ki. Endişeden hasta olacaktı.”

Benim babam mı?

Adını duyduğum anda hatıralarım zihnimde bir film şeridine dönüşüverdi. Aklıma yepyeni bir hatıra geldi.

San Diego’da üniversitedeki ilk günümdü, yurda taşınyordum. Oda tam da hatırladığım gibiydi. Henüz boşaltmaya başlamadığım birkaç valizi saymazsak boş sayılırdı. Bir anda kapı çaldı. Başımı kaldırıp baktığımda eşikte uzun boylu, yakışıklı, neşeli babamı gördüm. Bana gülümseyerek kucağındaki kolilerle ve gür sesiyle içeri girdi. “İşte bu kadar, tatlım. Sanırım her şeyi taşıdık!”

Hastane yatağında kulağımın dibindeki bip sesiyle uzanırken başımı iki yana salladım. Doğru olamazdı. Üniversiteye başladığım zaman babam hayatta olamazdı... Ancak bilinçaltımın en derinlerinde babamın ölümünün, onu kurtarmayı başaramayışımın hatırasını anımsamaya çalışsam da yapamadım.

Öyle bir hatıra yoktu.

Gözlerimi açtığımda ayakucumda duruyordu. Babam karşımdaydı.

“Baba,” diye seslendim, ağzımdan çıkan kelimeye kendim bile zor inanıyordum.

“Claudia,” dedi babam. Yatağın yanına yaklaşarak elimi avucunun arasına aldı. “Hastane yatağında yatarken

bile güzel görünmeyi başaran tanıdığım tek kadınsın,” dedi büyükanneme göz kırparak. “Gücenmek yok, Martine.”

Büyükannem kıkırdayarak bizi hastane odasında yalnız bıraktı.

“Baba, seni gördüğüme inanamıyorum.” Gözlerimden yeniden yaşlar süzölmeye başlamıştı. Yine ağlamak istemesem de gözyaşlarımı tutamıyordum. “Gerçekten buradasın, baba. Gerçekten buradasın.”

Babam gözlerimdeki yaşları sildi. “Ağlama, balım. Elbette buradayım. Başka nerede olacaktım?” Uzandı ve beni sıcak kollarının arasına aldı. Kolonyasının kokusunu içime çekerken beni saran güçlü kollarını hissettim. Onu yeniden görmenin, sarılmanın, tok ve mutlu sesini duymanın hasretiyle acaba kaç gün geçirmiştim?

Babam gerçekten hayattaydı. Ama nasıl? Bu sefer işler nasıl öncekinden farklı gitmişti?

Nefesim düzene girdikten sonra babam kendine bir sandalye çekip elimi tuttu.

“Balım, bana neden öyle bakıyorsun?” diye sordu.

“Baba, sen... siyasetçi misin?”

Dudaklarından içten bir kahkaha kaçıverdi. “Başını o kadar kötü vurdun demek.”

“Değil misin yani?”

Babam başını iki yana sallarken okyanus mavisi gözlelerinden meraklı bir bakış okunuyordu.

“Ne oldu?”

“Hiç, sorun komik geldi. Sanırım sana hiç bahsetmedim ama gençken bir siyasetçi olmak en büyük hayalimdi. Babam ve büyükbabam hayatlarını politikaya adanmış insanlardı ve ben de onların yolundan gitmek istiyordum Ama

daha ileriye görmeye kararlıyım. Bir gün başkan olacağımı bile hayal ediyordum. Ancak on bilemedin on bir yaşımdayken bir şey fikrimi değiştirdi.”

Kalp atışlarım hızlandı. “Ne?”

Babam tereddüt ederek gözlerimi inceledi. Ardından cebine uzanıp cüzdanını çıkardı. Ancak kahverengi deri cüzdanı açmadan önce gözlerini bana doğru kaldırdı. “Bunu annene bile göstermedim... Böyle şeyler tüylerini diken diken ediyor. Aramızda kalsın, olur mu?” diye göz kırptıktan sonra cüzdanının içinden dörde katlanmış, yıpranmış, hatta solmuş bir kartpostal çıkardı. Kartpostalı açtı ve bana uzattı.

Eyfel Kulesi’nin göz kamaştırıcı siyah beyaz bir fotoğrafı bana bakıyordu. Bu kartpostalı hatırlayınca ellerim titremeye başladı. Aynı kartpostalı Ruby’nin güzel elleriyle tuttuğumu anımsadım.

Arkasını çevirip kartpostalı dolduran el yazısını –kendi el yazımı– görünce ağzım açık kaldı.

6 Aralık 1959

Paris’ten selamlar, Anthony! Adım Ruby Kerrigan, eski bir aile dostunuzum. Ne kadar zeki bir çocuk olduğumu duyduğumu söylemek isterim. Babanın yolundan gitmeyi, bir gün siyasetçi olmayı hayal ediyormuşsun. Gerçekten büyük bir hayal, Anthony ve baban bunu başaracak biri varsa o da sensin diye düşünüyor.

Ancak kimi zaman ailenin bunu başaracağına inandığını bilmek yeterlidir. Küçük bir çocukken kurduğun hayaller kaderin olmayabilir.

Asla unutma:

Kaderi yaratmak senin elinde.

*Hangi yolu seçersen seç ailenin seni her zaman
seveceğine ve destekleyeceğine tüm kalbinle inanabilirsin.*

*Ve bir gün büyüdüğünde, hakkında çok şey duyduğum
bu genç delikanlıyı görmek için Paris'ten oraya geleceğim.
Buna güvenebilirsin.*

Paris'ten sevgilerle,

Ruby

Babam yanağıma süzülen bir damla yaşı daha sildi. “İşin komik tarafı, Claudia, bu kartpostal geldiğinde annem ve babam Ruby adında birini tanımadıklarını söyledi. Paris'te yaşayan bir tanıdıkları yokmuş. Ancak bu gizemli kadının yazdıklarını okuduktan sonra Ruby'nin söylediklerinin doğru olduğunu söylediler. Kaderimi yaratmak benim elimdeydi. Benimle gurur duymaları için babamın yolundan gitmek zorunda olmadığımı, beni olduğum gibi sevdiklerini ve büyüdüğümde harika şeyler başarabileceğimden emin olduklarını söylediler. Bundan sonra birkaç yıl boyunca babama kariyeri hakkında sorular sorup durdum. Üniversiteye başlamadan önce de siyasetçi olarak bir yaşam sürmenin bana göre olmadığını anladım.”

“Peki, neyi tercih ettin?”

“Claudia, balım, gerçekten işimi hatırlamıyor musun?” diye sordu babam, yüzünde endişeli bir ifadeyle.

Başımı kaşıyıp gözlerimi kapattım ve hatıralarımın geri kalanına odaklanmayı istedim. Film şeridi yeniden başlamıştı. Hızlandıkça eski anılarımdan kalan boşluklar birbirini seven ve değer veren bir aileye, beni karşılıksız seven

bir anneye ve bizden adaletsizce koparılmayan bir babaya duyduğum hasretle dolmaya başladı.

Ruby'nin hayatındaki ikinci şansım Claudia'nın hayatına da ikinci bir şans vermişti; mutlu, güzel bir aileye sahip olma şansı. Bunu *ben* başarmıştım. Kaderimi, tüm ailemin kaderini değiştirmiştım ve kader de beni bu ana getirerek ödüllendirmişti. Beni babamla bir araya getirmişti.

Gözlerimi açıp babama içtenlikle gülümsedim. "Bir profesörsün. Burada, San Diego'da siyaset profesörsün."

Güldü. "İşte benim kızım. Annene başına aldığın ufacık bir darbeyle baş edebileceğini söylemişim. Ama hatırlamıyor gibi görüldüğün bir şey var."

"Neymiş o?"

"Şu an San Diego'da değiliz, hayatım. Hafta sonu için Los Angeles'a geldik."

"Neden, ne yapıyoruz burada?"

Babam omzunun üzerinden geriye bakınca yakışıklı yüzüne muzip bir tebessüm yayıldı. Ardından ayağa kalktı. "Bırakalım da hafızanı kocan tazelesin."

"Kocam?" derken ben bile inanmamıştım. Sol elime baktım. Parmağımnda loş hastane ışığı altında parlayan muhteşem, elmas bir yüzük vardı. Gözlerimi kapattığımda yüzüğü parmağıma takan bir erkek olduğunu görebiliyordum. Ancak yüzünü seçmeden birinin adımı seslendiğini duydum.

Babamın hemen yanına baktım. Karşımda smokinli bir yakışıklının hayali duruyordu.

Ancak bu bir hayal *değildi*.

Siyah dalgalı saçları ve hafif kirli sakalı ile karnımı tekmeleyen bebeğim kadar gerçektir.

Bu Édouard'dı.

-Édouard acefeyle yanıma yaklaştı. Kömür grisi gözlerindeki rahatlık apaçık ortadaydı. Ellerime uzanıp alınımı, yanaklarımı sıcak, tatlı öpücüklere boğdu.

Yanıma oturup gülümsedi. Dans stüdyosundaki gecemizden anımsadığım ve tüm savunmamı altüst eden gülümsemesine baktım. O kayıp, son anı da şimdi gözlerimin önündeydi.

“Bu bizim bebeğimiz mi?” diye sordum.

İçten, sıcak kahkahası odayı doldurdu. “Evet, Claudia. Bizim. Nihayet uyandın. Tanrım, ayıldığın için çok mutluyum. Az önce doktorlarla konuştum. Bebeğin durumunun iyi olduğunu söylediler,” diyerek elimi sıktı. Babamın usulca odadan çıkıp bizi yalnız bıraktığını fark ettim.

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordu.

“Uyandığımda kafam biraz karıştıktı...” Ancak cümlemi tamamlayamadım. Édouard'ın gözlerine bakınca canlanan yeni anılarla beraber kendimi âdeta huzura ermiş gibi hissettim.

Édouard'ın beyaz bir gömlekle beyaz, süslü bir kemeirin altında durduğunu görebiliyordum. Koyu renkli saçları meltemle dalgalanıyor, turuncu güneş arkasındaki okyanusun üzerinden veda ediyordu. Babamın koluna girdim. Tanıdık, gülümseyen yüzlerle dolu kumlu yolda ilerledim. Édouard'a varıp uzattığı eli tuttum, yakışıklı gri gözlerine baktım ve gözlerinden yükselen aşka, şefkate ve korumacılık hissine bulandım. Daha önceden bildiğim bir histi bu. Ruby'den.

Mutlu anıları bir kenara bıraktım ve hastane odasında gözlerimin içine bakan o gözlere odaklandım. *Bu gözleri* tanıyordum. Bu sevecen, gri gözleri.

Bunlar Antoine'e aitti.

Mümkün müydü? Antoine ve Ruby gün batımının üzerinde uçarken Antoine bu hayata, Édouard'a mı gelmişti? Yeniden birlikte olabilelim diye miydi?

“Hâlâ kafa karışıklığı mı yaşıyorsun, aşkım?” diye sordu Édouard gür sesiyle. Sesini duyunca yeni anılarımdan, eski anılarımdan ve o en büyük sorudan uzaklaştım.

Cevap bulurum diye gözlerine baktım. Sıcaklığı âdeta yüreğime, ruhuma, iki yaşam arasındaki deneyimlerime işliyordu. Tıpkı Madam Bouchard'ın söylediği gibi, cevabı aslında *biliyordum*.

Cevabı biliyordum.

“Sensin,” dedim nefes almadan rahatlayarak. Ruh eşimin benimle beraber geldiğini, bu hayatta da birbirimizi bulduğumuzu ve bir daha asla ayrılmayacağımızı fark ettikçe yüzümdeki gülümseme büyüdü.

“Başka birini mi bekliyordun?” diye sordu gözlerindeki neşeli parıltıyla.

“Beklediğim *sendin*, Édouard. Burada olmasını umut ettiğim kişi sendin.”

Édouard bana yaklaşıp elini yüzümde gezdirdi ve içimi o tanıdık ürpertiyle doldurdu. Bu ürpertiye bana *yalnızca* Édouard ve Antoine verebiliyordu. İki hayattan ruh eşim bu bedende, bu aşta bir araya gelmişti ve şimdi yanımda oturuyordu.

Édouard benim kocamdı. Bebek bizimdi. Her şey değişmişti. Ruby olarak hayatımı yeni baştan yaşayarak her şeyi değiştirmiştım.

Ancak dalgalı siyah saçlar, parlak kara gözler zihnimde belirince tüm neşeli ürpertim karanlığa büründü.

“Claudia, sorun ne? Bir anda benzin attı. İyi misin?”

“Solange’a ne oldu?” diye sordum.

Édouard bir kahkaha attı. “Kedimiz *iyi*, Claudia. Los Angeles için yola çıkmadan önce bu sabah besledik. Komşular da biz yokken onunla ilgilenecekler.”

“*Kedimiz mi?*”

“Evet. Kedimiz, Solange. Bir kedi için tuhaf bir isim olduğunu düşünmüştüm ama çok ısrar ettin.”

“Benden önce adı Solange olan bir kadınla hiç nişanlanmadın mı?”

“Gerçekten iyi olduğuna emin misin, Claudia?”

“Soruma cevap ver, Édouard.”

“Hayır aşkım. Senden önce kimseyle nişanlanmadım. Adı Solange olan kimseyi tanımadım. Seni ölümüne seven kara kedimiz hariç.”

Tuttuğum nefesi bıraktım. İçim rahatlamıştı. O kurşunla Solange’a, onun kötü ruhuna bir son vermiştim ve şimdi o... bir *kediydi*.

Yine de... “Édouard?”

“Evet Claudia?”

“Yeni doğan bebeğimiz kedinin yanında güvende olur mu emin değilim. Belki de annemlerden ona bir süreliğine bakmasını rica etmeliyiz... Yani kediye.”

Édouard güldü. “Sen nasıl istersen aşkım. Zaten Solange son zamanlarda pek asabi olmuştu.”

“Bu arada Los Angeles’ta ne işimiz var? Neden bu elbiseyi giyiyorum? Sen neden smokinlisin?”

“Film galası için, unuttun mu? Otelde hazırlanırken ille de giyeceğim diye tutturduğun o kırmızı parlak ayakkabılara takılıp düştün. Düşünce de başını vurdun ve bayıldın. Hepimizin yüreği ağzına geldi, o yüzden buraya geldik.”

“Kırmızı ayakkabılarım buradalar mı?”

Édouard iç geçirdi. “Karnın her geçen gün büyüse de o ayakkabılardan vazgeçmeyeceksin, öyle mi?” Yatağın altına uzandı ve bağcıklı, parlak topuklu ayakkabıları çıkardı. Bu ayakkabılarla pek çok gösteriye çıkmıştım.

Güzel ayakkabıları ellerimde döndürdüm. Onların zarafetine, havasına ve güzelliğine hayran kalırken bu ayakkabılarla edecek daha çok dansım olduğunu anlamıştım.

“Gala ne zaman başlıyor?” diye sordum.

“Claudia, o kadar iyi...”

Tek bir hareketle bacaklarımı yatağın kenarından sallandırdım ve dudaklarımı Édouard’ın dudaklarına yapıştırdım. Önceden şüphe etsem bile tutkulu öpücüğü son kanıttı.

Édouard benim aşkım, ruh eşim Antoine’di.

Dudaklarımız birbirlerinden ayrılırken Édouard parmağını yüzümde gezdirdi. “Vay canına. Belki de başını daha sık vurmalısın.”

Onu dürtükledim. “Şu ayakkabıları giymeme yardım et ve beni kırmızı halıya götür.”

Bir saat sonra Édouard ile ben bir limuzinin arkasında otuyorduk. En şık giysilerini giyen ve köpüklü şampanya kadehlerini tokuşturan aile bireylerimiz ilk kez kırmızı halıya çıkmanın heyecanını yaşıyorlardı.

Anladığım kadarıyla böyle şatafatlı etkinliklerde Édouard’a ilk kez eşlik etmiyordum. Ama ilk kez *onur konuğuydum*.

Çünkü bu sefer yeni, düzeltilmiş kaderimde bir terapist değil, bir dans öğretmeni idim ve yakın zaman önce Édouard'ın ilk kez yönetmenlik yaptığı filmin senaryosunu yazmıştım.

“Filmin konusu nereden aklına geldi, Claudia?” Soruyu Ruby'nin hayatından çok iyi hatırladığım Édouard'ın zarif annesi Delphine Marceau sormuştu. Onun itirafı olmasaydı Medusa gibi saçları olan o kadını öldürme suçundan Fransız hapishanelerinde çürüyebilirdim. “Birlikte olabilmek için geçmiş zamana seyahat eden ruh eşleri, ne romantik. Lütfen, anlat bana. Nasıl bu kadar güzel, bu kadar özgün bir fikir yakaladın?”

Fransız kayınvalideme gülümsedim. “Bir gece rüyama girdi. Bu hikâyeyi anlatmam gerektiğini biliyordum.”

Édouard yanağımdan öptü. “Benim yetenekli, güzel kırım. Ne kadar da şanslıyım.”

Eşime biraz daha sokuldum. “Aynı şeyi ben de kendime söylüyorum.”

Limuzinin içini heyecanlı bir sohbet sararken Édouard'ın gri gözlerinde tuhaf bir ışık belirdi.

“Ne oldu?” diye sordum. Bir anda kendimi tüy gibi hafif hissederek olmuşum. İki hayatın ağırlığı nihayet omuzlarımdan kalkmıştı. Artık *ben* olabilirdim. *Claudia*. Tarif edebileceğimden çok daha büyük bir rahatlıktı bu.

“Bebek için bir isim düşündüm,” dedi Édouard. “Duy-mak ister misin?”

Evet anlamında başımı sallarken ne kadar keyifli olabileceğini düşündüm. Bebek ismi bulmak, bebek odası oluşturmak ve benim, *bizim* olacak tatlı, sevimli kızımız için dünyayı hazırlamak.

“Beğenir misin bilmiyorum ama bu sabah hastanede uyanmanı beklerken aklıma geldi ve düşünmeden de duramıyorum.”

“Nedir?”

“Sence *Ruby* nasıl isim?”

Gülümsedim. Gözümden yanağıma bir damla yaş düştü.

“*Ruby* bebek. Mükemmel.”

Sunduğu fikrin ne kadar muhteşem olduğunu bilemezdi.

O sırada limuzin durdu. Kırmızı halının etrafını heyecanlı hayranlar sarmıştı. Fotoğrafçılar resimleri çekmek için yerlerini almışlardı.

Bu kadar insanı görünce midem kasıldı. Gerçekten bizim için mi buradaydılar?

Édouard elimi sıktı. “Buna hazır olduğuna emin misin, hayatım?”

Ona cevap vermeden önce *Ruby* olarak yaşadığım günlerde sahneye çıktığım zamanı düşündüm. Gergin bir kişiliğim yoktu. Kalabalığa, ilgi odağı olmaya âdeta hayrandım.

Édouard’a gülümsedim. *Sadece* *Claudia* olamayacağımı anlamıştım. *Ruby* hâlâ içimde yaşıyordu. Her zaman yaşayacaktı.

Ve burada olsaydı kırmızı haliya *bayılırdı*.

“Ben dünyaya hazır geldim,” dedim ve kocama ateşli bir edayla göz kırptım.

Ancak tam Édouard’ın peşinden ilerleyecektim ki buruma yoğun bir gül kokusu geldi.

Limuzinin ön tarafına bakınca şoför kısmının penceresinin açık olduğunu fark ettim. Pencereden içeri yaşlı bir kadın eli uzanmıştı. Parmaklarından sarkan şey yakut kırmızısı, kalp şeklinde bir kolyeden başka bir şey değildi.

“Bayan Claudia, sanırım bunu düşürdünüz.”

Gördüğüm kadın menekşe rengi çarpıcı gözleri ve gümüş saçlarıyla zarif, gizemli Madam Bouchard’dan başkası değildi. Yanılmıyordum.

Göz göze geldiğimizde karnıma bilmiş bir bakış attı. “İşte böyle olması gerekiyordu.”

“Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim,” dedim. Baba-ma ve bebeğime –ve ruh eşim Antoine’e– yeniden kavuşmaktan ötürü hissettiğim büyük minnettarlığı gösterebilmenin başka bir yolu aklıma gelmemiştii.

Madam Bouchard’ın gözlerinde o tanıdık parlaklık belirdi. Öne doğru eğilerek fısıldadı. “Bana teşekkür etme, Claudia. Bunu *sen* başardın. Hepsini.” Biraz daha yaklaşıarak gümüş renkli kaşlarını kaldırdı. “Bu gece bunu takmak ister misin? Elbisene çok yakışacaktır.”

Elimi büyüyen karnımın üzerinde gezdirdim. Başımı iki yana sallayarak güzel, yaşlı kadına sıırttım. “Hayır, teşekkürler. İstedğim her şey yanımda.”

Dudaklarından bir gülüş kaçtı. Gözlerinin etrafındaki çizgiler kırıştı. “Pekâlâ. Ama bilmelisin ki kolye her zaman sahibini bulur, şartlar ne olursa olsun.”

“Eğer ima ettiğin şey buysa, yeniden *seyahat* etmeyeceğim,” dedim sertçe.

Madam Bouchard’ın nazik ifadesi az da olsa ciddileşti. “Hayır, hayatım. *Senin* seyahatlerin tamamlandı. Ancak kızın dünyaya gelmeden önce bilmen gereken bir şey var.”

Boğazıma bir şeyler düğümlendi. Ona bakarken daha ne olabilir diye merak ettim. Karnımı delici bakışlarından koruyarak konuşmaya çalıştım. “Neymiş o?”

“Geçmiş hayata yapılan seyahatler... Bir aile yadigârı Claudia.”

“Hayatım, geliyor musun?” Limuzinin hemen dışında Édouard’ın tatlı gülümsemesi görünüyordu. Beni ona katılmaya çağırıyordu ama Madam Bouchard’ın sözleri beni olduğum yere çivilemişti.

“Bir saniye,” dedim ve tekrar limuzinin ön tarafına baktım.

Ancak tıpkı korktuğum gibi gizemli kadın çoktan gitmiş, arkasında bir gül kokusu ve söylediklerinin ağırlığını bırakmıştı.

Parlak topuklu ayakkabılarımdan birini kırmızı halıya koydum, Édouard’ın uzattığı eli tuttum ve Madam Bouchard’ın tüylerimi ürperten sözlerini zihnimden uzaklaştırdım. Kendime kimsenin bebeğimi benden almasına izin vermeyeceğime dair sessiz bir söz verdim.

Böylece bir araya gelebilmek için çok uzun yollardan gelmiş olan göz kamaştırıcı eşim, karnımda tekmeleyen bebeğim ve bu küçük, mutlu ailemle kırmızı halıya çıktım. Fotoğraf makinelerinin flaşları dindiğinde 1950’li yılların Paris’ini anlatan cesur, yürek ısıtıcı bir filmi izlemeye başladık. Birlikte olmak için her şeyi yapan, onları bir hayattan diğerine taşıyan kopmaz bağı anlatan iki ruh eşinin hikâyesiydi bu.

Açılış sahnesi nefes kesici güzellikteki Paris manzarası ile başlıyordu. Kararmış salon Peggy Lee’nin “Fever” isimli parçasıyla dolunca Ruby’nin filmin adını ne çok seveceğini düşündüm... *Paris Gibisi Yok.*

Bana herkesin anlayabileceğinden çok daha değerli gelen film bitince içeriyi büyük bir alkış sardı.

Édouard bana dönüp yanağıma düşen yaşı sildi ve duman grisi gözleriyle yüzümü inceledi. “Harikuladeydi, öyle değil mi?”

Evet anlamında başımı salladım. Ağzımdan tek kelime bile çıkmıyordu. Geçmiş zaman deneyimimi ekranlarda görmek kaldırabileceğimden çok daha fazlaydı... Ve dürüst olmak gerekirse Madam Bouchard’ın sözleri hâlâ beynimi kemiriyor, beni tamamen ele geçirmekle tehdit ediyordu. Ailemde kendi geçmiş hayatına seyahat eden başka kadınlar var mıydı? Kızım da bir gün aynı deneyimi yaşayacak mıydı?

“Sana bir hediyem var.” Édouard dindiremediğim düşüncelerimi bölerek ceketinin cebinden kırmızı, kadife bir kutu çıkardı.

“Ne zahme...” diye söze başladım ama kutuyu ellerimin arasına yerleştirdiği sırada tenimin altında tanıdık bir elektriklenme hissi yaşadım. Kutunun kapağını kaldırdım. Henüz birkaç saat önce Madam Bouchard’ın elinden sallanan kalp şeklindeki yakut kolyeyi kutuda görünce nefesim kesiliverdi.

“Yakut,” diyen Édouard, kolyeyi kutusundan çıkarıp boynuma taktı. “Belki bir gün, büyüdüğünde *bizim* küçük Ruby’mize verirsin.”

Titreyen parmaklarımı güzel taşın üzerinde gezdirirken hayran olduğum adama gülümsedim. Onu anlayabileceğinden çok daha uzun zamandır seviyordum. Ona kızımın bu kolyeyi asla takmayacağını söylemektense, Madam Bouchard’a ne oyunlar oynarsa oynasın *küçük kızımın* az

önce sinemada seyrettiğim gibi bir deneyim yaşamasına *asla* izin vermeyeceğime dair sessiz bir mesaj gönderdim.

Sessiz uyarım son bulunca tatlı, yakışıklı eşime dönerek tüm endişelerimden uzaklaştım. “Gerçekten göz kamaştırıcı, Édouard. Çok teşekkür ederim.”

Édouard kolunu belime doladı. “Gerçekten muhteşem. Ancak hiçbir şey seni gölgede bırakamaz, aşkım.”

Kalabalık salonun ortasında hayatımın aşkı beni tüm öpüşmeleri sonlandırabilecek büyüklükte bir tutkuyla öptü. Beni baştan aşağı titreten, karnımda kelekler uçuşturan, âdeta elektrik çarpan, yürek doyuran bir öpüştü bu.

Dudaklarımız nihayet ayrıldığında ateşli yüzüne edepsiz bir gülümseme yayıldı. Bana göz kırptı. “Endişelenme, güzelim, bende bunlardan daha çok var.”

Ellerimi boynuna dolayıp parmaklarımı gür ve dalgalı saçlarında gezindirdim. Onu bir daha öpmeden önce kulağına fısıldadım. “Öyle olsa iyi olur.”

1-